

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Williams_Tad-Jinozeme_01-Mesto
_Zlateho_stinu_1.pdb

PDB Name: Williams Tad-JZ01-Mesto ZS1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.11.2008
Modification Date: 10.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JINOZEMĚ
KNIHA PRVNÍ
Město Zlatého stínu
Svazek 1
Tad Williams
Radomír Suchánek
NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT BRNO o 1998

OTHERLAND
Book One
CITY OF GOLDEN SHADOW
Volume One

© Copyright by Tad Williams - 1996
By arrangement with DAW BOOKS, INC., New York
All rights reserved
© Cover art by Michael Whelan /
via Thomas Schlück Agency - 1998
© Translation by Šárka Bartesová - 1998
© Edition by Radomír Suchánek - NÁVRAT - 1998

ISBN 80-7174-117-5

Tuto knihu věnuji z lásky svému otci
Josephu Hillu Evansovi.
Můj táta vlastně sci-fi vůbec nečte, takže když mu to někdo
neřekne, nikdy se o tom nedozví.

Poděkování

Bylo strašlivě těžké tuto knihu napsat a vděčím za ni spoustě lidí, kteří mi pomohli, ale zvláště pak následujícím, kteří
buď pomáhali se zoufale potřebným průzkumem, nebo se brodili Tadovým rozsáhlým rukopisem, podporovali ho a
říkali mu užitečné věci:

Deborah Baeleová, Matt Bialer, Arthur Ross Evans, Jo-Ann Goodwinová, Deborah Grabienová, Nic Grabien, Jed
Hartman, John Jarrold, Roz Kaveneyová, Katherine Kerrová, M. J. Kramer, Mark Kreighbaum, Bruce Lieberman, Mark
McCrum, Peter Stampfel, Mitch Wagner.

A jako vždy patří mnoho díky také mým trpělivým editorům Sheile Gilbertové a Betsy Wollheimové.

Další informace můžete získat na internetové adrese:

<http://www.tadwilliams.com>

Poznámka autora

Původní lidé v Jižní Africe jsou známí pod mnoha jmény - San, Sasarva, Kočovníci (v řeči poslední vlády), ale nejznámější je název Křováci.

Musím se přiznat, že jsem se v tomto románu velmi věnoval vyobrazení života a víry Křováků. Tito lidé nemají monolitický folklór nebo jednu kulturu. Každá oblast, a někdy dokonce každá rodina, dodržuje své vlastní mýty. Zjednodušil jsem a někdy pozměnil myšlenky, písně a příběhy Křováků. Fikce má své vlastní požadavky.

Ale Křováci v tom původním slova smyslu ze světa rychle mizí. Jeden z mých nejpochybnějších případů manipulace s pravdou může vypadat jen jako jednoduché tvrzení o tom, že do první poloviny dvacátého prvního století by tady nemusel být nikdo z původních lidí, žijících se sběrem a lovem v buši.

Přesto jsem se držel pravdy a skutečně jsem se snažil, aby atmosféra mého popisu byla co nejpřesnější. Jestli jsem se tím provinil, pak mi to nevyšlo a selhal jsem. Můj záměr je v první řadě vyprávět příběh, ale pakliže ten příběh přiměje čtenáře, aby se o Křovácích dozvěděl něco více, aby se dozvěděl o životě, který si nikdo z nás nemůže dovolit ignorovat, pak budu jediné šťastný.

Úvod

Začalo to v bahně, jako koneckonců všechno.

* * *

V normálním světě by v té době byl čas na snídani, ale jak se zdálo, snídaně se v pekle nepodávala. Bombardování začalo před rozbřeskem a jak to vypadalo, hned tak neskončí. Vojín Jonáš stejně neměl na jídlo ani pomyšlení.

Až na krátký okamžik děsivého útoku na kousku zablácené země, plné kráterů a opuštěné jako měsíc, strávil Paul Jonas dvacátý čtvrtý březen 1918 stejně jako tři dny předtím a také většinu předcházejících měsíců - krčil se před chladem v páchnoucím bahně někde mezi Ypresem a St. Quentinem, byl naplňován ohluchlými ranami německých těžkých děl a modlil se k Něčemu, v co už sám dávno nevěřil. Finche, Mulleta a zbytek čtyř ztratil kdesi v chaosu útoku - doufal, že se dostali bezpečně do nějakého jiného zákopu, ale bylo velmi těžké si představit něco jiného, než jeho vlastních několik loktů mizérie. Celý svět byl mokrá a lepkavá. Roztrhaná země, holé stromy, a samotný Paul byl ponořený do pomalu padající mlhy, která se snesla společně se stovkou do ruda roztavených kovových úlomků na zbídačená těla vojáků.

Rudá mlha, šedá země, obloha v barvě starých kostí: Paul Jonas byl v pekle - ale bylo to velice zvláštní peklo. Ne všichni v něm byli mrtví.

Paul si všiml, že jeden z přítomných nedaleko něj pomalu umírá. Podle hlasu nemohl být víc než dva tucty yardů od něj, ale to by stejně tak dobře mohl být v Timbaktu. Paul neměl nejmenší tušení, jak ten zraněný voják vypadá - už nedokázal dobrovolně zvednout hlavu nad okraj zákopu. Bylo to stejné, jako kdyby si přál létat - ale ten hlas mu byl povědomý. Muž nařikal, nadával, sténal bolestí už téměř celou hodinu a zaplňoval tak každý okamžik, kdy zrovna neexplodovalo žádné dělo.

Všichni ostatní muži, kteří byli v průběhu útoku zasaženi, prokázali dobré vychování a zemřeli rychle, nebo alespoň trpěli tichem. Ale Paulův neviditelný společník volal svého seržanta, svou matku a Boha, a přestože se z nich nikdo neukázal, klidně si řval dál. Řval bez přestání, nařikal a vydával nesrozumitelné sténání. Kdysi zdravý muž, nyní raněný stejně jako tisíce dalších, se rozhodl dát každému na východní frontě na srozuměnou, že umírá.

Paul ho nenáviděl.

* * *

Strašlivé dunivé rány utichly a nastal vzácný okamžik ticha, než raněný muž začal opět hlasitě sténat, pískal jako vařený rak.

"Máš světlo?"

Paul se otočil. Vedle něj se objevily pivem zažloutlé oči uprostřed bahnem zašpiněné tváře. Zjevení se plazilo po čtyřech, na sobě mělo velký kabát, který byl už tak roztrhaný, že se spíš podobal pavučině.

"Cože?"

"Máš světlo? Sirky?"

Obvyklost té otázky v tak neskutečné mlze způsobila, že Paul zaváhal, jestli správně slyšel. Postava zvedla stejně zablácenou ruku, jako měla tvář, a vytáhla bílý tenký váleček, který byl tak čistý, jako by spadl z měsíce.

"Copak mě neslyšíš, kámo? Sirky?"

Paul sáhl do kapsy, třesoucími prsty v ní zalovil a vytáhl krabičku sirek, jako zázrakem suchých. Raněný voják začal sténat ještě hlasitěji, nebyl odsud vidět, přestože nebyl ani tak daleko, co by kamenem dohodil.

Muž v otrhaném kabátě se skutálel do rohu zákopu, zabořil se zády do bahna, pak si s chutí vytáhl cigaretu, rozpůlil ji a jednu půlku podal Paulovi. Než škrtl zápalkou, naklonil hlavu a poslouchal.

"Bože, pomoz mi, on toho snad nikdy nenechá." Podal sirky zpátky Paulovi a přidržel mu plamen, aby si také mohl zapálit cigaretu. "Proč na něj Fritzové něco neshodí, abysme mohli mít klid?"

Paul přikývl. I to mu však dalo zabrat.

Jeho společník zvedl bradu a vyfoukl modrý kouř, který se vznesl nad jeho helmu a zmizel v šedé ranní obloze. "Máš někdy ten pocit...?"

"Pocit?"

"Že to je chyba." Cizinec kývl hlavou k zákopům, k německým dělům, k východní frontě. "Že Bůh je někde pryč, nebo si někde vyspává nebo tak něco. Copak ty sám nedoufáš, že se jednou podívá dolů, uvidí, co se děje a... a něco s tím udělá?"

Paul přikývl, ačkoli o něčem takovém až dosud nikdy neuvažoval. Ale cítil na šedé obloze prázdnotu, a někdy míval takový zvláštní pocit, že se dívá dolů na krev a bahno jakoby z velké dálky a pozoruje vražedné běsnění války s odstupem mudrce, stojícího na vrcholku mraveniště. Bůh se na to jistě nedíval, to bylo jisté. Pokud On vůbec byl, a pokud On mohl vidět věci tak, jako Paul Jonas - muži, kteří byli mrtví, ale ještě to nevěděli, zoufale se snažili zatlačit své vyhržené vnitřnosti zpátky do blůzy, opuchlá a roztrhaná těla jejich přátel, se kterými se smáli a zpívali, ležela všude kolem nich - a jestliže to On všechno viděl a nic s tím neudělal, pak musel být sám šílený.

Ale Paul nikdy ani na sebemenší okamžik nevěřil, že by Bůh spasil tak nicotné tvory, kteří se vraždí mezi sebou na několika tisících akrech bahna a nášlapných min. To by bylo příliš jako pohádka. Žebráci si neberou princezny, ale umírají v zasněžených ulicích nebo tmavých chodbách... nebo v zablácených zákopech ve Francii, zatímco starý tatík Bůh si vzal chvilku volna.

Posbíral své síly. "Neslyšel jsi nic?"

Cizinec zhluboka potáhl z cigarety. Nezáleželo mu na tom, že oharek jasně září a osvětluje jeho zablácenou tvář.

Povzdech si: "Vše. Nic. Však víš. Fritz prolomil obranu na jihu a míří rovnou do Paříže. A my to tady zabalíme a do června jsme v Berlíně. Okřídlená Viktorka se objeví na obloze nad Flandry, zamává ohnivým mečem a bude tančit jako zběsilá. Je to na hovno."

"To tedy je," souhlasil Paul. Také si potáhl z cigarety a pak ji odhodil do kaluže. Smutně se díval, jak se cigaretový papír natáhl špinavou vodou a zbytky tabáku se potopily. Kolik ještě vykouří cigaret, než si ho smrt najde? Deset? Sto? Nebo snad byla tahle poslední? Zvedl papírek a zmačkal ho do malé kuličky mezi palcem a ukazováčkem.

"Díky, kámo." Cizinec se převálil přes zákop a pokračoval po čtyřech dál. Pak se ještě otočil a přes rameno zavolal: "Drž hlavu dole a snaž se přemýšlet o tom, jak se dostat pryč. Myslím opravdu pryč."

Paul zvedl hlavu a zamával na rozloučenou, ačkoli ho ten muž nemohl vidět. Raněný voják začal opět křičet, byly to nesrozumitelné skřeky, které připomínaly zvuky zrodu něčeho nelidského.

V dalším okamžiku začala děla opět zuřit, jako kdyby se probudila ze spánku.

* * *

Paul zatnul zuby a snažil se zakrýt si uši dlaněmi, ale přesto stále slyšel, jak ten muž sténá. Chraplavý hlas byl jako rozžhavený drát, zabodávající se do jednoho ucha a vylézající ven druhým. Za poslední dva dny se mu podařilo prospat sotva tři hodiny, a noc, která se blížila, se zdála být ještě horší. Proč se tu dosud neobjevil nikdo z pomocných praporů, aby posbíral zraněné muže? Nejméně hodinu už se neozvala žádná střela.

Ale jak o tom Paul uvažoval, uvědomil si, že kromě toho muže, který přišel poprosit o sirky, neviděl vůbec nikoho od chvíle, kdy toho rána uprchli do zákopů. Usoudil, že kousek od něj bude asi několik dalších mužů, a ten člověk s cigaretou ho v jeho domněnce ještě utvrdil. Ale bombardování bylo tak důkladné, že Paul necítil vůbec touhu se hýbat. Nyní, když všechno ztichlo a zdál se být klid, začínal uvažovat, co se stalo se zbytkem čety. Podařilo se Finchovi a ostatním uchýlit se do úkrytu? Nebo byli jen několik yardů od něj, křičili se v zákopech a vyhýbali se otevřenému zabíjení, i kdyby mělo být ze soucitu?

Podařilo se mu kleknout a stáhnout si helmu z čela, aby mu nepadala do očí, pak se začal plazit na západ. I když byl v bezpečí zákopu, věděl, že jeho pohyb by mohl vyvolat nečekanou pozornost. Nahrbil se a čekal seshora nějakou strašlivou ránu. Nestalo se však vůbec nic, slyšel jen nekonečné sténání raněného muže.

Po dvaceti yardech minul dva ochranné valy a dorazil ke stěně z bláta.

* * *

Paul se pokusil si z tváře setřít slzy, ale podařilo se mu jen to, že si do očí vetřel hlínu. Poslední exploze otřásla zemí. Hromada hlíny, kterou protínal silný kořen, se zbořila a stala se součástí ještě většího nánosu bahna v zákopu.

Byl v pasti. Byl to strašný, leč nezaměnitelný, fakt. Pokud se neodvážil vystoupit nad ochranný val, bude se křít v této části zákopu, dokud si ho nenajde nějaká střela. Nedělal si iluze, že přežije tak dlouho, až se k jeho situaci připojí další faktor - hlad. Neměl vlastně vůbec žádné iluze. Byl na tom stejně, jako kdyby už byl mrtvý. Už nikdy neuslyší Mulleta, jak si stěžuje na přiděly jídla, ani neuvidí starého Finche, jak si kapesním nožkem upravuje knír. Byly to takové nicotnosti, ale jemu se po nich strašlivě stýskalo a bolelo ho to.

Umírající muž byl stále tam někde venku. Stále naříkal.

Tohle je peklo a já jsem jeho součástí...

Bylo to tak nějak? Báseň? Bible?

Rozepnul pouzdro a vytáhl svůj webley, pak jej zvedl a podíval se na něj. V slábnoucím světle se otvor v hlavni zdál být hluboký jako studna, prázdnota, do které mohl padnout a už nikdy nevylézt - tichá, temná, klidná prázdnota...

Paul se smutně usmál, pak opatrně položil pistoli na klín. Není to patriotické. Bude lepší, když nechá Němce, aby na něj použili své drahé granáty. Přinutí nějakou freulein v továrně, aby si udělala pár hodin přesčasů na výrobní lince v Ruhr Valley. A kromě toho naděje přece umírá poslední, že ano?

Začal plakat.

Nahoře nad ním se raněný muž prudce rozkašlal. Zněl jako spráskaný pes. Paul si opřel hlavu o zablácenou stěnu zákopu a sténal: "Mlč! Proboha, už mlč!" Zhluboka se nadechl. "Zavři tu svou zatracenou hubu a pojdi, sakra!"

Zdálo se, že muže přítomnost někoho další jen povzbudila, takže křičel dál.

* * *

Noc jako by trvala snad celý rok nebo dokonce ještě déle. Měsíce temnoty, obrovské kvádry nehybné černoty. Děla vybuchovala a rámusila. Umírající muž sténal. Paul počítal každý individuální objekt, na který si dokázal vzpomenout ze svého života před zákopy, pak začal od začátku a počítal je znovu. Pamatoval si jen jména některých z nich, ale nevěděl, co ta jména vlastně znamenala. Některá slova se mu zdála naprosto cizí - "zahradní křeslo" bylo jedním z nich, "vana" byla další takové slovo. "Zahrada" se objevovala v několika písních Chaplainova zpěvníku, ale Paul si byl docela jistý,

že to je také nějaká opravdová věc, a proto ji také započítal.

* * *

"Zkus myslet na to, jak se dostat ven," řekl ten muž se zažloutlými očima. "Jak se opravdu dostat ven."

Děla ztichla. Obloha získala nepatrně světlejší nádech, jako kdyby ji někdo otřel kouskem hadru. Kolem bylo právě tolik světla, aby Paul viděl okraj zákopu. Vyškrábal se nahoru a pak padl zpátky, tiše se pro sebe smál. Dostat se ven. Narazil botou na tlustý kořen a vyhoupl se na okraj zákopu. Měl svou zbraň. Rozhodl se zabít toho muže, co bez přestání tak křičel. Co bude dál, nevěděl.

Kdesi začalo vycházet slunce, ačkoli Paul neměl nejmenší tušení, kde by k tomu mělo dojít: efekt byl jen nepatrný, na obloze se objevily další světlé šmouhy. Všechno ostatní zůstalo šedé. Hlína a voda. Věděl, že plochá místa byla voda, ostatní bylo bahno, snad až na ty vysoké věci. To byly stromy, to si pamatoval. Kdysi to byly stromy.

Paul vstal a pomalu se otočil. Svět se rozkládal do několika yardů na všechny strany, zbytek zahalovala hustá mlha. Byl bez pomoci uprostřed prázdnoty, jako by se tam dostal nějakým strašlivým omylem a nyní stál před ztichlými diváky. Ale on nebyl tak docela sám. Na půli cesty prázdnotou stál osaměle vysoký strom. Vypadal jako obrovská ruka omotaná ostnatým drátem místo náramku kolem zápěstí. Na jedné jeho větvi něco viselo. Paul vytáhl revolver a začal klopýtat dopředu.

Byla to postava, visela hlavou dolů jako zapomenutá marioneta. Jednu nohu měla zapřenou v podivném úhlu mezi větví a kmenem. Zdálo se, jako by měla všechny klouby polámané, ruce jí visely k zemi, jako by bahno bylo nebe a ona se snažila k němu vzlétnout. Její tvář byla podobná beztvář rudé změti smíšené s černou a šedou a uprostřed bylo vidět jediné zažloutlé oko, šílené a strnulé jako ptačí oko, které Paula sledovalo, jak se k postavě pomalu blížil.

"Dostal jsem se ven," řekl Paul. Zvedl zbraň, ale muž nyní nekřičel.

Díra ve znetvořené tváři promluvila: "Tak jsi nakonec přišel. Čekal jsem tu na tebe."

Paul slepě zíral. Zbraň mu klouzala v zablácených rukách. Musel vynaložit strašlivé úsilí, aby ji udržel v klidu.

"Čekal?"

"Čekal, čekal jsem tak dlouho." Znetvořená ústa, až na několik bílých krvácejících cárů prázdná, se zkroutila do ošklivého úsměvu. "Měl jsi někdy stejný pocit...?"

Paul zamrkal a řev začal znovu. Ale nemohl to být ten umírající muž - toto byl umírající muž. Takže...

"Pocit?" zeptal se a zvedl hlavu. Na obloze se objevil nějaký tmavý předmět a blížil se k němu, černá díra v šedé mlze.

Jak se blížil, vydával pískavý zvuk. Ozvala se tupá rána, jak předmět dopadl na zem, a v dalším okamžiku se zdálo, jako by se čas otočil a zakousl se do vlastního ocasu.

"To je chyba," řekl ten visící muž.

A pak granát explodoval a svět jako by se poskládal do sebe, byl menší a menší, úhel za úhlem mizel v ohni a pak celý zmizel docela.

* * *

Potom, co Paul zemřel, to bylo ještě komplikovanější.

Přirozeně byl mrtvý a věděl to. Jak by mohl být něčím jiným? Viděl granát, jak na něj dopadl z nebe, bezkřídlý, bezoký, nepředstavitelně moderní Anděl Smrti, neosobní a krutý jako žralok. Cítil, jak se svět zachvěl a vzduch začal hořet, cítil, jak se mu plíce snažily nabrat kyslík, jak mu v prsou hořelo. Nemohlo být tedy pochyb o tom, že je mrtvý.

Ale proč ho tedy bolí hlava?

No ovšem, po smrti každého čeká trest za zlé skutky, které vykonal během života, takže nekonečně palčivá bolest hlavy dávala jistý smysl. Děsivý smysl.

Paul otevřel oči a zamrkal do světla.

Seděl vzpřímeně na okraji obrovského kráteru, jistě to byla smrtelná rána, kterou granát vypálil do blátivé země. Kolem dokola to bylo prázdné a rovné. Nebyly tu žádné zákopy, nebo pokud tu nějaké byly, zmizely pod hromadami hlíny při explozi. Neviděl nic než ohořelou zem. Bylo to kolem dokola stejné, jak v dálce na obzoru stoupala hustá mlha. Za ním však bylo něco pevného, opíral se o to, a ten pocit v něm vyvolal myšlenku, zda očekával smrt tak brzo. Jak se naklonil, aby se podíval za sebe, spadla mu helma do čela a zakryla mu oči. Na okamžik se opět ocitl v temnotě. Pak si helmu stáhl z hlavy, položil si ji na klín a zíral na ni. Větší část helmy byla pryč, zbýval z ní jen okraj z roztaveného a pomačkaného kovu. Vlastně teď spíš připomínala trnovou korunu.

Paul si vzpomněl na strašlivé příběhy o tom, jak vojáci pokračovali dál několik yardů bez hlav, nebo si drželi vlastní vnitřnosti rukama bez toho, aby vůbec věděli, co se s nimi stalo. Paul se zhnuseně otřásl. Pomalu, jako kdyby hrál nějakou podivnou hru sám se sebou, se prsty dotkl svého obličeje, přejel si po tvářích, po spáncích a ohmatával něco, co musela být jeho lebka. Dotýkal se svých vlasů, kůže a kostí... ale všechno se zdálo být na svém místě. Žádné zranění. Když se podíval na ruce, měl na nich asi tak stejně krve jako bláta, ale ta krev už byla zaschlá jako stará barva. Zhluboka si oddechl.

Byl mrtvý, ale hlava ho bolela. Byl živý, ale střepina granátu pronikla jeho helmou jako nůž narozeninovým dortem.

Paul zvedl hlavu a uviděl strom. Malá holá věc, která ho poutala se zemí nikoho. Byl to strom, kde visel ten muž.

Strom, který se tyčil do mračen.

* * *

Paul Jonas si povzdechl. Obešel strom už nejméně pětkrát, ale nezdál se být o nic neskutečnější.

Ta tenká, křehká věc vyrostla tak vysoko, že jeho koruna se ztrácela v mracích, visících nehybně na šedé obloze. Kmen stromu byl tak velký, že se podobal zakleté věži z pohádek. Masivní změť větví se rozkládala jak do šířky, tak do výšky. Několik větví sahalo až ke kráteru, nikde nebylo ani jediné stopy po kořenech.

Obcházel tedy strom stále dokola a nedokázal to pochopit. Napadlo ho, že by mohl najít nějaké místo, odkud by mohl strom vidět celý, ale to se zdálo nemožné. Nezáleželo na tom, jak daleko je od kmene, nad hlavou měl stále hustou

korunu. A pokaždé, ať už chtěl nebo nechtěl, se opět vrátil k mohutnému kmeni. Nejen že nebylo jinam kam jít, ale ať zamířil kterýmkoli směrem, pokaždé se opět ocitl před tím monumentálním stromem.

Nakonec se pod něj posadil, opřel se zády o kmen a snažil se usnout. Ale spánek nepřicházel, přestože Paul zarputile zavíral oči. Nebyl příliš nadšený hlavolamem, který tu před ním ležel. Zasáhla ho přece střepina z granátu. Zdálo se, že válka a všechno ostatní najednou zmizelo, ačkoli konflikt takového rozsahu se dal jen velice těžko přehlédnout. Od chvíle, kdy se tu objevil, se nezměnilo světlo, přestože od exploze musely uběhnout už celé hodiny. A navíc jediná skutečná věc tu byl ten obrovský kus vegetace.

Modlil se, aby, až znovu otevře oči, se ocitl v nějakém známém posmrtném životě nebo v té známé mizérii zákopu s Mulletem a Finchem a ostatními chlapíky z čtyř. Když modlitbu dokončil, neodvážil se podívat, byl odhodlaný dát Bohu - nebo Někomu - dost času na to, aby dal věci do pořádku. Seděl a ze všech sil se snažil ignorovat nelítostnou bolest hlavy, tiše čekal, až se všechno vrátí do normálu, až se to urovná. Nakonec otevřel oči.

Mlha, bahno a ten zatracený nekonečný strom. Nic se nezměnilo.

Paul si povzdychl a vstal. Nevzpomínal si na mnoho věcí ze svého života před válkou, a v tomto okamžiku byla dokonce i jeho nedávná minulost v mlze, ale přesto si vzpomínal na jistý druh příběhů, ve kterých byly možné i nemožné věci, a jelikož se ukázalo, že se ta nemožná věc nehodlá v žádném případě stát věcí normální, existoval jen jediný způsob, jak se zachovat: Jednat tak, jako by nemožná věc byla normální.

Co byste dělali s nekonečným stromem, který vyrostl až do oblak? Vylezli na něj.

* * *

Nebylo to tak těžké, jak očekával. Ačkoli na spodní části stromu nebyly žádné větve, obrovský kmen mu pomohl. Kůra byla rozpraskaná a členitá jako kůže nějakého obrovského ještěra a poskytovala Paulovi dokonalé úchyty pro ruce a nohy. Některé praskliny byly dokonce tak velké, že v nich mohl i sedět, aby si odpočinul a nabral sílu na další cestu. Ale přesto to nebylo až tak jednoduché. Ačkoli bylo na tomto místě, kde se zastavil čas, těžké říct, jak dlouho to trvalo, odhadoval, že už šplhal nejméně půl dne, když konečně dorazil k první větvi. Byla široká jako okresní cesta a stáčela se vzhůru, kde mizela v mracích. Právě tam viděl první náznaky listů.

Paul si lehl na větev a pokusil se usnout, ale přestože byl velmi unavený, spánek nepřicházel. Když si chvíli odpočinul, pokračoval dál.

Po nějakém čase začal být vzduch chladnější a Paul cítil vlhko mraků. Obloha kolem mohutného stromu začínala být průhlednější, tu a tam už se objevily i listy. V dálce viděl obrovské tvary, ale ještě je nedokázal identifikovat. Další půlhodina šplhání, a najednou uviděl obrovská jablka. Každé z nich bylo velké jako nafukovací balon.

Jak postupoval výš, mlha řídla, až byl nakonec obklopený jen podivným světem větví a roztrhaných mračen, jako kdyby se ocitl na nějaké začarované lodi. Neslyšel žádné jiné zvuky kromě zvuku vlastních bot a škrábání o drsnou kůru. Foukal slabý větřík a chladil mu pot na čele, ale nebyl tak silný, aby pohnul jediným Uštem, jedinou větví.

Ticho a zbytky mlhy. Obrovský kmen, větve pod Paulem a nad ním, to byl celý svět. Pokračoval tedy dál.

Mraků stále ubývalo a on cítil, jak kolem přibývá světla. Bylo to, jako když oknem přes těžké závěsy proniká teplo.

Znovu se zastavil, aby si odpočinul, a uvažoval, jak dlouho by asi padal, kdyby teď seskočil z větve na zem. Utrhl si z košile kovový knoflík a hodil ho dolů. Díval se za ním tak dlouho, až zmizel v mracích, které se hromadily mezi spodními větvemi.

Později - neměl nejmenší tušení o kolik hodin později - se ocitl uprostřed jasného světla. Šedá kůra začala odhalovat další barevné odstíny pískové běžové a světle žluté. Horní povrch větví zachytával jasné světlo a mlha se začínala měnit v malé duhy, které si hrály mezi jednotlivými kapkami.

Mraky tu byly nyní tak husté, že mu bránily v dalším šplhání. Vznášely se kolem jeho tváře, visely kolem něj jako mokré cáry, namáčely jeho šaty a překážely mu, když vyměňoval střídavě ruce a šplhal vzhůru. Na krátký okamžik uvažoval o tom, že by to vzdal, ale neměl kam jinam jít. Jedině dolů. Zdálo se mu, že bude lepší, když riskne nepříjemně rychlý sestup, aby se vyhnul pomalé alternativě, která by vedla jen k věčné prázdnotě na šedé planině.

V každém případě, pomyslel si Paul, jestliže už je mrtvý, pak nemůže zemřít znovu. A jestliže je živý, pak je součástí nějaké pohádky a dozajista nikdo v ní nezemřel tak dlouho před jejím koncem.

Mraky začínaly opět houstnout. Posledních několik stovek yardů měl pocit, jako kdyby stoupal mušelinem. Díky vlhku si ani neuvědomoval, jak jasný je svět kolem něj, ale když se konečně prodral posledním mrakem a zvedl hlavu, prudce zamrkal a zjistil, že se ocitl pod azurově modrou oblohou a jasným sluncem.

Nikde nad ním nebyly žádné mraky, zato byly všude kolem. Vrchol obrovské zpěněné masy, ze které právě vylezl, se rozprostíral kolem jako bílá paseka. Míle široká planina mračen. A v dálce se lesklo zářivé slunce... a hrad.

Paul zíral před sebe. Světlé štíhlé věže jako by se chvěly, jako něco, na co se díváte skrz vodu v horském jezírku. Přesto to byl docela jistě hrad, nebyla to jen iluze vytvořená mraky a sluncem. Barevné vlajky plápolaly na zubatém cimbuří a obrovská vrata zívala do prázdnoty.

Paul se najednou a nečekaně dal do smíchu, ale do očí se mu nahrnuly slzy. Bylo to nádherné. Bylo to děsivé. Po té strašlivé šedé prázdnotě a světě mračen to bylo příliš jasné, příliš silné a téměř skutečné.

Kvůli tomu sem přece přišel. Volalo ho to jako hlas sirény - jen něco jako matné vědomí, že na něho čeká něco nevyhnutelného, jej přinutilo, aby na strom vylezl.

V bílé mlze našel tenkou nitku, byla to ztracená cesta. Byla jen o odstín bělejší než okolní mraky a táhla se od stromu ke vzdálené bráně do hradu. Šplhal tak dlouho, až byl ve stejné úrovni jako nejvýše položené mraky. Tam se na okamžik zastavil, aby uklidnil prudké bušení srdce. Pak sestoupil z větve. Bílá mlha se nepatrně propadla, ale jen nepatrně.

Prudce rozhodil ruce, aby získal balanc, ale pak si uvědomil, že má stejný pocit, jako kdyby kráčel po pěnové matraci.

Vyrazil.

Hrad před ním rostl, jak se blížil. Kdyby se Paula zmocnily pochyby, že to je jen příběh a ne skutečné místo, ostrý

pohled na jeho osud by je rychle rozptýlil. Bylo zřejmé, že to je něco, co tu někdo postavil.

Bylo to skutečné a pevné - ačkoli co to znamenalo pro muže, který se procházel po mracích? Ale bylo to natolik skutečné jako věci, ve které člověk věří, aniž je někdy viděl. Mělo to tvar hradu - rozhodně to vypadalo jako pravý hrad - ale nepřipomínalo to o nic víc středověký hrad než křeslo nebo sklenici piva. Byl to ideál hradu, uvědomil si Paul, něco jako platonický ideál zasazený do hrubé reality architektury feudálů.

Platonický ideál? Neměl nejmenší tušení, odkud tu myšlenku vzal. Vzpomínky se vznášely jen těsně pod povrchem jeho vědomí, byly blíž než kdykoli předtím, ale přesto jako by se nedokázaly zaostřit na vizi před ním.

Pokračoval dál pod nehybným sluncem, tenké proužky mračen se mu svíjely pod nohama jako kouř.

Brána byla otevřená, ale přesto se nezdálo, že by ho vítala. V porovnání s tím třpytivým světlem, které se rozlévalo kolem věží, byla brána temná, černá a prázdná. Paul stál před tou zlověstnou dírou a cítil, jak mu v žilách proudí krev, jeho reflexy ho nabádaly, aby se otočil a vzal nohy na ramena, přestože věděl, že musí vstoupit dovnitř. Nakonec, přestože se cítil ještě víc zničený, než byl před útokem granátu, kdy začal celý ten šílený sen, se zhluboka nadechl a vykročil.

Obrovská kamenná kaple za dveřmi byla holá až na jedinou dekoraci - velký prapor, vyšívaný rudou, černou a zlatou nití. Visel na vzdálené zdi. Byla na něm váza nebo kalich, obtočený dvěma trnitými růžemi. Nad květy se vznášela zlatá korunka. Pod obrázkem stál nápis: "Ad Aeternum."

Jak vykročil dopředu, aby si vlajku lépe prohlédl, ozvaly se jeho kroky po kamenné kapli tak hlasitě, až ho to vyděsilo. Napadlo ho, že určitě někdo přijde, aby se podíval, kdo to vešel, ale dveře po stranách kaple zůstaly pevně zavřené a Paul stál sám uprostřed mizející ozvěny svých vlastních kroků.

Bylo těžké se na vlajku dívat příliš dlouho. Vypadalo to, jako by se každá nitka na výšivce pohybovala, takže se mu obraz před očima rozpíjel. Teprve až když se vrátil zpátky ke vchodu, mohl si ji pořádně prohlédnout. Přesto mu však nic neprozradilo, kdo tu mohl žít a komu hrad patřil.

Paul se podíval na vzdálené dveře kaple. Oboje byly stejné, takže se z nich těžko dalo vybrat. Obrátil se a zamířil k těm nalevo. Přestože se zdálo, že jsou téměř na dosah, trvalo to velmi dlouho, než k nim dorazil. Paul se ohlédl. Vzdálený portál se nyní podobal temnému bodu v dálce a samotná kaple jako by se zahalila do mlhy, jako kdyby dovnitř začaly proudit mraky z venku. Obrátil se a viděl, že dveře, které hledal, se nyní tyčí přímo před ním. Snadno se otevřely a on vešel dovnitř.

Ocitl se uprostřed džungle.

Ale nebylo to tak docela přesné, uvědomil si o chvilku později. Vegetace tu byla hustá, ale přesto viděl skrz točité výhonky a dlouhé listy stěny arkádová okna, a skrz ně oblohu s temnými bouřnými mraky - bylo to docela jiné nebe, než jaké viděl před přední bránou. Džungle byla všude, ale on byl stále uvnitř, přestože tam venku to nebylo jeho.

Kaple byla větší než obrovská vstupní hala. Vysoko nad ním visely jedovatě vyhlížející rostliny a změř zeleň pokrývala celý strop, všechno se zlatě lesklo jako drahými klenoty vykládaná mapa labyrintu.

Paulovi se v hlavě vynořila další ztracená vzpomínka, vůně a teplo vlhkého vzduchu. Takovému místu se říkalo... říkalo... skleník. Místo, kde se schovávají věci, vzpomněl si. Místo, kde rostou věci, kde se ukrývají tajemství.

Vykročil dopředu a odhrnul lepkavý list nějaké palmovité rostliny a vzápětí málem padl do malého jezírka plného leknínů. Desítky malých rybek, červených jako kamínky na rozpálené peci, vyděšeně odplávaly na druhou stranu jezírka.

Začal se procházet po okraji jezírka a hledal cestu. Rostliny byly zaprášené. Jak se prodíral hustými výhonky, zvedala se kolem něj oblaka prachu a ten se snášel na vysoká okna, leskl se jako stříbrný prach. Zastavil se a čekal, až se prach usadí. Najednou zaslechl uprostřed ticha něčí nářek.

Natáhl obě ruce a rozhrnul listy, jako by to byly závěsy. Uprostřed vegetace stála velká klec, její tenké zlaté mříže byly tak hustě obrostlé popínavými rostlinami, že stěží viděl, co je uvnitř. Naklonil se blíž a něco uvnitř klece se pohnulo.

Paul nadskočil.

Byla to žena. Byl to pták.

Byla to žena.

Obrátila se a on spatřil její černé velké oči, zalité slzami. Husté dlouhé černé vlasy lemovaly její podlouhlou bledou tvář. Na sobě měla zelenofialový podivný kostým. Ne, nebyl to kostým. Žena byla oblečená do ptačího peří, pod pažemi měla peří nejdelší, poskládané jako papírovou skládanku. Křídla.

"Kdo je tu?" zavolala.

Celé to musel být jen sen, jak jinak - možná jen halucinace, způsobená smrtelným zraněním - ale jak se ozval její hlas, usadil se v něm jako něco, co konečně našlo svůj domov, a Paul pochopil, že na ten hlas nikdy nezapomene. Bylo v něm odhodlání a lítost i náznak šílenství, všechno v těch několika slovech. Přistoupil blíž.

Její velké kulaté oči se ještě víc rozšířily. "Kdo jsi? Ty sem nepatříš."

Paul na ni zíral, nemohl si pomoci, přestože věděl, že je to velmi nezdvořilé, jako by její opeřené paže byly něco jako deformace. Možná skutečně deformované byly. Možná byl v tomto podivném místě deformovaný on.

"Jsi snad duch?" zeptala se. "Jestli jsi, tak tu zbytečně marním čas, ale nevypadáš jako duch."

"Já vlastně ani nevím, kdo jsem," řekl Paul, a v ústech měl tak sucho, že se mu stěží podařilo promluvit. "Dokonce ani nevím, kde to vlastně jsem. Ale jako duch si rozhodně nepřipadám."

"Umíš mluvit!" její vyděšený hlas Paulovi prozradil, že nejspíš udělal něco hrozného. "Ty sem nepatříš!"

"Proč vlastně pláčeš? Snad bych ti mohl nějak pomoci."

"Musíš jít hned pryč. Musíš! Starý Muž se brzy vrátí." Jak se pohnula, ozvalo se tiché šumění a ve vzduchu se objevil další oblak prachu.

"Kdo je ten stařec? A kdo jsi ty?"

Přistoupila k okraji klece a tenkými prsty se chytila zlatých mříží. "Jdi! Hned odejdi!" Ale její pohled byl tak dychtivý, jako kdyby se snažila navždy si jeho tvář vtisknout do paměti tak, aby ta vzpomínka nikdy nevybledla. "Jsi raněný - máš na šatech zasklou krev."

Paul sklonil hlavu. "Suchá krev. Kdo jsi?"

Potřásla hlavou. "Nikdo." Zarazila se a ve tváři se jí objevil podivný výraz, jako by se chystala říct něco šokujícího a nebezpečného. Pak si to ale rozmyslela. "Já jsem nikdo, a ty musíš jít, než se Starý Muž vrátí."

"Ale co je tohle za místo? Kde to jsem? Jediné, co mám, jsou otázky. Celá spousta otázek."

"Neměl bys tu být. Tady mě navštěvují jen duchové - a nástroje zla, co patří Starému Muži. Říká, že mi dělají společnost, ale některé z těch oblud mají zuby a velmi zvláštní smysl pro humor. Máselník a Niklák jsou nejhorší."

Paul překvapeně přistoupil blíž a dotkl se její ruky, kde se držela mříže. Její kůže byla chladná, tvář byla velmi blízko.

"Ty jsi tu vězněná. Pustím tě."

Ucukla s rukou. "Nepřežila bych mimo klec ani minutu. A ty také nepřežiješ, jestli tě tu Starý Muž najde. Ty jsi sem přišel hledat grál? Tady ho nenajdeš - tohle je místo stínů."

Paul netrpělivě potřásl hlavou. "O žádném grálu nic nevím." Ale když promluvil, věděl, že to není pravda. To slovo se v něm rozezvučelo jako ozvěna, dotklo se části jeho bytí, kterou měl stále mimo dosah. Grál. Něco, něco to znamenalo...

"Ty tomu nerozumíš!" řekla ta žena, co byla napůl pták, a peří kolem jejího krku zašustilo, jak se v ní zvedala vlna hněvu. "Já nejsem jednou ze strážců. Nemám před tebou co skrývat a nebudu se dívat, jak... jak se zničíš. Jdi, ty blázne! I kdybys to mohl vzít, Starý Muž tě najde, ať jsi kdekoli. I kdybys překročil Bílý oceán, dohonil by tě."

Paul cítil, jak z ní sálá strach, a na okamžik nebyl schopen se pohnout ani promluvit. Měla o něj strach. Tento uvězněný anděl něco cítil... k němu.

A ten grál, ať už je to, co chce - je mimo jeho dosah stejně jako některá z těch červených rybek. Cítil to.

Ozval se děsivý syčivý zvuk, jako kdyby se probudila rázem stovka hadů, a okolní listy se zachvěly. Ptačí žena se ustrašeně přikrčila a uchýlila se zpět do středu své klece. V dalším okamžiku se mezi stromy ozval zvonivý zvuk a zvedl se další oblak prachu.

"To je on!" její hlas byl potlačovaným výkřikem. "On je zpátky!"

Něco velkého se blížilo, dunělo to a funělo jako válečné motory. Mezi listy se objevilo ostré světlo.

"Schovej se!" v jejím šepotu byla čistá hrůza, až se mu rozbušilo srdce. "Vysaje ti morek z kostí!"

Zvuk byl čím dál hlasitější, stěny se chvěly a země se roztřásla. Paul udělal krok zpátky a podlomila se mu kolena, když ho jako mohutná černá vlna zachvátil strach. Vplížil se k nejhustším keřům, listy se mu otíraly o tvář a zanechávaly na ní zaprášené šmouhy.

Ozvalo se hlasité zakrácání, jako když vrzají panty u obrovských dveří, a pak se místnost zaplnila pachem elektrického výboje blesku. Paul si zakryl oči.

"JSEM DOMA." Hlas Starého Muže byl silný jako kanón a zněl zcela nelidsky. "A KDE JE TVÁ PÍSEŇ NA PŘIVÍTANOU?"

Následovalo ticho, rušené jen syčením unikající páry. Nakonec přece jen ptačí žena promluvila. Hlas se jí třásl.

"Nečekala jsem, že se vrátíš tak brzy. Nebyla jsem připravena."

"A CO JINÉHO MÁŠ NA PRÁCI KROMĚ TOHO, ŽE MĚ MÁŠ VÍTAT?" Další těžké kroky, jak se Starý Muž blížil.

"ZDÁŠ SE MI ROZRUŠENÁ, MOJE SLAVICE. SNAD SI S TEBOU MÁSELNÍK NEHRÁL PŘILÍŠ TVRDĚ?"

"Ne! Ne, já... není mi dneska dobře."

"TO MĚ NEPŘEKVAPUJE. VŠUDE JE ODPORNÝ VZDUCH." Ozónový zápach byl čím dál silnější, a přestože si Paul zakrýval oči rukama, zahlédl další záblesk. "KDYŽ UŽ O TOM TAK MLUVÍME, PÁCHNE TO TU ČLOVĚČINOU."

"J - jak by to bylo mo - možné?"

"PROČ SE MI NEPODÍVÁŠ DO OČÍ, MALÝ PTÁČKU? NĚCO JE MEZI NÁMI." Kroky se stále blížily. Podlaha se třásla a Paul slyšel vrzání, podobné skřípání mostu ve větru. "MYSLÍM, ŽE JE TADY ČLOVĚK. MYSLÍM, ŽE MÁŠ NÁVŠTĚVU."

"Utíkej!" vykřikla ptačí žena. Paul zaklel a vyskočil na nohy. Rostliny mu sahaly až do výšky hlavy. V místnosti se objevil obrovský stín a zablokoval slabé světlo, které sem přicházelo oknem. Vzápětí se objevilo oslepující modrobílé světlo a záplava jasných jisker. Paul se vrhl dopředu, prodíral se hustým listím, srdce mu bušilo jako honičím psovi. Dveře... kdyby se mu tak podařilo najít ty dveře.

"NĚCO SE PLÍŽÍ V KŘOVÍ," ozval se obrův pobavený hlas. "MĚKKÉ MASÍČKO... A TEPLÁ KREV... A KŘUPAVÉ MALÉ KOSTIČKY."

Paul se brodil jezírkem a málem ztratil rovnováhu. Viděl ke dveřím, byly od něj jen několik yardů, ale ta obrovská vrzající věc stála přímo za ním.

"Utíkej!" volala za ním ptačí žena. Přestože se o sebe příšerně bál, dokázal si představit, že za to ta žena bude krutě potrestaná, a měl pocit, jako kdyby ji zradil. Dorazil ke dveřím a vrhl se ven. Dopadl na tvrdou kamennou podlahu. Obrovská vrata byla přímo před ním a díky bohu byla otevřená!

Zbývalo tak sto kroků, ale běželo se mu velmi ztěžka. Celý hrad se třásl pod těžkými kroky jeho pronásledovatele.

Doběhl k bráně a vyrazil ven, kde předtím zářilo slunce, ale nyní byl všude kolem soumrak. Nejvyšší větve obrovského stromu se tyčily těsně nad horními vrstvami mraků. Paulovi však připadaly nekonečně vzdálené. Rozběhl se k nim přes pole z bílých mraků.

Ta věc se objevila ve dveřích - slyšel vrzání obrovských pantů, jak si tvorrazil cestu kupředu. Blesky páchnoucí vzduch proudil kolem něj a téměř ho srazil k zemi a oblohu zaplnil burácivý řev. Starý Muž se smál.

"VRAŤ SE ZPÁTKY, MALÍČKÝ! CHCI SI S TEBOU HRÁT!"

Paul běžel po bílé stezce, plíce ho prudce pálily. Strom se zdál být nyní o něco blíž. Jak rychle bude muset slézt dolů,

aby před tou strašlivou věcí uprchl - jak by mohl i tak velký strom udržet tíhu takového monstra?

Mraky se pod jeho nohama rozhoupaly jako trampolína, když obr vykročil z hradu. Paul zakopl a upadl. Jedna ruka se mu zabořila do mraků jako do husté pavučiny. Namáhavě se opět postavil na nohy a dal se do běhu - strom byl od něj nyní už jen několik stovek kroků. Kdyby tak mohl...

Obrovská šedá ruka velká jako lopata se sevřela kolem jeho těla. Byla jako z oceli. Paul vykřikl.

Mraky se od něj vzdálily, jak stoupal vzhůru do vzduchu. Otočil se a podíval se Starému Muži do tváře. Paul vykřikl znovu, a zaslechl další křik, lítostivý a vystrašený - byla to ozvěna hlasu, odrážející se od stěn hradu. Byl to nářek uvězněného ptáka.

Oči Starého Muže uprostřed vrásčité tváře byly velké jako věžní hodiny, na bradě mu v mohutných spirálách vyrůstaly vousy, které vypadaly jako kabely. Byl neuvěřitelně veliký, obr z železa a mosazných trubek. Z každé praskliny a z každého otvoru vyčnívala pomalu se otáčející kola. Páchl elektřinou, a když se usmál, vycenil zuby velké jako stavební kvádry.

"HOST NESMÍ ODEJÍT DŘÍV, NEŽ HO TROCHU POBAVÍM." Paul cítil, jak se mu chvějí kosti v těle při zvuku hlasu Starého Muže. Když se obrovská tlama otevřela, začal sebou Paul prudce škubat a kopat kolem sebe. "TROCHU MOC MALEJ, ABYCH SE NAJEDL," řekl Starý Muž a pak ho spolkl.

Paul křičel, když padal do olejové temnoty plné ozubených kol.

* * *

"Sakra přestaň, ty zatracenej idiote!"

Paul sebou trhnul, ale někdo nebo něco mu přidrželo paže. Přestal sebou zmítat.

"Tak je to lepší. Tady máš - dej si trochu."

Něco mu vtékalo do úst a páliho ho to v hrdle. Rozkašlal se a pokusil se posadit. Tentokrát mu to bylo dovoleno. Někdo se zasmál.

Otevřel oči. Finch seděl vedle něho, vlastně skoro na něm, kolem bylo bahno, zákopy a šedivá obloha.

"To bude v pořádku." Finch opět zašrouboval láhev a zastrčil ji do kapsy. "Jen jsi chytil pěknou ránu do hlavy.

Bohužel to není dost vážný, abys mohl odjet domů, kamaráde. Přesto si myslím, že Mullet bude mít radost, že tě vidí, až se vrátí zpátky se zašitými střevy. Říkal jsem mu, že budeš v pořádku."

Paul se opřel zády o zem a v hlavě se mu honily nejrůznější myšlenky.

"Kde...?"

"V jednom ze zadních zákopů - myslím, že jsem toho bastarda zakopal tak před dvěma lety. Fritz se najednou rozhodl, že válka ještě neskončila. Museli jsme hodně ustupovat, copak si to nepamatuješ?"

Paul se otřásl, když se mu v hlavě vybavily útržky jeho mizícího snu. Žena s peřím jako pták. Mluvila o nějakém grálu.

Obr podobný lokomotivě z kovu a horké páry. "A co se stalo mně?"

Finch sáhl kamsi za Paula a vytáhl jeho helmu. Jedna část byla prolomená dovnitř. "Kousek šrapnelu. Nebyl ale dost velký, aby tě poslal na druhý břeh. Nemáš moc velký štěstí, Jonesie, že jo?"

Takže to celé předtím byl jen sen. Jen halucinace způsobená prudkou ránou do hlavy. Paul se podíval na jemu tak známou Finchovu tvář, jeho šedivý knírek, unavené oči za tenkými kovovými obroučkami. Pochopil, že je zpátky tam, kde měl být. Uprostřed bahna a krve. No ovšem. Válka pokračovala, nezáleželo jí na snech vojáků. Byla to realita tak zničující, že se s ní žádná jiná realita nemohla rovnat.

Paula bolela hlava. Zvedl paži a začal si špinavou rukou třít spánek. Jak to udělal, něco mu vypadlo z rukávu a sneslo se mu to do klína. Rychle se podíval na svého společníka, ale Finch se právě přehraboval v tašce a hledal v ní plátek hovězího, takže si ničeho nevšiml.

Paul předmět zvedl a nastavil ho na slunce. Zelené ptačí pero se zalesklo, bylo neuvěřitelně skutečné, neuvěřitelně zářivé a nedotčené bahnem.

Kniha první:

SOUSEDNÍ VESMÍR

nelitujte to čínorodé monstrum, nelidstvo.

Pokrok je pohodlná choroba:

vaše oběť (smrt a život je bezpečně za tím)

si hraje s velikostí malosti

- elektrony vyřezávají svým ostřím

hřebeny hor, čočky rozšiřují

nežádoucí záhyby tak dlouho, až

to nežádoucí obrátí samo proti sobě.

Svět vyrobený

není svět zrozený - litujte ubohou masu

a stromy, ubohé hvězdy a kameny, ale nikdy

toho ušlechtilého tvůrce hypermagické

ultraimpotence. My lékaři víme,

co je beznadějný případ, když - poslouchejte:
vedle je zatraceně dobrý vesmír, tak pojďme.

e. e. cummings

Kapitola 1

Úsměv mistra Jinga

INTERNET/ZPRÁVY: Chybný čip vede k vražedným potyčkám

(vizuální obraz: Kashvili při zatýkání)

VO: U čipu obžalovaného Alexandra Kashiviliho došlo k nečekaným vadám, jak oznámily dnes blíže nejmenované zdroje potom, co nové zařízení Kashviliho...

(vizuální obraz: ohořelý obchod, zaparkované požární vozy a ambulance)

...zabilo 17 restauračních hostů, při pumovém útoku v oblasti Serpukhov ve Velké Moskvě.

(vizuální obraz: Doktor Konstantin Gruhov v kanceláři univerzity)

GRUHOV: "Technologie je stále v raném stadiu. Budou se stávat nehody..."

JEDEN Z INSTRUKTORŮ OTEVŘEL DVEŘE DO KABINY a nahlédl dovnitř. Zvuk v chodbě mu připadal hlasitější než obvykle.

"Bombový poplach."

"Zase?" Renie položila svůj notebook na pracovní stůl a vzala si na něj tašku. Dobře si pamatovala, kolik věcí zmizelo během posledního poplachu, proto si raději vzala počítač s sebou. Muž, který jí to přišel oznámit - nikdy si nepamatovala, jak se vlastně jmenuje, Yono Něco nebo tak nějak - byl několik kroků před ní a zmizel v řece studentů a učitelů, kteří všichni mířili k východu. Rozběhla se za ním, aby ho dohonila.

"Je to každé dva týdny," řekla. "Jednou to bylo dokonce v době zkoušek. Asi se z toho zblázním."

Usmál se. Měl silné brýle, ale hezké zuby. "Alespoň se trochu nadýcháme čerstvého vzduchu."

Během několika minut se široká ulice před durbanskou katedrou polytechniky proměnila v karnevalový rej plný veselých studentů, radujících se z toho, že se mohli vytratit ze tříd. Skupina mladíků si ovázala kolem pasu bundy a tančila na střechách okolních automobilů. Ignorovali rozčilené volání starších učitelů, aby slezli a chovali se slušně. Renie je sledovala se smíšenými pocity. I ona cítila vůni svobody, stejně jako cítila teplo afrického slunce, které ji hrálo na pažích a na krku, ale také věděla, že má už tři dny zpoždění a že nestihne svůj projekt v termínu. Jestli bude bombový poplach pokračovat, nezvládne výuku, bude muset dojít ke změnám učebního plánu, a tím přijde o svůj už tak velmi omezený volný čas.

Yono, nebo jak se vlastně jmenoval, se usmíval na tančící studenty a Renie rozčilovalo jeho nezodpovědné potěšení.

"Když se chtějí ulít ze školy, proč se na ni jednoduše nevykašlou? Proč takhle hloupě šprýmují a nutí nás ostatní..."

Jasný záblesk proměnil oblohu v jasně bílou. Mohutná vlna horkého vzduchu srazila Renie k zemi a vzápětí prudká rána vyrazila okolní okna na fasádě školy a na okolních autech. Rukama si zakryla hlavu, přestože na ni nedopadly žádné úlomky, jen kolem sebe slyšela vyděšené výkřiky. Když opět vstala a rozhlédla se kolem sebe, všimla si, že nikdo ze studentů nebyl raněn, jen nad budovou Admin uprostřed kampusu se vznášel hustý oblak kouře. Hlavní věž byla pryč, z kdysi barevné stavby zbyl jen ohořelý černý pahýl a část kostry. Renie zadržela dech a zmocnila se jí náhlá nevolnost. "Kriste pane!"

Její kolega se také postavil, a obvykle tmavou kůži měl nyní popelavě šedou. "Tentokrát to bylo doopravdy. Bože, doufám, že všichni vyšli ven. Snad to tak je - budova Admin se vždycky vyklízela jako první, aby mohli monitorovat evakuaci." Mluvil tak rychle, že mu stěží rozuměla. "Kdo myslíš, že to byl?"

Renie potřásla hlavou. "Broderbund? Zulu Mamba? Kdo ví? Zatraceně, to je letos už potřetí. Jak to můžou udělat? Proč nás nenechají pracovat?"

Vyděšený výraz jejího společníka se ještě více prohloubil. "Moje auto! Bylo na parkovišti před Adminem!" Otočil se a rozběhl se k místu exploze. Prodíral se mezi zmátenými studenty, z nichž někteří plakali a žádný z nich už nebyl v takové náladě, aby se smál, nebo dokonce tančil. Jeden muž z ochranky, která se snažila celou oblast zajistit, se na něho rozkřikl, když kolem něj proběhl.

"Jeho auto! Idiot." Také Renie se chtělo plakat. V dálce byly slyšet sirény. Vytáhla z kabelky cigaretu a třesoucími se prsty si zapálila. Byly to nekarcinogenní cigarety, ale jí na tom v této chvíli ani trochu nezáleželo. U nohou jí přistál kousek ohořelého papíru.

Na obloze se mezitím jako hejno much objevily vrtulníky s kamerami, aby připravily hlavní večerní zprávy.

* * *

Kouřila už druhou cigaretu a cítila se o něco lépe, když vtom jí někdo poklepal na rameno.

"Slečna Sulaweyová?"

Otočila se a před sebou uviděla stíhlého mladíka se žlutohnědou pletí. Měl krátce střižené kudrnaté vlasy a na sobě zvláštní kravatu, jakou Renie neviděla už celé roky.

"Ano?"

"Myslím, že jsme měli schůzku. Učební plán?"

Nechápavě na něj zírala. Mužík jí sahal sotva po ramena. "Vy jste... vy jste...?"

"!Xabbu," řekl způsobem, jako kdyby praskaly klouby, "s vykřičníkem před X, když je moje jméno napsané v angličtině."

Náhle pochopila. "Aha, vy jste..."

Usmál se. "Jeden z lidí San - někdy nám říkají také 'Křováci', ano."

"Nechtěla jsem být nezdvořilá."

"Nebyla jste. Je nás už jen několik, kteří mají čistou krev a s ní i tu původní vizáž. Většina našich lidí už se provdala a oženila s obyvateli města. Někteří zemřeli v buši, protože nemohli žít v těchto časech."

Líbil se jí jeho úsměv a rychlá a pečlivá výslovnost. "Ale vy nepatříte ani do jedné skupiny."

"Ne, to tedy nepatřím. Jsem univerzitní student." Prohlásil to s notnou dávkou pýchy, ale také lítosti. Obrátil se a pohlédl na sloup kouře. "Pokud nám vůbec z univerzity něco zbude," dodal.

Renie potřásla hlavou a potlačila vzlyk. Na šedivé obloze se vznášel oblak dýmu. "Je to strašné."

"To tedy je. Ale naštěstí, jak se zdá, nebyl nikdo raněn."

"No, je mi líto, že naše schůzka nemohla být včas," řekla a pokusila se vrátit svému hlasu profesionální tón. "Měli bychom si zapsat jiný termín, jen si vyndám notebook."

"Musíme si opravdu domlouvat novou schůzku?" zeptal se !Xabbu. "Nemám teď nic na práci, a jak to vypadá, bude chvíli trvat, než se budeme moci vrátit na univerzitu. Možná bychom měli zajít někam jinam - co třeba někde, kde mají pivo, protože mám pusku plnou popela - a promluvit si tam."

Renie váhala. Má snad teď opustit kampus? Co když ji bude potřebovat šéf oddělení, nebo někdo jiný? Rozhlédla se kolem sebe po ulici a pohledem zabloudila na schody, kde to vypadalo jako kombinace uprchlického tábora a festivalu. Nakonec pokrčila rameny. Dnes už se tu nedá nic dělat.

"Dobrá tedy, pojďme najít nějakou hospodu."

* * *

Vlak do Pinetownu nejel - někdo skočil nebo byl vhozen do kolejí na předměstí Durbanu. Renie bolely nohy a zpocená košile se jí lepila na tělo, když konečně dorazila pěšky do své čtvrti. Také výtah nejezdil, ale to nebylo nic nového. Vylezla po schodech nahoru, hodila tašku na stůl a zastavila se před zrcadlem, zaujatá svým odrazem v něm. Včera jí jeden kolega z práce kritizoval její krátký praktický sestřih. Tvrdil, že žena vysoká tak, jako je Renie, by se měla pokusit vypadat alespoň trochu žensky. Zamračila se, když si všimla velké šedivé šmouhy na své bílé košili. Kdy měla naposledy čas se udělat trochu hezky? A stejně, komu na tom záleželo?

"Jsem doma!" zavolala.

Nikdo neodpověděl. Podívala se do vedlejší místnosti a uviděla svého bratra Stephena, jak sedí v křesle. Přesně to čekala. Stephen měl na hlavě nasazená sluchátka a brýle, byl napojený na síť. Nakláněl se ze strany na stranu a v každé ruce držel ovladač. Renie uvažovala, co asi právě teď prožívá, nakonec však došla k závěru, že bude lepší, když to nebude vědět.

Kuchyň byla prázdná, nikde nebyl ani náznak toho, že by někdo začal chystat teplé jídlo. Tiše zaklela a doufala, že to je proto, že její otec usnul.

"Kdo je tu? To jsi ty, zlato?"

Ozvalo se rámusení, jako když někdo tahá po podlaze nábytek, a vzápětí se ve dveřích do ložnice objevil muž a mírně se kymácel.

"Jak to, že jsi přišla tak pozdě?"

"Protože nejel vlak. A protože dneska někdo vyhodil do povětří půlku univerzity."

Její otec chvíli uvažoval. "Broderbundi. Jsou to bastardi. To je jistý." Dlouhý Joseph Sulaweyo byl přesvědčený, že všechno zlo pochází od bílých Jihoafričanů.

"Nikdo to ještě neví. Mohl to udělat kdokoli."

"Ty se se mnou budeš hádat?" Dlouhý Joseph se pokusil zpraždit ji přísným pohledem. Oči měl zarudlé a usazené. Byl jako starý býk, pomyslela si, neschopný, ale přesto stále nebezpečný. Unavovalo ji se na něho i dívat.

"Ne, nehádám se s tebou. Myslela jsem si, že bys taky jednou mohl udělat večeři sám."

"Byl tady Walter. Měli jsme si o čem vyprávět."

Také jste toho hodně vypili, pomyslela si, ale raději držela jazyk za zuby. Byla velmi rozčilená, a nemělo smysl si kazit večer další hádkou a rozbíjením talířů. "Takže je to zase na mně, že ano?"

Znovu zavrával a pak se otočil a vrátil se do temnoty své ložnice. "Jak chceš. Já hlad nemám. Potřebuju si odpočinout - člověk by měl hodně spát." Zavrzala péra v posteli a pak bylo ticho.

Renie chvíli počkala, svírala a povolovala pěsti, pak přistoupila ke dveřím do ložnice a zavřela je. Potřebovala pro sebe trochu klidu, trochu prostoru. Podívala se na Stephena, který se stále ještě pohyboval v síti. Vypadal jako schizofrenik. Sedla si do křesla a zapálila si další cigaretu. Bylo důležité, aby si svého otce pamatovala tak, jaký byl, připomínala si - a stále takový občas býval - hrdý a příjemný muž. Existovali lidé, ve kterých slabost - jakmile se objevila - rostla jako rakovina. Matčina smrt v obchodním domě, kde došlo k výbuchu, u něj právě takovou slabost odstartovala. Joseph Sulaweyo už neměl sílu bojovat se životem. Nechal si ho klouzat mezi prsty, pomalu ale jistě se vzdaloval od svého skutečného světa, od bolesti a zklamání.

Člověk potřebuje hodně spát, pomyslela si Renie, a podruhé ten den se prudce otřásla.

Sklonila se a stiskla přerušovací tlačítko. Stephen, sedící stále s brýlemi na očích, se nad tím vyrušením nespokojeně zavrtěl. Když si ani pak nesundal z očí kryt, Renie tlačítko stiskla znovu.

"Co je?" zeptal se Stephen ještě dřív, než si zařízení sundal z hlavy. "Já a Soki a Eddie už jsme málem byli u brány do Vnitřního Okruhu. Tak daleko jsme se ještě nikdy nedostali!"

"Uvařila jsem večeři a chtěla bych se najíst ještě dřív, než to docela vychladne."

"Ohřeju si to, až skončím."

"Ne, to si tedy neohřeješ. No tak, Stephene. Dneska vybuchla ve škole bomba. Bylo to děsivé. Chtěla bych si s někým u večeře povídat."

Narovnal se. "Dobrá. Co jsi uvařila?"

"Kuře a rýži."

Zašklebil se, ale než se stačila vrátit z kuchyně s plechovkou piva pro sebe a nealkoholickým nápojem pro něj, nacpal si zatím plnou pusku.

"Co vybuchlo?" zeptal se a rychle žvýkal. "Zabilo to někoho?"

"Díky bohu nikoho." Snažila se ignorovat jeho zklamaný pohled. "Ale zničilo to celou věž - pamatuješ si kterou? Stála uprostřed kampusu."

"No tedy! Kdo to udělal? Zulu Mamba?"

"To nikdo neví. Ale vyděsilo mě to."

"Minulej týden vybuchla bomba u nás ve škole."

"Cože? Jak to, žeš mi o tom nic neřekl?"

Znechuceně se ušklíbl a otřel si mastnou bradu. "Ne doopravdy. Bylo to ve školní síti. Sabotáž. Někdo říkal, že to udělali kluci z vyšších ročníků jako školní šprýmek."

"Ty mluvíš o nějaké poruše na síti?" Renie uvažovala, zda její bratr Stephen chápe, jaký je rozdíl mezi sítí a skutečným životem. Je mu teprve jedenáct, připomněla si. Věci kolem jeho omezeného rozhledu nejsou ještě příliš skutečné.

"Bomba, která dnes odpoledne vybuchla na univerzitě, mohla zabít stovky lidí. Byli by mrtví."

"Já vím. Ale exploze ve školní síti zabila spoustu obrazců, dokonce i konstelace vyšších bází, zálohovací soubory a tak. Už se nikdy nevrátí." Natáhl se pro misku s rýží, aby si přidal.

Renie si povzddechla. Soubory, konstelace - kdyby sama nepracovala jako síť znalý instruktor, myslela by si, že její bratr mluví nějakým cizím jazykem. "Řekni mi, co jsi ještě dělal. Přečetl sis něco z té knihy, co jsem ti dala?" K narozeninám mu nechala instalovat za pořádný balík peněz Otulův román Pochod ke svobodě. Byla to nejpůsobivější kniha o jihoafrickém boji za demokracii na konci dvacátého století, jakou znala. Vzhledem ke vkusu svého mladšího bratra mu kromě toho koupila také velmi drahou interaktivní verzi, plnou historických videozáběrů a stylových trojrozměrných obrázků.

"Ještě ne. Díval jsem se na to. Politika."

"Je to víc než jen politika, Stephene. Je to tvé dědictví - je to naše historie."

Klidně žvýkal. "Soki a Eddie a já jsme se skoro dostali do Vnitřního Okruhu. Dostali jsme se přes ty kliky z vyšších ročníků. Byli jsme málem ve městě! Vstupenka zadarmo!"

"Stephene, já nechci, aby ses pokoušel dostat do Vnitřního Okruhu."

"Když jsi byla v mém věku, taky jsi to dělala." Jeho úsměv byl odzbrojující.

"Tehdy to bylo něco jiného - dneska by tě za to mohli zavřít. Jsou za to velké pokuty. Myslím to vážně, chlapče."

Nedělej to." Ale sama věděla, že její varování je zbytečné. Bylo to stejné jako nabádat děti, aby se nechodily koupat do rybníka. Stephen se tvářil, jako kdyby vůbec nic neřekla. Povzddechla si. Podle stupně vzrušení věděla, že se jí podařilo ho jen nepatrně vyrušit a že už je v myšlenkách zpátky v Chlapecké síti.

"...bylo to fakt super. Vyhnuli jsme se třeba Bullyboxům. Ale nic špatného jsme neudělali," řekl rychle. "Jen jsme to zkoušeli. Ale bylo to tak skvělé! Dokonce jsme potkali někoho, kdo se dostal do Mistra J!"

"Mistr J?" To byla první věc, kterou neznala.

Stephenova tvář se náhle úplně změnila. Renie si všimla, jak se mu v očích zalesklo. "Ale to je jen takové místo. Něco jako klub."

"Jaký klub? Zábavní herna? Show a takové věci?"

"Jo. Show a takové věci."

Někdo zabušil na zeď.

"Renie! Přines mi trochu vody!" Hlas Dlouhého Josepha zněl chraplavě a opile. Renie zamrkala, ale přesto došla ke dřezu. Stephen si rozhodně zasloužil skutečný rodinný život, ale když se z toho všeho konečně dostal, věci kolem něj se změnily.

Vrátila se zpátky a Stephen si přidával už do třetice, ale podle toho, jak se kroutil, pochopila, že už by se nejraději viděl v síti.

"Ne tak rychle, mladý válečníku. Ještě jsme si nepromluvili."

Nyní se na jeho tváři objevilo něco jako panika, a Renie cítila, jak se jí sevřel žaludek. Rozhodně trávil příliš mnoho času tím, že byl zapojený v síti, když se tolik toužil vrátit se tam zpátky. Musela dávat pozor na to, aby trochu svého volného času strávila také venku. Kdyby ho tuhle sobotu vzala do parku, mohla by tak zajistit, aby se jednoduše nepoflakoval se svými kamarády v síti a neležel doma na zemi jako nějaký zvrácenec.

"Tak mi ještě vyprávěj o tý bombě," řekl Stephen. "Řekni mi všechno, co o tom víš."

A tak mu to vyprávěla a on poslouchal a kladl otázky. Zdálo se, že ho zajímá i epizoda o tom, jak se poprvé setkala se svým studentem jménem !Xabbu. Jak byl malý a zdvořilý, jaké měl podivné stylové oblečení ze starých dob.

"Vloni jsme měli u nás ve škole také jednoho takového kluka," řekl Stephen. "Ale onemocněl a musel odejít."

Renie si vzpomněla na !Xabbua, jak jí zamával štíhlou rukou na rozloučenou. Tvář měl přitom tak sladkou, a přitom smutnou. Onemocněl snad také fyzicky, nebo duševně? Říkal, že někteří z jeho lidí se naučili žít ve městě. Doufala, že on bude výjimka - líbil se jí jeho smysl pro humor.

Stephen vstal a bez toho, aby ho o to musela žádat, posbíral ze stolu nádoby. Pak se opět zapojil, ale překvapivě spustil

Pochod ke svobodě a jen tu a tam se odpojil, aby se jí na něco zeptal. Když se nakonec sebral a šel si lehnout, Renie si hodinu a půl četla zprávy a pak se napojila na zpravodajskou banku. Sledovala zprávy o celé řadě pro ni vzdálených událostí - nový druh viru Bukavu si vynutil ve střední Africe karanténu, záplavy na Filipínách, Spojené národy uplatňují sankce proti Svobodnému státu Rudého moře, proces na ochranu dítěte v Johannesburgu - a také místní zprávy, které zahrnovaly také podrobnosti o výbuchu bomby na univerzitě. Bylo to zvláštní sedět napojená na síť a dívat se na 360stupňovém stereoskopu na stejné události, které ten den viděla na vlastní oči. Dalo se těžko říct, která z těch dvou zkušeností jí připadala reálnější. A stejně - co v dnešní době vůbec znamená slovo "reálný"?

Když měla na hlavě síťové zařízení, zmocňoval se jí pocit klaustrofobie, proto si raději brýle sundala a sledovala zbytek záznamu na velké obrazovce. Bylo to pro ni stejně, jako by strávila prázdniny v práci.

Když připravila pro ostatní oběd na následující den, zapnula alarm a vlezla do postele, vyplaval konečně pocit, který měla celý večer, ve své nahotě na povrch: Stephen s ní nějak manipuluje. Začali o něčem mluvit a jemu se podařilo změnit téma hovoru a už se k původnímu rozhovoru nikdy nevrátil. Podle jeho podezřelého chování měla najednou pocit, že se před ní snaží něco zatajit.

Za nic na světě si nemohla vzpomenout, o čem to vlastně mluvili - nějaké chlapecké problémy v síti. V duchu si zaznamenala, aby se ho na to zeptala.

Ale měla tolik práce, tolik nedokončené práce. A den jí nenabízel tolik hodin, kolik by potřebovala.

To je to, co potřebuju, uvědomila si, když už byla téměř na hranici spánku; dokonce i její myšlenky jako by ztěžkly jako břemeno, které nosila na svých bedrech. Nepotřebuju větší síť, nepotřebuju víc reality, víc obrázků a zvuků. Potřebuju jen víc času.

* * *

"Tak teď jsem to viděl," prohlásil !Xabbu, zíraje na bílé simulační stěny. "Ale stále to přesně nechápu. Vy říkáte, že to není skutečnost?"

Obrátila se tvář k němu. Přestože sama jen vzdáleně připomínala člověka, začátečníky vždycky uklidnilo, když kolem sebe měli tolik forem normální interakce, kolik jich bylo možných. !Xabbu měl v této začátečnické simulaci tvar sedě lidské postavy s červeným X na prsou. Přestože X bylo normální částí simuloidu, Renie si na svou vlastní postavu napsala fialové R - bylo to proto, aby byl přechod co nejjednodušší.

"Nechtěla jsem být nezdvořilá," řekla opatrně, "ale nejsem zvyklá mít taková sezení s dospělými, proto se prosím nedivte, když řeknu něco, co se vám může zdát být naprosto zřejmé."

!Xabbuův simuloid neměl žádnou tvář, žádný výraz, ale jeho hlas byl spokojený. "Jen tak mě něco neudiví. A kromě toho vím, že jsem zvláštní případ, protože v bažinách Okavango není žádná síť, do které bych se mohl zapojit. Prosím, uchte mě, jako bych byl dítě."

Renie měla opět ten zvláštní pocit, že jí !Xabbu něco neřekl. Během několika posledních týdnů to začínalo být čím dál evidentnější, měla pocit, že má nějaké zvláštní cíle - nikdo by se neodvážil do pokročilého polytechnického síťového programu bez toho, aby měl nějaké základy. Bylo to stejné jako poslat někoho na katedru literatury Johannesburgské univerzity, aniž by uměl číst. Ale !Xabbu byl chytrý - velmi chytrý. Měl malou postavu a zdvořilé chování, takže bylo lákavé o něm uvažovat jako o dítěti nebo o nějakém primitivním učenci.

Ale stejně, pomyslela si, jak dlouho bych přežila nahá a neozbrojená v poušti Kalahari? Rozhodně moc dlouho ne. Stále se žilo víc ve skutečném světě než v síti.

"Dobrá. Znáte základy o počítačích a informačních procesech. Nyní, když říkáte „Je tohle skutečné místo?“ pokládáte velmi obtížnou otázku. Jablko je skutečná věc, je to tak? Ale obrázek jablka není jablko. Vypadá to jako jablko, nutí vás to myslet, že to je jablko, dokonce si můžete vybrat z jednoho či druhého nakresleného jablka podle toho, které vám připadá, že bude chutnější - ale nemůžete žádné z nich ochutnat. Nemůžete sníst obrázek - nebo můžete, ale rozhodně nebude chutnat jako jablko. Je to jen symbol, nezáleží, jak moc je podobný skutečnosti. Chápete to?"

!Xabbu se dal do smíchu. "Až dosud jsem to dokonale pochopil."

"Dobře tedy, rozdíl mezi něčím vymyšleným - konceptem - a skutečnou věcí, byl kdysi velmi evidentní. Dokonce i ten nejrealističtější obrázek domu byl jen představou. Dokázal jste si představit, jaké by to bylo, kdybyste vstoupil dovnitř, ale ve skutečnosti jste dovnitř jít nemohl. A to proto, že to plně nekopíruje zkušenost vstoupit do skutečného domu se všemi důsledky. Ale co když byste mohl vytvořit něco, co se chová jako skutečná věc, co chutná jako skutečná věc, stejně to voní, ale není to ta věc - není to tedy vůbec ta 'věc', je to jen její symbol jako obrázek?"

"V poušti Kalahari jsou jistá místa," začal pomalu !Xabbu, "kde vidíte vodu, nádrž sladké vody. Ale když k tomu místu přijdete, zmizí to."

"Fáta morgana." Renie mávla rukou a na vzdálené straně simulace se objevil bazén s vodou.

"Fáta morgana," souhlasil !Xabbu. Zdálo se, že její ilustraci ignoruje. "Ale kdybyste se toho mohla dotknout, bylo by to mokré - kdybyste to mohla pít a zahnat tím žízeň - i tak by to nebyla voda? Je těžké si představit něco, co je skutečné, a přitom není."

Renie ho odvedla přes holou bílou podlahu simulace k vodní nádrži, kterou vytvořila. "Podívejte se na tohle. Vidíte odraz vody? Teď mě sledujte." Klekla si a nabrala vodu do simuloidní dlaně. Protékala jí mezi prsty a kapala zpátky do nádrže. Kolem každé kapky se vytvářela na vodní hladině velká kola. "Toto je velmi jednoduché nastavení - to znamená, že vaše simulační zařízení, brýle a senzory, které máte na sobě, nejsou příliš dokonalé. Ale přesto tu máme něco, co vypadá jako voda, že je to tak? Pohybuje se to jako voda?"

!Xabbu se sklonil a ponořil prsty do vody. "Pohybuje se to trochu divně."

Renie mávla rukou. "Peníze a čas by dokázaly, aby to bylo ještě realističtější. Existují externí simulační soupravy tak dokonalé, že nejenže se voda pohybuje jako voda, ale dokonce je mokrá a chladná, když se jí dotknete. A pak jsou tu ještě 'kany' - neurokanulární implantáty - ke kterým se nikdy nedostaneme, leda bychom pracovali pro nejlepší vládní

laboratoře. Nechají vás, aby vám počítačem simulovaný pocit proudil přímo do vašeho nervového systému. Kdybyste měl takové zařízení, mohl byste se té vody dokonce i napít, a ono by to chutnalo jako opravdická voda."

"Ale nezahnalo by to moji žízeň, že ano? Kdybych se nenapil skutečné vody, zemřel bych." Nezdálo se, že by ho to znepokojovalo, spíš zajímalo.

"To je pravda. A to je dobré si pamatovat. Před deseti či dvaceti lety se často proslýchalo o smrti nějakého kluka či holky přímo v síti. Stávalo se to nejméně jednou za dva týdny - strávili příliš mnoho času v počítačové simulaci a zapomněli, že potřebují skutečné věci, jako je jídlo a voda. A to už se nezmiňuji o obyčejných věcech, jako jsou vytlačené rány na těle od svorek. Dnes už se to tak často nestává - komerční výrobky mají bezpečnostní zařízení, simulace je spoutaná celou řadou restrikcí a alarmových pojistek na vstupech do sítě ve všech univerzitách a obchodních centrech."

Renie mávla rukou a voda zmizela. Mávla znovu a prázdný prostor kolem nich náhle vyplnil deštný prales, načervenalé kmeny vypadaly jako vysoké sloupy a nad hlavami jim šustily tmavě zelené listy. !Xabbu překvapeně vydechl a Renie z toho měla dětskou radost. "Celé to závisí na inputech a outputech," řekla. "Je to stejné, jako když někdo sedí před obrazovkou a zadává instrukce na klávesnici. Naše ruce svým způsobem fungují nyní stejně, takže můžeme dělat kouzla. Ale není to kouzlo. Je to jen input, který přikazuje procesoru, co má dělat. A místo toho, aby se to objevilo na obrazovce, objeví se output jako stereoskopický vizuál..." ukázala na stromy "...zvuk..." ukázala znovu: lesem se ozýval ptačí zpěv, "...a všechno ostatní, co si jen budete přát, je to pouze limitované stupněm dokonalosti procesoru a pomocného zařízení."

Renie přidala několik dalších detailů, umístila na oblohu nad větvemi zářivé slunce, vytvořila koberec lesní trávy a malých bílých květů. Když skončila, rozhodla rukama, jako by se chtěla pochlubit. "Vidíte, ani nemusíte dělat všechno sám - stroj urovná všechny detaily, úhly, délky stínů a tak. Tohle je velmi jednoduché. Už jste se naučil základy - za několik týdnů budete tohle umět udělat docela sám."

"Poprvé, když jsem viděl svého dědečka, jak dělá prut na ryby," začal pomalu !Xabbu, "také jsem si myslel, že to je kouzlo. Jeho prsty se pohybovaly tak rychle, že jste ani nestačila sledovat, jak to dělá. Tady ulomil, tam otočil, zahnul, přivázel provázkem - zkrátka najednou to bylo na světě."

"Přesně tak. Jediný rozdíl je v tom, že když budete chtít v tomto prostředí co nejlepší prut, musíte najít někoho, kdo za to zaplatí. VR zařízení začíná trivialitami, jaké má dneska každý ve svém domácím počítači - každý mimo bažin Okavango, to je..." přála si, aby mohl vidět, že se usmívá, nechtěla totiž být nijak útočná. "Ale abyste se dostal na samý vrchol, musel byste vlastnit přinejmenším diamantový důl, nebo raději hned dva. Nebo malou zemi. Ale dokonce i v takové podřadné škole, jako je tato, s naším zastaralým zařízením, vám mohu ukázat řadu věcí."

"Už jste mi toho ukázala hodně, slečno Sulaweyová. Mohli bychom teď zkusit ještě něco dalšího? Mohl bych něco zkusit sám?"

"Tvoření v prostředí VR..." zarazila se a přemýšlela, jak to nejlépe vysvětlit. "Mohu vám ukázat, jak dělat věci, vytvářet věci - ale ve skutečnosti vy nic vytvářet nebudete. Na této úrovni to nelze. Jen byste říkal velice vzdělanému počítačovému programu, co chcete, a on by vám to poskytl. To je sice fajn, ale měl byste se raději nejprve naučit základy. Bylo by to stejné, jako kdyby váš dědeček udělal celý prut, pak vám ho dal a nechal vás na něm udělat konečnou úpravu. Nemohl byste říct, že jste prut udělal, a navíc byste se takhle ani nenaučil, jak si vyrobit vlastní."

"Takže vy říkáte, že nejdřív potřebuju najít ten správný kus dřeva, naučit se, jak tvořit prut, a rozhodnout se, kde udělat první zářez." Komicky rozhodil své simuloidní paže. "Ano?"

Dala se do smíchu. "Ano, ale jedině pokud si uvědomíte, že se musí nejdříve vykonat ta méně dramatická práce, pak bych vám možná mohla ukázat, jak něco udělat."

Pod trpělivým vedením Renie si !Xabbu začal osvojovat koordinaci pohybu rukou a těla, naučil se zadávat mikroprocesoru příkazy. Učil se rychle a ona si neustále musela připomínat, jak se v síti učí pracovat děti. Většina dospělých, jakmile narazí na nový úkol, pokusí se vymyslet řešení jinou cestou, ale často se tak dostanou do slepé uličky, když se jejich logické modely nechtějí shodovat s novými okolnostmi. Ale !Xabbu si díky své nevšední inteligenci poradil s VR víc než dobře. Místo toho, aby vytvářel konkrétní věci, snažil se přinutit stroj, aby rozvinul jeho nápady, dovolil mikroprocesoru a softwaru, aby mu ukázal, co dokáže, a pak pokračoval směrem, který ho zajímal. Jak společně sledovali jeho první pokusy kontrolovat tvar a barvu, nechal !Xabbu najednou všechno, co právě vytvořil, zmizet a zeptal se Renie: "Ale proč ta těžká práce a náklady na ...předstírání... je to to správné slovo? Proč vůbec musíme předstírat realitu?"

Renie zaváhala. "No, tím, že se učíme... předstírat realitu, můžeme vytvářet věci, které mohou existovat jen v naší představivosti, stejně tak to dělají umělci. Nebo můžeme vytvářet něco, co bychom rádi vytvořili ve skutečnosti, to například dělají stavitelé, když vytvářejí projekty. Ale také můžeme vytvářet sami pro sebe prostředí, ve kterém se nám dobře pracuje. Stejně jako tento program reaguje na pohyb ruky..." mávla paži a na obloze se vytvořil lehký bílý mráček, "...a udělá mrak, může stejným pohybem ruky přesunout velké množství informací z jednoho místa do druhého, nebo jít a najít nějakou informaci. Místo toho, abychom se hrbili u klávesnice a mžourali na obrazovku, jako jsme to dělávali kdysi, můžeme stát nebo sedět nebo dokonce ležet, ukazovat rukou nebo mluvit. Využití strojů, na kterých závisí naše životy, může být stejně jednoduché jako..." Zarazila se a pokusila se najít správné přirovnání.

"Jako třeba vyrobit prut na ryby." Jeho hlas zněl podivně zabarvený. "Takže to vypadá, že jsme udělali plný kruh. Komplikujeme si život se stroji, pak se snažíme život s jejich pomocí předělat tak, aby byl stejně jednoduchý, jako když jsme ty stroje neměli. Dá se z toho něco získat, slečno Sulaweyová?"

Renie jeho otázka překvapila. "Naše síla je větší - můžeme dělat víc věcí..."

"Můžeme mluvit s bohy a slyšet jejich hlas jasněji? Jak to, že se nám s pomocí té síly do dnešního dne nepodařilo stát se sami bohy?"

!Xabbuova změna v hlase ji vyvedla z rovnováhy. Jak se snažila vymyslet pro něho nějakou rozumnou odpověď, znovu promluvil.

"Podívejte se tedy, slečno Sulaweyová. Co si myslíte?" Ze simulované lesní země vyrostla malá rostlina, nakloněná do podivného úhlu. Nevypadala ani trochu jako rostliny, které až dosud viděla, ale měla jistou vibraci, která se Renie zdála neodolatelná. Připomínalo to spíš pokus o umění než snahu o napodobení skutečné rostliny. Její sametové lístky měly barvu krve.

"Je to... je to velmi dobré, na to, že to je první pokus, !Xabbu."

"Jste velmi dobrá učitelka."

Tleskl neohrabanýma šedýma rukama a rostlina okamžitě zmizela.

* * *

Obrátila se a ukázala prstem. Police s knihami se přiblížila, aby si mohla přečíst tituly.

"Sakra," zašeptala. "Zase špatně. Nemůžu si vzpomenout na to správné jméno. Najdi něco s ,prostorovým vývojem' nebo s ,prostorovým popisem' a s ,dítětem' nebo ,mladistvým' v názvu."

Objevily se tři svazky a vznášely se před policemi knihovny.

"Analýza prostorového popisu ve vývoji mladistvých," přečetla si nahlas. "Dobrá, dej mi seznam většiny výskytu..."

"Renie!"

Prudce se otočila za hlasem svého neviditelného bratra, jako kdyby to udělala ve skutečném světě. "Stephene? Kde jsi?"

"Jsem u Eddieho. Ale máme... máme tady problém." Zaslechla v jeho hlase strach.

Renie cítila, jak se jí zrychluje tep. "Jaký problém? Něco se stalo v domě? Někdo vám dělá potíže?"

"Ne. Doma je všechno v pořádku." Zněl stejně vyděšeně jako tehdy, když ho cestou ze školy hodili jeho starší spolužáci do kanálu. "Jsme v síti. Mohla bys sem přijít a pomoci nám?"

"Stephene, co se stalo? Musíš mi to okamžitě říct."

"Jsme ve Vnitřním Okruhu. Přijď sem, honem." Kontakt se přerušil.

Renie dvakrát přitiskla k sobě ukazováčky a knihovna zmizela. Krátký okamžik, dokud její souprava neměla k přežvýkání nové inputy, se vznášela v šedé prázdnotě síťového prostoru. Rychle mávla rukou a přivolala rozvodnou mřížku a pokusila se rychle přesunout přímo do místa, odkud ji volal její bratr. Před ní se však objevilo varování VSTUP NEDOVOLEN. On byl ve Vnitřním Okruhu, tedy v oblasti, kam člověk musí mít povolení. Není divu, že nechtěl příliš dlouho zůstat ve spojení. Využil spojení pomocí organizačního bloku někoho jiného - pravděpodobně své školy - a jakákoli skupina s rozsáhlou možností vstupu na takové úniky v bezpečnosti dávala velice dobrý pozor.

"Zatracený kluk!" Copak od ní čeká, že se bude vloupávat do velkého obchodního systému? Za to jsou vysoké pokuty, a za některé přestupky dokonce hrozí vězení. A to raději nemyslela na to, co by si asi v Polytechnickém institutu mysleli, kdyby byl jeden z jejich instruktorů chycen při tak bláznivém zločinu. Ale Stephen byl tak strašně vyděšený...

"Sakra," řekla, pak si povzddechla a začala pracovat na svém krycím jménu.

* * *

Každý, kdo vstoupil do Vnitřního Okruhu, musel mít simuloid: Nesměli se tu potloukat žádní neviditelní pátrači, aby nerušili elitu sítě. Renie by se nejraději prezentovala jako holé minimum - objekt bez tváře neurčitěho pohlaví, jako chodec na dopravních semaforech - ale jednoduchý sim prozrazoval chudobu a nic by neupoutalo u brány do Vnitřního Okruhu pozornost více. Rozhodla se tedy pro androgenní sim, který, jak doufala, by měl podle výrazu v tváři a koordinace tělesných pohybů vytvořit zdání, že je nějaký bohatý baronský dobrodruh, bloudící v síti. Náklady, profiltrované několika vrstvami bankovních účtů, by mohly rozbourit temné vody operačního rozpočtu institutu polytechniky. Jestli se jí podaří dostat dovnitř a ven dostatečně rychle, neměla by částka upoutat příliš velkou pozornost.

Nenáviděla riskování a nečestnost nenáviděla ještě více. Až najde Stephena a vytáhne ho ven, dá mu řádně za vyučenou.

Ale když on byl tak strašlivě vyděšený...

Brána Vnitřního Okruhu se podobala zářivému obdélníku, zasazenému do základu, který vypadal jako stěna z bílé žuly, ozářená viditelným sluncem na simulované černé obloze. Před bránou stála celá řada postav a čekala, až budou moci vejít dovnitř. Někteří na sobě měli doopravdy divoké tvary a zářivé barvy - byl mezi nimi i zvláštní typ slídlů, kteří se potloukali kolem brány, přestože neměli naději, že se dostanou dovnitř, jako kdyby Vnitřní Okruh byl něco jako klub, který by se náhle mohl rozhodnout, že udělá výjimku a dovolí jim vejít - ale většina z nich měla stejně funkční těla jako Renie, a všichni více či méně měli také lidské rozměry. Byla to ironie, že tam, kde je koncentrace bohatství a síly v síti nejhustší, se všechno díky restrikcím tak neuvěřitelně zpomaluje. V knihovně v polytechnické informační síti mohla přeskakovat jediným pohybem ruky na jakékoli místo, na jaké chtěla, nebo mohla bleskově stavět, na co si vzpomněla, ale Vnitřní Okruh a jiná centra vlivu nutily uživatele do simů a pak se k těmto simům chovaly stejně jako ke skutečným lidem, naháněly je do virtuálních kanceláří a kontrolních stanovišť, nutily je trávit nekonečně dlouhý čas ve frontách, zatímco jejich náklady na pobyt zde narůstaly do astronomických částek.

Kdyby politici našli způsob, jak zdanit světlo, pomyslela si, určitě by nechali postavit čekárny na inspekci světelných paprsků. Postavila se do fronty za shrbenou šedou postavu - starší verze simu, jehož shrbená ramena prozrazovala, že očekává odmítnutí.

Po nekonečně dlouhém čekání byl sim před ní odmítnut a ona se ocitla před jedním z funkcionářů s podobou kartounu. Byl to malý muž se směšným obličejem, s párem zastaralých brýlí na konci nosu a pronikavými nedůvěřivými očima. Určitě to je Loutka, pomyslela si - program, který poskytuje lidský vzhled. Nikdo nemohl vypadat jako skutečný

byrokrat, protože kdyby to tak bylo, využili by to v té části sítě, kde se jeden mohl prezentovat jako cokoli, co si on či ona přáli.

"Důvod návštěvy?" zeptal se upjatý hlas, jako kdyby mluvil přes něco jiného než přes ústní otvor.

"Zásilka pro Johannu Bundaziovou." Renie věděla, že rektorka univerzity má ve Vnitřním Okruhu koupený malý uzел. Funkcionář na ni chvíli zamyšleně hleděl, zatímco její informaci kdesi zpracovával procesor. "Paní Bundaziová není ve své rezidenci."

"Já vím." To také skutečně věděla - musela být velmi opatrná. "Byla jsem požádána, abych zásilku zanechala v jejím uzlu."

"Proč? Ona tu není. Rozhodně by bylo lepší to odevzdat v uzlu, ve kterém se právě nachází." Další krátký okamžik.

"Není v této chvíli k zastížení na žádném uzlu."

Renie začínala docházet trpělivost. To musí být Loutka - simulace byrokratické malosti byla téměř dokonalá. "Jediné, co vím, je, že jsem byla požádána, abych do uzlu ve Vnitřním Okruhu dopravila zásilku. Proč trvá na tom, aby to bylo vloženo přímo zde, je její věc. Ledaže máte nějaké jiné instrukce, jinak mě nechte dělat mou práci."

"Proč ale příjemce žádá mít zásilku v uzlu, když v něm není?"

"To opravdu nevím! A vy to také nepotřebujete vědět. Mám se tedy vrátit a říct paní Bundaziové, že jste mi nedovolili zásilku předat?"

Funkcionář se zamračil, jako kdyby byl skutečná lidská bytost, výraz jeho tváře reagoval na nebezpečí nebo nepříjemnosti. Renie byla ráda, že se mohla ukrýt za simovou maskou. Jo, jen se do toho dej a zkus mě prokouknout, ty kancelářská kryso!

"Dobrá tedy," řekl nakonec. "Máte dvacet minut." Což, jak Renie dobře věděla, byla absolutně minimální délka pobytu - záměrný kousek nepříjemnosti.

"Co když budou následovat nějaké další instrukce? Co když mi tam nechala vzkaz, co dělat dál, a já budu muset odnést něco jiného někam jinam v Oblasti?" Renie si najednou přála, aby to celé byla jen hra a ona mohla zvednout laserovou pušku a rozpráší Loutku na kusy.

"Dvacet minut." Zvedl krátký prst na znamení, že o tom nehodlá déle diskutovat. "Devatenáct minut a padesát... šest sekund. Když budete potřebovat víc času, musíte znovu požádat."

Pokračovala tedy pomalu dál, pak se ale obrátila zpátky na muže s krysí tváří a ingorujíc nespokojené hrdání dalšího uchazeče o vstup, kterému se konečně podařilo dostat na Svatou Půdu, se zeptala: "Vy jste Loutka?" Někteří okolostojící překvapeně zahučeli. Byla to velmi nezdvořilá otázka, ale podle práva na ni musel úředník odpovédět. Muž sklopil hlavu. "Jsem Občan. Chcete můj index?"

Dobry bože. On byl přece jen skutečná osoba. "Ne," řekla. "Jsem jen zvědavá."

Proklínala se za to, že zbytečně tlačí na věci, ale nemohla si pomoci.

* * *

Na rozdíl od dokonalé iluze skutečného světa všude jinde ve Vnitřním Okruhu brána žádnou iluzi nebyla: O několik okamžiků později dostala Renie úřední povolení ke vstupu a ocitla se na náměstí Vnitřního Okruhu - byla to obrovská depresivní neofašistická masa simulovaného kamene, vypadalo to tu jako malá země, obklopená arkádami, ze kterých se do všech stran rozbíhaly rovné cesty. Byla to samozřejmě jen iluze. Několik minut chůze po jedné takové cestě by vás někam dostalo, ale nemuselo to nezbytně být někam, kam z náměstí vidíte, a nemusela to nezbytně být široká avenue nebo nějaká ulice.

Přestože bylo náměstí obrovské, bylo ještě víc přeplněné než vstupní brána. Lidé zde byli uvnitř, i když jen na nějakou dobu, takže v jejich pohybech byl znát jistý náznak pýchy a hrdosti. A když už si dovolili ten luxus procházet se po náměstí, jako by to byl skutečný svět, měli nejspíš dobrý důvod k tomu, aby byli hrdí: Nejnížší úroveň lidí s povolením ke vstupu, jako byla ona sama, měli jen tolik času, aby vykonali svůj úkol a nenechali se odradit od svého směru.

Rozhodně však stálo za to se tady porozhlédnout. Vlastní obyvatelé Vnitřního Okruhu, co měli dost peněz a moci, aby si zajistili v elitní sekci sítě vlastní soukromý prostor, na sobě neměli ten stejný uniformní sim jako pouzí návštěvníci. Renie v dále viděla nahé muže s neuvěřitelně vypracovanými svaly a kůží barvy zralého jablka. Měřili nejméně třicet stop. Uvažovala, kolik je to asi muselo stát jen na daních a nákladech za pobyt - v simulaci byly nestandardní těla mnohem dražší.

Noví boháči, pomyslela si.

Při několika jiných příležitostech, kdy se jí podařilo dostat do Vnitřního Okruhu - obvykle se tam vloupala jako studentka, ale dvakrát jí to vyšlo i jako legitimnímu hostu - byla vždycky nadšená tím, co viděla kolem sebe. Vnitřní Okruh byl pochopitelně unikátní: první skutečné Světové Město, jeho populace (simulovaná - jak jinak) sestávala zhruba z deseti milionů vlivných obyvatel planety Země... nebo tak to alespoň klienti Okruhu říkali a všemožně toto tvrzení podporovali.

Věci, které pro sebe vytvořili, byly nádherné. V místě bez gravitace nebo dokonce bez potřeby normální geometrie a s vysoce flexibilním právem v soukromém sektoru se lidská fantazie rozrůstala těmi nejroztodivnějšími směry. Struktury, které by v normálním světě představovaly skutečné budovy, se tady rozrůstaly do nejpodivnějších tvarů a rozměrů. Mohly být vzhůru nohama a nemusely se ohlížet na omezení velikosti popřípadě hmotnosti. Potřebovaly sloužit jenom jako uzly, a tak se přes noc objevily displeje počítačového designu a často mizely stejně rychle jako barevné květiny divoké džungle.

Přestože ji tlačil čas, neodolala a zastavila se, aby mohla obdivovat neuvěřitelně stíhlý, průhledný zelený mrakodrap, který se tyčil až kamsi do oblak. Připadalo jí to velice krásné a neobvyklé, jako obrovská jehlice na pletení.

Jestliže věci, které si tu zdejší obyvatelé postavili, lahodily oku, museli se k nim hodit i lidé, kteří tu krásu vytvořili. Na místě, kde jediným požadavkem bylo existovat a jakékoli inovace byly limitované pouze rozpočtem, dobrým vkusem a

všeobecnou laskavostí (a někteří obyvatelé měli dostatek jednoho a trpěli naprostým nedostatkem druhého), představovala promenáda po hlavních trasách nekonečnou a nejroztodivnější show. Od extrémů nejnovějších módních trendů - v současné době to byly prodloužené hlavy a končetiny - přes napodobeniny skutečných lidí a věcí - Renie při své první návštěvě viděla tři rozdílné Hitlery, jeden z nich měl župan z listů orchideí - až po takové výmysly, kde skutečné tělo bylo jen počátečním bodem. Okruh byl nekonečnou přehlídkou. Kdysi sem proudila celá řada turistů, kteří byli ochotni zaplatit velmi nákladnou cestu, aby ji pak proseděli v drahých kavárnách a později - stejně jako síťové uličníci - jejich skutečná těla zkolabovala hladem a žízni a jejich simulované prostory zamrzly, nebo se zhroutily. Dalo se snadno pochopit, proč to dělali. Bylo tu tolik věcí k vidění.

Ale dnes měla ke své návštěvě jiný důvod: Musela najít Stephena. A zatímco tak činila, ubývalo peněz na účtu polytechnického institutu. Vzpomněla si na toho protivného muže u brány. Musela nejprve poslat rektorce Bundaziové zásilku, protože věděla, že si to pan "Já jsem Občan" bude ověřovat. Byla to ve skutečnosti poštovní zásilka bez zvláštního významu, adresovaná rektorce do institutu. Už několikrát jí na jiné uzly předávala poštu a doufala, že zmatek, který způsobí, bude paní Bundaziová přičítat na vrub poštovnímu centru - nebo přesněji dvěma desetiletím elektronického poštovního systému - který se pochopitelně nikdo neodvážá veřejně příliš kritizovat. Pokusit se získat něco z interního zásilkového systému polytechnického institutu by bylo stejné jako pokusit se nožem na maslo přefříznout kámen.

Renie si chvilku prohlížela Stephenův vzkaz a pak vyrazila rovnou do Lullaby Lane, hlavní trasy z Toytownu, kde sídlily méně úspěšné a kreativní firmy a obchodníci. Také tady byly rezidenční uzly těch, kteří si to ve Vnitřním Okruhu mohli dovolit. Subskripce v síti Vnitřního Okruhu byla velmi drahá a taktéž byla finančně náročná tvořivost, která oddělovala místo někoho od ostatní elity. Ale i kdybyste si nemohli každý den dovolit nové exotické simy, i kdybyste si nemohli dovolit upravovat svůj obchod nebo osobní uzel každý týden, udržet si rezidenci ve Vnitřním Okruhu bylo hlavním sociálním požadavkem skutečného světa. V dnešní době se často hovořilo o tom, že dojde k upuštění od skutečnosti - proto se tohoto místa nechtěl nikdo vzdát.

Renie nemohla okamžitě lokalizovat signální zdroj, tak zpomalila na úroveň klidné chůze, až na to, že její sim neudělal nic tak zbytečně komplikovaného, jako byla chůze. Postavení Toytownu bylo všude kolem ní evidentní. Většina uzlů byla extrémně funkční - bílé, černé nebo šedé boxy, které neměly žádný zvláštní účel než ten, aby oddělovaly jeden podnik od druhého. Některé z dalších uzlů musely být kdysi poměrně velkolepé, ale dnes už byly zoufale vyšlé z módy.

Některé z nich dokonce vypadaly, že se začínají ztrácet, dražší vizuální funkce se musely spokojit jen s tím, že jim jejich majitel zajistil alespoň prostor, který zabíral. Renie procházela kolem jednoho mimořádně velkého uzlu, postaveného ve stylu budovy Metropolisu - stará Science Fiction opustila Okruh už před více než deseti lety - nyní však už byla téměř průhledná, velký sloup z polyhedralového skeletu, všechna drobná práce byla pryč a oslnivé barvy celé budovy už také dávno vybledly.

Na Lullaby Lane byl jenom jediný uzel, který vypadal drazé. A právě blízko tohoto místa se objevil Stephenův vzkaz. Virtuální struktura velkého gotického sídla zabírala oblast zhruba o rozloze dvou skutečných městských bloků. Budova byla špičatá, zdobená nejrůznějšími věžemi a působila dojmem termiště. Barevná světla zářila v oknech: temně rudá, světle fialová a zářivková bílá. Podle hlasité hudby se dalo usuzovat, že by uvnitř mohl být nějaký klub, což potvrzovala zářící písmena na přední fasádě domu, která se nad ní kroutila jako had. Nápis byl v angličtině - a jak se zdálo také v japonštině, čínštině, arabštině a v pár dalších evropských jazycích - hlásal "MISTR J". Mezi zářícími písmeny se objevoval a zase mizel obrovský vyzubený úsměv jako Cheshirská kočka po mimořádně úspěšném dnu. Pamatovala si na jméno toho místa - Stephen se o něm zmiňoval. Tak tohle byl důvod, proč se vydali do Vnitřního Okruhu, nebo alespoň do jeho části. Fascinovaně hleděla před sebe. Také ona viděla kouzlo té budovy - každý zastíněný úhel, každé světlo, proudící z oken, jako by chtělo uniknout. Tady byla svoboda, zvláště pokud ta svoboda voněla zakázaným ovocem. Tady to byl ráj, kde bylo všechno dovolené. Myšlenka na jejího jedenáctiletého bratra, potloukajícího se po takovém místě, způsobila, že jí po zádech přeběhl mráz. Ale jestliže tu skutečně byl, bude muset jít za ním.

"Renie, tady nahoře!"

Byl to tichý výkřik, ale ozýval se někde velmi blízko. Stephen se pokoušel o tiché spojení, ale neuvědomoval si, že něco takového v Okruhu nelze, pokud za to člověk řádně nezaplatí. Když někdo chtěl poslouchat, slyšel, takže teď záleželo hlavně na rychlosti.

"Kde jsi? Jsi v tom... klubu?"

"Ne! Na druhé straně ulice! V budově, co má na přední straně nějaké hadr!"

Otočila se. Kousek od ní, na opačné straně od Mistra J, bylo něco, co vypadalo jako stará skořápka hotelu Toytownu - simulace skutečného odpočinkového místa, určená pro turisty Okruhu, bod na předávání vzkazů a plánů na denní výlety. Kdysi bývala taková místa velmi populární, to bylo ale v dobách, kdy byla VR ještě zajímavou novinkou. Takové dny však už byly dávno pryč. Stěny ztratily barvu a začaly se proměňovat do podivných bodů. Nad širokými předními dveřmi visela roleta, a přestože kolem proudil slabý vánek, ani se nepohnula. Byla nehybná jako zbytek celé stavby, která projevovala minimální existenci.

Renie přistoupila ke dveřím a potom, co se ujistila, že tu už není žádné bezpečnostní opatření, vešla dovnitř. Interiér vypadal ještě opuštěnější než exteriér, čas a zapomnění ho proměnilo ve staré skladiště plné podivných krabic, které působily dojmem rozbité staré stavebnice. Kolem bylo jen několik lepších simových objektů, které celému místu dodávaly integritu a zvláštní kontrast. Přední deska byla jednou z takových předmětů. Lesknoucí se blok z neonového modrého skla. Našla Stephena a jeho přítele Eddieho, jak se křčí za ní.

"Na co si tady sakra hrajete?"

Oba na sobě měli školní síťové simy, stěží tak detailní, jako byl její vlastní, ale podle Stephenova výrazu tváře poznala,

že byl vyděšený. Vysoukal se ven a chytil ji kolem pasu. Přestože to nebylo v simu možné, věděla, že se jí pevně drží. "Jdou po nás," řekl Stephen. "Lidé z klubu. Eddie má krycí roušku a my jsme to použili, abychom se schovali, ale je to jen levný zařízení, a tak nás brzy asi najdou."

"Jelikož jsi mi řekl, že jsi tady, bude to nejspíš vědět každý, komu na tom záleží." Obrátila se na Eddieho. "A kde jsi, proboha, sebral tu krycí roušku? Ne, neříkej mi to. Teď ne." Sklonila se a přinutila Stephen, aby ji pustil. Bylo to zvláštní cítit jeho tenkou paži mezi svými prsty, když věděla, že jejich skutečná těla byla na opačných stranách města ve skutečném světě, ale právě takový zázrak ve virtuálním světě ji sem přivedl. "Promluvíme si později - a budeme si mít o čem povídat. Ale teď vás odsud musím nějak dostat, než nás všechny pošlou do městské věznice."

Eddie konečně promluvil. "Ale... Soki..."

"Jaký... Soki?" řekla netrpělivě Renie. "On je tu taky?"

"On je pořád ještě u Mistra J. Tedy tak nějak." Vypadalo to, že Eddie začíná ztrácet nervy. Stephen to tedy dokončil za něj.

"Soki... on spadl do díry. Tedy je to něco jako díra. Když jsme se pokusili ho dostat ven, přišli ti chlapi. Myslím, že to byly Loutky." Hlas se mu třásl. "Byli opravdu strašný."

Renie potřásla hlavou. "Se Sokim nemůžu dělat nic. Nemám moc času a rozhodně se nehodlám vloupat do soukromého klubu. Jestli ho chytili, tak ho chytili. Jestli řekne, kdo byl s ním, budete se k tomu muset nějak postavit. Lekce číslo jedna: Dostaneš, co si zasloužíš."

"Ale... ale oni mu ublíží."

"Ublíží? Možná ho leda vyděsí - a to je víc, než co si vy tři zasloužíte. Ale nikdo mu rozhodně neublíží." Popadla Eddieho tak, aby měla oba chlapce pod pažemi. V polytechnickém procesoru její algoritmus přidal další dva. "A půjdeme..."

Ozvala se ohlušující rána, byla téměř stejně hlasitá jako bomba v polytechnickém institutu, tak hlasitá, že Renie zalehla v uších. Přední část hotelu se rozpustila do bodů a čar. Mezi nimi a ulicí Toytownu se tyčil mohutný stín. Bylo to něco mnohem většího než normální sim. Ale to bylo zhruba tak všechno, co o tom dokázala Renie říct. Něco tu bylo, něco temného, a aritmeticky se to vlnilo v podivném vzoru, takže se na to nedalo podívat.

"Bože." Renie hučelo v uších. To ji naučí nelézt někam, kam nepatří. "Bože." Na okamžik stála bez hnutí, když se obrovský stín tyčil nad ní, abstraktní výraz toho tvora by se dal popsat jako Velký a Nebezpečný. Pevně k sobě přitiskla oba chlapce a rychle opustila systém.

* * *

"My... my jsme se dostali do Mistra J. Každý ze školy tam chodí."

Renie zírala na svého bratra přes kuchyňský stůl. Dělal si o něj starosti, měla o něj strach, ale v této chvíli byla tak rozčilená, že šly všechny ostatní emoce stranou. Nejen že ji přivedl do strašlivých potíží, ale dokonce mu trvalo ještě o hodinu déle dostat se z Eddieho bytu domů, než jak dlouho trvalo jí dojet z institutu. Musela na něj přes hodinu čekat.

"Je mi jedno, jestli to dělají ostatní, Stephene. A i tak pochybuji o tom, že to je pravda. Mám toho opravdu dost! Je nelegální vstupovat do Okruhu, a nemohli bychom si dovolit pokutu, kdyby tě tam chytili. Kromě toho jestli se můj šéf dozví, co jsem udělala, abych tě dostala ven, vyhodí mě na hodinu." Naklonila se dopředu, vzala ho za ruku a pevně mu ji stiskla, až zamrkal. "Mohla jsem přijít o práci, Stephene!"

"Mlčte tam, vy mizerný děcka!" ozval se jejich otec z ložnice. "Bolí mě hlava."

"Je mi to líto, Renie, opravdu, moc líto. Vážně. Mohl bych ještě jednou zkusit zavolat Sokiho?" Aniž čekal, zda mu to povolí, přistoupil k obrazovce a přikázal jí, aby vytočila číslo. Soki nebral telefon.

Renie se pokusila uklidnit. "Co jsi to vůbec říkal o tom, že Soki spadl do nějaké díry?"

Stephen netrpělivě klepal prsty o stůl. "Eddie ho přemluvil."

"Přemluvil ho k čemu? Ztraceně, Stephene, nenuť mě, abych to z tebe musela tahat slovo po slovu."

"U Mistra J je taková místnost. Řekli nám o ní kluci od nás ze školy. Mají... no, prostě jsou tam fakt super věci."

"Věci? Jaký věci?"

"No prostě... věci. Na prohlížení." Stephen se jí nepodíval do očí. "Ale my jsme nic neviděli, Renie. Nemohli jsme to najít. Ten klub je uvnitř strašně velký. To bys nevěřila! Je jako nekonečný!" Na krátký okamžik mu při vzpomínce na krásy u Mistra J zajiskřily oči a on zapomněl, v jakém byli nebezpečí. Když se ale zadíval na svou sestru, rychle si zase vzpomněl. "No tak tedy, hledali jsme to místo a hledali a ptali jsme se lidí - myslím to byli většinou Občané, ale někteří se chovali fakt dost divně - každopádně nám to nikdo z nich neřekl. Pak se objevil ten tlustej chlap, řekl nám, že se tam dá dostat ze spodních pater."

Renie potlačila pocit znechucení. "Než mi řekneš něco dalšího, mladíku, chci si něco ujasnit. Už nikdy se tam nevrátíš, je to jasné? Podívej se mi do očí. Nikdy!"

Stephen neochotně přikývl. "Dobře, dobře. Nevrátím. No, tak jsme šli dolů, sešli jsme to hrozný schodiště - bylo to jako z tý hry v podzemí! - a nakonec jsme našli dveře. Soki je otevřel a... propadl dovnitř."

"Propadl kam?"

"Já nevím! Bylo to jako velká díra. Uvnitř byl kouř a někde vzadu něco jako modrý světla."

Renie se narovnala na židli. "Nějaký hrozný, sadistický trik. Zasloužili jste si, aby vás někdo pořádně vyděsil, ale doufám, že ho to nevydělalo příliš. Používal školní zařízení jako vy dva?"

"Ne, on měl jen takový obyčejný z domova. Levnou soupravu z Nigérie."

Což bylo totéž zařízení, jaké měla doma Renie. Jak můžou být děcka chudá, a přitom stále tak hrozně snobská?

"No, takže neměl moc velkou závat z gravitačního simul. Bude v pořádku." Podívala se pozorně na Stephena. "Slyšel jsi mě, že ano? Nikdy už se tam nevrátíš, nebo nebudeš mít žádný volný čas, už nikdy tě nepustím ani za Eddiem, ani za Sokim - takhle ten zákaz platí jen do konce tohoto měsíce."

"Cože?" Stephen vztekle vyskočil. "Žádná síť?"

"Do konce měsíce. A máš štěstí, že jsem o tom neřekla tátovi - protože jinak už bys měl záda samou modřinu."

"To bych raději než to, že nesmím do sítě," řekl vzpurně.

"Čekalo by tě obojí."

Potom, co poslala protestujícího a brblajícího Stephena do jeho pokoje, napojila se opět na knihovnu - dala si práci s tím, aby její inbox nenechal žádnou poznámku pro paní Bundaziovou o jejím podvodu v polytechnickém institutu - a vyvolala některé soubory o společnostech ve Vnitřním Okruhu. Našla Mistra J. Byl registrován jako "klub her a zábavy". Licence se omezovala jen na dospělé návštěvníky. Vlastníkem klubu bylo něco, co si říkalo "Novátorská společnost Šťastná džungle" a původně byl klub registrován pod jménem "Úsměv mistra Jinga".

Když se tu noc snažila usnout, pronásledoval ji obraz na fasádě klubu. Obrovská hlava a ty strnulé oči. Nejhorší se však dalo uniknout vzpomínce na obrovskou tlamu s řadou lesknoucích se zubů nade dveřmi - brána, která vedla jen dovnitř.

Kapitola 2

Letec

INTERNET/HUDBA: Drone "Větší než předtím"

(vizuál: jedno oko)

VO: Hudba Ganga Drone bude letos "větší než kdykoli předtím", jak řekl jeden z renomovaných hudebních kritiků.

(vizuální obraz: půl tváře, vyceněné zuby)

Ayatollah Jones, který zpívá a hraje na neurokytaru se skupinou "Váš první srdeční infarkt", nám řekl:

JONES: "My... je to... bude to... velký. Vražedně velký. Větší než..."

(vizuál: řada koleček, kosmetická síť)

JONES: "...než kdykoli předtím. Žádný kecý. Fakt velký."

CHRISTABEL SORENSENOVÁ NEBYLA PŘÍLIŠ DOBRÁ lhářka, ale jak to postupně procvičovala, začala se pozvolna zlepšit.

Nebyla to špatná holka, ale jednou jí umřela rybička, když ji několik dní zapomněla nakrmit. Kromě toho se sama za lhářku nepovažovala, ale někdy to bylo prostě... nutné trochu zalhat. A tak když se jí matka zeptala, kam jde, usmála se a řekla: "Portia má Zemi Vyder. Je to úplně nový, opravdu můžeš i plavat, ale dá se přitom dýchat. Je tam taky vydří královna..."

Její matka jen mávla rukou s tím, že další vysvětlení nepotřebuje. "To zní skvěle, zlato. Ale nebuď u Portie příliš dlouho - táta přijde domů na večeři. Zase jednou."

Christabel se ušklíbla. Táta příliš pracoval - maminka to vždycky říkala. Měl důležité místo jako bezpečnostní kontrolor na Základně. Christabel nevěděla, co to přesně znamenalo. Byl něco jako policista, ale pracoval pro armádu. Jen nenosil uniformu jako vojáci ve filmech.

"Můžeme si dát zmrzlinu?"

"Když se vrátíš včas domů a pomůžeš mi loupat hrášek, tak si dáme i zmrzlinu."

"Dobře," zavrnila Christabel. Když se za ní se známým zasyčením otevřely dveře, dala se do smíchu. Některé zvuky byly prostě směšné.

Věděla, že Základna byla jiná než města, ve kterých lidé žili, jak to vidala při různých síťových show. Byla jiná než města v Severní Karolině, ale ona nevěděla proč. Byly tu ulice, stromy a parky a škola - dvě školy, jedna škola byla pro dospělé muže a ženy z armády a ta druhá byla pro děti, jako je Christabel, jejichž rodiče žili na Základně. Tátové a mámy chodili v normálním oblečení, řídili auta, sekali trávníky, navštěvovali se na obědy a večeře a pořádali večírky a barbecue. Základna však měla několik věcí, které v jiných městech nebyly - například dvojitou řadu plotů s elektrickým vedením kolem města, obklopenou stromy, a také tam byly tři různé malé domy, kterým se říkalo kontrolní stanice, kudy musela projet všechna auta, když vjížděla do města - ale to se nezdálo dost na to, aby Základna byla něčím jiným než obyčejným městem. Ostatní děti ze školy žily na základně celý svůj život stejně jako ona, a ani ony to nechápaly.

Zatočila do Widicott Lane. Kdyby skutečně šla k Portii, musela by zahnout doprava, proto byla ráda, že ulice není z domu vidět v případě, že by se její matka dívala z okna. Bylo to zvláštní říct matce, že někam jde, když měla přitom namířeno někam docela jinam. Bylo to špatné, to věděla, opravdu moc špatné, ale bylo to také velmi vzrušující. Cítila se vždycky tak zvláštně, když lhala. Jako to nemotorné děcko, na které se dívala v síti.

Od Widicottu zatočila do Stillwell. Chvilku poskakovala, aby nešlápla nohou na žádnou prasklinu na zemi, pak zatočila do Redland. Domy tu byly rozhodně menší než dům, ve kterém žila s rodiči. Některé dokonce vypadaly velmi smutně.

Tráva na trávnících kolem domů byla krátká jako všude na Základně, ale vypadala tak proto, že neměla sílu, aby vyrostla o něco výš. Na některých trávnících byly dokonce vyschlé skvrny a spousta domů byla zaprášená a omšelá. Uvažovala, proč lidé, co v nich žijí, je trochu neomyjí a znovu nenatrou, aby vypadaly jako nové. Až bude mít jednou svůj vlastní dům, každý týden ho bude natírat jinou barvou.

Uvažovala o různých barvách domů celou cestu po Redland, pak znovu poskočila, aby se vyhnula další prasklině - líbil se jí zvuk, který přitom dělala - a spěchala po Beekman Court, kde rostly silné stromy. Přestože dům pana Sellarse byl velmi blízko plotu, který vymezoval hranice Základny, dalo se to těžko poznat díky stromům a keřům bránícím ve výhledu.

To byla první věc, která ji na tom domě upoutala - stromy. V zahradě jejich rodičů rostly smokvone a pod okny břízy, ale dům pana Sellarse byl obklopený stromy tak hustě, že se dalo stěží poznat, jestli tam vůbec nějaký dům stál. Když

to viděla poprvé - to pomáhala Ophelii Weinerové najít její zaběhlou kočku Dickense - myslela si, že to je dům z pohádky. Když se později vrátila zpátky a prošla zarostlou cestou, téměř čekala, že se před ní objeví perníková chaloupka. Neobjevila, samozřejmě, byl to jen malý domek, ale rozhodně vypadal zajímavě.

Také pan Sellars byl velmi zajímavý muž. Nechápala, proč jí rodiče zakázali, aby k němu chodila, a oni se jí to ani nesnažili vysvětlit. Vypadal sice trochu strašidelně, ale za to nemohl.

Christabel přestala poskakovat, aby si mohla lépe vychutnat ten zvláštní svíravý pocit, když kráčela po cestě k domu pana Sellarse. Bylo vlastně pěkně hloupé mít příjezdovou cestu, když auto bylo už celé roky zavřené v garáži. Jednou se ho ptala, proč vůbec má auto, a on se tak zvláště smutně usmál a řekl, že auto patří k domu. "Když budu velmi hodný, velmi hodný," řekl jí tehdy, "možná mě jednoho dne nechají do toho kadilaku nasednout, Christabelko. Zavřu pak těsně garážová vrata a pojedu domů."

Myslela si, že to je nějaký vtíp, ale nechápala jej. Vtipy dospělých takové občas bývají. Oni se také nesmáli vtipům, které v síti vyprávěl strýček Rolníčka, a ty byly skutečně velmi směšné (a také trochu nezbedné, ačkoli ona přesně nevěděla proč). Christabel se někdy málem smíchy počůrala.

Aby našla kliku, musela odhrnout listy, které prakticky zakrývaly celý přístěnek. Pak musela dlouho čekat. Nakonec se za dveřmi ozval podivný hlas pana Sellarse.

"Kdo je to?"

"Christabel."

Dveře se otevřely a ven se vyvalil vlhký vzduch společně s těžkou vůní květin. Rychle vešla dovnitř, aby pan Sellars mohl opět zavít. Když u něj byla poprvé, řekl jí, že není dobré, když se z domu dostane příliš mnoho potřebného vlhka. "No, malá Christabelko!" Zdálo se, že je rád, že ji vidí. "Čemu vděčím za tak milou návštěvu?"

"Řekla jsem mamce, že jdu jenom k Portii zahrát si Zemi Vyder."

Přikývl. Byl tak vysoký, že když se k ní sklonil, Christabel měla strach, že si udělá něco s páteří. "Aha, takže to se asi moc dlouho nezdržíš, že ano? Přesto si myslím, že to bude stačit. Víš, kde se můžeš převléct, že ano. Myslím, že najdeš určitě něco, co ti bude."

Otočil své kolečkové křeslo a dívka se za ním rozběhla do haly. Měl pravdu. Neměla příliš mnoho času, pokud nechtěla riskovat, že její matka zatelefonuje Portii, aby si pospíšila, že jí slíbila pomoci s luskou. Musí si cestou domů ještě vymyslet dobrý důvod, proč si nakonec s Portii nezahrály Zemi Vyder. S lhaním byl jeden problém - když to lidé začali kontrolovat, věci se hrozně zkomplikovaly.

Šatna vypadala stejně jako ostatní pokoje v domě, byla plná rostlin. Nikdy jich neviděla tolik na jednom místě, dokonce ani v domě paní Gullisonové, která o svých rostlinách dokázala vždycky donekonečna vyprávět, pořád vykládala, jaká je s nimi práce, přestože k ní dvakrát do týdne chodil jeden muž s tmavou kůží, aby je okopal, zastříhl a zalil. Ale rostliny pana Sellarse, ačkoli měly spoustu vody, nikdy nepotřebovaly stříhat. Jen pořád rostly. Kolikrát ji napadlo, že až rostliny zaplní celý dům, bude se muset starý pán vystěhovat.

Na háčku za dveřmi byl koupací plášť její velikosti. Rychle si sundala šortky a košili, ponožky i boty a uložila je do plastického sáčku, jak jí pan Sellars předtím ukázal. Když se sklonila, aby dovnitř dala druhou botu, polechtal ji na zádech jeden lupínek a ona leknutím vypískla.

"Jsi v pořádku, malá Christabel?" zavolal pan Sellars.

"Ano. Jen mě jedna kytky polechtala."

"Jsem si jistý, že nic takového neudělala." Předstíral, že je rozzlobený, ale ona věděla, že si dělá legraci. "Moje rostliny jsou ty nejvychovanější rostliny v celé Základně."

Zavázala si koupací plášť kolem pasu a vyšla ven.

Pan Sellars seděl ve svém křesle vedle stroje, který do vzduchu rozprašoval vodu. Zvedl hlavu, když ji zaslechl, a na tváři se mu objevil úsměv. "Jsem moc rád, že tě zase vidím."

Když jeho tvář viděla poprvé, vyděsil ji. Nejenže měl kůži stejně vrásčitou jako její babička, ale vypadal, jako kdyby se mu kůže přímo rozpouštěla jako vosk na svíčke. Také neměl žádné vlasy a uši se podobaly jen malým kornoutům, které mu vyčnívaly z hlavy. Tenkrát jí také řekl, že to je v pořádku, že se bojí - on dobře věděl, jak vypadá. Měl to od popálenin, říkal - stalo se to už velice dávno, že se postříkal leteckým benzinem. Dokonce jí řekl, že mu nevadí, když se na něho tak dívá. A ona na něj tedy zírala, a prvních několik týdnů se jí o jeho roztavené tváři zdálo. Ale byl na ni velmi hodný a Christabel věděla, že je velmi osamělý. Jak smutný musí být starý muž, když má tvář, na kterou si lidé ukazují a které se smějí. Musí žít v domě, kde je vzduch tak chladný a mokrý proto, aby ho jeho kůže tolik nebolela! Zasloužil si přítele. Nelíbilo se jí, že kvůli tomu musí lhát, ale co jiného mohla dělat? Její rodiče jí řekli, že ho už nesmí navštěvovat, ale neřekli jí proč. Christabel už byla velká. Chtěla znát k věcem důvod.

"Tak, malá Christabel, řekni mi o světě." Pan Sellars se usadil v mlze, která proudila z vodního stroje. Christabel mu vyprávěla o škole, o Ophelii Weinerové, která je moc namyšlená, protože má šaty Nanoo, které se dají měnit do různého tvaru nebo barvy, když se za ně zatahá, a o Portii, se kterou měla hrát Zemi Vyder.

"...a víte, jak vydrží král pozná, jestli u sebe máte rybu, nebo ne? Tím, že vás očuchá?" podívala se na pana Sellarse.

Měl zavřené oči a díky holé hlavě vypadal téměř jako sádrová maska. Napadlo ji, jestli při jejím vyprávění neusnul, když náhle otevřel oči. Měly hrozně zvláštní barvu. Žlutou jako měl Dickens - Opheliina kočka.

"Obávám se, že příliš dobře neznám pravidla ve vydřím království, moje malá přítelkyně. Vzdávám se."

"Copak jste takovou hru neměl, když jste byl malý chlapec?"

Zasmál se, a byl to zvuk jako holubí vrkání. "Ne, to jsem tedy neměl. Ne, nic podobného Zemi Vyder jsem skutečně neměl."

Podívala se na jeho znetvořenou tvář a pocítila k němu téměř stejnou lásku, jakou cítila ke své matce a otci. "Bylo to strašidelné, když jste dělal pilota? Za starých časů?"

Jeho úsměv zmizel. "Někdy to bylo strašidelné, ano. A někdy to bylo velmi osamělé. Ale bylo to to, k čemu jsem byl vychovaný, abych dělal, Christabel. Věděl jsem to už od chvíle, kdy jsem byl... když jsem byl ještě malý chlapec." Jeho tvář vypadala najednou poněkud divně. Obrátil se a začal něco měnit na svém vodním stroji. "Ne, bylo v tom ještě něco jiného. Je taková básnička:

...ani zákon, ani povinnost mě nedonutily bojovat,
ani politici, ani volání davu
Vzácný záblesk potěšení
Zamířil jsem do té vřavy v oblacích
všechno jsem zvažoval, o všem přemýšlel
Roky, které přišly, byly jen ztrátou dechu
ztrátou dechu pro roky, které minuly
Ruku v ruce s tímto životem jde smrt.

Rozkašlal se. "To je Yeats. Je vždycky těžké přijít na to, co nás přinutí si vybrat to či ono. Zvláště když se jedná o něco, z čeho máme strach."

Christabel neměla tušení, co je to Yeats, a nechápala ani to, o čem ta báseň byla, ale nelíbilo se jí, když pan Sellars vypadal tak hrozně smutně. "Až vyrostu, bude ze mě doktorka," řekla. Ještě přednedávnem si myslela, že bude tanečnice nebo zpěvačka, ale teď už si byla jistá. "Chcete, abych vám řekla, kde budu mít ordinaci?" Stařec se již zase usmíval. "Moc rád bych si to poslechl, ale není už trochu příliš pozdě?"

Christabel sklonila hlavu. Náramek na ruce jí blikal. Vyskočila. "Musím se jít převléct. Ale chtěla jsem vám toho ještě tolik říct!"

"Příště, moje milá. Nechceme přece, aby ses dostala do potíží s matkou. Nerad bych musel zapírat, že jsi tu byla."

"Chtěla jsem, abyste mi dovyprávěl o Jackovi!" Rozběhla se do šatny, aby si na sebe oblékla své šaty. Díky plastikovému pouzdru byly stále suché, jak být měly.

"Ach ano," řekl pan Sellars, když se vrátila. "A co dělal Jack, když jsme přestali?"

"Šplhal na velký fazolový stonek, kde měl obr svůj hrad." Christabel rozčílilo, že si to nepamatoval. "A ten Obr se za ním vrátil!"

"Aha, tak to bylo. Tak to bylo. Ubohý Jack. A právě tam začneme, až za mnou přijdeš příště na návštěvu. Ale teď už musíš jít."

Opatrně ji pohladil po hlavě. Podle toho, jak se tvářil, pomyslela si, ho asi bolelo, když se jí dotýkal, ale přesto ji nikdy nezapomněl pohladit.

Už byla téměř venku, když si vzpomněla, že se ho chtěla zeptat na něco ohledně jeho rostlin. Otočila se a vrátila se zpátky, ale pan Sellars měl opět zavřené oči a byl ponořený ve svém křesle. Jeho dlouhé pavoukovité prsty se pomalu pohybovaly, jako kdyby jimi maloval ve vzduchu. Chvilku na něj zírala - ještě nikdy neviděla, že by něco podobného dělal, a tak usoudila, že to je pravděpodobně nějaké cvičení, které musí provádět - pak si uvědomila, že mraky páry se vznášely kolem ní a mizely v horkém odpoledním vzduchu. Rychle se vrátila ke dveřím a zavřela je za sebou. Cvičení, pokud to tedy bylo cvičení, jí připadalo velice soukromé a trochu strašidelné.

Pohyboval prsty jako někdo, kdo je právě zapojený v síti, uvědomila si najednou. Ale pan Sellars neměl žádnou helmu, ani ty podivné kabely kolem krku, co mají lidé, kteří pracují pro jejího otce. Měl jen zavřené oči.

Řemínek na zápěstí blikal ještě intenzivněji. Christabel věděla, že bude trvat jen několik minut, než její matka zavolá Portii. Když se vracela zpátky, neměla čas na to, aby se vyhýbala prasklinám v chodníku.

Kapitola 3

Prázdný šedý signál

INTERNET/ZPRÁVY: Vůdce Asie vyhláší "Zónu prosperity"

(vizuál: palác Empress, Singapur)

VO: Asijsí politici a obchodní magnáti se sešli v Singapuru pod vedením čínského finančníka Jiun Bhaoa se singapurským ministerským předsedou Low...

(vizuál: Low Wee Kuo a Jiun Bhao si potřásají rukama)

...souhlasí s historickou obchodní smlouvou, kterou Jiun nazývá "Zónou prosperity". To umožní Asii stát se bezprecedentní ekonomickou unií.

(vizuál: Jiun Bhao se svými společníky na tiskové konferenci)

JIUN: "Nadešel čas. Budoucnost patří spojené Asii. Jsme plni nadějí, ale víme, že před námi stojí těžká práce..."

RÝSOVALO SE TO PŘED NIMI OD OBZORU K OBZORU, miliony různých cest připomínaly poškrábané sklo pod obrovským zvětšením - ale v každém tom škrábanci zářila světla a pohybovaly se malé objekty.

"Žádné takové velké místo přece nemůže existovat!"

"Ale to není žádné místo, pamatujte si to - není to nic skutečného. Celá věc jsou jen elektronické impulzy řady velmi silných počítačů. Může to být tak velké, jak jen si to bude programátor přát."

!Xabbu chvilku mlčel. Viseli vedle sebe jako hvězdy - dvojčata na prázdné černé obloze a dívali se z té oblohy na nekonečnou komerční představivost lidského druhu.

"Dívka vstává," řekl konečně !Xabbu, "aby vložila své ruce do horkého popela..."

"Cože?"

"Je to báseň - příběh - od jednoho z našich lidí:

Dívka vstává, aby položila své ruce do horkého popela, a vyhodí ten popel k nebi. Pak řekne: Tento popel se musí spojit dohromady, aby vytvořil mléčnou dráhu. Musí ležet po celé obloze..."

Zarazil se a tvářil se rozpačitě. "Je to něco z mého dětství. Říká se tomu 'Dívka První rasy, která vytvořila hvězdy'. Když tu tak jsme, jak jste nás tu vytvořila, připomnělo mi to tu básničku."

Teď se cítila rozpačitě Renie, ačkoli si vlastně vůbec nebyla jistá proč. Napnula prsty, aby se okamžitě snesli dolů k zemi. Obklopoval je Lambda Mali, hlavní nákupní centrum celé sítě. Mali byl obrovský nadnárodní brloh plný simulovaných obchodních středisek, byl to bezbřehý kontinent informací. Miliony komerčních bodů mrkaly, třpytily se, vytvářely duhy i zpívaly. Majitelé dělali, co mohli, aby upoutali zákazníka a mohli se nasytit jeho kreditními kartami. Komplikovaná síť virtuálních obchodů byla přeplněná simy nejroztodivnějších variant a nejrůznějších typů dokonalosti a komplexnosti. "Je to tu obrovské," řekla, "ale zapamatujte si, že většina lidí se nikdy nezabývá tak povšechným pohledem jako právě teď my - oni jen cestují přímo tam, kam chtějí jít. Kdybyste se pokusil navštívit každý bod v síti nebo jen každý bod v tomto Mallu... no, bylo by to jako zkoušet volat na každou adresu v Žlutých stránkách. Dokonce i tohle všechno..." ukázala na nekonečné simy, které se kolem nich pohybovaly jako při parádě, "... jsou jen nepatrnou frakcí lidí, kteří právě teď používají Mali. Například tady je blázen, který chce mít vizuální zkušenost z toho, kam se lidé chodí dívat."

"Vizuální zkušenost?" !Xabbuův šedý simuloid se zachvěl, aby se podíval na zástup fúrií, které se prodíraly davem. Měly smyslná ženská těla a zvířecí hlavy.

"Jako se díváte teď vy. Je toho spousta k vidění. Ale je mnohem rychlejší se vydat tam, kam potřebujete. Když používáte obvyklé počítačové propojení, přečtete si jméno každého souboru v paměti?"

!Xabbuovi chvilku trvalo, než odpověděl. Fúrie se setkaly se dvěma muži s hadími hlavami a daly se do složitého vítacího rituálu, který vypadal, jako by se vzájemně očíhovali. "Jít, kam bych chtěl?"

"Ukážu vám to. Řekněme, že chceme jít... já nevím, třeba koupit nový notebook. No, když víte, kde je oblast s elektronikou, můžete tam zajít přímo a pak tam dojít ještě fyzicky - lidé utrácení spoustu peněz za to, že se snaží udělat si své komerční body atraktivnější, jako to dělají ve skutečném světě. Ale my v této chvíli nevíme, kde elektronická oblast je."

Obrátila se k němu. Jeho tvář se zbytky rysů v ní na malý okamžik vyvolala pocit úzkosti. Chyběly jí jeho grimasy a jeho úsměv. Bylo to jako cestovat se strašákem. Ovšem ani ona nevypadá o nic lépe. "Ale je to pravda," řekl. "Já opravdu nevím, kde je oblast s elektronikou."

"Dobře. Podívejte se, strávil jste za posledních několik týdnů spoustu času tím, že jste se učil najít cestu v základním počítačovém nastavení. Jediný rozdíl je, že jste uvnitř počítače - nebo to tak alespoň vypadá."

"Je těžké si pamatovat, že mám skutečné tělo a že to tělo je v polytechnickém institutu."

"To je kouzlo," řekla tak, aby bylo znát, že se usmívá, přestože to na její tváři nebylo vidět. "Tak, a teď se pusťte do hledání."

!Xabbu začal pomalu pohybovat prsty. Před ním se objevila lesknoucí se modrá koule.

"Výborně." Renie k němu přistoupila o krok blíž. "Nikdo to nemůže nastavit kromě vás a mě - to je součást interakce s naším vlastním počítačem v institutu. Ale my teď využijeme počítač k tomu, abychom se napojili na servisní seznam Mallu." Ukázala mu, co má dělat. "Tak se do toho dejte a vytáhněte ten seznam. Můžete provádět hlasové příkazy buď mimo linku, kde je nikdo jiný kromě vás neuslyší, nebo přímo na lince. Když budete mít oči otevřené, uvidíte spoustu lidí, jak mluví sami k sobě. Možná se vám budou zdát šílení - je jich tam víc než dost - ale stejně tak dobře mohou mluvit se svými systémy a neobtěžují se tím, aby si opatřili soukromí."

Koule nabídla seznam služeb, které se vznášely ve vzduchu v podobě zářivých modrých písmen. Renie upravila list na tmavě červenou, aby se to dalo lépe přečíst proti pozadí, a pak ukázala na seznam pod nápisem elektronika. "Tady to máme. 'Osobní vstupní kódy.' Stiskněte to."

Svět se okamžitě změnil. Otevřené prostory veřejné oblasti Mallu byly umístěny na dlouhé široké ulici. Simulované budovy stály po obou stranách a tyčily se vysoko k umělé obloze, každá z nich hrála celou řadou různých barev a měla ty nejpodivnější tvary. Na předních fasádách zářily barevné a soutěživé nápisy. Byly lákavé jako tropické rostliny. A my jsme včely, pomyslela si Renie, s nožkami obalenými pylem. Vítejte v informační džungli. Líbila se jí ta metafora. Možná ji časem použije při svých hodinách.

"A teď," řekla nahlas, "jestli jste našel ten příslušný obchod, vystřelíme rovnou tam."

"Vystřelíme?" !Xabbu překvapeně naklonil svou simulovanou hlavu. Renie si vzpomněla, jak byla ona sama vyvedená z míry, když poprvé cestovala v síti.

"Myslím, že to kdysi býval termín ze science fiction. Něco jako síťový žert. Ve skutečnosti to znamená vydat se někam přímo místo toho, abyste to složitě obcházel dokola. RL-styl, což znamená 'Real Life', tedy skutečný svět, vzpomínáte?"

"Hmmmmmm." !Xabbu se zdál velmi tichý a vyčerpaný. Renie uvažovala, jestli mu toho na první návštěvu neukázala příliš - bylo těžké zjistit, co si z toho mysl dospělého vezme. Každý, koho znala, se začal prohánět v síti už v dětství.

"Chcete pokračovat v našem simulovaném nakupování?"

!Xabbu se otočil. "Ovšem. Prosím. Je to všechno tak... ohromující."

Renie se pro sebe usmála. "Dobře. Tak tedy, jak jsem řekla, když chceme nějaký konkrétní obchod, mohli bychom tam rovnou vystřelit."

Renie byla už tak dlouho profesinálkou, že pro ni vzrušení z toho, co bylo možné, už dávno zevšednělo. Stejně jako její bratr, objevila síť asi tak ve stejném čase, kdy objevila skutečný svět, a naučila se v obou světech pohybovat dlouho předtím, než dosáhla pubertálního věku. Stephena stále ještě síť vzrušovala, ale Renie už to měla dávno za sebou. Dokonce ji ani nebavilo v síti nakupovat, dávala přednost opakovaným objednávkám z existujícího bankovního účtu. !Xabbu však byl ve virtuální síti děckem - ale ona si musela neustále připomínat, že nepostrádal sofistikovanost dospělého a zdravý rozum, ať už se zdálo prostředí, ze kterého vyrůstal, jakkoli primitivní - takže to bylo zčásti vítané a zčásti trochu děsivé zpříjemnění, když ho mohla na jeho průzkumné cestě doprovázet. Ne, jeho očima to bylo něco víc než jenom trochu děsivé. Měli se totiž zdát být tak obrovský a hlasitý, a tak vulgární...

!Xabbu se zastavil před vnějším displejem obchodu a mávl rukou, aby se mohl podívat na celou upoutávku. Renie se neobtěžovala. Přestože jeho sim nehybně stál před fasádou obchodu, ona věděla, že se právě ocitl uprostřed rodinného melodramatu, ve kterém byl nerudný, ale přesto někdy laskavý otec pomalu provázen po radostech nákupu Krittapong Home Entertainment Unit s mnohonásobným vstupním zařízením. Sledovala Křovákovu drobnou simovou postavičku, jak mluví a reaguje na neviditelné společníky, a znovu cítila slabý náznak zodpovědnosti. Po několika minutách se !Xabbu otřásl jako mokrý pes a ustoupil o krok dozadu.

"Viděl přísný, ale vesměs hodný otec chybu své cesty?" zeptala se.

"Kdo byli ti lidé?"

"Nejsou to lidé. V síti se skutečným lidem říká 'Občané'. Tohle ale byly Loutky - je to sestavení podobné člověku. Obsluhují v takových zařízeních, jakými jsou třeba zdejší obchody. Jsou v celém Mallu."

"Nejsou skuteční? Ale oni na mě mluvili - odpovídali mi na otázky."

"Je to jen o něco dražší forma reklamy. A oni jsou tak chytří, jak se chovají. Vraťte se zpátky a zeptejte se matky na vznik Soweta nebo na ngosanskou administrativu. A ona vám místo toho zopakuje všechno o výhodách velkoobchodního nákupu."

!Xabbu se zamyslel. "Oni jsou jako... jako duchové. Věci, co nemají duši."

Renie potřásla hlavou. "Žádné duše, to je pravda. Ale 'Duchové' jsou v síti něco jiného. Jednou vám to vysvětlím." Pokračovali dál ulicí, vznášeli se dopředu pomalým tempem chůze, pohodlné tempo na listování.

"Jak poznáte rozdíl," zeptal se !Xabbu, "mezi Občany a Loutkami?"

"Vždycky to nejde. Když to budete chtít vědět, zeptáte se. Podle práva musíme všichni odpovědět - lidé i umělé konstrukce. A my všichni musíme říct pravdu, ačkoli jsem si docela jistá, že mnozí to pravidlo často porušují."

"Zdá se mi to... no, rozčiluje mě to."

"Je potřeba si na to zvyknout. No, předstíráme tu, že jdeme nakupovat, tak se do toho dejme - leda by vás od toho odradila nějaká reklama."

"Ne, je to zajímavé. Myslím, že otec by měl začít víc cvičit. Má hrozně nezdravý obličej."

Renie se rozesmála a oba společně vešli do obchodu.

!Xabbu překvapeně vydechl. "Ale vždyť to zvenčí vypadalo tak maličké! To je nějaká další vizuální magie?"

"Musíte si zapamatovat, že nic z toho, co tady vidíte, není v tom pravém slova smyslu skutečné. Dráhy ulic v Mallu jsou velmi krátké, takže exteriér má tendenci vypadat malý, ale samotné komerční uzly nejsou přímo za tím, jako by to bylo na skutečné tržnici. Jen jsme se přesunuli do jiné lokace v informační síti, což může být docela dobře hned vedle správcovských služeb polytechnického institutu nebo vedle nějaké dětské dobrodružné hry nebo vedle bankovních záznamů pojišťovací společnosti." Rozhlédli se po velkém a drazě vyhlížejícím obchodě. Hrál tu tichá hudba, kterou Renie okamžitě zablokovala - některé ze subliminálů začínaly být velmi sofistikované a ona rozhodně nechtěla zjistit, až se odpojí, že mezitím nakoupila nějaké drahé zboží. Stěny a podlahy obchodu byly zdobené barevnými abstraktními výtvary a všude byly prodejné výrobky, které zářily jakýmsi vnitřním světlem, jako by byly nějakými posvátnými relikviemi.

"Všiml jste si, že tu nejsou žádná okna?"

!Xabbu se otočil, aby se podíval za sebe. "Ale když jsme vcházeli dovnitř, viděl jsem, že vedle vstupních dveří bylo hned několik oken."

"Ano, ale to bylo jen na vnější straně. Tam nám okna ukazovala ekvivalent stránky v tištěném katalogu - je to jednoduché. Mnohem složitější a také dražší, a to se nezmiňuju o tom, že to také odvede zákaznickovu pozornost, by bylo ukázat, co se děje venku v Lambda Mallu před fasádou. Proto z vnitřní strany nejsou žádná okna."

"A také žádní lidé. Je tedy tento obchod tak nepopulární?"

"Je to všechno jen záležitost volby. Nezměnila jsem trvalé nastavení, když jsem vstoupila. Jestli si pamatujete z minulého týdne termín 'trvalý'..."

"...je to nastavení, které získáte, pokud se nerozhodnete ho změnit."

"Přesně tak. A trvalé nastavení v tomto druhu obchodu zpravidla bývá 'sám s prodávacem'. Kdybychom chtěli, můžeme tu mít tolik zákazníků, kolik budeme chtít." Mávla rukou a v dalším okamžiku se kolem objevilo asi půl tuctu simových postav, každá z nich se skláněla nad nějakým druhem zboží. "A když budeme chtít, přijde za námi hned prodáváč. Nebo se tu můžeme nějakou chvíli potulovat, až se nakonec jeden z prodáváčů stejně objeví, aby nám pomohl s rozhodováním."

!Xabbu přešel po místnosti k jednomu ze zářivých výrobků. "A tohle je tedy ukázka toho, co obchod prodává?"

"Je to jen část toho, co se prodává. Můžeme změnit displej a vidět jen ty věci, které chceme koupit. Ty se pak kolem nás budou vznášet. Můžeme dokonce eliminovat showroom a omezit se pouze na psaný text s popisem výrobků a cenou. Obávám se, že právě tak nakupuju já."

!Xabbu se uchíchl. "Muži, který žije vedle studny, se nikdy nezdá o žízni."

"Je to další ze rčení vašich lidí?"

"To je pravidlo mého otce." Natáhl simovou ruku k jedné z tabulek - byl to obdélník tak velký, aby se vešel do jeho malé dlaně. "Můžu si to vzít?"

"Ano, ale budete mít tak realistický pocit, jaký vám umožní vaše vlastní zařízení. Obávám se, že simy, které máme na sobě, jsou velmi jednoduché."

!Xabbu předmět obracel v ruku. "Cítím jeho tíhu. Je to celkem impresivní. A podívejte se na ten odraz v obrazovce. Ale předpokládám, že to není nic jiného než ta voda, co jste pro mě vytvořila při první simulaci."

"No, někdo na tom rozhodně strávil víc času, než kolik mi zabralo udělat tu kaluž."

"Dobré odpoledne, Občané." Vedle nich se objevila atraktivní černá žena. Byla o několik let mladší než Renie. !Xabbu se nejprve zatvářil provinile a pak se usmál. "Máte zájem o osobní přístupové zařízení?"

"Dneska se chceme jenom podívat, díky." Renie si prohlédla dokonale vyžehlené puky na kalhotách a skvěle bílé zuby. "Můj přítel..."

"Jste Občan, nebo Loutka?" zeptal se !Xabbu.

Žena se k němu obrátila. "Jsem konstrukt typu E," řekla, a její hlas byl klidný a příjemný, jako kdyby ho vítala, "můžete si to ověřit na velkoobchodním displeji mezinárodních kódů. Pokud byste raději jednal s Občanem, s radostí vám okamžitě jednoho opatřím. Pokud máte nějaké stížnosti k mému chování, prosím sdělte to a budete přepojen na..."

"Ne, ne," řekla Renie. "Není potřeba. Můj přítel je na svém prvním výletu do Lambda Mallu a je jen trochu zvědavý."

Úsměv byl stále na svém místě, ačkoli Renie měla pocit, že byl tentokrát o něco strnulejší. Ale to byla hloupost - proč by měla být Loutka naprogramovaná tak, aby se urážela? "Jsem ráda, že jsem mohla odpovědět na vaše otázky. Je snad něco jiného, co bych vám mohla říct o elektronice společnosti Krittapong a jejích dalších skvělých produktech?"

Vzhledem k tomu, že měla zvláštní provinilý pocit, požádala prodavačku - loutkovou prodavačku, připomněla si - aby jí předvedla jeden z notebooků.

"Freehand je nejnovější zařízení zapojitelné prakticky do všech datových unitů," začala Loutka, "s tím nejsložitějším hlasovým rozlišením jakékoli datové výplně ve svém cenovém rozsahu. Umožňuje předprogramování asi stovky denních úkolů, má to filtrovací telefonní systém a celou řadu dalších přídavných funkcí, která z Krittapong Asia udělala vedoucí společnost v oblasti produktů na manipulaci a přesun dat..."

Když Loutka !Xabbuovi popisovala rozlišovací schopnosti, Renie uvažovala, jestli to byla náhoda, že se tato prodavačka prezentovala jako černoška, nebo to bylo výsledkem speciální úpravy, která se měla shodovat s jejím vlastním síťovým indexem a adresou.

O pár minut později už opět stáli venku na simulované ulici.

"Jen pro vaši informaci," řekla, "není příliš zdvořilé se ptát, jestli jsou lidé Občani, nebo nejsou. Ale pokud o to speciálně nepožádáte, budou vás v obchodech většinou obsluhovat Loutky."

"Ale já myslel, že jste říkala, že to je právo..."

"Je to právo. Ale je to také sociální záležitost - je to trochu delikátní. Kdybyste se bavil s Občanem a položil mu tutéž otázku, bylo by to, jako kdybyste říkal, že jsou... no, že jsou nudní a upjatí, jako kdyby byli umělí."

"Aha. Takže bych se měl ptát jedině tehdy, když mám dobrý důvod si myslet, že osoba, se kterou mluvím, je s největší pravděpodobností Loutka."

"Nebo když to opravdu, ale opravdu, potřebujete vědět."

"A co může způsobit takovou potřebu?"

Renie se ušklíbla. "No, kdybyste se třeba zamiloval do někoho, koho jste tam potkal. Pojdme, podíváme se po nějakém místě, kde bychom si mohli sednout."

* * *

!Xabbu si povzdechl a narovnal se. Jeho šedý sim se pohodlně usadil v křesle.

"Je toho stále tolik, čemu zatím nerozumím. Jsme pořád ještě v Mallu... nebo už ne?"

"Jsme. Tohle je jedno z veřejných náměstí."

"A co tady děláme? Nemůžeme přece jíst ani pít."

"Pro začátek si trochu odpočineme. VR může být někdy jako dlouhá jízda autem. Sice nic neděláte, ale přesto jste unavený."

Stejně jako proudila v tepnách krev, proudily davy lidí ulicemi, které byly téměř identické s ostatními ulicemi v Lambda Mallu. Návštěvníci Mallu se tu procházeli a vznášeli kolem Café Boule a vypadali téměř stejně jako ti, které Renie a !Xabbu potkali, když poprvé vstoupili do komerčního sektoru, nebo jaké viděli v oblasti elektroniky. Spousta jich měla nejjednodušší simy, které obvykle prozrazovaly jen příležitostné návštěvníky. Jiné, o poznání detailnější simy, hrály nejrůznějšími barvami a cestovaly ve skupinách, oblečené, jako kdyby majitelé šli na večírek. A některé ještě sofistikovanější simové postavy s největší pravděpodobností patřily svým domovem do snobských částí Vnitřního Okruhu. Někteří lidé vypadali jako mladí bozi, a jak se procházeli kolem, otáčeli kolem sebe virtuálními hlavami.

"Ale proč je tu kavárna? Proč tu není nějaká odpočívárna, nebo něco takového?"

Renie se na !Xabbua obrátila. Měl skleslá ramena, což svědčilo o tom, že už je řádně unavený. Měla by ho co nevidět raději pustit z linky. - Bylo jednoduché zapomenout, jak namáhavá a unavující může být první cesta v síti. "Protože slovo kavárna zní lépe. Nedělám si legraci. A kromě toho, kdybychom měli to správné zařízení, mohli bychom se tady dokonce najíst i napít - tedy chci říct, že bychom se mohli cítit, jako že jíme a pijeme. Kdybychom měli implantáty, jaké mají někteří boháčci, mohli bychom ochutnat věci, které bychom si nikdy nemohli dovolit ochutnat ve skutečném světě. Ale dokonce i opravdické kavárny servírují víc než jen jídlo a pití." Mávla rukou a náhle byli obklopeni tichou hudbou, hluk z ulice ustoupil do pozadí. "Najmuli jsme si místo, kde můžeme být - někde, kde se můžeme zastavit a zamyslet se a promluvit si a obdivovat parádu bez obstrukcí veřejného ruchu. A na rozdíl od skutečné restaurace, jakmile zaplatíte za svůj stůl, váš číšník je vám kdykoli k dispozici, ale jen tehdy, když ho skutečně chcete."

!Xabbu se pohodlně usadil. "Bylo by hezké dát si pivo."

"Až se odpojíme, slibuji. Oslavíme váš první den v síti."

Její společník chvilku sledoval rušnou ulici a pak se obrátil dovnitř Café Boulle. Pruhované rolety se chvěly, přestože kolem nefoukal ani ten nejmenší větřík. Číšníci a číšnice v čistých bílých pláštích procházeli mezi stoly s velkými tácky plnými sklenic, ačkoli přítomní hosté měli před sebou jen zřídka kdy nějakou sklenici. "Tohle je moc hezké místo, slečno Sulaweyová."

"Jmenuju se Renie."

"Aha, dobře. No, je to moc hezké místo, Renie. Ale proč je tolik stolů prázdných? Jestliže to není drahé, jak jsi řekla..."

"Ne každý zde si přeje, aby ho bylo vidět, protože nemůžou být zcela neviditelní. Pořád z nich musí být něco vidět."

Ukázala na dokonalou, ale opuštěnou, simulaci černého kovového stolu s vázou a překrásnými kopretinami uprostřed bílého ubrusu. "Vidíš ty květiny. Kolik dalších prázdných stolů má kopretiny?"

"Většina."

"Což znamená, že tam někdo sedí - nebo přesněji, zabírá virtuální prostor. Jen si prostě nepřejí být vidět. Možná jsou to tajní milenci, nebo jejich simy jsou známé a snadno rozpoznatelné. Nebo možná zapomněli změnit poslední nastavení těch lidí, co tam seděli před nimi."

!Xabbu si prohlížel prázdné stoly. "A my jsme vidět?" zeptal se nakonec.

"Jistě. Já nemám žádný důvod se skrývat. Přesto jsem ale naši konverzaci udělala pro ostatní neslyšitelnou. Jinak bychom byli, jakmile bychom odsud odešli, obklopeni pouličními prodáváči, kteří by nám začali nabízet mapy, instrukční manuály a věci zvané 'stupňovací balíčky'. Miluji nováčky."

"A to je všechno, co tu většina lidí dělá? Sedí?"

"Existují nejrůznější druhy virtuálních činností pro ty, kteří nemají zájem pozorovat ostatní účastníky. Tanec, tvoření různých věcí, komedie - já jsem si ale nevyžádala přístup do ničeho z toho. Chtěl by ses podívat?"

"Ne, díky, Renie. Je tu klid, líbí se mi to."

Ticho však trvalo jen dalších několik okamžiků. Ozvala se hlasitá detonace a Renie překvapeně vykřikla. Dav na ulici před kavárnou se dal do běhu jako stádo antilop, prchajících před lvem.

V otevřeném prostoru stálo šest mužů ve svalnatých simech a v koženém oblečení s ocelovými ozdobami. Pokřikovali jeden na druhého a mávali kolem sebe puškami. Renie zesílila zvuk, aby ona i !Xabbu slyšeli.

"Řekli jsme vám jasně, abyste se drželi stranou od Englebart Street!" vykřikoval jeden z nich hlubokým hlasem s americkým akcentem a nastavil pušku rovně od pasu.

"Budeme poslouchat Barkie, až budou prasata lítat!" odpověděl někdo další. "Vrať se raději zpátky ke svým hračkám, chlapečku."

Z hlavně prvního muže vystřelil ohnivý záblesk. Ra-ta-ta-ta burácelo Renie v uších, přestože ještě ztišila zvuk. Ten, co mu bylo nakázáno, aby se držel stranou od Englebart Street, se okamžitě rozprskl po celé ulici, jasná krev, kousky masa a šlach byly všude kolem. Lidé v davu vyděšeně vykřikli a pokusili se ustoupit ještě o kousek dál. Ozvaly se další vystřely, a dva svalovci se zhroutili na prázdnou ulici, z černých ran v těle jim vytékala jasně červená krev. Ti, kteří přežili, vzali jejich zbraně, podívali se jeden po druhém a pak zmizeli.

"Idioti." Renie se obrátila na !Xabbua, ale on také zmizel. Na okamžik se jí zmocnil strach, ale když spatřila kousek jeho šedého simu, jak se krčí za židli, uklidnila se. "Vrať se zpátky, !Xabbu. To bylo jen pár mladých uličníků."

"On toho chlapa zřídil!" !Xabbu se vplížil zpátky na svou židli a vyděšeně se rozhlížel po ostatních lidech, kteří mezitím vytvořili v ulici klidný proud.

"Simulace, vzpomínáš? Nikdo ve skutečnosti nikoho nezabil - ale nemělo by se to dělat na veřejných místech. Asi to byla hrstka školních děcek." Na krátký okamžik si vzpomněla na Stephena, ale takové riziko nebyl jeho styl. Kromě toho pochybovala, že by on a jeho přátelé dokázali někde získat tak kvalitní simy. Bohatí pankeři, ano, nejspíš to byli právě oni. "Kdyby je někdo chytil, nejspíš by ztratili přístupová privilegia."

"Takže to bylo celé nahanané?"

"Ano, nahanané. Jen hrstka síťových uličníků."

"Tohle je opravdu pěkně podivný svět, Renie. Myslím, že už bych se asi chtěl vrátit zpátky."

Měla pravdu - nechala ho tu příliš dlouho. "Ne vrátit zpátky," řekla mírně, "ale odpojit. Věci, jako byla tato, by ti měly pomoci zapamatovat, že tohle není skutečné místo."

"Dobře tedy, chci se odpojit."

"Výborně." Pohnula rukou a byli pryč.

* * *

Pivo bylo studené, !Xabbu byl unavený, ale šťastný, a Renie se chystala úplně vypnout, když si všimla, že červené světlo na jejím počítači bliká. Chvilku uvažovala o tom, že by to mohla ignorovat - baterie byly příliš vybité - ale jediné prioritní vzkazy byly z domova a Stephen se měl vrátit ze školy už před několika hodinami.

Uzel v pivnici nefungoval a její baterie nebyly schopné jí dodat takový signál, aby mohla volat od stolu, takže se !Xabbuovi omluvila a vyšla na ulici, aby našla nějaký veřejný uzel, a mžourala přitom do odpoledního slunce.

Sousedství nebylo na první pohled příliš příjemné, všude se místo podzimního listí povalovaly staré plechovky, prázdné láhve a ampule v rozmočených papírových taškách. Musela ujít čtyři bloky, než našla uzel. Byl sice postříkaný sprejovými nápisy, ale přesto v provozu.

Bylo to zvláštní být tak blízko manikurovaným pozemkům polytechnického institutu, a přesto to tu vypadalo, jako kdyby byla zcela v jiném světě. Byl to entropický svět, ve kterém se zdálo, že se všechno rozpadá na prach, odpadky a úlomky uschlé barvy. Dokonce i malý trávník kolem veřejného uzlu byl jen kouskem upečené země a zbytků hnědé trávy.

Zasunula jack do uzlu, několikrát s ním zatřásla, až měla čistý signál. Spojení fungovalo jen na hlasové bázi a ona musela poslouchat tucetkrát se opakující impulsy svého domácího telefonu, než jej někdo zvedl.

"Co chceš?" obořil se na ni její otec.

"Tati? Na mém záznamníku byl vzkaz. Nevola mi náhodou Stephen?"

"Ten malej kluk? Ne, moje milá, já jsem ti volal. Volal jsem ti, abych ti řekl, že už nehodlám snášet žádný další nesmysly. Člověk si potřebuje trochu odpočinout. Tvůj bratr, on a ten jeho kamarád, tu dělali brajgl a hroznej randál. Řekl jsem mu, aby uklidil v kuchyni, a on mi na to řekl, že to není jeho práce."

"Ne, není to jeho práce. Řekla jsem mu, že nemusí uklízet v kuchyni, když bude mít pořádek ve svém pokoji..."

"Tak poslyš, děvče. Ty si myslíš, že můžeš mluvit se svým otcem, jako kdyby byl nula? No prostě jsem toho rozmazleného spratka vyrazil, vyrazil jsem ho nadobro, a jestli se okamžitě nevrátíš a neuklidíš tady ten brajgl, tak tě vyrazím taky!"

"Cože jsi udělal? Co chceš říct tím, že jsi ho vyrazil?"

V hlase Dlouhého Josepha se ozval náznak spokojenosti. "Slyšela jsi mě dobře. Vyhodil jsem ho ze svého domu. Když si chce hrát se svými kamarády a dělat při tom brajgl a randál, tak ať si u nich bydlí. Já si zasloužím klid."

"Ty... ty...!" Renie ztěžka polkla. Když měl její otec takovou náladu, třásl se na to, aby mohl vyvolávat spory, kdyby se začala bránit, začal by kolem sebe mlátit a zuřit a jeho nálada by trvala několik dní. "To nebylo správné. Stephen má právo na to mít kamarády."

"Když se ti to nelíbí, můžeš jít taky!"

Renie zavěsila telefon a hleděla dlouhou chvíli na pruh kadmiové žluté na přední části uzlu, dlouhou řadu sprejových nápisů tak sprostých, že je stěžej dokázala přečíst. Do očí se jí nahruly slzy. Byly časy, kdy dokázala pochopit násilné impulsy, které nutily kluky ze sítě rozdávat kolem rány a vyhazovat své protivníky do povětří. Někdy měla dokonce pocit, že chápe i ty lidi, kteří používají skutečné pušky.

Jack zůstal ve zdínce veřejného uzlu, když zatáhla za kabel. Zírala na přetrženou šňůru, pak tiše zaklela a odhodila zničený kabel na zem, kde zůstal ležet jako malý ochromený had.

* * *

"Je mu jen jedenáct! Nemůžeš ho vyhodit za to, že dělá rámus. A kromě toho tady musí žít podle práva!"

"Tak ty na mě budeš přivolávat zákon, děvenko?" Dlouhý Joseph měl na sobě špinavou propocenou košili. Nehty na nohou měl příliš dlouhé a zažloutlé. A Reme ho v tom okamžiku upřímně nenáviděla.

"To nemůžeš dělat!"

"Tak jdi taky. No jdi - nepotřebuju ve svém domě holku s nevymáchanou hubou. Říkal jsem tvý mámě, ještě než zemřela, že začínáš nosit nos moc vysoko."

Renie obešla stůl a zamířila k němu. V hlavě měla takový tlak, jako kdyby se jí měla lebka každým okamžikem rozletět.

"Tak se do toho dej, ty starý blázne! Vyhod' mě. Ale kdo ti bude prát, kdo ti bude vařit? Jak dlouho si myslíš, že ti vydrží tvůj šek od vlády, když já přestanu nosit na účet svou výplatu?"

Joseph Sulaweyo mával znechuceně dlouhými rukama. "Co mi to tu vykládáš za sračky? Kdo tě přivedl na tenhle svět? Kdo tě napsal do té africké školy, aby ses mohla učit ty počítačový nesmysly?"

"Na tu školu jsem se přihlásila sama." To, co začalo jako slabá bolest hlavy, se změnilo na nesnesitelné bodání ledové bolesti. "Pracovala jsem v kafetérii, kde jsem uklízela po jiných studentech. Celé čtyři roky. A teď mám dobrou práci - pak přijdu domů a musím uklízet doma po tobě." Sebrala ze stolu špinavou skleničku, uschlý zbytek mléka zůstal od včerejšího večera na dně. Uchopila skleničku a chystala se s ní praštit vši silou o zeď, rozbít ji na tisíce malých kousků a slyšet stejné cinkání, jaké už teď slyšela ve své hlavě. Po chvíli ji však postavila zpátky na stůl a odvrátila se. Těžko se jí dýchalo. "Kde je?"

"Kdo?"

"Zatraceně dobře víš, koho myslím! Kam Stephen odešel?"

"Jak to mám vědět?" Dlouhý Joseph se začal přehrabovat ve skříni, hledaje láhev levného vína, kterou před dvěma dny dopil. "Odešel s tím svým zatraceným kamarádem. S Eddiem. Co jsi udělala s mým vínem?"

Renie se obrátila, odešla do svého pokoje a s prasknutím za sebou zavřela dveře. Bylo nemožné si s ním rozumně promluvit. Proč se o to vůbec pokoušela.

Obrázek na jejím stole ukazoval jejího otce o dvacet let mladšího, kdy byl ještě vysoký, tmavý a velmi pohledný. Její matka stála vedle něj v šatech s ramínky a rukama si zakrývala oči před ostrým letním sluncem. A Renie, musely jí být tak tři či čtyři roky, seděla na klíně svého otce a malými rukama se držela jeho košile s tropickými květy, jako by hledala kotvu proti silným proudům života.

Renie se zamračila a potlačila slzy. Nebylo dobré se na ten obrázek dívat. Oba titi lidé byli mrtví, tedy jako by byli. Byla to hrozná myšlenka, ale nebyla o nic méně pravdivá než její strašlivý význam.

Našla v poličce poslední náhradní baterie a vyměnila je v počítači. Pak zatelefonovala do Eddieho domu.

Zvedl to Eddie, což Renie nepřekvapilo. Eddieho matka Mutsie trávila víc času popíjením se svými přáteli než doma s dětmi. To byl důvod, proč se také Eddie dostal do potíží, přestože to byl v zásadě hodný chlapec. A právě proto Renie nebyla příliš nadšená z myšlenky, že tam Stephen tráví tolik času.

Bože, podívej se na sebe, jak vypadáš, pomyslela si, zatímco čekala, až Eddie přivede k telefonu jejího bratra. Začínáš se měnit ve starou ženu, nesouhlasíš s nikým.

"Renie?"

"Ano, Stephene, to jsem já. Jsi v pořádku? Nepraštil tě, neudělal ti nic?"

"Ne. Byl tak opilý, že mě nemohl chytit."

Přestože byla sama velmi rozčilená, nemohla se ubránit úsměvu, když slyšela, jak Stephen mluví o jejích otci.

"Poslouchej, můžeš zůstat u Eddieho do zítřka, než se otec uklidní, jasný? A teď mi dej Eddieho matku."

"Ona tu není, ale říkala, že to je v pořádku."

Renie se zamračila. "Řekni jí, aby mi stejně zavolala. Chtěla bych s ní o něčem mluvit. Stephene, nezavěšuj."

"Jsem tady," ozval se otráveně.

"Jak je na tom Soki? Neřekl jsi mi, jestli se vrátil zpátky do školy - potom, co jste se vy tři dostali do potíží."

Stephen chvilku váhal. "Byl nemocný."

"Já vím. Ale vrátil se do školy?"

"Ne. Jeho máma a táta se přestěhovali do Durbanu. Myslím, že teď bydlí u Sokiho tety nebo tak něco."

Nervózně poklepávala prsty po klávesnici, až si uvědomila, že málem přerušila spojení. "Stephene, zapni, prosím tě, obraz."

"Je to rozbitý. Eddieho malá sestra zakopla o rozvodnou skříň."

Renie uvažovala, jestli to je pravda, nebo jestli Stephen a jeho přítel dělají nějakou neplechu, o které nechtěli, aby se Renie dozvěděla. Povzddechla si. K Eddiemu to bylo autobusem čtyřicet minut a ona byla vyčerpaná. Nedalo se tedy nic dělat.

"Zavolej mi zítra do práce, až se vrátíš ze školy. Kdy říkala Eddieho máma, že se vrátí?"

"Brzy."

"A co máte vy dva v plánu, než se vrátí zpátky?"

"Nic." V jeho hlase bylo rozhodně něco podivného. "Jenom si trochu pohrajeme v síti. Možná si zahrajeme fotbal."

"Stephene," začala, ale pak se zarazila. Nelíbil se jí ten káravý tón v jejím hlase. Jak se měl Stephen naučit stát na vlastních nohou, když se k němu chovala, jako kdyby byl malé děcko? Jeho vlastní otec ho nařkl z něčeho neprávem před několika hodinami a pak ho vyhodil z domu. "Stephene, věřím ti. Zavolej mi zítra, rozumíš?"

"Jasně." V telefonu to cvaklo a spojení se ukončilo.

Renie si pod sebe dala polštář a posadila se na postel. Pokusila se najít pohodlnou polohu, aby ji přestala bolet hlava a za krkem. Měla v plánu si dnes večer přečíst článek v jednom odborném časopise - jednalo se o něco, čemu se chtěla věnovat, až přijde její čas na tu správnou kariéru - ale byla natolik vyčerpaná, že se na nic nezmohla. Ohřála si tedy v mikrovlnné troubě jídlo a rozhodla se sledovat zprávy. Nechtěla probdít celou noc a dělat si zbytečné starosti.

Další zkažený večer.

* * *

"Vypadáte rozčilená, slečno Sullaweyová. Mohl bych vám v něčem pomoci?"

Zhluboka se nadechla. "Jmenuju se Renie. Byla bych ráda, kdybys mi tak říkal, !Xabbu - cítím se jinak, jako bych byla tvoje babička."

"Omlouvám se. Nechtěl jsem být nezdvořilý." Jeho štíhlá tvář byla neobvykle vážná. Uchopil svou kravatu a začal si prohlížet její vzor.

Renie otřela obrazovku a probírala se schémata, které měla před sebou už nejméně půl hodiny. Vytáhla cigaretu a našla zapalovač. "Ne, já se omlouvám. Nemám právo na... omlouvám se." Naklonila se dopředu a zírala na modrou oblohu na prázdné obrazovce. Kolem ní se šířil kouř z cigarety. "Ještě jsi mi nikdy nevyprávěl o své rodině."

Cítila, jak se na ni podíval. Když se na něj zadívala, všimla si, jak je nervózní, jako kdyby od ní čekal, že jeho vyprávění o jeho vlastní rodině zažene její chmury. Nikdy se nevyplácelo !Xabbua podečňovat. Prošel už základní studií o počítačích a začal zkoumat oblasti, které dávaly zabrat i jejím dospělým studentům. Brzy se bezpochyby naučí stavět vlastní programy. A to celé se mu podařilo během několika měsíců. Kdyby studoval v noci, aby dosáhl takového pokroku, nezbyval by mu vůbec žádný čas na spánek.

"Moje rodina?" zeptal se. "To je stejně těžká otázka, jako kdyby ses mě ptala, odkud pocházím. Moje rodina je velmi velká. Ale soudím, že se ptáš na mou matku a otce."

"A sestry a bratry."

"Nemám žádné bratry, ale mám několik bratranců. Mám dvě mladší sestry, obě stále žijí s našimi lidmi. Moje matka tam žije také, ale necítí se v poslední době dobře." Jeho výraz, nebo spíš nedostatek jakéhokoli výrazu, prozrazoval, že nemoc jeho matky není nic triviálního. "Můj otec zemřel už před mnoha lety."

"Je mi to líto. Na co zemřel? Pokud ti nevadí, že se na to ptám."

"Přestalo mu bít srdce." Řekl to velmi jednoduše, ale Renie překvapila podivná ztuhlost v jeho hlase. !Xabbu se velmi často choval neobyčejně formálně a zřídka kdy se pouštěl sám do konverzace. Renie to přičítala jeho bolesti, o kterou se nechtěl s nikým jiným dělit. Chápala to.

"Jaké jsi měl dětství? Muselo být rozhodně úplně jiné, než jaké znám já."

Usmál se, ale byl to jen letmý úsměv. "Tím si nejsem tak jistý, Renie. U delty jsme většinou žili venku, což je rozhodně jiné než život ve městě pod střechami domů - od té doby, co jsem sem přišel, mám občas potíže se spaním, víš. A tak jdu ven a vyspím se v zahradě, abych cítil vítr a viděl hvězdy. Moje domácí si myslí, že jsem podivín." Zasmál se a oči měl téměř zavřené. "Ale jinak si myslím, že dětství musí být vesměs stejné. Hrál jsem si, kladl jsem všetečné otázky na věci, které mě obklopovaly. Někdy jsem udělal něco, co jsem neměl, a byl jsem za to potrestaný. Viděl jsem své rodiče, jak každý den chodí do práce, a když jsem byl dost velký, začal jsem chodit do školy."

"Do školy? V bažinách Okavango?"

"Nebyla to taková škola, jakou máte vy, Renie - rozhodně tam nebyly elektronické stěny a virtuální soupravy. Taková škola pro mě začala až mnohem později. Moje matka a její příbuzní se mě ujali a učili mě věci, které bych měl vědět.

Nikdy jsem neřekl, že naše dětství byla identická, jen se sobě v mnohém podobala. Když jsem byl poprvé potrestán za něco, co jsem neměl dělat, bylo to za to, že jsem si hrál příliš blízko řeky. Moje matka měla strach z krokodýlů.

Předpokládám, že tvůj první trest byl za něco docela jiného."

"To máš pravdu. Ale v mé škole jsme také neměli žádné elektronické stěny. Když jsem byla malá holka, měli jsme ve škole jen pár primitivních počítačů. Dneska už dávno patří do muzea."

"Můj svět se také změnil od doby, kdy jsem byl malé dítě. A to je právě jeden z důvodů, proč jsem přišel sem."

"Co tím myslíš?"

!Xabbu potřásl hlavou, jako by toho litoval, jako kdyby studentem byla Renie a ne on a jako by mu vnucovala nějakou nesmyslnou teorii. Když po chvíli znovu promluvil, chystal se změnit téma hovoru. "Ptala ses mě na mou rodinu ze zvědavosti, Renie? Anebo máš nějaký problém, kvůli kterému jsi smutná? Vypadáš hrozně smutná."

Na krátký okamžik byla odhodlaná to zapřít, anebo začít mluvit o něčem zcela jiném. Pro učitele nebylo vhodné si stěžovat studentovi na domácí život, přestože byli více či méně stejně staří. Ale začínala o !Xabbuovi uvažovat jako o příteli - možná byl kvůli svému původu poněkud zvláštní, ale rozhodně to byl přítel. Tlak, který na ni kladla výchova mladšího bratra, a starost o poněkud problémového a nezvladatelného otce, způsobil, že ji většina přátel z univerzity opustila a ona si žádné nové nenašla.

"Já... já mám nějaké starosti." Ztěžka polkla. Nelíbila se jí slabost v jejím hlase, komplikovanost jejích problémů, ale bylo příliš pozdě, aby to zastavila. "Můj otec vyhodil mladšího bratra z domu. Stephenovi je teprve jedenáct let. Ale můj otec se dočista zbláznil a nechce ho vzít zpátky, dokud se mu neomluví. Stephen je paličatý, příliš paličatý - myslím, že to zdědil po svém otci." Překvapila ji vehemence jejího vyprávění. "Takže se neomluvil. Už je tři týdny u svého přítele - tři týdny! Skoro vůbec s ním nemluví a vidím ho jen málokdy."

!Xabbu přikývl. "Chápu, že ti to dělá starosti. Někdy, když některý z mých přátel měl potíže se svou rodinou, odešel ke svým příbuzným. Ale my jsme žili velmi blízko, a tak jsme se viděli dost často."

"Přesně tak. Stephen stále chodí do školy - ověřila jsem si to - a Eddieho matka, matka toho přítele, říká, že je v pořádku."

I když nevím, nakolik jí můžu věřit, to je problém." Vstala a přistoupila ke vzdálené stěně, jen se potřebovala projít. "A teď to probírám pořád dokola a ani trochu se mi to nelíbí. Dva hloupí chlapi, jeden velký a jeden malý, ale ani jeden z nich nehodlá uznat, že udělal chybu."

"Ale vždyť jsi říkala, že tvůj bratr byl v právu," prohlásil !Xabbu. "Kdyby se omluvil, prokázal by tím respekt svému otci - ale když přijme vinu za něco, co neudělal, pak by podporoval nespravedlivost jen proto, aby zachoval mír."

Myslím, že ti dělá starosti, že to by pro něj nebyla dobrá lekce."

"Přesně tak. Jeho lidé - naši lidé - museli bojovat celá desetiletí za pravdu." Renie se rozzlobeně otrásla a zamáčkla cigaretu. "Ale je to víc než politika. Nechci, aby si myslel, že dosáhne práva, když se nechá ponižovat. Mohlo by se pak stát, že by se otočil a začal hledat někoho slabšího, koho by mohl pro změnu ponižovat. Nechci, aby takhle skončil... jako..."

!Xabbu na ni pohlédl. Zdálo se, že by mohl větu dokončit za ni, ale neudělal to.

Po dlouhé pauze si Renie odkašlala. "Tohle je plýtvání tvým vyučovacím časem. Omlouvám se. Zkusíme znovu přenosy dat? Já vím, že to je nudné, ale je to něco, co budeš muset umět ke zkoušce, přestože všechno ostatní ti jde víc než dobře."

!Xabbu nadzvedl tázavě obočí, ale ona to záměrně ignorovala.

* * *

!Xabbu stál na okraji vysoké skály a hory se za ním v dálce vlnily jako černé sklo. V ruce držel staré kapesní hodinky.

Jak se na něj Renie dívala, !Xabbu začal hodinky pomalu rozebírat.

"Ustup od okraje skály," zvolala. Copak nevidí to nebezpečí? "Nestůj tak blízko!"

!Xabbu se na ni podíval, oči se mu proměnily v malé štěrbiny. Usmál se. "Musím zjistit, jak to funguje. Uvnitř je nějaký duch."

Než ho stačila znovu varovat, trhl sebou, pak zvedl ruku jako malé děcko a po dlani mu začala stékat krev.

"Kouslo mě to," řekl. Ustoupil o krok dozadu a vrhl se přes sráz.

Renie hleděla také přes okraj. !Xabbu zmizel. Prohledávala hlubinu, ale neviděla nic než mlhu a bílé ptáky s dlouhými křídly, kteří kroužili pomalu kolem a vydávali smutné pípání. Píp, píp, píp...

* * *

Probrala se ze sna a srdce jí prudce bilo. Záznamník pípal. Sice tiše, ale vytrvale. Sáhla po něm na noční stolek. Digitální displej hlásil 2.27 a. m.

"Odpověď." Blikalo na obrazovce.

Chvilku jí trvalo, než přišla na to, že volá Stephenův přítel Eddie. Plakal. Po modrým světlem zalité tváři se mu kutálely stříbrné slzy. Cítila, jak jí srdce stouplo v krku.

"Renie...?"

"Kde je Stephen?"

"On je... je nemocný, Renie. Já nevím..."

"Jak to myslíš, že je nemocný? Kde je tvoje máma? Chci s ní mluvit."

"Ona tu není."

"Pro boha živého...! Jak je nemocný, Eddie? Odpověz mi!"

"Nechce se probudit. Já nevím, Renie. Je nemocný."

Začaly se jí třást ruce. "Jsi si jistý? Nespí jen příliš tvrdě?"

Eddie potřásl zmateně a vystrašeně hlavou. "Vstal jsem... A on tam ležel na podlaze..."

"Tak ho do něčeho zabal. Dej na něj přikrývku. Bude v pořádku. Až se vrátí tvoje matka, řekni jí... sakra, to je jedno. Jedu tam."

Zavolala pohotovost a dala jim Eddieho adresu, pak si objednala taxík. Zatímco čekala a po zádech jí přebíhal mráz,

začala se přehrabovat v zásuvkách a hledala nějaké drobné, aby měla dost peněz na zaplacení. Dlouhý Joseph utratil jejich kreditní karty na používání taxi-společnosti už před několika měsíci.

* * *

Až na několik osvětlených oken nebyla kolem Eddieho domu vůbec žádná známka života - žádná záchranka, žádná policie. Renie se kromě strachu zmocnil ještě nepříjemný vztek. Třicet pět minut a dosud nic. To je tedy naučí, jaké to je žít v Pinetownu. Jak se rozběhla ke vchodu, cosi jí zapraskalo pod nohama.

Ručně psaný nápis na dveřích hlásil, že elektronický zámek je mimo provoz, někdo zatím vypáčil celý zamykací mechanismus sochořem. Schodiště páchlo vším možným, ale byl tu také zápach spáleniny, sice slabý, ale přesto dost výrazný, jako kdyby tu před nedávném hořelo. Renie se vydala po schodišti a brala schody po dvou. Utíkala a sotva popadala dech, když konečně dorazila ke dveřím. Eddie otevřel. Obě jeho mladší sestry se krčily za ním s očima navrch hlavy. V bytě byla až na mihotavé světlo na promítací obrazovce na stěně úplná tma. Eddie stál strnule a vyděšeně, jako by byl připravený na zasloužený trest. Renie nečekala, až jí něco řekne.

Stephen ležel na boku na koberci v obývacím pokoji. Ruce měl přitisknuté k tělu. Odhrnula pokrývku a zatřásla s ním, zpočátku jemně, ale jak nabírala na síle, zvyšovala hlas a volala jeho jméno. Obrátila ho na záda a vyděsilo ji, jak má bezvládné končetiny. Nahmatala mu rukou tepnu na krku. Dýchal, ale velmi povrchně, i srdce mu bilo, ale nepříliš silně. Když skládala učitelské zkoušky, musela absolvovat také kurz první pomoci, ale nyní si nemohla vzpomenout na nic jiného než na to, že zraněný musí být v teple, a na to, jak se poskytuje dýchání z úst do úst. Stephen však takovou pomoc nepotřeboval. Alespoň zatím. Zvedla ho a pevně ho obejmula. Snažila se vymyslet něco - cokoli - co by jí bratra přivedlo zpátky. Zdál se být tak malý a přitom tak těžký. Už je to dlouho, co ho naposledy takhle objímala. Nezvyklost tíhy jeho paží způsobila, že jí náhle přejel po zádech mráz.

"Co se stalo, Eddie?" Srdce jí opět začalo prudce bušit. "Vy jste si vzali nějaké drogy? Nebo jste dělali něco zakázaného?"

Stephenův přítel prudce potřásl hlavou. "Nic jsme neudělali! Nic!"

Zhluboka se nadechla a snažila se srovnat si v hlavě myšlenky. Byt vypadal v namodralém světle obrazovky poněkud surrealisticky. Modré hračky, šaty, neumyté nádobí: nikde nebylo jediné místo prázdné. "Co jste jedli? Jedl Stephen něco, co jsi ty nejedl?"

Eddie potřásl znovu hlavou. "Jen jsme si něco ohřáli." Ukázal na hromadu krabic od jídla.

Renie přitiskla k Stephenovi rty, aby si k němu přičichla. Jak se ho dotkla a ucítila jeho teplé a sladké rty, nahrnuly se jí do očí slzy. "Řekni mi, co se stalo, Eddie. Řekni mi úplně všechno. Ztraceně, kde je ta záchranka?"

Podle Eddieho tedy skutečně nic vážného neudělali. Jeho matka odešla ke své sestře a slíbila, že bude do půlnoci zpátky. Pustili si tedy nějaké filmy - takové, které by Renie nikdy Stephenovi nedovolila sledovat. Nebyly však tak strašné, aby to na něm nechalo nějaké trvalé následky - a pak si udělali večeři. Když poslali Eddieho sestry do postele, chvíli si ještě povídali a pak si šli sami lehnout.

"...ale já jsem se probudil. Nevím proč. Stephen tam nebyl. Myslel jsem si, že šel na záchod nebo tak něco, ale on se pořád nevracel. Cítil jsem něco divného, a tak mě napadlo, že možná zapomněl vypnout troubu. Tak jsem vylez z postele..." Hlas se mu zlomil. Ztěžka polkl a pak pokračoval. "On tam prostě tak ležel a..."

Ozvalo se prudké zabušení na dveře, ty se rozletěly a dovnitř vrazili dva paramedici. Vypadali jako pohotovostní jednotky. Bleskově vyřvali Stephena z její náruče. Nechtělo se jí ani trochu svěřit ho těm cizincům, přestože je sama zavolala. Ulevila si alespoň tím, že jim dala ostře na srozuměnou, co si myslí o tom, jak dlouho jim trvalo, než se sem dostali. Ignorovali ji se svým profesionálním elánem, když znalecky ověřovali chlapcovy životní funkce. Po zdoluhavém rutinním představení došli ke stejnému závěru jako Renie: Stephen je živý, ale v bezvědomí, a nemá na sobě viditelné známky, které by prozrazovaly, co se mu stalo.

"Vezmeme ho do nemocnice," řekl jeden z nich. Renie napadlo, že to řekl, jako kdyby jí tím snad chtěl prokázat nějakou službu.

"Půjdu s vámi." Nechtěla nechat Eddieho a jeho sestry samotné - bůhví kdy se ta jejich ničemná matka vrátí - a tak zavolala další taxík a napsala na kousek papírku rychle vzkaz, kde budou. Jelikož místní taxislužba neznala jejího otce, mohla bez potíží použít kreditní kartu.

Když paramedici nakládali Stephena do bílé dodávky, pevně mu sevřela ruku a políbila ho na tvář. Jeho tělo bylo teplé, což bylo uklidňující, ale oči měl obrácené v sloup jako jeden oběšenec, kterého Renie kdysi viděla na videu v hodině historie. Jediné, co z nich bylo vidět v matném uličním světle, byly dvě šedé obrazovky, ukazující prázdný šedý signál.

Kapitola 4

Zářivý palác

INTERNET/UMĚNÍ: TT Jensenova retrospektiva začíná

(vizuál: "Two-Door Melat Flake Sticky," od Jensena)

VO: ...na základě záběrů automobilových honiček z filmů dvacátého století vyžadují takzvané sochy "náhlé akce" přechajícího umělce a rodáka ze San Franciska

Tillamooka Taillarda Jensena participaci nežádoucích objektů, včetně legendárního tříkolového vozidla, za jehož poškození je Jensen stále hledán příslušnými úřady.

THARGOR SEDĚL A PŘED SEBOU MĚL DŽBÁNEK MEDOVINY. Několik dalších stálých hostů v hostinci si ho prohlíželo, když si mysleli, že se na ně nedívá, ale okamžitě uhnuli, když je zmrazil svým pohledem. Byl od hlavy k patě oblečený v černé kůži a kolem krku měl náhrdelník se zavěšenými špičáky. Rozhodně nevypadal jako někdo, s kým by

se jim chtělo pustit do rvačky.

Byli chytřejší, než si sami mysleli. Nejen že byl Thargor jako zručný mečíř vyhlášený po celé Middle Country pro svou rychlost úsudku a bleskové zásahy mečem, ale kromě toho byl ten večer také v neobyčejně špatné náladě. Trvalo mu velmi dlouho, než našel Wyvernův ocas, a navíc osoba, na kterou v hostinci čekal, měla dorazit do posledního troubení ponocného - což bylo už před drahnou dobou. Musel se tedy posadit a čekat, a tak jeho nálada i zdobený meč se širokou čepelí, kterému říkal Rozparovač, byly příliš velké pro hostinec s nízkým stropem. A aby toho nebylo málo, byla medovina řídká a příliš kyselá.

Právě si prohlížel uzel bílých jizev na hřbetě své široké pěsti, když někdo z přítomných těsně za ním začal dělat neobvyklý rámus. Sevřel prsty jílec Rozparovače, omotaný černým pruhem kůže, obrátil hlavu a vrhl na hostinského ostrý pohled. Oči měl modré jako led.

"Omluvte mě, pane," zamumlal ten muž. Byl velký a tlustý. Thargor usoudil, že svůj meč nebude potřebovat, i kdyby měl ten tlustý och v úmyslu něco nekalého - a ne že by jeho vyvalené oči a bledé tváře napovídaly, že tomu tak skutečně bylo - a tak jen tázvavě nadzvedl obočí; nerad plýtl časem na zbytečné řeči. "Jak vám chutná medovina?" zeptal se hostinský. "Je místní. Vyráběná přímo v údolí Silnor."

"Chutná to jako koňský chcánky. A nerad bych toho koně potkal."

Muž se hlasitě a nervózně zasmál. "Ne, jistě ne. Jistě ne." Jeho smích skončil poněkud hysterickým uchichtnutím, když mu oči spočinuly na dlouhém pouzdře Rozparovače. "No, víte, pane, víte... někdo je tam venku. Říká, že s vámi chce mluvit."

"Se mnou? On ti řekl, jak se jmenuju?"

"Ne, pane! Ne! Proč, já vaše jméno vůbec neznám. Nemám nejmenší tušení, jak byste se mohl jmenovat, a rozhodně nemám v úmyslu to zjišťovat." Zarazil se, aby popadl dech. "Ačkoli jsem si jistý, že vaše jméno je bezpochyby účtyhodné a vážené, pane."

Thargor se ušklíbl. "Tak jak tedy víš, že chce mluvit právě se mnou? A jak ten člověk vypadá?"

"To je jednoduché, pane. Řekl: Ten velký chlapík - prosím za odpuštění, pane - co je oblečený v černém. No, a jak můžete vidět, pane, jste tady ten největší chlápek, a navíc jste celý v černém. Takže asi chápete..."

Muž zvedl ruku, aby zmlkl. "A...?"

"A...? Pane? Aha, jak vypadá. No, to vám nedokážu přesně říct, pane. Byl ve stínu a měl na sobě dlouhý plášť s kapucí. Pravděpodobně to je nějaký vážený pán, tím jsem si jistý, ale jak přesně vypadá, to vám opravdu říct nemohu, pane."

Thargor se zamračil a hostinský se raději rychle vzdálil. Na svou postavu se pohyboval neobyčejně mrštně. Kdo tedy čeká venku? Kouzelník Dreyra Jarh? Bylo mu řečeno, aby v této části země cestoval anonymně, a krom toho měl s Thargorem nevyřízené účty - jenom ta záležitost na lodi Onyx by z nich udělala věčné nepřátele, a to bylo jejich poslední setkání. Nebo to snad byl hledaný jezdec Ceithlynn, ztracený elfský princ? Ačkoli nebyl Thargorovým úhlavním nepřítelem, bledý elf by si rozhodně nenechal ujít příležitost připsat si pár bodů vzhledem k tomu, co se stalo během jejich cesty přes údolí Mithandor. Kdo další by mohl hledat mečíře na tak neobvyklém místě? Někdy místní hrdina, kterého porazil? Dal těm darebákům řádnou lekci, když je potkal na křižovatce, takže pochyboval, že by měli chuť si to s ním ještě jednou rozdat a ještě se přitom uchýlit k léčce.

Nedalo se nic dělat. Musel se zvednout a jít se podívat. Jak vstal, kožené pásky zavrzaly, všichni hosté u Wyvernova ocasu se zadívali do svých pohárů. Výjimkou byly jen odvážné šenkýřky, které ho sledovaly s obdivným výrazem v očích. Thargor potěžkal Rozparovač, aby se ujistil, že je meč bezpečně uložený v koženém pouzdře, a pak vyrazil ke dveřím.

Měsíc byl v úplňku, vyjímал se na temné obloze a vrhal na okolní střechy své stříbrné světlo. Thargor za sebou zavřel dveře a zůstal stát. Mírně se přitom kymácel, předstíraje, že je opilý, ale jeho orlí oči se kolem sebe pozorně rozhlížely, jako už tisíce nocí předtím. Byly to noci měsíčního svitu a krve.

Ze stínu stromu se vynořila postava a vykročila dopředu. Thargor sevřel prsty kolem jílice meče a poslouchal, zda neuslyší jakýkoli zvuk, který by prozradil pozice ostatních útočníků.

"Thargore?" Postava v plášti se zastavila několik kroků od něj. "Sakra, chlape, ty jsi na mol!"

Žoldák přimhouřil oči. "Pithlite? Co to tu provádíš? Měl ses se mnou setkat už před několika hodinami uvnitř tyhle putyky."

"Něco... něco se stalo. Opozdil jsem se. A když jsem sem dorazil, já... nemohl jsem vejít dovnitř, aniž bych na sebe nestrhl příliš velkou pozornost..." Pithlit se zakymácel, ale nebylo to proto, že by byl opilý. Thargor udělal dva rychlé kroky směrem k němu a zachytil malého muže těsně předtím, než se skácel na zem. Na Pithlitově rouchu se objevila velká mokrá skvrna.

"Bože, co se ti stalo?"

Pithlit se chabě usmál. "Na křižovatce bylo pár banditů - asi místní lupiči. Dva jsem zabil, ale byli tam ještě další čtyři." Thargor tiše zaklel. "Taky jsem je potkal. Včera. Zpočátku jich bylo asi dvanáct. Překvapuje mě, že se vzpamatovali tak rychle."

"Člověk si musí chránit své teritorium," prohlásil Pithlit a zamrkal. "Byl to poslední zásah, než se mi podařilo jich zbavit. Nemyslím si, že ta rána je smrtelná, ale pekelně to bolí."

"Tak pojď. Ošetříme to. Máme dnes v noci ještě spoustu práce a já tě budu potřebovat - ale pak spolu ty a já uděláme magický trik."

Pithlit se znovu zašklebil, když ho Thargor postavil opět na nohy. "Magický trik?"

"Ano. Vrátime se na tu křižovatku a uděláme z těch čtyř žádného."

* * *

Jak se ukázalo, byla Pithlitova rána sice dlouhá a velká, ale naštěstí nebyla hluboká. Když mu ránu ovázal, malý mužík do sebe nalil několik pohárů silného vína, aby nahradil ztracenou krev, a pak prohlásil, že je připravený na cestu. Vzhledem k tomu, že náročná tělesná práce, která je tu noc čekala, spočívala hlavně na Thargorovi, vzal žoldák malého zloděje za slovo. Zatímco měsíc stále šplhal po obloze, dva muži opustili hostinec Wyvernův ocas i s jeho zvědavými hosty.

Údolí Silnor byla vlastně dlouhá a úzká roklina, táhnoucí se napříč horským hřebenem Kočičí hřbet. Jak on a Pithlit vedli své koně po úzké horské cestě, Thargor uvažoval, že ta kočka, podle které mají hory svůj název, musela mít skutečně velmi kostnatý a ostrý hřbet.

Tichý a poměrně klidný život z údolí se v horách zdál být na míle daleko. Lesy byly tak husté a tiché. Nebýt měsíčního jasu, pomyslel si mečíř, bylo by to jako sedět na dně studny. Už se během svého života ocitl na mnoha ještě děsivějších místech, ale jen málokteré z nich bylo tak nepříjemné jako právě Kočičí hřbet.

Jak se zdálo, atmosféra padala i na Pithlita. "Tohle není dobré místo pro zloděje," řekl. "Máme sice tmu rádi, ale jen proto, že se v ní můžeme ukrýt, když se plížíme pro lesknoucí se věci. A je pěkné mít kam jít, kde se dá těžce nabyté bohatství nějak využít, kde se za ně dá koupit víc než jen meč a kamení."

Thargor se usklíbl. "Pokud se nám to povede, budeš si moci koupit pro sebe malé město, ve kterém by sis mohl hrát s tolika hračkami a světly, s kolika si jen budeš přát."

"A když se to nepovede, budu si nejspíš přát, abych byl zpátky na křižovatce s těmi bandity s přeraženými žebry." "Bezpochyby."

Pokračovali dál a hodnou chvíli oba mlčeli, kolem se ozývalo jen tiché klapání koňských kopyt. Cesta se vlnila a točila vzhůru mezi zkroucenými stromy a uvolněnými kameny podivných tvarů, na kterých vytvářel měsíční svit podivné stíny, z nichž žádný nevypadal ani trochu příjemně.

"Říká se, že tu kdysi žili Starci." Pithlit záměrně tlumil hlas.

"To je pravda, že se to říká."

"Je to už dávno, to dá rozum. Celé věky. Možná ještě déle."

Thargor přikývl a usmál se tak, aby ho Pithlit neviděl. Ze všech lidí to byl jen Dreyra Jarh a několik dalších kouzelníků, kteří věděli o Starcích víc než Thargor. Nikoho se nebáli víc než právě těchto obyvatel hlubokých lesů. Kdyby tato pradávna rasa stále ještě žila, bezpochyby by o sobě dala vědět. Každopádně ale krváceli stejně jako všichni ostatní tvorové - možná jen o něco pomaleji - a Thargor jich celou řadu poslal do pekel. Ať si přijdou! Jich se bál dnes v noci ze všeho nejmeně.

"Neslyšel jsi nic?" zeptal se Pithlit. Thargor zatahal za opratě, aby silnou rukou zastavil svého koně Černý Vítr.

Skutečně, v dálce se ozýval slabý zvuk píšťal, který zněl téměř jako...

"Hudba," zavrčel. "Možná tě čeká zábava. Však sis před chvílí stěžoval na nudu."

Pithlit vyvalil oči. "Já se ale nechci setkat s muzikanty."

"Možná nebudeš mít na výběr." Thargor se podíval na oblohu a pak opět na temnou stezku. Podivná hudba utichla.

"Vede tudy cesta do Massanek Coomb."

Pithlit polkl. "Věděl jsem, že budu litovat, že jsem se k tobě kdy přidal."

Thargor se tiše zasmál. "Jestli budou hráči na píšťalky to nejhorší, co dnes v noci uvidíme nebo uslyšíme, a my najdeme tu věc, co hledáme, budeš se proklínat za to, že jsi pochyboval."

"Jestli, kamaráde. Jestli."

Thargor obrátil Černý Vítr napravo a vedl Pithlita dolů po téměř neviditelné cestě.

* * *

Massanek Coomb ležel pod měsíčním svitem jako velký temný netvor, zlověstně přehlízející údolí a prozrazující svou vlastní osamělost. Poslední stromy na horském boku se zastavily na okraji, jako by se údolí také nechtěly dotknout. Dokonce i tráva tu byla řidší a kratší. Coomb byla jizva v lesní krajině. Prázdné místo.

Téměř prázdné, připomněl si Thargor.

Uprostřed mlhy se rýsoval kruh z kamení a v samém středu stála kamenná mohyla.

Pithlit naklonil hlavu. "Hudba zase přestala. Proč?"

"Jeden by se musel zbláznit, kdyby v takových věcech chtěl najít nějaký smysl." Thargor seskočil a přivázal Černý Vítr k nedalekému kmeni stromu. Zvíře začalo být neklidné, přestože ve svém životě už vidělo cesty, o kterých jiní koně nemají ani sebemenší tušení. Nebylo možné ho přinutit, aby se byl jen o krok přiblížil ke středu toho záhadného místa. "Jeden by se musel zbláznit z toho, kdyby se snažil přijít na smysl toho všeho tady kolem." Pithlit se podíval na vysoké kameny a otřásl se. "Vykrádání hrobů je restuhodné, Thargore. Vykrádání hrobů neznámých černokněžníků postrádá potom už jakýkoli smysl."

Thargor vytáhl Rozparovač. Zdobení na čepeli se ve stříbrném měsíčním světle modře zalesklo. "Xalise Thol by ses určitě líbil, kdyby ještě žila, zlodějíčku. Slyšel jsem, že měla stát s malými a dobře živěnými chlapíky, jako jsi ty. Proč by měla změnit své způsoby jen proto, že je teď mrtvá?"

"Nevtipkuj! Zasnoubení s Xalisou Thol jsou v povědomosti jako mimořádně špatný obchod - několik dní šíleného blaha následovaných mnoha lety nehezské agónie." Zloděj přimhouřil oči. "V každém případě to nejsem já, s kým se ona setká. Kdyby sis raději sám srovnal v hlavě, co je dobré a co špatné. Já s tebou každopádně na to místo nepůjdu."

Thargor se usklíbl. "Já si nepotřebuju nic rozmýšlet. Jen jsem si tě dobíral - měl jsem pocit, že jsi trochu blbý, ale možná to bylo tím měsíčním světlem. Vzal jsi s sebou Nantheorův svitek?"

"Jistě." Pithlit zašmátral v mošně na sedle a vytáhl v kousku husté chlupaté kůže zabalený předmět. Thargor si pomyslel, že asi ví, o jakou kůži se jednalo. "Málem jsem skončil v čelistech vlkodlaka, když jsem tu kůži získal," dodal Pithlit. "Vzpomínáš si, žeš mi slíbil, že se s ní nic nestane. Už na to mám kupce."

"Se svitkem se nic nestane." Thargor vzal předmět do ruky. Nepatrně ho znepokojilo, když viděl, jak je písmo na kůži vybledlé. "Teď pojď za mnou. Uchráníme tě dobře před nebezpečím."

"Dobře před nebezpečím by znamenalo mimo tyhle děsivé hory," postěžoval si Pithlit, ale přesto se vydal za svým společníkem.

Mlha je obklopovala jako dav neodbytných žebráků. Před nimi se tyčil kruh z velkých kamenů, které kolem vrhaly dlouhé stíny.

"Stojí nějaký magický předmět za takový risk?" podívoval se tiše Pithlit. "K čemu ti bude Maská Xalisy Thol? Tobě, který není žádný kouzelník?"

"Nestarej se a mlč."

Když Thargor promluvil, znovu se ozvala ta podivná hudba. Přinášel ji vítr. Znělo to jako pískání píšťal. Pithlit vyvalil oči, ale raději držel jazyk za zuby. Oba pokračovali dál, až došli mezi dva nejbližší kameny. Ignorovali znaky, které byly do kamenů vyryté, a zastavili se u velké mohyly.

Mečř se ještě jednou podíval zlodějovi do očí a naznačil mu, aby mlčel. Pak se sklonil, vytáhl meč a začal s ním pracovat, jako kdyby to byl jen obyčejný kus farmářského náčiní. Brzy Thargor odhrabal v rašelině několik velkých drnů, a jak začal rozebírat hromadu kamení, která ležela pod tím, vyvalil se z otvoru závan hniloby a podivného koření. Koně na kopci začali neklidně rzát.

Když byl otvor už dostatečně velký, aby se do něj vešla jeho široká ramena, Thargor zamával na svého společníka, aby mu podal Nantheorův svitek. Rozmotal jej a zašeptal slova, která ho naučil kouzelník. Byla to slova, která si sice zapamatoval, ale jejich význam neznal. Symboly na vybledlém pergamentu se červeně rozzářily a ve stejném okamžiku se v hlubině hrobu rozsvítilo rumělkové světlo. Když zhaslo a zářivé symboly také vybledly, Thargor svitek smotal a podal jej zpátky Pithlitovi. Vytáhl křesadlo a zapálil malou louč, kterou s sebou přinesl - velkou louč nepotřeboval, protože kolem bylo dost měsíčního světla - a zmizel v otvoru, který vykopal v hrobu Xalisy Thol. Ještě předtím se naposledy obrátil na Pithlita, jeho postava se jasně rýsovala v záři měsíčních paprsků.

První pohled na interiér hrobky byl zároveň uklidňující i znepokojivý. Na vzdáleném konci kaple, kde Thargor stál, byl další otvor - ten měl tvar podivně zkosených dveří - který vedl do další temnoty: Obrovská mohyla byla jen předsálím do mnohem větších prostor. Ale Thargor nic jiného ani nečekal. Kouzelnická kniha popisovala místo, kam se Xalisa Thol uchýlila, než si lehla a zemřela, jako labyrint.

Thargor vzal z opasku malý sáček a vysypal si jeho obsah do dlaně. Byly to zářivé kamínky velikosti zrnka, které mu měly sloužit jako značky na cestě podzemím, aby se tam navěky neztratil. Thargor byl jedním z nejodvážnějších mužů na světě, ale co se týkalo jeho představy o smrti, rozhodně se při tom chtěl nacházet pod jasnou oblohou. Jeho otec, který žil celý život v otroctví rudných dolů v Borrikaru, zemřel v tunelu na srdeční zástavu. Byl to děsivý způsob odchodu ze světa.

Jak se prodíral mezi vlhkými kořeny, visícími od stropu, a postupoval ke dveřím na vzdáleném konci jeskyně, uviděl něco opravdu podivného a nečekaného: několik kroků napravo od temných dveří něco mihotavě blikalo, ale na okolní stěny to nevrhlo žádné světlo. Když se tam Thargor zadíval, rozzářilo se to ještě intenzivněji a vytvořilo to ve vzduchu prostor plný žlutého jasu. Otočil se a uchopil Rozparovač. Napadlo ho, že tu snad vládne nějaké tajemné kouzlo, které ho má ošálit, ale čepel meče se kupodivu nezaleskla, jako to dělala v přítomnosti magie, a navíc mohyla nebyla cítit ničím jiným než vlhkou hlínou a slabým zápachem mumifikace - tedy nic neočekávaného v podzemní hrobce.

Zastavil se, svaly měl ztuhlé jako ocel, a čekal na nějakého démona nebo kouzelníka, až se vynoří z magických dveří. Když se však nic nestalo, přistoupil k tomu zářivému místu a zkusil je otevřít. Nevycházelo odtud žádné teplo, bylo to jen světlo. Potom, co se ještě jednou z obezřetnosti rozhlédl po kapli - Thargor přežil tolik smrtelných zápasů a dobrodružství hlavně díky své opatrnosti - se naklonil dopředu tak, až viděl do osvětleného portálu.

Thargor nevěřicně vydechl.

Uběhlo několik dlouhých okamžiků. Stále se ani nepohnul. Dokonce ani nejevil žádné známky života, když se Pithlit odvážil strčit hlavu do otvoru a zavolal na něho. Zpočátku jen tiše, ale pak zvýšil jak sílu, tak naléhavost svého hlasu. Vypadalo to, jako kdyby se Thargor proměnil v kus kamene.

"Thargore!" Pithlit nyní už křičel, ale zdálo se, že ho jeho společník vůbec neslyší. "Už je zase slyšet ta hudba, Thargore!" O chvíli později byl zloděj ještě více vyděšený. "Něco sem jde! Strážci hrobu, Thargore!"

Žoldák odstoupil od zlatého světla a vypadal, jako kdyby se právě probral z hlubokého spánku. Pithlit vyděšeně sledoval, jak se Thargor odvrátil k dávno mrtvému válečníkovi, který se křčil u temných dveří na vzdáleném konci kaple. Jeho pohyby byly pomalé a on vypadal, jako by spal. Sotva stačil zvednout ruce. Mumie v brnění se po něm ohnala starým rezavým válečným kladivem a rozpůlila mu lebku až po první krční obratel.

* * *

Thargor se potácel v šedé prázdnotě, Pithlitův ohromený výkřik se mu stále ještě ozýval v paměti. Jeho vlastní ohromení nebylo o nic menší.

Jsem mrtvý! Jsem mrtvý! Jak jen můžu být mrtvý?

Nedokázal to pochopit.

To byl Lich. Hloupý a ukňouraný Lich. Zabil jsem jich tisíce. Jak jsem se mohl nechat porazit něčím tak slabým, jako je tohle?

Zoufale se tomu snažil přijít na kloub, a když se mlha kolem něj rozplynula, pochopil, že nezná žádné vysvětlení, že se s tím nedá nic dělat. Ztráta byla příliš velká. Thargor zemřel a on byl opět Orlando Gardiner.

* * *

Orlando vytáhl jack a posadil se. Byl ohromený zvratem událostí tak, že se jeho ruce několik dlouhých okamžiků

pohybovaly v prázdnotě - a pak se bezmyšlenkovitě zkroutily - než se dotkl polštářů, které měl podložené pod hlavou. Pak rekonfiguroval postel, aby se mohl posadit. Studený pot se mu peril na celém těle. Prudce ho bolelo za krkem od toho, jak byl příliš dlouho v jedné pozici. Hlava mu třesla a ani pohled z okna ložnice na jasný den mu příliš nepomohl. Vydal příkaz a proměnil okno ve slepou stěnu. Potřeboval přemýšlet.

Thargor je mrtvý. Bylo to šokující, zjistil, že je pro něho těžké uvažovat o něčem jiném, přestože tu byla celá řada dalších věcí na přemýšlení. On vytvořil Thargora - on ze sebe udělal Thargora - trvalo mu to celé čtyři roky a byla to těžká práce. Prežil všechno, vytvářel kolem sebe takové prostředí, které mu záviděli všichni ostatní hráči v síti. Stal se nejslavnější postavou ve hře Middle Country, účastnil se každé bitvy, zvládl každický úkol. A nyní byl Thargor mrtvý, lebku mu rozdrtil nějaký směšný malý otrapa - pro boha živého, vždyť to byl jen ubohý Lich! Ty zatracené bytosti byly po celé podzemní říši v simovém světě, levné a zbytečné jako papírek od bonbonů.

Orlando vytáhl zpod postele plastikovou láhev a napil se. Cítil, že má horečku. V hlavě mu bušilo, jako kdyby ho válečná sekýra strážce hrobu skutečně praštila. Všechno se stalo tak nečekaně.

Ten zářivý otvor, ze kterého vycházelo zlaté světlo - bylo to něco většího, rozhodně to bylo mnohem podivnější než cokoli jiného, co se mu při jeho dobrodružstvích kdy přihodilo. Buď na něj nastražil nějaký jeho protivník past, nebo se stalo něco, co se vymykalo jeho chápání.

Viděl... město, zářivé majestátní město v barvě sluncem osvětleného jantaru. Nebylo to jedno z těch pseudostředověkých zděných měst, která se objevovala v simsvětě, která byla ve hře známé jako Middle Country. Tato vize byla zvláštní, ale přesto velmi moderní, byla to jakási metropole se zdobenými budovami tak velkými, jako jsou budovy v Hongkongu nebo v Takyokahamě.

Ale bylo to něco víc než jen pouhá vědecko-fantastická vize: Bylo tu něco skutečného, vypadalo to mnohem opravdověji než cokoli, co v síti kdy viděl. Bylo to sice umístěné na správném místě ve světě her, vyzařovalo to však nějaké zvláštní vnitřní světlo. Jako drahokam v hromádce prachu. Morpher, Dieter Cabo, Duke Slowleft - jak by mohl některý z Orlandových rivalů přinést do Middle Country něco takového? Žádný chráněný systém by nikdy nedovolil, abyste změnili základní stavbu hry takovým způsobem. Město jednoduše patřilo svou úrovní do vyšší třídy skutečnosti, než byl zbytek hry. Bylo to tak dokonalé, že to vypadalo ještě skutečněji než v samotném RL.

To obdivuhodné město. Bylo to určitě skutečné - nebo to bylo něco, co rozhodně nepatřilo do sítě. Orlando strávil téměř celý svůj život v síti, znal ji stejně jako pilot devatenáctého století znal svou řeku Mississippi. Tohle bylo něco nového, totálně odlišný druh skutečnosti. Někdo... něco... se pokoušelo s ním komunikovat.

Není divu, že k němu dokázal proniknout Lich. Píthlit si musel myslet, že se jeho společník zbláznil. Orlando se zamračil. Bude muset zavolat Fredericksovi a vysvětlit mu, že není ještě připravený na to, aby si s ním zahrál. Musel přemýšlet.

Thargor, změněné ego Orlanda Gardinera, jeho víc než vlastní já, byl mrtvý. A to byl jen jeden z jeho problémů. Co má dělat čtrnáctiletý chlapec, když ho osloví bůh?

Kapitola 5

Svět v ohni

INTERNET/ZPRÁVY: Protestní vzpomínkové akce ve Stuttgartu

(vizuál: průvod lidí se zapálenými svíčkami)

VO: Tisíce lidí se sjely do Stuttgartu, aby zapálily svíčky na uctění památky dvaceti tří bezdomovců, zabitých německou federální policií v potyčkách o obytné domy.

(vizuál: plačící mladík s rozbitou hlavou)

SVĚDEK: "Měli ochranné štíty s ostrými hroty. Jen postupovali dál a dál..."

TA PLOCHÁ OBRAZOVKA PŘIVÁDĚLA RENIE K ŠÍLENSTVÍ. Bylo to, jako když si perete šaty ve vařící vodě. Jedině v tak příšerné nemocnici, jako je tato...

Zaklela a znovu se obrátila k obrazovce. Tentokrát na ní bylo plno esíček a téček, než se jí konečně podařilo postoupit o krok dál. Nemělo by být tak složité získat nějakou informaci. Bylo to kruté. Jako kdyby karanténa nebyla dost!

Informační plakáty o Bukavu 4 byly v těchto dnech po celém Pinetownu, ale většina z nich byla pokrytá sprejovými nápisy, takže původní obsah byl už téměř nečitelný. Věděla, že v Durbanu došlo k nějaké epidemii, a dokonce zaslechla i dvě ženy, jak se spolu baví o tom, že nějaká dívka z Pinetownu, která byla na návštěvě ve střední Africe, už na to zemřela. Ale Renie by nikdy nenapadlo, že by celá nemocnice pro předměstí Durbanu byla kvůli epidemii viru Bukavu pod bezpečnostní karanténou vyhlášenou Spojenými národy.

Jestliže je to onomocnění tak zatraceně nebezpečné, pomyslela si, proč sem vozí lidi, kteří to evidentně nemají? Byla vzteky bez sebe, když si uvědomila, že její bratr, který trpí nějakou záhadnou nemocí, je vystaven dalšímu ohrožení na místě, kam ho přivezla, aby ho vyléčili.

Ale přestože zuřila, znala důvod. Pracovala pro veřejnou instituci. Finančních prostředků bylo málo - vždycky jich bylo málo. Kdyby si mohli dovolit nemocnici, která by se mohla starat jen o pacienty s virem Bukavu, určitě by to udělali. Nemocniční pracovníci určitě neměli příliš velkou radost, že musí pokračovat v normálních operacích přes veškerá karanténní opatření. Možná byla celá záležitost ještě jednodušší, možná dosud nebylo tolik B4 případů, aby zabraly celou nemocnici.

To však byla jen velmi malá útěcha.

Renie se konečně podařilo zastavit zastaralý program na jednom S a zapsala své návštěvnické číslo. "Stephen Sulaweyo" byl uvedený v seznamu s heslem "beze změny", což znamenalo, že ho může jít navštívit. Konečně. Ale návštěva Stephena v těchto dnech byla vždycky tak zoufale krátká, že se to stěží dalo návštěvou nazvat.

Ošetřovatelka zvedla hlavu od svých poznámek a krátce na ni kývla, když Renie vrazila do dveří. Nebylo vlastně co říct. To, co Renie potřebovala vědět, byla dvě slova, která si už přečetla na monitoru v čekárně. Už znala litanii tak dobře, že ji dokázala odříkat zpaměti, přesto nechala ošetřovatelku všechno znovu odříkat a nesnažila se prosit o odpovědi na své otázky. Dnes už věděla, že žádné odpovědi nejsou. Žádný zjištěný virus - díky bohu - žádné příznaky smrtelného onemocnění, kvůli kterému musela být zahájena mimořádná karanténní opatření v nemocnici. Žádné krevní sraženiny nebo jiné poruchy, žádné nádory na mozku. Nic. Až na to, že se její bratr už dvacet dva dní neprobral. Šourala se chodbou a přidržovala si u obličeje dýchací trubičku, aby nechtyla nějaký bacil. Doktoři a sestry - a možná i další návštěvníci, kteří byli stejně jako ona oblečení do skafandrů a vypadali všichni úplně stejně - procházeli rychle kolem ní a vydávali stejné šustivé zvuky jako ona. Bylo to stejné jako ve starých videozáznamech o výzkumných letech člověka do vesmíru. Když procházela kolem velkého okna, téměř čekala, že když vyhlédne ven, uvidí třpytící se hvězdy a nekonečný vesmírný prostor nebo možná i prstence Saturnu. Místo toho však uviděla jen další pokoj plný nemocničních postelí s živoucími mrtvolami. Renie byla dvakrát na cestě do čtvrtého patra zastavena a požádána, aby předložila návštěvnickou kartu. Ačkoli oba funkcionáři strávili nekonečně dlouhou dobu prohlížením vybledlého písma, nerozčílilo ji to zdržení. Právě naopak, docela ji uklidnilo, že nemocnice skutečně dává úzkostlivě pozor na to, aby se dodržovaly karanténní předpisy. Stephen byl zasažen nemocí tak nečekaně a náhle... a tak záhadně... že to vypadalo jako zásah nějaké vyšší moci. Renie se o svého bratra strašlivě bála, bála se vlastně něčeho, co ani sama neuměla dobře vysvětlit. Proto ji alespoň trochu uklidnilo, když viděla, že se lidé skutečně starají o bezpečnost. Zoufale si přála, aby se stav jejího malého bratra zlepšil, ale neustále se bála, že by se to mohlo ještě zhoršit. Když ho našla v úplně stejné pozici jako den předtím a zjistila, že všechny monitory jsou zapnuté, cítila zároveň obrovskou lítost, ale i úlevu.

Ach bože, můj malý chlapče... Byl tak malý v té velké posteli. Jak mohlo být něco tak živého, jako je Stephen, tak tiché a klidné? A jak ona, která ho krmila, chránila, chodila ho v noci přikrývat, která mu nahrazovala matku, jak to, že právě ona mu teď nemohla ani trochu pomoci? Nebylo to možné, ale byla to pravda.

Posadila se vedle postele a vložila svou ruku v rukavici do větší rukavice na straně plastického stanu. Opatrně se prodírala smotanými senzorickými dráty, které měl připnuté k hlavě, aby ho pohladila po tváři. Ta známá tvář, ten vzdorovitý malý nosík. Trhalo jí srdce, že je od něj tak daleko. Bylo to jako dotýkat se někoho ve VR - bylo to stejné, jako kdyby se potkali ve Vnitřním Okruhu...

Její myšlenky náhle přerušil pohyb u dveří. Přestože na sobě sama měla bílý skafandr, osoba, která byla oblečená stejně jako ona, ji vyděsila tak, že sebou prudce trhla.

"Omlouvám se, že jsem vás polekala, slečno Sulaweyová."

"Aha, to jste vy. Tak co, je něco nového?"

Doktorka Chandharová se naklonila dopředu a podívala se na monitory, ale Renie dobře věděla, že tam žádnou informaci nehledá.

"Zdá se, že je to stále stejné. Mrzí mě to."

Renie pokrčila rameny, tíha smutku ji zavalovala a do očí se jí nahrnuly slzy. Ale plakala by zbytečně. Jedině by si zamlžila průzor helmy. "Proč mi nikdo nedokáže říct, co s ním vlastně je?"

Doktorka potřásla hlavou, tedy přesněji pohnula trochu helmou u skafandru z jedné strany na druhou. "Jste vzdělaná žena, slečno Sulaweyová. Někdy prostě medicína nemá odpověď, může se jen dohadovat. A v této chvíli naše dohady nejsou příliš dobré. Ale věci se můžou změnit. Jisté je, že stav vašeho bratra je stabilní."

"Stabilní! To jsou kytky v květináči taky!" Už nedokázala udržet slzy. Obrátila se zpátky ke Stephenovi, přestože v té chvíli neviděla vůbec nic.

Ruka v rukavici se dotkla jejího ramene. "Je mi to líto, ale děláme, co můžeme!"

"A co to přesně je?" Renie se snažila udržet svůj hlas v normálu, ale nemohla se ubránit, aby nepotáhla nosem. Jak se má jeden vysmrkat, když má na sobě tenhle zatracený skafandr. "Prosím, řekněte mi, co děláte? Kromě toho, že ho dáváte na sluníčko a zaléváte ho?"

"Případ vašeho bratra je ojedinělý, ale není jediný," hlas doktorky Chandharové přešel na tón jak jednat s obtížnými rodinnými příslušníky. "Byly a stále tu jsou děti, které upadly do stejného nebo podobného kómatického stavu bez jakékoli evidentní příčiny. Některé se opět spontánně probraly, jednoduše se jednoho dne probudily a požádaly o něco k jídlu a k pití."

"A co ty ostatní? Ty, které se jednoduše neposadily a nedomáhaly se zmrzliny?"

Doktorka pustila ruku z Reniina ramene. "Děláme, co je v našich silách, slečno Sulaweyová. A není nic, co byste mohla dělat vy, kromě toho, že sem budete chodit, aby Stephen slyšel hlas a cítil doteky někoho, koho zná."

"Já vím, už jste mi to říkala. Myslíte, že bych měla raději mluvit na Stephena místo toho, abych tu křičela na vás." Renie se trhavě nadechla. Sice už přestala plakat, ale průzor její helmy byl stále ještě zamlžený. "Nechtěla jsem si na vás vybijet zlost, doktorko. Víím, že máte svých starostí dost."

"Těch posledních pár měsíců nejsou zrovna dobré časy. Kolikrát se sama divím, proč jsem si vybrala zaměstnání, kde je tolik smutku." Doktorka Chandharová se obrátila ke dveřím. "Ale někdy to je dobré a někdy na tom mám vlastní podíl. A někdy, slečno Sulaweyová, zažívám překrásné okamžiky štěstí. Doufám, že vy a já jeden takový zažijeme společně, až se Stephen probere."

Renie sledovala bílou postavu, jak zamířila zpátky do chodby. Dveře se za ní zavřely. Nejhorší na tom bylo to, že měla neprekonatelnou chuť se s někým přit, někoho obviňovat, ale ono nebylo koho. Doktoři skutečně dělali, co mohli.

Nemocnice, přestože tu byla celá řada omezení, na Stephenovi provedla téměř všechny testy, které by mohly pomoci vysvětlit, co jeho stav způsobilo. Všechny výsledky byly ale negativní. Žádné odpovědi. Nemohla nikoho vinit.

Kromě Boha, pomyslela si. Možná. Ale to nikdy nikomu nepomohlo. I když možná ani Long Joseph Sulaweyo nebyl v

celé této záležitosti tak docela bez viny.

Renie se opět dotkla Stephenovy tváře. Doufala, že někde hluboko uvnitř toho nehybného těla ji přece jen slyší a cítí, přestože jsou mezi nimi dvě ochranné vrstvy proti karanténě.

"Mám takovou knihu, Stephene. Není to sice moje nejoblíbenější, ale ty ji máš rád." Smutně se usmála. Vždycky se ho snažila přesvědčit, aby četl africké věci - příběhy, historii, kulturu nejrozličnějších kmenů a rodin. Chtěla, aby byl pyšný na dědictví ve světě, kde se takové hodnoty rychle vytrácejí a mizí v ledovém toku kultury Prvního Světa. Ale Stephenův vkus byl úplně jiný.

Palcem se dotkla ovládacího panelu na svém počítači a zvětšila písmo, aby ho mohla lépe přečíst. Zatmavila obrázky. Ona je vidět nechtěla a Stephen je vidět nemohl. "Jsou to Detektivové v síti," řekla a začala číst.

"Hyperblok Malibu je kompletně zacelený," vykřikl Masker, když vrazil do dveří a se svou obvyklou bezohledností nechal svůj skimboard vrazit do jiného pokoje. Zingray 220 srazil dalších několik boardů, když se pokusil vměstnat do řady. Masker si rámsu nevšímal, spíš ho zajímaly zprávy. "Mají na každém flowpointu detektory BIGMAMA."

"To je nějaký špatný vtip!" řekl Scoop. Nechal svou holografickou tabulku létat ve vzduchu a obrátil se ke svému rozrušenému příteli. "Chci říct, že tu musí být nějaké zásadní problémy - dvojité vzorky!"

* * *

"Kdybys tam zašel se na něho podívat!"

Dlouhý Joseph si rukama zakryl uši, jako kdyby nechtěl poslouchat. "Ale vždyť jsem tam šel, nebo ne?"

"Dvakrát! Byl jsi tam dvakrát - den potom, co jsem ho odvezla do nemocnice, a pak když tě pozval doktor, aby ti mohl položit několik otázek."

"No a co ještě chceš? Je nemocný. Myslíš si, že bych tam měl chodit každý den jako ty, jen abych se na něj podíval? Je pořád nemocný. Můžeš ho navštěvovat, jak často budeš chtít, ale na jeho stavu nic nezměníš."

Renie si povzdechla. Jak může být někdo tak nemožný? "Je to tvůj syn, tati. Je to ještě dítě. Je v té nemocnici docela sám."

"A neví o sobě! Šel jsem si s ním popovídat, ale on o sobě vůbec neví. K čemu je dobrý, když na něj budu mluvit...? Ty mu dokonce čteš knížky!"

"Protože by mu známý hlas mohl pomoci najít cestu zpátky." Zarazila se a pomodlila se k bohu ze svého dětství, aby v sobě našla dost sil - byl to ten nejshovívavější bůh, jakého si v dnešních dnech dokázala vůbec představit a ve kterého dokázala věřit. "A možná je to tvůj hlas, který potřebuje slyšet ze všeho nejvíc, tati. Doktor to říkal."

Zatvářil se jako lišák a uhnul očima, jako kdyby hledal příležitost k útěku. "Co mají takový nesmysly znamenat?"

"Pohádal se s tebou. Zlobil ses na něho - řekl jsi mu, aby se už nikdy nevracel. Teď se mu něco stalo, a možná někde hluboko uvnitř jeho duše je strach, takže se bojí vrátit zpátky. Možná si myslí, že se na něho pořád zlobíš, a proto je na tom pořád tak, jak na tom je."

Dlouhý Joseph se zvedl z pohovky, byl vyděšený, ale snažil se to zamaskovat hrubostí. "Tak... takhle se mnou mluvit nebudeš, děvče. A nechci o tom mluvit ani s žádným doktorem." Vyrázil do kuchyně a začal otvírat skřínky. "Jsou to jen nesmysly. Děsí mě to! Nic jsem mu neudělal. Ani jsem se ho nedotkl."

"Nic tam není."

Rámusení otevíraných skříněk ustalo. "Cože?"

"Nic tam není. Žádné víno jsem nekoupila."

"Neříkej mi, co hledám!"

"Dobře. Dělej si, co chceš." Renie strašlivě bolela hlava. Neměla chuť vstávat ze svého křesla až do té doby, než bude muset. Což bude až zítra ráno. Chodila do práce, dávala hodiny, navštěvovala Stephena a strávila tak více než čtrnáct hodin denně mimo dům. Tak to přesně odpovídalo Informačnímu století - vždy, když začal den, museli jste někam jít, museli jste se s někým setkat, a obvykle vás u toho pěkně bolely nohy, protože ty zatracené vlaky stále nefungovaly. Kybergový Věk. Pěkná sračka.

Dlouhý Joseph se objevil v obývacím pokoji. "Jdu ven. Člověk si zaslouží klid."

Renie se rozhodla, že to ještě jednou zkusí. "Poslyš, tati, jestli si myslíš, že by Stephenovi udělalo dobře, kdyby slyšel tvůj hlas, pojď se mnou zítra za ním."

Rozmáchl se, jako kdyby chtěl něčím hodit, pak se ale zarazil a dlouho si třel oči. Když se na ni podíval, měl v tváři výraz zoufalství. "Ale jdi," řekl chraplavě, "mám tam jít, abych se díval, jak můj syn umírá?"

Renie překvapeně vydechla. "Ale on neumírá!"

"Ne? On skáče a běhá? Hraje snad fotbal?" Dlouhý Joseph rozhodil paže a zuřivě pohyboval čelistmi. "Ne, leží v nemocniční posteli tak, jak tam ležela jeho máma. Ty jsi byla u své babičky, děvče. Nebyla jsi tenkrát v nemocnici. Seděl jsem tam tři týdny a díval se na tvou matku, jak je pohřbená v posteli. Snažil jsem se jí dát vodu, když plakala. Díval jsem se, jak pomalu umírala." Několikrát zamrkal, pak se prudce otočil zády k ní, záda měl nahnětená, jako kdyby se o něho opíral vítr. Když opět promluvil, byl jeho hlas úplně jiný, jako by patřil jiné osobě. "Strávil jsem... v těch zatracených nemocnicích už dost času."

Jeho poznámka Renie tak ohromila, že se jí do očí nahrnuly slzy a ona hodnou chvíli nebyla schopná jediného slova. Pak řekla: "Tati?"

Neotočil se k ní. "To stačilo, děvče. Půjdu se za ním podívat. Jsem jeho otec - nemusíš mi říkat, co mám dělat."

"Opravdu? Půjdeš tam se mnou zítra?"

Jen něco rozzlobeně zabručel. "Mám nějakou práci. Dám ti vědět, až tam půjdu."

Pokusila se být mírná. "Prosím, ať je to brzy, tati. On tě potřebuje."

"Půjdu se za ním podívat, zatraceně - obleču si ten odpornej oblek. Ale neříkej mi, kdy tam mám chodit." Stále se jí ještě nemohl podívat do očí, a tak prudce otevřel dveře a vyšel ven.

Renie necítila žádnou energii, byla zmatená. A tak jen dlouhou dobu seděla a zírala na zavřené dveře. Právě se něco stalo, ale ona si nebyla jistá, co to bylo, ani co to znamenalo. Na krátký okamžik měla pocit, že si je s otcem opět tak blízka jako kdysi, kdy byl její otec muž, co těžce pracoval, aby udržel rodinu pohromadě po smrti své ženy, co si bral vedlejší zaměstnání, aby jeho dcera mohla studovat, a co dokonce pomáhal Renie a její babičce Umě Bongelové s opatrováním malého Stephena. Ale když Uma zemřela a z Renie se stala dospělá žena, prostě se vzdal. Dlouhý Joseph, jakého znala, se někde ztratil.

Renie si povzdechla. Ať už to tak bylo nebo ne, neměla v této chvíli dost sil na to, aby si s tím nějak poradila.

Zabořila se hlouběji do křesla a přimhouřila oči před pekelnou bolestí hlavy. - Zapomněla koupit tabletky proti bolesti, a když se o to nepostará ona, nikdo jiný to za ni neudělá. Rozsvítila obrazovku na stěně a pustila první věc, kterou našla - cestovní průvodce po Tanzanii - aby zahнала své myšlenky. Na okamžik si přála, aby měla soupravu těch velmi drahých senzorů, aby mohla jít na pláž, přivonět k jabloním, cítit písek pod nohama a vzduch prázdnoty svobody, která je tak draze zakódovaná do programu.

Cokoli by uvítala víc než pohled na svěšená ramena svého otce a Stephenovy nevidomé oči.

* * *

Probudilo ji pískání jejího notebooku. Rychle ho popadla. Osm hodin ráno, ale nebyl to budík, co ji vytrhlo ze spánku. Byla to snad nemocnice?

"Odpověď!" vykřikla. Nestalo se nic.

Jak se snažila posadit, uvědomila si, že zvuk nevychází z telefonu, ale od mikrofonu na předních dveřích. Oblékla si župan a tápavě zamířila přes obývací pokoj. Její židle ležela převrácená na koberci jako nějaké podivné zvíře, které se stalo obětí pozdního příchodu opilého Dlouhého Josepha. Natáhla se k vypínači.

"Haló?"

"Slečno Sulaweyová? Tady je !Xabbu. Omlouvám se, že vás ruším."

"!Xabbu? Co tady děláš?"

"Vysvětlím vám to - není to nic špatného nebo děsivého."

Rozhlédla se kolem sebe po bytě. Byl tu nepořádek a navíc se tu začal projevovat nedostatek jejího času. V ložnici se ozývalo hlasité chrápání jejího otce. "Hned jsem dole. Počkej na mě."

* * *

!Xabbu vypadal úplně normálně, až snad na to, že na sobě měl velmi čistou bílou košili. Renie si ho zmateně prohlížela a byla naprosto vyvedená z rovnováhy.

"Doufám, že jsem vás příliš nevyrušil," řekl a usmíval se u toho. "Byl jsem dnes velmi brzy ráno ve škole. Rád tam chodím, když je tam klid. Ale pak se tam objevila bomba."

"Další? Ach, můj bože!"

"Ne, nebyla to skutečná bomba. Ale došlo k telefonickému varování. Vyklidili tedy celý polytechnický institut.

Napadlo mě, že to asi nebudete vědět, a tak jsem se za vámi vydal, abych vám ušetřil zbytečnou cestu."

"Díky. Počkej chvilku." Vytáhla z kapsy elektronický zápisník a spustila e - mail. Byl tam skutečně vzkaz od rektorky, že je institut až do odvolání uzavřen, takže !Xabbu jí opravdu ušetřil zbytečnou cestu, ale ona začala náhle uvažovat, proč ji jednoduše nezatelefonoval. Zvedla hlavu. Stále se usmíval. Bylo téměř nemožné, že by za tím bylo něco nekalého, ale proč tedy přišel až sem do Pinetownu?

Všimla si nažehlené bílé košile a začala uvažovat. Snad není zamilovaný? Snad tento malý mužik nepřišel proto, aby ji pozval na rande? Nebyla si jistá, co si o tom má myslet, ale náhle jí v mysli vyvstalo slovo "nepřijemný".

"No," řekla pomalu, "vzhledem k tomu, že je institut zavřený, budeš mít asi volný den." Záměrně použila jednotné číslo.

"Pak bych tedy rád vzal svou učitelku na něco k jídlu. Co takhle snídaně?" !Xabbuův úsměv se zachvěl, pak zmizel a v jeho tváři se objevil naléhavý výraz. "Jste velmi smutná, slečno... Renie. Byla jsi v poslední době moc smutná, ale já tě považuju za svého přítele. A myslím si, že ty také potřebuješ přítele."

"Já... myslím..." zaváhala, ale nedokázala si vymyslet žádný důvod, na který by se vymluvila. Bylo půl deváté ráno a byt se zdál být otrávený. Její malý bratr ležel v kyslíkovém stanu, jako by byl mrtvý, a myšlenka na to, že by měla strávit den v kuchyni se svým otcem, až se konečně probere ze svého alkoholového bezvědomí, jí nepřipadala nijak lákavá. "Dobrá," řekla. "Tak pojďme."

* * *

Jestli byl !Xabbu zamilovaný, rozhodně to na něm nebylo vidět. Když se procházeli po obchodní části Pinetownu, zdálo se, že se dívá po všem možném, jen Renie se vyhýbal. Jeho přimhouřené oči, které mohly stejně dobře vypadat stydlivě jako ospale, si prohlížely odřenou malbu, prkny pobíťá okna a odpadky, povalující se na ulicích.

"Obávám se, že to není příliš hezká část města."

"Dům mé bytné je v Chestervillu," odpověděl. "Je to o něco bohatší městská část, ale na ulicích je mnohem méně lidí."

Co mě tady nejvíce udivuje - musím přiznat, že mě to vlastně trochu děsí, Renie - je lidskost toho všeho."

"Co tím myslíš?"

"Copak není takové slovo? Lidskost? Chci tím říct, že všechno tady - celé město, jak jsem ho viděl od chvíle, kdy jsem odešel od našich lidí - je postavené tak, aby zablokovalo zemi, aby zakrylo pohled a mysl. Lidé rozbili skály, vypálili buš a všechno pokryla vrstva prachu." Botou zaškrábal v zemi. "Dokonce i těch pár stromů tady, co vypadají jako smutní opuštěnci, sem bylo přivezeno a zasazeno lidmi. Lidé proměnili svět, ve kterém žijí, do vysokých pilířů z hlíny a kamení jako obrovská termitiště - ale co se stane, až na celém světě budou jen a jen tahle termitiště a nezbude žádný buš?"

Renie potrásla hlavou. "Co jiného můžeme dělat? Kdyby všude byl jen buš, bylo by nás příliš mnoho, abychom v něm přežili. Zemřeli bychom hladu. Pozabíjeli bychom se navzájem."

"Tak co tedy budou lidé dělat, až jednoho dne vypálí i ty poslední zbytky buše?" !Xabbu se sklonil a zvedl plastický kroužek - pozůstatek současné civilizace. Zmáčkl ho mezi prsty a navlékl si ho na zápěstí, pak si svou novou ozdobu dobře prohlédl. Na jeho tváři se objevil kyselý úsměv. "Tak zemřou hladu? Pozabíjejí se navzájem? Budeme mít brzy stejný problém, ale nejdřív musíme všechno pokrýt prachem a špinou a kamenem a cementem a... jak se tomu říká, 'prefabrikáty'. Rozdíl bude jen v tom, že až dojde k zabíjení, bude tu o mnoho víc lidí, kteří budou muset zemřít."

"Půjdem do vesmíru." Renie ukázala na šedou oblohu. "Budeme... já nevím, kolonizovat jiné planety."

!Xabbu přikývl. "Aha."

* * *

Kavárna u Johnnyho byla plná k prasknutí. Většina zákazníků byli řidiči kamionů, kteří začínali svůj den na silnici Durbanské Pretorie. Byli to urostlí opálení muži se slunečními brýlemi a barevnými košilemi. Někteří z nich byli příliš přátelští - než se stačili prodat k jedinému prázdnému stolku, zaslechla Renie několik nabídek k sňatku a několik méně seriózních dalších nabídek. Zatnula zuby a odmítala se usmát na některého z těch mužů, aby v nich nevyvolala dojem, že má zájem s nimi flirtovat. Když je člověk povzbuzuje, je to pak ještě mnohem horší.

Ale byly jisté věci, kvůli kterým měla Renie kavárnu u Johnnyho ráda. Jedna z nich byla skutečnost, že se tu dobře vařilo. V mnoha jiných restauracích a barech se nepodávalo nic jiného než odporné a uniformní americké jídlo, smažené hamburgery, párky v rohlíku se žlutou sýrovou omáčkou a samozřejmě kokakola a hranolky, špatné vafle a levné víno ze západní oblasti. Ale zde někdo v kuchyni - možná sám Johnny, pokud tu někdo takový vůbec byl - skutečně vařil. Kromě silné a neosízené kávy pro řidiče si Renie objednala chleba s máslem a medem a talíř se smaženým banánem a rýží. !Xabbu si nechal objednat totéž, ale když se před ním objevil velký talíř, zatvářil se poněkud nešťastně.

"Je toho moc."

"Je to moc dobré, ale jestli to nebudeš moct dojíst, nemusíš se trápit."

"A ty to pak dojíš?"

Zasmála se. "Ne, díky, budu mít svého dost."

"A co se tedy s tím jídlem stane?"

Renie se zarazila. Vzhledem k tomu, že byla vychovávána v poměrném dostatku, nikdy ji nenapadlo uvažovat o své vlastní spotřebě a o zbytečných přebytecích. "Jsem si jistá, že někdo v kuchyni si to pak odnese domů," řekla po chvilce přemýšlení, ale jakmile to vyslovila, cítila pocit viny. Nepochybovala o tom, že původní vládcí Jižní Afriky pronášeli stejné omluvy, když před nimi ze stolu sklízeli zbytky caligulovské hostiny.

Byla !Xabbuovi vděčná, že jí na toto téma už nepoložil žádnou další otázku. Právě ve chvílích, jako byla tato, si uvědomovala, jak moc jsou oba odlišní. On mluvil lépe anglicky než její otec a jeho itelligence a rychlý odhad mu pomáhaly chápat velmi mnoho maličkostí. Ale na druhou stranu byl úplně jiný než ona - choval se stejně, jako kdyby sem spadl z jiné planety. Renie se opět zmocnil ten podivný pocit rozpaků a zahanbení, když si uvědomila, že má mnohem více společného s bílými mladými lidmi, co žijí v Anglii nebo v Americe, než s tímto mladým Afričanem, který vyrostl jen několik stovek mil od ní.

Když !Xabbu snědl několik lžic rýže, zvedl hlavu a řekl: "Dosud jsem byl jen ve dvou kavárnách. V téhle a v té, co jsme tam byli spolu, když jsme byli na výletě v Lambda Mallu."

"Která se ti líbí víc?"

Usmál se. "Jídlo je lepší tady." Znovu si kousl a začal vidličkou píchat do kousku pečeného banánu, jako kdyby se chtěl ujistit, že to není zkažené. "Je tu ještě něco jiného. Vzpomínáš si, jak jsem se ptal na duchy v síti? Viděl jsem tam život, ale necítil jsem ho, což mi nedělá dobře na duchu. Dá se to těžko vysvětlit. Rozhodně se mi tohle místo líbí víc." Renie byla na síť už tak zvyklá, že o ní často uvažovala jako o něčem skutečném, jako o nějakém velkém místě stejně geograficky skutečném, jako je například Evropa nebo Austrálie. Ale !Xabbu měl pravdu - nebylo to skutečné. Byla to jen iluze, něco, co lidé předstírali, že je skutečné. V jistém slova smyslu to opravdu byla země duchů... ale všichni duchové tam strašili jeden druhého.

"Co se týče RL, chtěla bych říct jednu věc." Jako by to sama sobě chtěla dokázat, zvedla šálek se silnou kávou. "Žádné otázky."

"Teď mi, prosím, Renie, řekni, co tě trápí. Říkala jsi mi, že tvůj bratr je nemocný. To je ten důvod, nebo tě trápí ještě něco jiného? Doufám, že se příliš nepletu do tvých věcí."

Renie mu tedy vyprávěla o své poslední návštěvě u Stephena a pak učesanou verzi své hádky s Dlouhým Josephem. Jakmile začala, mluvilo se jí čím dál lépe, popisovala nekonečnou frustraci, kterou cítila po každodenních návštěvách u Stephena, když se stále nic neměnilo. Mluvila o nekonečných hádkách se svým otcem, jejichž bolestivost se neustále zvyšovala. !Xabbu pozorně poslouchal, tu a tam jí položil nějakou otázku, když začala váhat, ale pokaždé, když mu na ni odpověděla, uvědomovala si, jak se jí začíná ulevovat. Nebyla zvyklá se takhle odhalovat, vystavovat své tajné obavy. Připadalo jí to nebezpečné. Ale jak pojídali snídani, dav se z kavárny postupně začal vytrácet a jí se opravdu ulevilo, když o tom konečně mohla s někým promluvit.

Měla už třetí šálek kávy a právě do něj házela několik tabletek umělého sladidla, když se jí !Xabbu najednou zeptal:

"Půjdeš se za ním dnes podívat? Za svým bratrem?"

"Obvykle tam chodím až večer. Po práci."

"Mohl bych jít s tebou?"

Renie zaváhala. Poprvé od chvíle, kdy se posadili, ji napadlo, jestli to všechno !Xabbu dělá skutečně jen z čistého kamarádství. Zapálila si cigaretu, aby omluvila prodlužující se ticho. Snad nezačíná mít pocit, že v jejím životě figuruje jako nějaký ochránce? Od doby, kdy se rozešla s Del Rayem, nic podobného nezažila, a ten vztah (bylo strašné si to

náhle uvědomit) skončil už před mnoha lety. Až na výjimečné okamžiky zpravidla neměla chuť, aby se o ni někdo staral. Celý svůj život byla velmi silná a nedokázala si tudíž představit, že by někdy svou zodpovědnost mohla přenést na někoho jiného. V každém případě nechovala k tomuto malému muži žádné romantické city. Dlouhou dobu na něj hleděla, zatímco si on - snad aby jí k tomu dal příležitost - prohlížel barevné obrázky na okně.

Čeho se bojíš, děvče? ptala se sama sebe. Je to jen přítel. Vezmi ho za slovo, dokud se neukáže, že to tak není.

"Dobře, pojď se mnou. Bude příjemné mít s sebou společníka."

Opět se na ni podíval a náhle vypadal stydlivě. "Ještě nikdy jsem nebyl v nemocnici - ale to není ten pravý důvod, proč bych s tebou chtěl jít," řekl spěšně. "Velmi rád bych poznal tvého bratra."

"Přála bych si, abys ho mohl poznat, poznat ho takového, jaký byl... je." Prudce zamrkala. "Někdy je pro mě těžké uvěřit, že je tam, kde je. Tolik to bolí, když vidím, jak..."

!Xabbu vážně přikývl. "Zajímalo by mě, jestli je to pro tebe tak těžké proto, že někdo, koho miluješ, je od tebe tak daleko. Mezi našimi lidmi zůstávají nemocní s námi. Ale možná by pro tebe bylo horší, kdybys ho viděla každý den a uvědomovala si jeho smutný stav."

"Myslím, že to bych asi nevládla. Chtěla bych vědět, jak se s tím vypořádají v jiných rodinách."

"V jiných rodinách? S nemocnými?"

"S dětmi jako je Stephen. Jeho doktor říká, že takových případů je celá řada."

Najednou jí projel blesk, když si uvědomila, co právě řekla. Najednou ten nesmírný pocit beznaděje, který !Xabbu tak trpělivě vyslechl, zmizel a nahradilo jej něco jiného.

"Takhle to tedy dál nebude," řekla.

!Xabbu zvedl hlavu, protože ho vyděsila náhlá změna v jejím hlase. "Nebude co?"

"Nebudu jen sedět a dělat si starosti. Čekat, až mi někdo něco řekne. Můžu přece něco udělat sama. Proč se to stalo právě Stephenovi?"

Malý mužik byl zmatený. "Já nejsem městský doktor, Renie."

"To je právě ono. Ty nevíš. Já nevím. Doktoři nevědí. Ale jsou i jiné případy - tak to říkali. Stephen je v nemocnici, kde se léčí také Bukavu 4, a doktoři pracují do úplného vyčerpání. Nemohlo se stát, že by jim něco uniklo? Kolik výzkumu a testů mohou dělat? Jak se mohou věnovat skutečnému bádání?" Zastrčila kartu svého počítače do přípojky ve stole a rozsvítila obrazovku. "Nechtěl bys se mnou zajít do institutu?"

"Ale vždyť je dneska zavřený."

"Zatraceně." Zastrčila kartu do kapsy. "To je v pořádku - vstup do sítě je stále možný. Jen budu potřebovat nějakou stanici." Přemýšlela o svém domácím systému a zvážila jeho výhody oproti faktu, že se tam bude v kuchyni potáčet její otec. I kdyby zrovna nebyl v té nejhorší náladě, věděla, že kdyby přivedla !Xabbua domů, poslouchala by o tom "chlápkovi z buše" několik dalších měsíců.

"Můj příteli," řekla, když vstala, "půjďme navštívit Pinetownskou veřejnou knihovnu."

* * *

"Mohli bychom získat většinu potřebných informací z mého kapesního počítače," vysvětlovala, když mladá knihovnice otvírala síťovou místnost. "Ale tak bychom měli jen text a ploché obrázky, a já tak nerada pracuju."

!Xabbu šel těsně za ní. Knihovnice se na Křováka podívala přes obroučky svých brýlí, pokrčila rameny a pak se vrátila zpátky ke svému stolu. Několik starších mužů, kteří sledovali zprávy, se mezitím opět vrátilo k barevnému zpravodajství o poslední nehodě mezinárodního vlaku na Deccanské náhorní plošině v Indii. Renie zavřela dveře před pohledem na pomačkaný kov, raněná těla a reportérův komentář.

Ze zásuvky vytáhla řadu kabelů a pak se začala přehrabovat v soupravách, až našla dvě, které jim budou sedět dobře na hlavě. Zasunula prsty do klávesnice a vyžádala si vstup.

"Nic nevidím," řekl !Xabbu.

Renie si sundala svou helmu, naklonila se ke kabelům a hrála si s nimi tak dlouho, až našla uvolněný spoj. Nasadila si zpátky vlastní helmu a kolem ní se objevila šed' síťového prostoru.

"Nemám žádné tělo."

"Ani ho mít nebudeš. Tohle je jen informační systém s nulovým silovým feedbackem, takže žádné pocity z toho, že se něčeho dotýkáš. Tohle je asi tak na stejné úrovni jako obyčejný domácí systém. Přesně takový, jaký si může dovolit chudá učitelka."

Sevřela prsty a šed' se proměnila v černou, a nebýt toho, že tu nebyly žádné hvězdy, mohlo to vypadat jako vesmírný prostor. "Už jsem to měla udělat dávno," řekla. "Ale byla jsem tak zaneprázdněná a unavená..."

"Co udělat?" !Xabbuův hlas zůstal klidný, ale ona přesto cítila, jak je její společník napjatý. No, bude muset prostě chvíli počkat. Koneckonců, vždyť se k ní přidal dobrovolně.

"Měla jsem udělat malý průzkum," řekla. "Máme čtyřiašestihodinový vstup do největšího informačního systému na světě a já jsem zatím dovolila někomu jinému, aby za mě myslel." Stiskla ruku a před ní se objevila modrá zářivá kulička, která na černém pozadí vypadala jako propanové slunce. "Teď by to mělo reagovat na můj hlas," řekla a pak klidně pronesla: "Lékařské informace. Dáme se do toho."

Potom, co udělala přístroji další dva příkazy, objevila se před ní lidská postava, vznášela se v prostoru, byla tak jednoduchá, jak to odpovídalo tak levnému simu. Kolem se objevily paprsky světla a ozářily cirkulární systém, když klidný ženský hlas začal popisovat formace krevních sraženin a vliv kyslíkové deprivace na lidský mozek.

"Jako boží." !Xabbu zněl poněkud zmateně. "Nic není schované."

"Marníme tady čas," řekla Renie a ignorovala jeho poznámku. "Vím, že Stephen nemá žádné patologické indikace - chemická hladina jeho mozku je v normálu, takže nemůže být pochyb o tom, že se nejedná ani o sraženiny, ani o mozkový nádor. Vypadneme z téhle Encyklopedie Britannica a začneme hledat skutečné informace. Lékařské časopisy

od dnešního dne až dvanáct měsíců zpátky. Klíčová slova. Koma, děti, mládež, co dalšího? Mozkové poruchy, strnulost..."

* * *

Renie pověsila zářící časový displej do pohodlné pozice těsně na okraji své vize. Většina vstupních dat byla místní, jelikož téměř všechny informace byly přímo dostupné v hlavní informační bance, ale některé downloady ji něco stály a Pinetownská knihovna si k tomu ještě přidala poplatek za používání jejich zařízení. Už byli napojeni více než tři hodiny, a ona stále ještě nenašla nic, co by stálo za to. !Xabbu jí už před více než hodinou přestal klást otázky, zpočátku byl ohromený hučením a syčením vystavených informací, ale pak ho to začalo nudit.

"Jen tisíc takových případů, jako je Stephen," řekla. "U všech ostatních případů byly známe příčiny onemocnění. Z více než deseti bilionů lidí to není mnoho. Ukaž mapu a označ výskyt červenými body. Mohla bych se na to podívat ještě jednou."

Řady červených linek se rozpustily a vzápětí je nahradila stylizovaná zeměkoule, která vyzařovala vnitřní světlo - kulatý a dokonalý tvar uprostřed prázdnoty.

A jak můžeme někdy najít další takovou planetu? zeptala se sama sebe, když si vzpomněla, co řekla !Xabbuovi o kolonizaci. Největší možný dar, a my se o něj tak špatně staráme.

Na zeměkouli se jako malé pihy objevila série zářivých bodů bez jakéhokoli ladu a skladu. Nebyl tu evidentně žádný chronologický vzor, zdálo se, že jednotlivé body jsou náhodně rozmístěné. Nikde nebylo žádné hustější místo výskytu. Jestli to byla epidemie, potom byla rozhodně velmi podivná. Renie se zamračila. Když se rozsvítily všechny body, stále nebyl patrný žádný vzor. Nejvíce bodů se vyskytovalo v nejhustěji obydlených oblastech, což nebylo nic překvapivého. V zemích prvního světa v Evropě, v Americe a v Pacifiku jich bylo sice méně, ale výskyt byl přesto po celém území. Ve třetím světě se body objevovaly hlavně podél mořských pobřeží, v zálivech a kolem řek v horkých oblastech, takže ji napadlo dávat to do souvislosti s kožními chorobami. Na malý okamžik ji napadlo, že něco přece jen našla, že to mohly způsobit otrávené vodní zdroje plné toxických odpadů.

"Kontaminace životního prostředí převyšující povolenou normu Spojených národů," řekla. "Fialová."

Jakmile se ukázaly levandulové body, Renie zaklela: "Do prdele!"

Z temnoty k ní přišel !Xabbuův hlas. "Co se děje?"

"Fialovou barvou jsou vyznačené oblasti s vysokou kontaminací životního prostředí. Vidiš, že ty kómatické případy se vyskytují kolem pobřeží, kolem řek a zálivů tady a v jižní Asii? Napadlo mě, že by to mohlo mít souvislost, ale ten vzor se nedá aplikovat v Americe - polovina případů je daleko od oblastí s vysokou kontaminací. První svět nemá zdaleka ani polovinu takových případů, ale těžko se mi věří, že pro ta onemocnění mohou být dvě rozdílné příčiny. Jedna u nás a docela jiná u nich." Povzddechla si. "Vypnout fialovou. Možná ale skutečně existují dvě rozdílné příčiny. Možná jsou těch příčin celé stovky." Na chvíli se zamyslela. "Hustota obyvatelstva žlutě."

Když se objevily žluté body, opět zaklela. "Ukazuje to přesně ta stejná místa kolem řek, pobřeží a zálivů. Samozřejmě, vždyť právě tam jsou největší města. Mohlo mě to samotnou napadnout už před dvaceti minutami."

"Možná jsi moc unavená, Renie," ozval se !Xabbu. "Je to pěkně dlouho, co jsi naposledy jedla, a navíc pracuješ příliš tvrdě..."

"Taký už mám chuť toho nechat." Zírala na barevný globus s červenými a žlutými body. "Ale je to divné, !Xabbu. I když to dám do souvislosti s hustotou obyvatelstva, stále to nedává žádný smysl. Téměř všechny případy v Africe, severní Eurasii a Indii jsou v nejhustěji obydlených oblastech. Ale v prvním světě jsou o něco hustější kolem hlavních metropolí, ale jsou tam zaznamenány případy téměř všude. Podívej se na ty červené body po celé Střední Americe."

"Ty se snažíš najít nějakou souvislost mezi dětmi, které upadly do kómatu stejně jako Stephen, že je to tak? Něco, co lidé dělají, s čím mají zkušenosti, čím trpí, něco, co by to všechno spojovalo?"

"Ano. Ale zdá se, že vektory hojně rozšířených chorob s tím nemají nic společného. Ani znečištěné životní prostředí. Není tu žádný náznak, žádná příčina, nic tu nevidím. Dokonce mě na chvíli napadlo, že by to mohlo mít nějakou souvislost s elektromagnetickými poruchami, víš, takové poruchy, co jsou způsobené silovými transformátory - ale celá Indie a Afrika prošla úplnou elektrifikací už před lety, takže kdyby to byly právě EMP, co způsobuje ony kómatické stavy, proč by se stávaly jen v obydlených oblastech? Co můžeš najít jen kolem obydlených metropolí v třetím světě, ale také po celém prvním světě?"

Zeměkoule před ní visela a světla záhadně blikala jako slova napsaná v cizím jazyce. Bylo to beznadějně - příliš mnoho otázek a žádné odpovědi. Rozhodla se, že je na čase ukončit program a jít od toho.

"Uvažuj o tom z druhé strany," řekl náhle !Xabbu. "Co nikdy nenajdeš v místech, kterým obyvatelé měst říkají ,zaostalá'?" - V jeho hlase byla jistá naléhavost, jako kdyby právě řekl nějakou důležitou informaci. Přesto zněl poněkud odměřeně. "Renie, co nikdy nenajdeš na místech, jako je moje Delta Okavango?"

Zpočátku nerozuměla, co tím chtěl říct. Pak jejím tělem pronikla mrazivá vlna.

"Ukaž hustotu užívání sítě." Hlas se jí trochu třásl. "Minimální využití - ne, dvouhodinové užívání denně v každé domácnosti. Oranžově."

Rozsvítla se nová indikační světla, hemžila se po celé zeměkouli jako malé plamínky. Uprostřed každé oranžové skvrny byla nejméně jedna rozzuřená rudá tečka.

"Ach, můj Bože," zašeptala. "Ach, můj Bože, ono to sedí!"

(vizuál: Jarní módní show návrháře Mbinda - modelky)

VO: Návrhář Hussein Mbinda vyhlásil letošní rok za "Rok ulice", a tato slova se stala jeho heslem na předváděcí přehlídce v Miláně. Z nejposlednějších syntetických materiálů vytvořil batohy bezdomovců i obleky městských goggleboys...

(vizuál: Mbinda hovoří z uměle vytvořené chatrče)

MBINDA: "Ulice je s námi, je v nás. Nemůžeme to ignorovat."

JEJÍ DECH VONĚL JAKO SKOŘICE. RUKA S DLOUHÝMI prsty se dotkla jeho prsou a jemu se zdálo, že neváží víc než malý lupínek. Pečlivě přivíral oči, měl strach, že když je otevře, ona zmizí, jako zmizela už tolikrát předtím.

"Copak jsi zapomněl?" Šepot slabý jako ptačí zpěv ve vzdáleném lese.

"Ne, nezapomněl jsem."

"Tak pojď s námi, Paule. Vrať se k nám."

Zmocnil se ho smutek a on zvedl paže, aby ji obejmul. "Nezapomněl jsem," řekl. "Nezapo..."

Ozvala se prudká rána a Paul se bleskově narovnal. Jedno z německých děl ožilo. Země se prudce otřásla a opěry zákopů popraskaly, když asi čtvrt míle od něj explodovala první mina. Řada ohnivých střel ozářila oblohu a po chvíli po nich zůstaly jen rudé stopy. Na Paulovu tvář dopadaly drobné kapky deště. Jeho náruč byla prázdná.

"Já jsem..." řekl přihloupě. Dal ruce opět k sobě a zíral na hlinu před sebou.

"Ty jsi co?" Finch se krčil několik yardů od něj a psal dopis domů. Když se obrátil na Paula, odrážely se v jeho brýlích ohnivé jiskry. "Chytil jsi dobrou? Byla hezká?"

Paul se zatvářil rozpačitě. Proč se na něho jeho kamarád tak díval? Byl to přece sen, nebo ne? Další z těch snů, které ho v poslední době tak často navštěvovaly. Ta žena, ten smutný anděl...

Copak začínám bláznit? To je důvod, proč se na mě Finch tak dívá?

Sedl si a ušklíbl se. Když spal, vytvořila se kolem jeho nohou kaluž blátivé vody a promočila mu boty. Bylo dost špatné, že měl kolem sebe lidi, které neznal, a nemohl vidět odlomené kousky explodovaného kovu bez toho, aby musel sledovat své vlastní krajní meze, jak se mu před očima rozpadají. Stáhl si boty, postavil je na malý plynový varič a vytáhl jazyky, aby mu boty uschly o něco rychleji.

A ať už to bylo rychlejší o co chtělo, bylo to stále příliš pomalé, pomyslel si. Vlhko bylo ještě trpělivější nepřítel než Němci. Nevzalo si volno ani na Vánoce nebo Velikonoce a všechny pušky a bomby Páté armády se ho nikdy nedokázaly zbavit. Vlhko se stále vracelo, zaplňovalo zákopy, hroby i boty... také se vpíjelo do lidí.

Duše zákopu. Způsobuje to, že jeden začne hnísat a nakonec zemře.

Jeho nohy vypadaly bledé jako nohy staženého zvířete, otrhané a rozmočené. Kolem palců měl velké modré podlitiny způsobené nedostatečnou cirkulací krve. Natáhl se, aby si mohl trochu promasírovat nohy, a s trochou zájmu a tiché hrůzy si všiml, že necítí prsty u nohou. "Co je dnes za den?" zeptal se.

Finch zvedl hlavu a zdálo se, že ho ta otázka překvapila. "Ať se propadnu, Jonesie, ale jak to mám vědět? Zeptej se Mulleta. On to vede v patrnosti, protože ho čeká dovolenka."

Na Finchově vzdálenější straně se objevila Mulletova hlava. Vypadal jako hroch, kterého někdo vyrušil v bahnitěm bazénu. Jeho střapatá hlava se pomalu otočila na Paula. "Co chceš?"

"Jen jsem se zeptal, co je dneska za den." Bombardování na chvíli ustalo a jeho hlas v tom okamžiku zněl nepřírozeně hlasitě.

Mullet se zašklebil, jako kdyby se ho Paul zeptal, jaká je vzdálenost Země a Měsíce v námořních mílech. "Je březen dvacátého, že jo? Zbývá ještě třicet šest dní, než půjdu na dovolenku. Sakra, proč tě to zajímá?"

Paul potřásl hlavou. Někdy se mu zdálo, že březen roku 1918 trvá donekonečna. Měl dojem, jako kdyby žil s Mulletem, Finchem a ostatními vojáky ze sedmé rot v zákopu odjakživa.

"Jonesiemu už se zase zdál ten sen," řekl Finch. On a Mullet si vyměnili krátký pohled. Byli přesvědčení, že Paul začíná bláznit. I on si tím začínal být jistý. "Kdo to byl tentokrát, Jonesie - ta malá barmanka? Nebo Madlenka od paní majitelky?" Vyslovil její jméno s francouzským přízvukem. "Ta je na tebe ale moc mladá, starý brachu. Vsadím se, že ani ještě nemá krámy."

"Proboha, drž hubu." Paul se znechuceně odvrátil. Zvedl své boty a převrátil je na bok, aby se každé straně dostalo zhruba stejného množství tepla.

"Jonesie je tak romantický," ušklíbl se Mullet. Měl zuby odpovídající jeho hrošimu vzezření - žluté a mohutné. "Copak nevíš, že každý z chlapů v sedmé už Madlenku měl? Snad jedině kromě tebe."

"Řekl jsem, abys držel hubu, Mullete. Nechci o tom mluvit."

Velký muž se znovu ušklíbl, pak zmizel opět ve stínu za Finchem. Ten se obrátil na Jonase. Když promluvil, bylo v jeho hlase něco víc než pouhý náznak zlosti. "Proč si, Jonesie, zase chvíli nezdrfímneš? Nedělej potíže. Těch máme i bez tebe kolem sebe víc než dost."

Paul si sundal těžký plášť, schoulil se hlouběji do zákopu a našel si místo, kde byla o něco menší pravděpodobnost, že se mu boty opět namočí. Omotal si plášť kolem holých nohou a opřel se o tenké dřevěné desky. Věděl, že se na své spolence neměl zlobit - sakra, vždyť to byli jeho přátelé, jediní přátelé, jaké měl - ale hrozba dalšího německého útoku se jim už několik let vznášela na hlavou. Mezi konstantní palebnou clonou, která se náhle poněkud uklidnila, což znamenalo, že je čeká nejspíš něco mnohem horšího, a sny, které ho nenechávaly na pokoji, bylo těžké... no, bylo těžké se zbavit pocitu, že má nervy napnuté k prasknutí.

Paul se pokradmu podíval na Finche. Ten se zatím opět vrátil ke svému dopisu. Mžoural na něj při chabém světle petrolejové lampičky. Když se Paul ujistil, že si ho nevšímá, obrátil se ke svým spolencekům zády a vytáhl z kapsy zelené pírkó. Přestože kolem bylo šero, Paul měl pocit, že to pírkó vyzařuje své vlastní světlo. Přiblížil si je těsně k

obličej a zhluboka se nadechl. Ale vůně, kterou pírkó kdysi vonělo, už dávno vyčichla. Nyní vonělo tabákem, potem a hlinou.

To pírkó muselo něco znamenat, ale on nedokázal říct co. Nepamatoval si, že by ho někde sebral, ale měl ho v kapse už celé dny. Z nějakého důvodu mu připomínalo anděla z jeho snu, i když si vlastně nebyl jistý proč - možná ty sny vyvolalo právě to, že u sebe měl to podivné pírkó.

Byly to velmi zvláštní sny. Pamatoval si z nich jen útržky - ten anděl a jeho naléhavý hlas, pak nějaký obrovský stroj, který se ho snažil zabít - ale on měl pocit, že právě ty útržky byly vzácné a nehmotné kouzlo štěstí, bez kterého by se dozajista neobešel.

Tonoucí se stěbla chytá, pomyslel si Jonas. Já se chytám pírká. Zastrčil lesknoucí se předmět zpátky do kapsy.

Umírající muži myslí na velmi zvláštní věci - a právě to jsme tady my všichni, že je to tak? Umírající muži?

Pokusil se zahnat chmurné myšlenky. Takové úvahy rozhodně nezpomalily jeho unavené srdce, ani nepřinesly úlevu jeho napjatým svalům. Zavřel oči a začal opět hledat cestu, která by ho přivedla do říše snění. Kdesi na vzdálené straně země nikoho začaly burácet zbraně.

* * *

Pojď k nám...

Paul se probudil, když se na obloze objevil prudký záblesk. Pot z tváří a čela mu omýval déšť. Nebe se rozsvítilo, mraky byly náhle na okrajích bílé a za nimi to hořelo. Následovala další prudká rána. Nebylo to však dělo. Vlastně to vůbec nebyl útok, ale jen přírodní úkaz.

Paul se posadil. Dva yardy od něj ležel Finch. Vypadal jako mrtvý. Kabát měl přehozený přes hlavu a ramena. Objevil se další záblesk a ozářil řadu dalších těl, spících v zákopu za ním.

Pojď k nám... hlas ze sna se mu stále ozýval v uších. Cítil ji znovu - byla tak blízko! Anděl spásy, a šeptal mu, aby si ho mohl odvést... ale kam? Do nebe? Tak co to tedy bylo? Znamení, prozrazující blížící se smrt?

Když se ozvala další rána, Paul si oběma rukama zakryl uši, ale nedokázal se ubránit před děsivým hlukem a prudkou bolestí hlavy. Zemře tady. Už dlouho se upíral k tomuto mizernému slibu - bude tam mír a klid, tak co. Ale teď si náhle uvědomil, že smrt mu nepřinese žádnou úlevu. Za prahem smrti na něho čekalo něco mnohem strašnějšího. Něco nepředstavitelně strašného. Mělo to něco společného s tím andělem, ačkoli Paul nedokázal uvěřit, že by ten anděl byl tak zlý.

Přešel mu po zádech mráz. Něco za prahem smrti na něj mělo políčeno - téměř to měl před očima! Mělo to oči a zuby a chtělo ho to polknout, takže by se navěky převaloval v jeho mohutném břiše.

Opět se ho zmocnila hrůza. Usadila se mu v břiše a stoupala až do hrdla. Když se znovu na obloze rozzářil blesk, doširoka otevřel ústa a začal se dusit vodou. Když ji opět vyplivl, začal zoufale křičet, ale jeho hlas zmizel v burácení hromů. Noc, bouře, bezejmenná hrůza snu a smrt - to vše se k němu blížilo.

"Přemýšlej o tom, jak vypadnout," pobídl ho hlas z dalšího napůl zapomenutého snu. "Jak opravdu vypadnout." Chytil se té vzpomínky, jako by to bylo něco živého. A právě v tom strašlivém okamžiku měl v hlavě jen tuto nevyslovenou myšlenku.

Paul zavrával, udělal několik kroků a zamířil v zákopu od ostatních členů roty. Uchopil příčky nejbližšího žebříku a začal šplhat vzhůru, jako kdyby měl v úmyslu vrhnout se přímo do nepřátelské palby. Ale on se před smrtí pokoušel prchnout, neutíkal k ní. Na vrcholu na chvíli zaváhal.

Dezerce. Kdyby ho jeho kamarádi chytili, zastřelili by ho. Viděl to už několikrát na vlastní oči, viděl, jak popravili rusovlasého Geordie, který odmítl jít do útoku. Nebylo mu víc než patnáct či šestnáct let, když se dobrovolně přihlásil do armády, svůj skutečný věk tenkrát zapřel. Omlouval se a plakal, až ho jedna ze střel navždy umlčela a udělala z lidské bytosti jen zmrzlý krevácejícího masa.

Vítr hučel a sténal a déšť bičoval rozbahněný zákop, když Paul vystrčil hlavu přes okraj. Tak ať ho zastřelí - ať ho zastřelí třeba protivník, ten, kdo ho první chytí. Byl šílený, šílený jako Lear. Bouře mu zatemnila všechny smysly a on se náhle cítil volný.

Vypadnout...

Paul se vyšplhal na vrchol žebříku a pak spadl. Obloha se znovu rozsvítila. Přímě před ním byly vidět obrovské kotouče ostnatých drátů, lemovaly celou přední část zákopu a chránily Tomíky před německým útokem. A za tím ležela neutrální zóna a za ní to strašidelné místo, jako kdyby se vzadu na západní frontě rozpínalo nějaké obrovské zrcadlo, tam leželo temné dvojče britské linie. Fritzové natáhli své vlastní dráty, chránili své zákopy, kde se krčil nějaký jeho dvojník.

Kudy se vydat? Kterou z těch dvou beznadějných alternativ si má vybrat? Dopředu přes zničenou zemi, napříč nocí, kde se za ochrannými valy krčí němečtí vojáci a odstřelovači, nebo zpátky přes vlastní linie ke svobodné Francii?

Pěšákova hrůza nad pustinou mezi armádami ho téměř ovládala, ale vítr byl divoký a jeho krev na to, jak se zdálo, reagovala, aby ze strachu vykřesala touhu po svobodě. Nikdo nebude čekat, že se vrhne dopředu.

Prudce zamrkal a snažil se prohlédnout hustým deštěm. Nahrbl se jako opice a utíkal, až byl několik yardů od své čety.

Jak se krčil před ostnatým drátem a ochablými prsty se snažil vytáhnout nůžky, uslyšel, jak se někdo tiše směje.

Znehybněl hrůzou, ale v dalším okamžiku si uvědomil, že ten, kdo se směje, je on sám.

Uvolněné ostnaté dráty se zachytávaly jeho šatů jako trní kolem zámku spící princezny. Paul se vrhl do bláta, když se nad jeho hlavou rozsvítil další blesk a ozářil všechno kolem bílým světlem. Krátce na to zaduněl hrom. Bouře se blížila. Plížil se dál po kolenou a po loktech, v hlavě mu hučelo.

Zůstaň v neutrální zóně. Někde tam bude místo, kde to opět vypukne. Někde. Zůstaň mezi liniemi.

Svět se proměnil jen v bláto a ostnaté dráty. Válka v nebesích byla jen slabou imitací hrůzy, na kterou si musel člověk zvyknout.

* * *

Nemohl přijít na to, kde je nahoře. Ztratil se.

Paul si třel tvář a pokoušel se vytrít si bláto z očí, ale jeho snažení bylo marné. Plaval v bahně. Nikde kolem nebylo nic pevného, o co by se mohl zapřít, nic nekladlo odpor, aby mohl zjistit, kde je pevná zem. Topil se.

Přestal sebou zmítat a ležel s rukou na ústech, aby nevdechoval bahno, když se snažil nabrat do plic vzduch. Někde nalevo od něj se ozvaly rány automatického děla, jeho zvuk se však ztrácel v burácení hromů a svištění větru. Pomalu nakláněl hlavu ze strany na stranu, až zmatek a závrať ustoupí.

Myslí. Myslí.

Byl někde v neutrální zóně a snažil se plazit na jih mezi liniemi. Temnota přerušovaná jen blesky a výstřely - to byla obloha. Hlubší temnota, kde se světlo odráželo jen od bahnité stojaté vody, byla válkou týraná země. On, voják Paul Jonas, dezertér a zrádce, visel na té tmavší temnotě jako blecha na umírajícím psovi.

Ležel na břiše. Žádné překvapení. Ležel na břiše už přece celé věky, že ano?

S pomocí loktů a kolen pokračoval dál hustým bahnem. Léta dlouhého bombardování proměnila hlínu do milionů výčnělků a koryt, do nekonečně hnědého moře. Plazil se už několik hodin mechanicky jako raněný brouk. Každá buňka v jeho těle na něj volala, aby si pospíšil, aby se dostal z tohoto místa nikoho, z tohoto místa bez života, ale nemohl se pohybovat už ani o trochu rychleji - kdyby vstal, dostal by se do střelného dosahu pušek a děl na obou stranách.

Mohl se tedy jen kousek po kousku plazit a snažit se vyhnout šrapnelům a útokům bouře.

Nahmatl prsty něco tvrdého. Záblesk světla odhalil lebku koně, která čněla z bahna přímo před ním jako něco zrozeného z jedového zubu hydry. Trhl rukou dotýkající se nozder koně a jeho zubů, které byly kdysi zakryty masitou tlamou. Oči byly už dávno pryč, a místo nich byly oční bulvy plné bahna. Ze země za koňskou lebkou vyčnívala obnažená žebra a zbytky koňského těla. Bylo zvláštní myslet - bylo vlastně téměř nemožné myslet - že toto ďábelské místo bylo kdysi veřejnou cestou v tiché části Francie. A tento kůň nejspíš táhl vozík s nákladem, vezl svého farmáře na trh a rozvážel čerstvé mléko nebo poštu do okolních vesnic. To bylo ale ještě v dobách, kdy takové věci dávaly smysl. Všechny věci kdysi dávaly smysl. Paul si na takové časy ale stěží vzpomínal, nemohl se však přimět, aby věřil v něco jiného. Svět býval místem, které mělo nějaký řád. Nyní však veřejné cesty, domy, koně a všechny věci, které kdysi oddělovaly civilizaci od temnoty nevědění, byly rozdrčené do homogenní kaše.

Domy, koně, lidé. Minulost byla mrtvá. Při jednotlivých záblescích blesků viděl, že je obklopený zkroucenými mrtvolami vojáků - možná mezi nimi byl jeho kamarád Tommie, možná to byla těla Němců, už se to nedalo poznat.

Národnostní citění, úcta a hrdost - to vše bylo pryč. Stejně jako vánoční pudink se zapečenými šilinky, byla i hlína okoušená neúplnými kusy života - kusy paží a nohou, torzy rozmetanými střepepinami min, botami s nohama stále uvnitř a kusy roztrhaných uniforem s útržky kůže. Mezi tím vším ležela i o něco kompletnější těla, roztrhaná bombami jako panenky, nejprve polknutá oceánem odporné hlíny a pak vystavená na povrch silnému dešti. Oči zíraly slepě k obloze, ústa byla dokořán v tichém výkřiku, těla se topila v rozmočené hlíně a bahně. A všechno kolem, ať už to kdysi žilo nebo ne, mělo tu stejně strašlivou hnědou barvu.

Byl to devátý kruh pekla, a jestli nebylo na konci žádné spasení, pak byl celý vesmír jen hrozně krutým žertem duševně chorého stvořitele.

Paul se třásl chladem a sténal, když se plazil dál zády k běsnící obloze.

* * *

Děsivý ořes ho srazil do bahna. Země se zachvěla a pohltila ho.

Jak plaval zpět k životodárnému vzduchu, uslyšel další pištivý zvuk a země se znovu otřásla. O dvě stě yardů dál zásah vyhodil do vzduchu obrovskou hromadu dalšího bahna. Kolem prosvíštilo něco malého. Paul vykřikl, když se na německé linii objevily pušky, vytvořily na obzoru oblouky ohnivého světla a vyryly v bahně další ostré výběžky. Ozval se výbuch další střely a kolem se rozletěla hlína. Něco ho zasáhlo do zad a roztrhlo mu to košili i kůži. Paul vykřikl, jeho hlas se nesl společně s bouří a pak utichl, když padl opět tváří k zemi.

Na okamžik si byl jistý, že je mrtvý. Srdce mu bilo tak prudce, že se mu málem roztrhlo v prsou. Narovnal prsty a pak pomalu pohnul paží. Měl pocit, jako kdyby ho někdo otevřel a zabodl mu jehlu do páteře, ale všechno zatím fungovalo. Plazil se dál asi půl yardu, pak se zastavil, když za ním dopadl granát, vypálil do země další díru a rozhodil do vzduchu části těl. Mohl se hýbat. Byl stále naživu.

Doplazil se do kaluže špinavé vody a rukama si zakryl hlavu, aby se chránil před děsivým řevem zbraní, který mu připadal ještě hlasitější než burácení bouře. Ležel stejně nehybně jako ostatní mrtvá těla v neutrální zóně, mysl měl až na pocit strašlivé hrůzy úplně prázdnou a jen čekal, až bombardování skončí. Země se třásla. Nad hlavou mu prosvíštila do ruda rozpálená střepina. Jedenáctipalcové střely mířily z německých děl v nekonečném repete - cítil jejich těžké kroky, jak postupovaly z jedné strany zákopů na druhou a zanechávaly za sebou krátery, střepiny a pach spálené kůže.

Strašlivý rámus pokračoval dál.

Bylo to beznaděné. Bombardování nikdy neskončí. To je konec, okamžik, kdy válka konečně zapálí i samotné nebe a mraky začnou jiskřit a hořet na obloze jako spálená záclona.

Zmizet odsud a zemřít. Nedalo se tu nijak krýt, nedalo se nikde ukrýt. Paul se znovu obrátil na břicho a pokusil se plížit dál, když se pod ním země znovu otřásla. Zmizet odsud a zemřít. Před ním se země mírně svažovala do míst, kde snad kdysi, mnoho let předtím, než se tu sesypaly tuny střel a granátů, musel protékat nějaký potok. Na dně ležela hustá mlha. Paul však viděl místo k úkrytu, doufal, že ho bílá mlha ukryje jako pokrývka. Až se ukryje, bude moci spát.

Spát.

To jednoduché slovo vytanulo v jeho mysli jako plamínek uprostřed temného pokoje. Spát. Lehnout si a vypnout ten strašlivý rámus, strach a nekonečnou mizérii.

Spát.

Dorazil na okraj mírného údolí, přešel přes okraj a sklouzl z kopce dolů. Všechny jeho smysly se soustředily na bílou mlhu, ležící na dně údolí. Jak se prodíral prvními vrstvami bílé páry, řev zbraní jako by utichal, i když se svět kolem něj stále ještě chvěl. Pokračoval dál, až se mlha zavířela nad jeho hlavou a zakryla ohnivé střely a rudé záblesky na obloze. Nyní byl úplně obklopený bílou mlhou. Bušení v jeho hlavě ustalo.

Zpomalil. Před ním něco leželo - bylo to víc než jedná věc - temné podlouhlé obdélníkové tvary se řítily ze svahu dolů. Pokračoval dál, oči měl doširoka rozšířené, jak se z nich snažil vytřít prach, aby se podíval, co je to za předměty.

Rakve. Desítky rakví se kutálely ze svahu dolů, některé trčely z rozblácené hlíny jako přídě lodí. Mnoho z nich dokonce ztratilo své majitele: Těla v bílých rubáších se kutálela také dolů po svahu, jako kdyby i ona přechala před válkou.

Zbraně stále burácely, ale jejich zvuk přicházel z velké dálky. Paul si sedl na bobek, rozhlížel se kolem sebe a začal se ho zmocňovat pocit blížícího se šílenství. To je hřbitov. Ulomil se kousek svahu, odkryl své staré pohřebiště a mrtvé to vyvrhlo ven ze smrti přesycené země.

Paul se uchýlil hlouběji do náruče mlhy. Ty mrtvolky byly nyní bezdomovci stejně jako jejich bratři nahoře. Stovky tragických příběhů, které nikdo nikdy nevysloví, takže se jim nikdy nedostane nesmrtelnosti. Kousek od něj byla mumifikovaná hlava, od níž visely cáry bílých svatebních šatů. Kývala čelistmi, jako kdyby volala svého ženicha, který ji opustil před oltářem smrti. Kousek dál se pod vikem jiné malé rakvičky objevila drobná kostlivecká ručka - děťátko se naučilo konečně mávat pá pá.

Paul se začal hystericky smát, až se málem zadusil.

Smrt byla všude, měla nejrůznější tváře. Toto byla země divů Grima Reapera, jeho soukromý park. Jeden z kostlivců měl na sobě starodávnou vojenskou uniformu. Vypadalo to, jako kdyby se chtěl mermomocí zúčastnit současného konfliktu. Roztrhaný rubáš odhalil mumifikovaná těla dvou k sobě svázaných dětí. Jejich ústa se podobala velkým prázdným dířům, vypadaly jako zpívající andělé na sentimentálních pohlednicích. Mladí a staří, velcí i malí. Mrtvolky tu byly ve svorné jednotě, aby se připojily k cizincům, kteří umírají v zástupech nad nimi, aby se všichni také časem pohřbili v odporném bahně.

Paul klopytal mlžnou vesnicí mrtvých. Zvuk války byl čím dál vzdálenější, což ho hnalo stále dopředu. Najde si místo, kam běsnění války nedolehne. Tam se bude moct vyspat.

Jeho pohled spočinul na jedné rakvi nedaleko něj. Z rakve vyčnívaly dlouhé tmavé vlasy a vlály ve větru. Vypadaly jako listy nějaké podmořské rostliny. Víko bylo pryč. Paul se připlížil blíž, aby mohl nahlédnout dovnitř. Mrtvá žena na sobě měla bílý rubáš, který vypadal jako naprosto nedotčený časem. Byl to ale její neživý bledý profil, co ho přinutilo, aby se zarazil.

Podíval se na ni. Trásl se, ale stále se blížil k rakvi. Položil ruce na zablácenou rakev, aby se mohl zvednout a lépe se podívat. Jeho ruka odhrnula rozpadlý mušelin.

Byla to ona. Ona. Anděl z jeho snů. Mrtvá v rakvi, zabalená v kusu špinavého plátna a pro něj navždy ztracená. Jeho nitro se stáhlo bolestí - na krátký okamžik měl pocit, že se zhroutí, že zmizí v nicotě jako stonek v plameni. Pak však žena otevřela oči - černé, černé a prázdné - a její bledé rty se pohnuly.

"Pojď s námi, Paule."

Vykřikl a nadskočil, ale kalhoty se mu zachytily o okraj rakve a on padl tváří do bahna. Začal se plazit pryč, vypadal přitom jako raněné zvíře, brodící se bahnem. Ona nevstala a nevydala se za ním, ale její tichý a naléhavý hlas ho pronásledoval až do chvíle, než ho pohltila jeho vlastní černota.

* * *

Ocitl se na zvláštním místě, bylo mnohem zvláštnější než jakékoli jiné místo, jaké kdy viděl. Byla to... nicota. Pravda o zemi nikoho, o neutrální zóně.

Paul se posadil a cítil se zvláště otupělý. V hlavě mu sice stále hučela bitevní vřava, ale on byl obklopený tichem. Na sobě měl silnou vrstvu bahna, ale zem, na které ležel, nebyla ani mokrá nebo suchá, a ani tvrdá nebo měkká. Mlha, kterou se plazil, byla nyní o něco řidší, ale ať se podíval kterýmkoli směrem, neviděl nic než perleťovou bílou nicotu. Postavil se na třesoucí se nohy. Utekl? Ten mrtvý anděl, ta vesnice rakví - copak to byl jen sen?

Udělal krok a pak několik dalších. Všechno zůstalo tak, jak to předtím bylo. Čekal, že uvidí, jak se v mlze rýsuji známé tvary - stromy, skály, domy - ale prázdnota jako by se pohybovala sním.

Po několika hodinách bloudění se posadil a začal plakat. Byly to hořké slzy vyčerpání a zmatku. Je snad mrtvý? Je to snad očištec? Nebo je to ještě horší, protože jeden může mít alespoň naději, že z očištee vede cesta. Je snad tohle místo, kam člověk jde po své smrti, aby tam zůstal?

"Pomozte mi!" Neozvala se žádná ozvěna - jeho hlas zněl dutě a vůbec se nerozléhal. "Pomozte mi někdo!" Začal znovu plakat. "Co jsem udělal?"

Žádná odpověď. Paul si sedl na zem a rukama si chytil hlavu.

Proč ho ty sny přivedly na tak strašlivé místo? Zdálo se, že ho ten anděl chrání, ale jak mohla jeho dobrota vést k tomuto místu? Ledaže by smrt každého člověka byla milosrdná, ale posmrtný život by zůstal neodpustitelně bezútěšný. Paul se ponořil do své vlastní duševní temnoty. Už se na tu mlhu nemohl déle dívat. Před očima měl obraz bledé tváře toho anděla, nebyla však tak chladná a prázdňá, jak si ji pamatoval ze zničeného hřbitova. Viděl tu sladce posmutnělou vizáž, která se mu objevovala ve snech už tak dlouho.

Bylo to snad celé šílené? Byl vůbec tady na tom strašném místě, nebo jeho tělo leželo na dně zabláceného zákopu, nebo vedle jiných omylů v márnici, nebo v polní nemocnici?

Pomalu, aniž si toho byl vědom, začal osahávat rukou svou zablácenou blůzu od uniformy. Když nahmatal náprsní kapsu, náhle pochopil, co hledal. Zarazil se, bál se pokračovat dál pro strach, o kterém věděl, že mohl objevit.

Ale nezbyvá nic jiného.

Jeho ruka zabloudila do kapsy a sevřela se v pěst. Když otevřel oči, přiblížil si předmět na světlo a podíval se na jeho jasně zelenou záři.

Bylo to skutečné.

Jak Paul zíral na zelené pírkó v dlani, začalo kolem zářit ještě něco jiného. Nedaleko od něho - tedy pokud se to na místě, kde jakýkoli rozměr ztrácel podstatu, dalo označit jako nedaleko - se mlha mísila se zlatavým světlem. Postavil se na nohy, na zranění a slabost téměř zapomněl.

V mlze se objevilo něco, co vypadalo jako zářivý otvor. V bezprostředním okolí nebylo vůbec nic vidět, jen chvějící se jantarové světlo, které se pohybovalo jako olejová skvrna na vodě, přesto věděl s náhlou a neotřesitelnou jistotou, že na druhé straně něco muselo být. Otvor vedl někam jinam. Vykročil směrem ke zlaté záři.

"Kam ten spěch, Jonesie?"

"Ano, ty bys přece neutekl, aniž by ses rozloučil se svými starými brachy, že je to tak?"

Paul se zarazil a pak se pomalu otočil. Kousek od něj stály v mlze dvě postavy, jedna velká, jedna malá. Na tváři jedné z nich se něco lesklo.

"F-Finchi? Mulette?"

Velký muž se zasmál. "Přišli jsme ti ukázat cestu domů."

Hrůza, která ho před chvílí opustila, se náhle opět vrátila. Přistoupil o krok blíž ke zlatému světlu.

"Nedělej to!" řekl ostře Finch. Když promluvil znovu, byl jeho hlas o něco mírnější. "Tak pojď, brachu, nedělej si to ještě těžší. Když se v míru vrátíš zpátky - no, myslím, že to byl jen šok z granátu. Možná dostaneš příkaz k pobytu v nemocnici, abys ses dal trochu dohromady."

"Já... já se ale nechci vrátit."

"Tak ty chceš dezertovat?" Mullet k němu přistoupil o krok blíž. Zdál se mnohem větší než předtím, neobvykle urostlý a podivně svalnatý. Nemohl zavřít pořádně pus, protože v ní měl příliš mnoho zubů. "Tak to je špatné, opravdu velmi špatné."

"Měj rozum, Jonesie!" Finchovy brýle odrážely světlo a zakrývaly jeho oči. "Neházej všechno za hlavu. Jsme tví kamarádi. Chceme ti pomoci."

Paulovi se nedostávalo dechu. Měl pocit, jako by jej z něho Finch vysával. "Ale..."

"Já vím, že máš za sebou perný chvíli," řekl malý muž. "Byl jsi zmatený. Měl jsi dojem, že začínáš bláznit. Jen si potřebuješ odpočinout. Vyspat se. My se o tebe postaráme."

Opravdu si potřeboval odpočinout. Finch měl pravdu. Oni by mu pomohli, pochopitelně by mu pomohli. Jeho přátelé. Paul váhal, ale neustoupil před nimi, když se k němu přiblížili. Zlaté světlo za ním zablikalo a nepatrně potemnělo.

"Jen mi dej tu věc, co máš v ruce, kámo." Finchův hlas byl klidný, a tak mu Paul nastavil ruku se zeleným pírkem. "Tak je to správné. Podej mi to." Zlaté světlo ještě víc pohaslo a i odraz ve Finchových brýlích byl najednou slabší, takže Paul konečně viděl přes skla na jeho oči. Finch ale žádné neměl.

"Ne!" Paul ustoupil o krok dozadu a zvedl ruce. "Nechte mě být!"

Dvě postavy před ním se zachvěly a jejich tvar se narušil. Finch dokonce vypadal trochu jako pavouk, Mullet se kroutil, až mu hlava zmizela mezi rameny.

"Ty patříš nám!" vykřikl Finch. Už ale nevypadal ani trochu jako člověk.

Paul Jonas pevně sevřel zelené pírkó, obrátil se a rozběhl se ke zlatému světlu.

Kapitola 7

Přetržená nit

INTERNET/ZPRÁVY: Obávaný zabiják ryb v Pacifiku

(vizuál: Skotský rybář v přístavu vyprazdňuje síť)

VO: Parazit rodu dinoflagellate, zodpovědný za hromadný úhyn stovek milionu ryb v severním Atlantiku asi před deseti lety, se znovu objevil ve zmutované formě v některých jikerných oblastech Tichého oceánu.

(vizuál: mrtvé ryby s poškozenou kůží)

Úřední zdroje OSN se obávají, že tato verze organismu může být odolná vůči laboratorně vytvořenému viru, se kterým bylo řádění dinoflagellate potlačeno naposledy...

STEPHEN LEŽEL NEHYBNĚ V POSTELI, PONOŘENÝ do hlubin plastického stanu jako moucha uvězněná v jantaru. K nosu, ústům a pažím měl připevněné trubičky. Renie si pomyslela, že s postupem času vypadá jako součást nemocnice. Další stroj. Další zařízení. Začala pěst a snažila se potlačit zoufalství.

!Xabbu vložil ruce do rukavic, připevněných na bocích plastického stanu, pak se podíval na Renie, jako kdyby ji žádal o souhlas. Ona dokázala jen chabě přikývnout. Nevěřila si příliš, co se týkalo její schopnosti promluvit.

"Je velmi daleko," zašeptal ten malý mužík. Bylo zvláštní vidět tvář toho hubeného Křováka za plastickým krytem helmy. Renie se náhle zmocnil strach o něj, bylo to náhlé bodnutí, které proniklo dokonce i bezútěšným pocitem nad stavem jejího bratra v nezměněném stavu. VR, karanténa - všechny nové zkušenosti, které předala !Xabbuovi - byly jen důkazem toho, aby se toho raději nedotýkal. Snad z toho všeho také neonemocní? Snad už to nezachvátilo jeho ducha?

Raději hned tu myšlenku zahнала. !Xabbu byl tou nejsílenější a zároveň nejrozumnější osobou, jakou kdy poznala.

Dělala si o něj starosti možná proto, že byl asi stejně velký jako její bratr, a navíc byl také zatavený za vrstvou nemocničního plastiku. Kromě toho ji trápila i její bezmocnost. Přistoupila ke !Xabbuovi a položila mu ruku v rukavici na rameno. Vzhledem k tomu, že on se právě dotýkal Stephena, dotýkala se vlastně svého bratra také.

!Xabbu přejížděl prsty po Stephenově spící tváři, jeho pohyby byly opatrné a přesné, jako kdyby něco dělal, a ne jen cítil. Pak postupoval prsty k jeho krku a hrudní kosti. "Je velmi daleko," řekl znovu. "Je to jako mocný lékařský trans." "Co je to?"

!Xabbu jí neodpověděl. Jeho ruce zůstaly na Stephenových prsou, zatímco Renie stále držela mladého muže za ramena. Dlouhou chvíli byl tento lidský řetěz nehybný, pak Renie ucítila nepatrný pohyb: !Xabbu se začal ve svém obleku mírně kolébat. Ozval se tichý zvuk připomínající bzučení a cvakání hmyzu ve vysoké trávě a mísil se s vrčením přístrojů. Renie vzápětí pochopila, že !Xabbu zpívá.

* * *

Celou cestu z nemocnice malý mužík mlčel. Na zastávce zůstal stát a díval se na projíždějící auta, jako kdyby v dopravním ruchu hledal nějaký vzor, který by mu přinesl odpověď na jeho otázky. Renie se unaveně posadila. "Lékařský trans se nedá tak snadno vysvětlit," řekl. "Byl jsem v městské škole. Mohu ti vyprávět, co nám říkali - samovzniklý hypnotický stav. Nebo bych ti mohl vyprávět o tom, v čem jsem vyrostl v bažinách Okavango - jak náš šaman odešel na nějaké místo, kde si promluvil s duchy a někdy dokonce s bohy." Zavřel oči a chvíli mlčel, jako kdyby se připravoval na nějaký vlastní trans. Nakonec oči znovu otevřel a usmál se. "Čím víc toho vím o vědě, tím víc si vážím záhad našich lidí."

Autobus zastavil na krajnici a vysadil skupinku unaveně vyhlížejících cestujících - všichni kulhali, šourali se, anebo se pomalu vláčeli k nemocnici. Renie přimhouřila oči a podívala se na číslo autobusu. Nebyl to ten, který potřebovali. Odvrátila se. Cítila se nejistá a neklidná jako obloha před bouřkou.

"Jestli chceš říct, že věda je bezmocná, pak s tebou nemohu souhlasit... ledaže bys mluvil o lékařské vědě. V tom případě máš pravdu. Je ztraceně k ničemu." Povzdechla si. "Ne, to není fér."

!Xabbu potřásl hlavou. "To jsem vůbec nechtěl říct, Renie. Dá se to těžko vysvětlit. Myslím tím, že čím víc věci čtu o objevech v oblasti vědy, tím víc si vážím toho, co naši lidé už dávno vědí. Nedošli k těmto závěrům stejnou cestou, v uzavřených laboratořích a s pomocí myslících strojů, ale je to něco, co zjistili během milionů let s pomocí jednoduché metody omylu a pokusu - zvláště pak v bažinách nebo v poušti Kalahari, kde si pokaženým experimentem přivodíš s největší pravděpodobností smrt."

"Já nevím... já nerozumím, o čem to vlastně mluvíš."

"O moudrosti našich rodičů, prarodičů a předků. Jak se zdá, v každém individuálním životě musíme nejprve moudrost zavrhnout, abychom ji pak mohli v plném důsledku ocenit." Opět se usmál, ale byl to mírný a zamýšlený úsměv. "Jak jsem řekl, dá se to velmi těžko vysvětlit... a ty navíc vypadáš velmi unavená, moje přítelkyně."

Renie se posadila. "Jsem unavená. Ale máme spoustu práce." Zavrtěla se, aby si našla pohodlnou pozici na nepohodlné plastické lavičce. Ten, kdo ty lavičky vyráběl, je vytvořil rozhodně pro něco docela jiného než pro sezení; nezáleželo na tom, jak jste se usadili, nikdy jste se necítili pohodlně. Vzdala to a posadila se na samý okraj, pak vytáhla z kabelky cigaretu. Unaveně začala v tašce hledat zapalovač. "Co jsi to zpíval? Mělo to něco společného s tím lékařským transem?"

"Ach ne." Zatvářil se pohoršeně, jako kdyby ho právě nařkla z krádeže. "Ne, byla to jen píseň. Smutná píseň, kterou složili naši lidé. Zpíval jsem ji, protože jsem byl nešťastný, když jsem viděl tvého bratra ztraceného a bloudícího tak daleko od své rodiny."

"Vyprávěj mi o tom."

!Xabbu se hnědýma očima podíval na hemžení dopravy. "Je to smuteční píseň o ztrátě přítele. Je to také o hře s provázky - znáš to?"

Renie natáhla prsty, jako by držela neviditelnou kočičí kolébku. !Xabbu přikývl.

"Nevím, jestli se mi to podaří přesně přeložit do angličtiny. Ale je to asi takto:

Byli tu lidé, nějací lidé,
co mi přetrhli nit,
a tak toto místo
je pro mě nyní velmi smutné,
neboť nit je přetržená.
Moje nit je přetržená,
a tak toto místo
pro mě nic víc neznamená,
tak jak kdysi znamenalo,
neboť nit je přetržená.

To místo se stále chová,
jako by tu pro mne bylo otevřené,
ale je prázdné,
neboť nit je přetržená,
a tak toto místo
už není šťastné místo,
neboť nit je přetržená."

Zmlkl.

"Neboť nit je přetržená..." opakovala Renie. Lítost a náhlé pochopení způsobilo, že se jí s neobvyklou silou zmocnil její

vlastní smutek. Čtyři týdny - už je to celý měsíc. Její malý bratr už celý měsíc spí, jako by byl mrtvý. Otřásla se bolestí a do očí se jí nahrnuly slzy. Pokusila se pocit mizérie zahnat, ale nešlo to potlačit. Plakala ještě víc. Pokusila se promluvit, vysvětlit !Xabbuovi, co cítí, ale nešlo to. Ke své hrůze a zahanbení zjistila, že nad sebou docela ztratila kontrolu, že bezmocně plakala na veřejné autobusové lavičce. Cítila se nahá a ponížena.

!Xabbu ji nevzal kolem ramen, ani se ji nesnažil utěšit tvrzením, že všechno bude zase dobré, že se to nakonec nějak vyřeší. Místo toho se posadil vedle ní na hladké plastické sedadlo, vzal ji za ruce a čekal, až ta bouřka přejde. Nepřešla však rychle. Pokaždé, když si Renie myslela, že už to bude dobré, že opět získala kontrolu nad svými emocemi, zmocnila se jí další vlna zoufalství a ona znovu propukla v pláč. Přes záplavu slz uviděla další autobus s várkou příjízďejících cestujících. Někteří z nich na ni hleděli, viděli plačící vysokou ženu, utěšovanou malým Křovákem v nemoderním obleku. Myšlenka na to, jak podivně musí společně s !Xabbuem vypadat, ji přivedla zpátky k rozumu. Brzy nato se začala smát, přestože slzy ještě tak docela neustaly. Malá část jejího já jako by se vznášela uprostřed malstrómu a uvažovala, zda se jí vůbec někdy podaří přestat, nebo jestli tu zůstane uvězněná jako vbudovaný program, bude se zmitat sem a tam mezi zoufalstvím a veselím, dokud obloha nepotemní a všichni neodejdou domů.

Nakonec se přece jen uklidnila - Renie si znechuceně uvědomila, že se jí to podařilo spíš proto, že už byla velmi unavená, než proto, že by nad sebou získala opět kontrolu. !Xabbu pustil její ruce. Ještě stále se na něho nedokázala podívat, a tak sáhla do kapsy a vytáhla pomačkaný kousek ubrousku, který předtím použila, aby si setřela ze rtů rtěnku. Dělal, co mohla, aby si osušila tvář a otřela nos. Když se konečně podívala svému příteli do očí, tvářila se poněkud vzpurně, jako by ho chtěla varovat před tím, aby se z jejího stavu nepokoušel získat nějakou výhodu.

"Je ten smutek teď o něco snesitelnější?"

Odvrátila se od něj. Zdálo se, že si !Xabbu myslí, že je dokonale přirozené dělat ze sebe idiota před Durbanskou všeobecnou nemocnicí. Možná to tak skutečně je. Stud z ní už vyprchal a nyní se v její mysli ozýval jen varovný hlas.

"Je mi lépe," řekla. "Myslím, že nám ujel autobus."

!Xabbu pokrčil rameny. Renie se k němu naklonila, vzala jeho ruce do svých a na okamžik je pevně stiskla. "Díky, že se mnou máš takovou trpělivost." Jeho klidné hnědé oči v ní vyvolávaly nervozitu. Co by měla dělat, být na sebe hrdá za to, že se tak složila? "Jedna věc. Ještě jedna věc k té písni."

"Ano?" Pozorně se na ni zadíval. Nedokázala pochopit proč, ale nemohla mu věnovat zkoumavý pohled. Teď ne, když měla opuchlá víčka a z nosu jí teklo. Podívala se na své vlastní ruce, které nyní ležely bezpečně v jejím klíně.

"Říká se tam: Byli tu lidé, nějací lidé, co mi přetrhli nit... No, vždycky jsou nějací lidé - musí být."

!Xabbu zamrkal. "Tomu nerozumím."

"Stephen není jen nemocný. Tomu už nevěřím. Vlastně jsem tomu nikdy ani nevěřila, ačkoli jsem ten zvláštní pocit nikdy nedokázala vysvětlit. Někdo - nějací lidé, jak se to zpívá v té písni - mu to udělal. Nevím sice kdo ani proč, ale vím to." Křečovitě se zasmála. "Nedokážu to vysvětlit, jen jsem si jistá, že to tak je."

"Myslíš si to kvůli tomu průzkumu? Kvůli tomu, co jsi dělala v knihovně?"

Přikývla a narovнала se. Cítila, jak se jí vrací síly. Nějaká akce - to bylo přesně to, co potřebovala. Pláč je k ničemu. Musí něco provést. "Přesně tak. Nevím sice, co to znamená, ale má to něco společného se sítí."

"Ale vždyť jsi říkala, že síť je něco, co není skutečné - že to, co se tam děje, není skutečné. Když tam někdo jí, tak se nenasytí. Jak může tedy něco v síti způsobit skutečné zranění? Poslat tvého malého bratra do stavu, ze kterého se nemůže probít?"

"Já nevím. Ale mám v úmyslu na to přijít." Reme se náhle usmála na tím, jak vás většina kritických situací v životě vrhne k otřepaným klišé. Přesně tohle říkali lidé v detektivních příbězích - určitě to bylo nejednou v těch knihách, co chodila předčítat Stephenovi. Vstala. "Nechci čekat na další autobus, a z té hrozné lavičky už se mi chce zvracet. Pojďme se někam najíst - jestli ti to nevadí. Už jsi promarnil se mnou a s problémy, které mám, téměř celý den. Co tvá příprava do hodin?"

!Xabbu se na ni ostýchavě usmál. "Pracuji velmi tvrdě, slečno Sulaweyová. Své domácí úkoly už mám hotové."

"Tak pojď se mnou. Potřebuju něco k jídlu a kávu - hlavně tu kávu. Nechám svého otce, ať se o sebe postará sám. Udělá mu to dobře."

Když zamířila po ulici do města, cítila, že má hlavu lehčí, než měla celých několik předcházejících týdnů. Měla pocit, jako by ze sebe svlékla promočené šaty.

"Musí být něco, co bychom mohli zjistit," řekla. "Každý problém má nějaké řešení. Jen je člověk musí najít."

!Xabbu na to neodpověděl, ale přidal do kroku, aby jí stačil. Šedé odpoledne se trochu ohřálo, když kolem nich rozkvetla řada oranžových světel. V ulici se začaly rozsvěcovat pouliční lampy.

* * *

"Ahoj, Mutsie. Můžeme jít dál, prosím?"

Eddieho matka stála ve dveřích a klouzala pohledem z Renie na !Xabbua. V očích měla smíšený výraz zvědavosti a podezřívavosti. "Co chcete?"

"Chci si promluvit s Eddiem."

"Proč? Snad něco neprovedl?"

"Jen si s ním chci promluvit." Renie začínala ztrácet trpělivost, což nebyl dobrý začátek. "Ale no tak. Vždyť mě znáš. Přece mě nenecháš stát mezi dveřmi jako nějakého cizince."

"Promiň. Pojďte dál." Ustoupila o krok stranou, aby mohli projít, a pak ukázala na omšelou pohovku, pokrytou pestrobarevnými dečkami. Renie pobídl !Xabbua. Ne že by nebylo kde sedět, ale byt byl plný nepořádku jako tu noc, kdy Stephen onemocněl.

Pravděpodobně to je stále ten samý nepořádek, pomyslela si Renie.

"Chlapec se právě koupe." Mutsie se ani neobtěžovala jim něco nabídnout, a také se sama neposadila. Ve vzduchu

viselo napětí. Eddieho dvě sestry ležely před obrazovkou na stěně a sledovaly dva muže v pestrobarevných kosmických oblecích, jak se brodí v nějaké kádi s lepkavou substancí. Mutsie se na to dívala přes rameno. Bylo zřejmé, že se také chtěla posadit a sledovat program. "Je mi líto, co se stalo Stephenovi," řekla nakonec. "Je to hodný chlapec. Jak je mu?"

"Pořád je to stejné." Renie slyšela ve svém hlase napětí. "Doktoři nic nevědí. Jen prostě... spí." Potřásla hlavou a pokusila se usmát. Nebyla to chyba Mutsie. Nebyla sice příliš pořádná matka, ale Renie neměla pocit, že by to, co se stalo Stephenovi, mělo nějakou souvislost právě s Mutsie. "Možná by se za ním mohl se mnou jít Eddie někdy podívat. Doktor říká, že by mu pomohlo, kdyby slyšel známé hlasy."

Mutsie přikývla, ale tvářila se nejistě. O okamžik později odešla do chodby. "Eddie, pospěš si. Je tady Stephenova sestra a chce s tebou mluvit." Zarazila se a vykulila oči. "Omlouvám se, Irene."

Renie potřásla hlavou. Téměř cítila, jak se po ní !Xabbu překvapeně podíval. Nikdy mu neřekla své pravé jméno. "To je v pořádku, Mutsie. Ach, zapomněla jsem ti představit !Xabbua. Je to můj student. Pomáhá mi dělat nějaké průzkumy, abychom zjistili něco o Stephenově stavu."

Mutsie se podívala na Křováka, sedícího na její pohovce. "Jak to myslíš? Jaký výzkum?"

"Snažím se zjistit, jestli se mi nepodaří najít něco, co doktoři opominuli - nějaký článek v odborných časopisech, cokoli." Renie usoudila, že bude lepší, když k tomu nebude nic víc dodávat. Nepochybovala o tom, že si Mutsie už udělala vlastní závěry, čím pro Renii !Xabbu je. Informace o tom, že se snaží zjistit, jakou roli hraje ve Stephenově nemoci skutečnost, že používá síť, by její příběh ještě víc zpochybnila. "Jen se snažím dělat, co je v mých silách."

Mutsie opět soustředila pozornost na obrazovku. Dva muži, pokrytí lepkavou hmotou, se nyní snažili vylézt z obrovské kádě. "Ovšem," řekla. "Děláš, co je v tvých silách."

Renie reagovala na tuto moudrost s rezervou, vždyť vzešla od ženy, jež jednou poslala své děti na víkend k sestře a nevzpomněla si přitom, že se její sestra už před časem odstěhovala z Pinetownu. Renie to věděla, protože děti nakonec skončily na jejím prahu a ona strávila celý zbytek víkendu tím, že pátrala po nové adrese jejich tety, aby k ní děti mohla dopravit.

Ano jistě, Mutsie, ty a já děláme opravdu všechno, co jen můžeme.

Eddie se objevil v obývacím pokoji. Vlasy měl mokré a na sobě pruhované pyžamo, které mu bylo příliš velké: nohavice měl několikrát ohnuté a přesto je coudal po zemi. Hlavu měl skloněnou, jako kdyby čekal výprask.

"Pojď sem, chlapče, a pozdrav se s Irene."

"Ahoj, Renie."

"Ahoj, Eddie. Posad' se. Chci se tě jen na něco zeptat."

"Lidé z nemocnice se ho už vyptávali na všechno možné," prohlásila Mutsie přes rameno. Řekla to tak, jako kdyby na to byla hrdá. "Přišel sem nějaký muž, zkontroloval všechno jídlo v lednici a dělal si plno poznámek."

"Já se chci ale zeptat na něco jiného. Eddie, chci, aby sis to dobře rozmyslel, než mi odpovíš, ano?"

Chlapec se podíval na svou matku, jako kdyby ji prosil, aby zasáhla, ale ta se opět obrátila k obrazovce. Eddie se posadil na koberec před Renie a !Xabbua. Sebral ze země jednu z hraček mladší sestry a začal si s ní nervózně pohrávat v rukou.

Renie mu nejprve vysvětlila, kdo je !Xabbu, ale zdálo se, že to Eddieho nezajímá. Renie si vzpomněla, jaký měla v dětství sama pocit právě v takových situacích, když dospělí představovali beztvářého nepřítele, pokud se neprokázal opak.

"Z ničeho tě neviním, Eddie. Jen se snažím zjistit, co se vlastně Stephenovi stalo."

Stále se na ni nepodíval. "Onemocněl."

"To vím. Ale chci přijít na to, proč se to stalo."

"My jsme ale neudělali nic špatného. Už jsem ti to říkal."

"Ne, určitě ne tu noc. Ale já vím, že ty, Stephen a Soki jste se motali v síti. A to v místech, kde byste vůbec neměli být. Já to vím, pamatuješ si, Eddie?"

"Jo," přikývl.

"Tak mi o tom teď vyprávěj."

Eddie zkroutil panenku v ruce, až Renie dostala strach, že ji roztrhne na půl - ty zatracené hračky byly velmi drahé. Musela to vědět, protože kupovala Stephenovi další postavičky z Detektivů v síti. Raději nepočítala, kolik jí ty věci stály. "Masker" byl velmi náchylný na poškození vzhledem k tomu, že měl velmi křehký exotický plastický účes, který byl téměř poloviční jako jeho tělesná výška.

"Všichni ostatní to dělali taky," řekl nakonec. "Říkali jsme ti to. Jen si tam tak hráli."

"Všichni ostatní dělali co? Vloupali se do Vnitřního Okruhu?"

"Jo."

"A co to místo... Mistr J? Tam také každý chodil?"

"Jo. No, vlastně každý ne. Ale spousta starších kluků si o tom vyprávěla."

Renie se posadila a pokusila se ho přinutit, aby se jí podíval do očí. "A spousta z nich si pravděpodobně vymýšlela. Co jste o tom místě slyšeli, že jste tam mermomocí chtěli jít?"

"Co je to za místo?" zeptal se !Xabbu.

"Není moc pěkné. Je v síti - virtuální klub. Něco podobného jako ta virtuální kavárna, kam jsem tě onehda vzala."

Obrátila se zpátky k Eddiemu. "Co o tom místě říkali starší kluci?"

"Že... že se tam dají vidět věci. Že se tam dají sehnat věci." Podíval se na svou matku, ale přestože se zdálo, že se plně soustředí na dva muže ve skafandrech, bojující spolu s dvěma dlouhými holemi, zarputile mlčel.

Renie se k němu naklonila. "Jaké věci? Sakra, Eddie, musím to vědět!"

"Kluci říkali, že můžeš... cítit věci. I když nemáš flack."

"Flack? Nový síťový termín. Mění se tak rychle."

"Je to věc, s pomocí které se můžeš věci v síti dotýkat."

"Dotekové receptory?"

"Jo, je to moc dobrá věc. A i když je nemáš, u Mistra J můžeš věci cítit i bez nich. A je tam... já nevím. Kluci říkají, že je tam plno..." znovu zmlkl.

"Řekni mi, co vám vyprávěli!"

Ale Eddie se necítil ve své kůži, když musel před dospělými vyprávět o síťových klepech. Tentokrát to byla Renie, kdo se obrátil k Eddieho matce o pomoc, ale Mutsie se zbavila veškeré zodpovědnosti a rozhodně na tom neholdovala nic změnit.

Během celého výslechu se podařilo získat pár dalších drobných informací. Vydali se do sítě, aby okusili některou z těch tajných zkušeností a aby viděli "věci" - Renie došla k závěru, že se muselo jednat o nějaký druh pornografie. Muselo jít o sex nebo násilí - ale místo toho se chlapci jen potulovali několik hodin v klubu. Některé jeho části byly dost zmatené a strašidelné, jiné byly zajímavě podivné, ale Eddie tvrdil, že si nepamatuje, co tam vlastně viděli. Nakonec nějaký muž, prý velmi nepříjemný a tlustý - nebo sim, který odpovídal takovému popisu - je poslal dolů do nějakého zvláštního pokoje. Soki padl do nějaké pasti a zbývajícím dvěma chlapcům se podařilo utéct a zavolat Renie.

"A nic víc si nepamatuješ? I když by to mohlo pomoci Stephenovi, aby se uzdravil?"

Poprvé za celý večer se Eddie podíval Renie do očí. "Já nekrmím."

"Nelže," vysvětlila !Xabbuovi. "Já také netvrdím, že lžeš, chlapče. Jen jsem si myslela, že si budeš pamatovat trochu víc. Prosím, zkus to ještě jednou."

Pokrčil rameny, ale nyní, když viděla jeho oči lépe, všimla si, že je v jeho pohledu něco výmluvného. Byla si skutečně jistá, že mluví pravdu? Zdál se jí vyčerpáný, ale přitom byli už daleko od toho, kdy by mohl od Renie očekávat nějaký trest.

"No, jestli si ještě na něco vzpomeneš, zavolej mi. Prosím, je to moc důležité." Vstala z pohovky. Eddie vyrazil zpátky do chodby. Hlavu měl opět svěšenou. "Ještě něco," řekla. "Co se stalo Sokimu?"

Eddie se na ni obrátil a v očích měl hrůzu. "Je nemocný. Je u své tety."

"Já vím. Onemocněl snad proto, že jste se s ním vydali do sítě? Řekni mi to, Eddie."

Potřásl hlavou. "Já nevím. Nevrátil se do školy."

Renie to vzdala. "Tak běž." Eddie rychle zmizel ve svém pokoji. Renie se obrátila k Mutsie, která ležela na koberci vedle svých dcer. "Nemáš náhodou číslo Sokiho tety?"

Mutsie vstala a ztěžka si povzddechla, jako kdyby ji požádala, aby zvedla stotunový kámen z hory.

"Možná tady někde je."

Renie se podívala na !Xabbua, jako by u něj hledala podporu, ale malý mužík hleděl na obrazovku a sledoval lepkavé muže, jak se snaží chytit, zabít a sníst živé kuře. Malý pokoj zaplnil soundtrack smíchu diváků.

* * *

Poslední třídy z vyučování toho dne byly vpuštěné do chodby. Renie sledovala kaleidoskopické pohyby barev za okenní výplní dveří do kanceláře, jako kdyby reagovala na lidské bytosti a jejich potřebu po kontaktu.

Na konci minulého století se předpovídalo, že školy budou učit s pomocí videového spojení, nebo že dokonce učitelé budou úplně nahrazeni výukovými stroji a hypertextovými infobankami.

Přirozeně se mýlili jako už mnohokrát předtím. Renie si vzpomněla na něco, co jim ve škole říkal jejich učitel: "Když se před sto lety rozmohlo mražené jídlo, profesionální odhadci předpovídali, že lidé už nikdy nebudou vařit. Místo toho se o třicet let později stalo to, že lidé začali pěstovat své vlastní koření a péct vlastní chleba z domácí sklizně. Došlo k tomu ve všech předměstích v prvním světě."

Stejně tak bylo nepravděpodobné, že lidé někdy vyrostou ze své přirozené potřeby po osobním kontaktu. Živí lektoři a učitelé sice už nemají takový rozsah, jako tomu bylo v dobách, kdy byly jediným zdrojem informací knihy, ale ti, kteří předpovídali takové časy, že lidský kontakt docela zmizí, se samozřejmě mýlili.

Jedna z Reniiniých přítelkyň se vdala za policistu. Předtím, než se obě přestaly stýkat, s nimi Renie několikrát zašla na večeri a pamatovala si, co manžel její přítelkyně říkal o kriminalitě: Nezáleželo na tom, kolik pomůcek se od té doby vymyslelo na odhalování pravdy, kolik analyzátorů srdečního tepu, měřičů mozkových vln, hlasových detektorů nebo přístrojů na měření elektrochemických změn kůže, policie se vždycky cítila jistá, když se policisté mohli podívat podezřelému do očí a klást mu otázky.

Takže potřeba skutečného kontaktu byla univerzální, jak se zdálo. Ať už v lidské společnosti došlo k jakýmkoli změnám - většina z nich měla právě lidský původ - lidský mozek byl stále tentýž orgán, jaký měli předchůdci člověka už před miliony lety. Sbíral informace a snažil se udělat si z nich nějaký závěr. Mezi "skutečným" a "neskutečným" nebyla žádná diskriminace, rozhodně ne ve své základní podstatě, kterou představují instinktivní reakce strachu a touhy po sebeochraně.

Renie o těchto věcech uvažovala kvůli Stephenovu příteli Sokimu. Ráno se jí podařilo chytit na telefonu jeho matku, ale Patricia Mweteová - kterou Renie nikdy příliš dobře nepoznala - trvala na tom, aby Renie nechodila do jejího domu.

Soki je nemocný, řekla, a už se mu začíná dělat lépe. Rozhodně by ho její návštěva rozrušila. Po dlouhé a divoké konverzaci Patricia nakonec souhlasila, aby si Renie se Sokim promluvila alespoň po telefonu, až se odpoledne vrátí z nějakého nedefinovaného vyšetření.

Zpočátku Renie nebyla příliš nadšená tím, že bude se Sokim mluvit jen po telefonu, v porovnání s osobním hovorem ji to dostatečně neuspokojovalo. Ale nyní, když vše zvážila z jiného úhlu pohledu, začala si uvědomovat, že když bude pokračovat v pátrání po příčinách Stephenovy nemoci, zvláště pokud to bude zahrnovat využití sítě, bude trávit

spoustu zbytečného času tím, že se bude snažit oddělit realitu od abstraktna.

Samozřejmě v této chvíli nebylo možné dělit se o své myšlenky s nějakými autoritami, ať už lékařskými, nebo právními. VR byla čas od času pod palbou tisku - stávalo se to u všech druhů nových technologií - kdy se některý novinář hrozil jejího vlivu, ale to bylo hlavně za starých dob a většinou se to týkalo posttraumatických stresových syndromů uživatelů v obzvláště násilných simulacích. Avšak žádný z historických případů nepopisoval nic, co by se podobalo Stephenovu stavu. Kromě jejího vlastního nevysvětlitelného přesvědčení, že se mu něco stalo, když byl zapojený v síti, tu nebyl žádný hmatatelný důkaz, že by časté použití sítě způsobovalo kómatický stav. Mohlo by existovat nejméně tisíc dalších faktorů, které by se daly najít a které by dokonce zapadaly do nějakého konkrétního vzoru. Ale nejděsivější věc na tom byla myšlenka založit pravdu na podstatě sítě. Policejní detektivové se všemi svými zákony a odborným výcvikem by po jejím boku měli problémy zpracovat se iluzemi, které si uživatelé sítě pro sebe vytvořili, o nařízení OSN, které chrání soukromá práva, ani nemluvě.

A já? pomyslela si. Jestli mám pravdu, jestli jdu skutečně tím správným směrem, budu jako Alenka v říši divů, snažící se odhalit vraždu.

Zaklepání na dveře kanceláře ji vytrhlo z jejích chmurných myšlenek. !Xabbu strčil dovnitř hlavu. "Renie? Máš hodně práce?"

"Jen pojď dál. Chtěla jsem ti poslat e - mail. Moc si cením toho, že jsi se mnou včera strávil tolik času. Je mi moc líto, že tě tahám od tvých studií a tvého domova."

!Xabbu se tvářil poněkud rozpačitě. "Rád bych byl tvůj přítel. A ti si přece pomáhají. Kromě toho se také musím přiznat, že je to pro mě velice podivná a zajímavá situace."

"To je možné, ale máš přece svůj vlastní život. Copak netrávíš večery studiem v knihovně?"

Usmál se. "Škola byla přece zavřená."

"Ovšem." Ušklíbala se a vytáhla z kabelky cigaretu. "Bombový útok. Je to špatné znamení, když se taková hrozba stane tak přirozenou, že si na to nepamätujeme, dokud nám to někdo nepřipomene. A víš ty co? Nikdo kromě tebe se o tom ani nezmněl. Je to jen další den ve velkém městě."

Ozvalo se další zaklepání na dveře. Jedna z Reniiniých kolegyň, co učila základní programování, přišla, aby si půjčila knihu. Celou dobu, co strávila v kanceláři, hovořila o tom, jak ji její přítel vzal na večeri do naprosto skvělé restaurace. Odešla bez toho, aby se vůbec podívala nebo pronesla nějakou poznámku na adresu !Xabbua. Chovala se k němu, jako kdyby byl jen kusem nábytku. Renie její chování rozčilovalo, ale jak se zdálo, !Xabbu si toho ani nevšiml.

"Přemýšlela jsi o tom, co ses dozvěděla včera v noci?" zeptal se, když v kanceláři opět osaměl. "Stále si ještě nejsem jistý tím, co si mám myslet o tom, co se stalo tvému bratrovi. Jak by mohlo mít něco neskutečného takový vliv? Zvláště když jeho zařízení bylo na velmi základní úrovni? Jestli mu něco ublížilo, jak to, že si jednoduše nesundal soupravu z hlavy?"

"Sundal si ji z hlavy - nebo ji alespoň neměl na hlavě, když jsem ho našla. Ale odpověď pro tebe nemám. Přála bych si, abych ji měla." Obtížnost a možná dokonce směšná nemožnost najít odpověď na Stephenovu nemoc na síti najednou způsobila, že se cítila velmi unavená. Potáhla si z cigarety a dívala se, jak kouř stoupá ke stropu. "Tohle celé může být jen halucinace truchlícího příbuzného. Někdy Udě potřebují důvod pro věci i přesto, že tu žádný důvod není. To je právě to, proč lidé věří ve spiknutí a náboženství - pokud je v tom nějaký rozdíl. Svět je prostě příliš komplikovaný, proto lidé touží po jednoduchém vysvětlení."

!Xabbu se na ni podíval, jako by si ní nesouhlasil. "Ale ke všem věcem existuje nějaký vzor. Jak věda, tak víra se v tom shodují. Takže to, co zbývá, je obtížný úkol rozhodnout, jaký vzor je skutečný a co znamená."

Chvilku na něho hleděla, překvapila ji jeho vnímavost. "Samozřejmě máš pravdu," řekla. "Takže bych měla dál hledat ten vzor a snažit se přijít na to, co ten vzor znamená. Chceš se na chvilku posadit? Já si zatím promluví s dalším Stephenovým přítelem."

"Když to nebude vadit?"

"Ne, nebude. Řeknu jí, že jsi přítel z institutu."

"Doufám, že skutečně jsem přítel z institutu."

"To jsi, ale já doufám, že si bude myslet, že jsi další učitel. Možná by sis měl sundat tu kravatu - vypadáš jako z nějakého starého filmu."

!Xabbu vypadal trochu zklamaně. Byl hrdý na to, v čem viděl jistou korektnost v oblékání - Renie neměla to srdce mu říct, že je jediná osoba mladší šedesáti let, kterou viděla nosit kravatu - ale přesto ji poslechl, sundal si kravatu, přitáhl si židli a posadil se vedle ní. Zada měl nepřírozeně rovná.

Patricia Mweteová přijala hovor. Podezíravě pohlédla na !Xabbua, ale Reniino vysvětlení ji uklidnilo. "Nedávejte Sokimu příliš mnoho otázek," varovala ji. "Je unavený - byl nemocný." Byla velmi formálně oblečená. Renie si matně vzpomínala, že Sokiho matka pracovala v nějaké finanční instituci, a usoudila, že zřejmě přišla právě z práce.

"Nechci udělat nic, co by ho rozrušilo," řekla Renie. "Ale můj bratr je v kómatu, Patricie, a nikdo neví proč. Jen chci něco zjistit, pokud se mi to podaří."

Napětí v hlase Sokiho matky poněkud povolilo. "Já vím, Irene. Je mi to líto. Hned ho zavolám."

Když se Soki objevil na obrazovce, Renie překvapilo, jak dobře vypadá. Neztratil nic na váze - vždycky byl velmi drobný - a jeho úsměv byl také zářivý a klidný.

"Ahoj, Renie."

"Nazdar, Soki. Je mi moc líto, že jsi byl nemocný."

Pokrčil rameny. Jeho matka, stojící mimo obrazovku, řekla něco, co Renie neslyšela. "Jsem v pořádku. Jak se má Stephen?"

Renie mu to stručně vylíčila a humor ze Sokiho rychle vyprchal. "Slyšel jsem o tom, ale myslel jsem si, že to není tak

vážné, že to je něco, jako měl jeden náš spolužák. Umře na to?"

Jeho otázka ji vyvedla z míry. Chvilku trvalo, než byla schopná odpovědět. "Myslím, že ne, ale dělá mi to velké starosti. Nevíme, co s ním je. A to je důvod, proč ti chci položit pár otázek. Můžeš mi říct pár věcí o tom, co jste ty, Stephen a Eddie dělali v síti?"

Soki se na ni podivně podíval, její otázka ho překvapila. Pak se pustil do popisování legálních i pololegálních operací, které prováděli na síti, jen tu a tam se zarazil, když ho přerušila jeho částečně neviditelná matka.

"Ale co bych opravdu chtěla vědět, Soki, je váš pobyt v síti těsně předtím, než jsi onemocněl. Když jste se vy tři vydali do Vnitřního Okruhu."

Nechápavě se na ni podíval. "Vnitřní Okruh?"

"Víš přece, co to je."

"Jasně, ale tam jsme nikdy nebyli. Říkal jsem ti, že jsme se o to pokusili."

"Ty mi tedy tvrdíš, že jste nikdy nebyli ve Vnitřním Okruhu?"

Na chlapcově tváři se objevil rozzlobený výraz. "Říkal snad Eddie, že jsme tam byli? Pak je teda pěkně krmič!"

Renie se zarazila a stáhla se zpátky. "Soki, já jsem tam musela jít a dostat Eddieho se Stephenem ven. Oni mi řekli, že jsi tam byl s nimi. Dělali si o tebe velké starosti, protože ses jim ztratil v síti..."

Sokiho hlas stoupl. "Jsou to krmiči!"

Renie byla zmatená. Choval se tak snad proto, že tam byla jeho matka? Jestli to tak bylo, pak to dělal přímo znamenitě: vypadal, že ho to upřímně rozčílilo. Nebo snad Stephen a Eddie lhali o tom, že tam byl Soki s nimi? Ale proč?

Jeho matka se naklonila k obrazovce. "Irene, snažte se ho nerozčilovat. Proč říkáš mému synovi, že je lhář?"

Zhluboka se nadechla. "Nic takového neříkám, Patricie. Jen jsem zmatená. Jestliže tam s nimi nebyl, proč by mi o tom lhali? To by je přece nezachránilo před trestem - Stephen přesto ztratil svá privilegia používat síť." Potřásla hlavou. "Já nechápu, o co tu jde, Soki. Jsi si jistý, že si z toho skutečně nic nepamatuješ? Že bys byl ve Vnitřním Okruhu? Že bys byl na místě zvaném Mistr J? Že bys propadl nějakými dveřmi? A co modrá světla...?"

"Nikdy jsem tam nebyl!" Byl rozzlobený. Rozzlobený a vyděšený, ale přesto Renie nepřípadalo, že by lhal. Na jeho čele se objevilo několik kapek potu. "Dvěře, modré světlo... já nikdy..."

Než stačila Renie cokoli říct, Soki náhle prudce zaklonil hlavu a začal chroptět. Paže mu ztuhly a on se začal neovladatelně třást. Jeho matka ho popadla za košili a snažila se ho udržet na židli, ale nepovedlo se jí ho udržet a on se svalil na zem. Renie jen nechápavě hleděla na obrazovku, když vtom zaslechla, jak vedle ní !Xabbu překvapeně vydechl.

"Jděte ke všem čertům, Irene Sulaweyová!" vykřikla Patricia. "Už mu bylo lépe! Co jste to s ním udělala? Neodvažujte se k nám ještě někdy volat!" Klečela vedle svého syna a svírala jeho hlavu v náruči. Chlapec měl kolem rtů hustou bílou pěnu. "Konec spojení!" vykřikla a obrazovka potemněla. Poslední věc, kterou Renie viděla, bylo bělmo v Sokiho očích. Zřítelnice zmizely pod jeho víčky.

* * *

Pokusila se okamžitě volat zpátky, přestože ji Patricia varovala, aby to nedělala, ale linka Sokiho tety byla vyvěšená a nepřijímala žádné hovory.

"To byl záchvat!" Prsty se jí třáslly, když vzala do ruky cigaretu. "To byl záchvat. Ale on přece není epileptik - zatraceně, !Xabbu, znám to dítě už celé roky! Doprovázela jsem Stephena na několika školních výletech, a tam ti vždycky řeknou, když má některé z dětí nějaké zdravotní problémy." Byla rozčilená, i když přesně nevěděla proč. Byla také vystrašená, ale důvod pro to byl dost jasný. "Něco se mu ten den stalo - ten den, co jsem za nimi musela do Vnitřního Okruhu. Pak se to později stalo Stephenovi, ale bylo to horší. Bože, tolik bych si přála, aby mi Patricia odpověděla na mé otázky."

!Xabbuova žlutohnědá kůže byla najednou bledá. "Mluvili jsme spolu o lékařském transu," řekl. "Měl jsem pocit, že jsem byl svědkem něčeho podobného. Měl ve tváři výraz někoho, kdo se setkal s bohy."

"To nebyl žádný trans, zatraceně! A rozhodně v tom nebyli žádní bozi. Byl to záchvat." Renie byla opatrná, aby neodsuzovala víru ostatních, ale právě v této chvíli měla pro svého přítele jen velmi málo pochopení a trpělivosti.

!Xabbu se však neurazil, jen ji sledoval, když vstala a začala vztekle přecházet po místnosti. "Něco narušilo mozek toho malého kluka. Je to fyzický efekt ve skutečném světě, který vyvolalo něco v síti." Došla ke dveřím kanceláře a prudce je zavřela. Sokiho kolaps zintenzivnil její pocit, že je ohrožuje nějaké neviditelné nebezpečí. Opatrnější část jejího já protestovala, že dělá překotné závěry, připomínala jí, že musí existovat nějaké vědecké vysvětlení, ale ona právě tuto část svého já v této chvíli vůbec neposlouchala.

Obrátila se zpátky na !Xabbua. "Jdu tam. Musím."

"Kam? Do Vnitřního Okruhu?"

"Do toho klubu - u Mistra J. Sokimu se tam něco stalo. Jsem si téměř jistá, že se tam Stephen pokoušel dostat znovu, když byl u Eddieho."

"Jestli tam je něco špatného, něco nebezpečného..." !Xabbu potřásl hlavou. "K čemu by to bylo? K čemu by to bylo lidem, kteří ten klub vlastní? Co by tím získali?"

"Může to být vedlejší produkt těch jejich nepřijemných zábaviček. Eddie říkal, že tam mají na prodej zkušenosti, ke kterým není třeba dokonalého zařízení. Možná našli způsob, jak vytvořit iluzi s větší senzoryckou vnímavostí. Možná používají kompaktní subliminály, ultrasoniku nebo něco ilegálního, co má tyto vedlejší účinky." Posadila se a začala se zběsile přehrabovat mezi papíry na stole ve snaze najít popelník. "Ať už je to, co chce, rozhodně to najdu a musím to udělat sama. Trvalo by celé věky vést vyšetřování ve světě s nejhorší byrokracií." Našla popelník, ale ruce se jí třáslly tak silně, že ho téměř upustila.

"Ale nevystaviš se tak sama nesmírnému nebezpečí? Co když dopadneš stejně jako tvůj bratr?" Obvykle hladké čelo

malého muže bylo nyní zvrásněné vážnými obavami.

"Budu si dávat mnohem větší pozor než Stephen. Navíc mám mnohem víc informací. Kromě toho budu hledat možné příčiny - potřebuju jen nasbírat dostatečné množství důkazů, abych mohla všechny materiály předat příslušným autoritám, a ty pak zahájí proces." Zamáčkla cigaretu. "A možná, jestli se mi podaří zjistit, co se stalo, snad najdu také nějaký způsob, jak zvrátit škody, které to způsobilo." Sevřela ruce v pěst. "Chci svého bratra zpátky."

"Jsi skutečně odhodlaná tam jít?"

Přikývla a natáhla se pro svůj notebook. V hlavě měla najednou docela jasno. Musela udělat spoustu věcí - nejprve musí vytvořit své simové já: Jestliže lidé, co vlastní ten klub, mají co skrývat, byla by blázen, kdyby se tam objevila pod vlastním jménem a identifikačním číslem. A také chtěla udělat ještě malý průzkum kolem samotného klubu a společnosti, která ho vlastnila. Cokoli, co objeví, než se tam vydá, jí může pomoci rozpoznat užitečné důkazy, jakmile bude uvnitř.

"Pak bys tam tedy neměla chodit sama," prohlásil tiše !Xabbu.

"Ale já... počkej. Mluvíš snad osobě? Chceš jít se mnou?"

"Budeš potřebovat společníka. Co kdyby se ti tam něco stalo? Kdo by tvůj příběh představil široké veřejnosti a příslušným úřadům?"

"Nechám tu poznámky a dopis. Ne, !Xabbu, ty se mnou jít nemůžeš." Mozek jí teď pracoval na plné obrátky. Byla připravená se do toho pustit a !Xabbu ji zdržoval. Nechtěla ho brát s sebou. Bude muset vstoupit do sítě ilegálně, to je jedna věc. Kdyby ji chytili, bylo by to ještě horší, kdyby zjistili, že s sebou ještě k tomu vzala svého studenta.

"Zkoušky začínají za dva dny!" !Xabbu téměř vycítil její myšlenky. "Po nich už nebudu tvůj student."

"Je to ilegální."

"Dá se předpokládat, že takový začátečník, jako jsem já, jednoduše nevěděl, že dělá něco nedovoleného. Pokud by to bylo nutné, podpořil bych takový předpoklad."

"To bys ale musel vzít zodpovědnost sám na sebe!"

!Xabbu se smutně usmál. "Jednoho dne, Renie, ti řeknu o své zodpovědnosti. Ale v této chvíli mám rozhodně zodpovědnost ke svému příteli, a to je pro mě to nejdůležitější. Prosím, žádám tě o to jako o službu - počkej, až bude po zkouškách. To ti v každém případě poskytne dost času na přípravu. Vsadím se, že je celá řada otázek, které budeš muset zodpovědět, než se rozhodneš konfrontovat lidi přímo. Je třeba najít mnoho odpovědí."

Renie zaváhala. Měl pravdu. Tak jako tak bude potřebovat několik dní, aby se řádně připravila na svůj úkol. Ale bude on pro ni přínosem, nebo překážkou? !Xabbu na ni klidně upíral oči. Přestože byl tento Křovák mladý a malý, bylo v něm něco zstrašujícího. Jeho klid a sebevědomí byly velmi nakažlivé.

"Dobrá," řekla nakonec. Aby se tvářila trpělivě, musela se nesmírně ovládat. "Jestli se Stephenovi nepřítiží, počkám. Ale jestli chceš jít se mnou, budeš dělat to, co ti řeknu. Rozumíš tomu? Na začátečníka jsi velmi talentovaný, ale přesto jsi stále začátečník!"

!Xabbuův úsměv se rozšířil: "Ano, učitelko, slibuji."

"Tak zmiz a běž se chystat na zkoušky. Já mám práci."

!Xabbu se uklonil, odešel a zavřel za sebou tiše dveře. Ve vzduchu se vznášely zbytky po cigaretě. Renie sledovala pramínky kouře. Bezvýznamné a věčně se měnící vzory.

* * *

Té noci přišel ten sen znovu. !Xabbu stál na kraji obrovské propasti a prohlížel si kapesní hodinky. Tentokrát měly tenké nožky a procházely se po jeho dlani jako plochý stříbrný brouk.

Něco se vznášelo ve vzduchu za okrajem skalního převisu, bylo to ukryté v mlze, ale blížilo se to. Když uviděla křídla, pomyslela si, že to je nějaký pták. Ne, byl to anděl a měl lidskou tvář.

Ta tvář patřila Stephenovi. Jak se blížil, volal na ni, ale jeho hlas se ztrácel ve větru. Vykřikla a vyděsila !Xabbua. Ten se otočil, udělal krok dozadu, přepadl přes okraj propasti a zmizel.

Stephen se podíval dolů, kam malý muž spadl, a pak obrátil svůj zoufalý pohled na Renie. Jeho rty se znovu pohnuly, ale ona ho stále neslyšela. Zachytil ho vítr, opřel se o jeho křídla a roztrhl ho. Než se Renie stačila pohnout, zmizel v mlze.

Kapitola 8

Dread

INTERNET/ZPRÁVY: Policie zabila 22 vyznavačů kanibalského kultu

(vizuál: před budovou leží řada igelitových pytlů s těly)

VO: Řecká vojenská policie zastřelila 22 členů kontroverzního kultu "Anthropopagi", kteří vyznávali kanibalské rituály a způsobili otevřený boj, který proměnil centrum města Naxos ve válečnou zónu. Jeden policista byl při přestřelce zabit a dva další těžce raněni.

(vizuál: vousatý muž s kostí v ruce, vykřikující na přítomné diváky)

Předběžná identifikace těl, z nichž některá byla těžce popálená, neprokázala, zda velitel skupiny Dimitrion Krysostomos - na záběrech, získaných od tajného vládního informátora - byl při útoku na Sakristotsu jedním ze zabitých...

LÍBIL SE MU ZPŮSOB, JAKÝM SE POHYBOVAL - POMALÁ ladná chůze leoparda těsně předtím, než se vrhne na svou oběť. Zesílil zvuk a bušení bubnů se ozývalo ze všech stran. Cítil se dobře. Soundtrack v jeho interním systému způsobil, že to bylo celé... dokonalé.

Kamera, kamera, pomyslel si a sledoval očima nějakou ženu. Ta ale měla zadek - usmál se, když viděl, jak s ním

pohybuje. Aby svou dobrou náladu ještě umocnil, přivolal ostrý a chladný zvuk trumpet. Stříbrné tóny v něm vyvolaly vzpomínku na jeho vlastní ostří - plochý kuchací nůž Zeissing. Vytáhl ho, aby se na něj mohl lépe podívat, a ještě trochu zvuk trubky zesílil. Měl pocit, že je v tom okamžiku tvrdý jako skála.

Žena seběhla schodiště do podzemního parkoviště, měla trochu naspěch. Ten hezký zadek odváděl jeho pozornost od nože. Bílá žena, bohatá a štíhlá z gymnastiky, vlasy barvy písku a ten hezký zadek nacpaný do bílých přiléhavých kalhot. Ještě ho neviděla, ale musela vědět, že ji sleduje, ostrážité zvíře uvnitř její mysli cítilo nebezpečí stejně jako gazela.

Když dorazila na poslední schod, otočila se a na malý okamžik se její oči rozšířily. Věděla to. Když vstoupil do stínu schodiště, ještě trochu zesílil bubny. Bušily uvnitř jeho hlavy, bušily do jeho lebky jako boxovací rukavice o kožený pytel. On však nezrychlil chůzi - na to byl příliš velký umělec. Lepší bude, když půjde pomalu, hezky pomalu. Opět trochu ztlasil zvuk bubnů, aby si vychutnal nevyhnutelnost blížícího se vyvrcholení.

Do namixované melodie se vmísil neobvyklý rytmus připomínající selhávající srdce. Už se blížila ke svému vozu, hledala v kabelce dálkové odemykání. Zaostřil pohled a soustředil se jen na její teplé tělo uprostřed tmavé garáže. Přidal do kroku, změnil hudbu, přidal k nim i lesní rohy, které vzápětí splynuly s bubny v táhlém crescendo.

Jeho prsty se mírně pohnuly. Žena se při jeho doteku lekla, hlasitě vykřikla a pustila tašku. Její obsah se rozsypal po cementové podlaze - dálkové odemykání vozu, drahý singapurský kapesní počítač, řada rtěnek, co vypadaly jako náboje do pušky. Tepelné stopy na kabelce, kterou do této chvíli pevně svírala v ruku, rychle bledly.

Na její tváři se společně se strachem mísila agresivita - zlost nad tím, že se jí někdo, jako je on, odváží dotknout a ona díky tomu upustila drahocenné součásti svého soukromého života na zem. Ale jak se k ní s tím podivným úsměvem na tváři blížil, strach převládl.

"Co chcete?" Její hlas byl přes hlasité chrastění v kostech jeho lebky sotva slyšet. "Můžete si vzít mou kartu. Tady je." Usmál se, byl to líný úsměv, crescendo vrcholilo. Vytáhl nůž a na okamžik ho přitiskl k její tváři. "Copak může Dread chtít? Tu tvou věcičku, zlato. Tvou sladkou věcičku."

* * *

Později, až skončil, stáhl hudbu a nechal jen tiché cvrlikání cvrčků a smutný zvuk violy. Překročil zvětšující se kaluž a zvedl její bankovní kartu. Ušklíbl se. Který blázen by si bral něco takového? Jedině idiot by si sám namaloval na čelo Kainovo znamení.

Zvedl nůž a vyryl jím do hologramového povrchu karty slovo "ZPĚVÁK" a pak ji odhodil na zem.

"Kdo potřebuje VR, když může mít RL?" zašeptal. "Skutečné skutečno."

* * *

Bůh shlížel ze svého nebeského trůnu v srdci Abydos-Co-Byl přes hřbety tisíců skloněných kněží, kteří se tu před ním hrbili a připomínali mu želvy vyhřívající se na břehu Nilu, přes kouř stovek tisíců kadidelnic a přes zářivé světlo stovek lamp. Jeho pohled prošel dokonce i stíny v nejvzdálenější části jeho obrovského trůnního sálu a labyrintem chodeb, který dělil jeho sál od Města Mrtvých. A přesto stále neviděl toho, koho hledal.

Bůh netrpělivě poklepal na opěradlo zlatem zdobeného křesla.

Nejvyšší kněz Ten-či-Onen - bůh se nemohl zabývat takovými zbytečnostmi, jako byla jména všech jeho oddaných, všichni přicházeli a odcházeli jako zrnka písku uprostřed písečné bouře - se vyšplhal na kamenný podstavec, na kterém stálo zlaté křeslo, a přitiskl tvář na studené dlaždice.

"O, milovaný a jasný Ra, otče Hory, Vládce Dvou Zemí," začal kněz, "vy, jenž vládne všem lidem, jenž dovoli, aby úroda zrála, jenž zemřel, ale přesto věčně žije, Ó, velký vládce Osirisi, vyslyšte svého pokorného služebníka."

Bůh si povzdechl. "Mluv."

"Překrásný jasný a všemocný pane, vládce zeleně, tento pokorný služebník si přeje vám říct o jistých nepokojích."

"Nepokoje?" Bůh se naklonil dopředu a přiblížil svou mrtvou tvář tak blízko k ležícímu knězi, že se stařec samou hrůzou málem pomočil. "V mém království?"

Kněz ze sebe vykoktal: "Jsou to dva služebníci Tefy a Mewat, kteří pohoršují ostatní vaše poddané špatným chováním. Jistě není vaším přáním, aby vyvolávali opilecké šarvátky v kněžských svatyních a děsili ubohé tanečnice tak strašlivým způsobem. A říká se, že ve svých temných komnatách provádějí ještě horší zvěrstva." Starý kněz se nahnul. "Říkám vám jen to, co se povídá mezi ostatními, ó králi nejmocnějšího západu, milovaný a nesmrtelný Osirisi."

Bůh se posadil a byl rád, že mu maska zakrývá jeho pobavený výraz. Uvažoval, jak dlouho asi těm zbabělcům trvalo, než posbírali svou odvalu a odvážili se s tímto tématem vystoupit. Chvilku uvažoval, že ho dá sežrat krokodýlům, ale nemohl si vzpomenout, jestli byl tento kněz Občan nebo Loutka. Tak jako tak by to přineslo zbytečné potíže.

"Měl bych to zvážít," řekl a zvedl ceremoniální hák a cep. "Osiris miluje své služebníky, ty velké i ty malé."

"Ať je pozhnaný náš pán Života a Smrti," řekl rychle kněz a odpízlil se zpátky. Když se vzala v úvahu jeho nevýhodná pozice, zvládl to ve skvělém čase - jestli byl Občan, pak zvládl své simulační schopnosti na jedničku. Bůh se rozhodl, že bylo dobře, že ho nedal sežrat krokodýlům - jednoho dne by se mu mohl hodit.

A co se týče zlovolných božských služebníků... no, tak se měli chovat, že ano? Přirozeně dával přednost tomu, aby ty nekalosti tropili někde jinde než v jeho nejoblíbenější a nejdokonaleji vytvořené svatyni. Ať si tedy teď udělají prázdniny někde ve starém Chicagu nebo v Xanadu. Pak ho napadlo, že by možná bylo třeba něco víc než pouhé vyhoštění. Trocha disciplíny by rozhodně přišla vhod tam, kde měli své zájmy také ten tlustý a ten tenký.

Zahnal své myšlenky a soustředil se na hlas trubek a pravidelné bušení bubnů v zadní části trůnního sálu. Ve stínu tam zářily žlutozelené oči.

"Konečně," řekl a zkřížil své královské emblémy na prsou.

Tvor, který vystoupil z temnoty a před kterým se kněží roztupovali jako obrovská řeka kolem ostrova, měřil nejméně osm stop. Jeho pohledná hnědá svalnatá postava byla plná vitality, ale tvor byl od krku vzhůru netvor. Šakalí hlava se

pootočila a sledovala, jak kněží ustupují. Netvor ohnul rty a vycenil velké bílé zuby.

"Už na tebe čekám, Posle Smrti," řekl bůh. "Čekám už dlouho."

Anubis padl na jedno koleno a po chvilce vstal. "Měl jsem nějaké věci na práci."

Bůh se nadechl, aby se uklidnil. Potřeboval tohoto tvora pro jeho nevšední talent. A to si musel neustále připomínat. "Věci?"

"Ano. Jen pár záležitostí." Vyplázl dlouhý červený jazyk a olízl si čenich. Ve světle loučí se na jeho zubech zalesklo něco, co vypadalo na jeho bílých zubech jako stopy krve.

Bůh se znechuceně zašklebil. "Ty tvoje útoky. Zbytečně se vystavuješ riziku. To není dobré."

"Vždycky dělám to, co se mi líbí." Pokrčil širokými rameny a v očích se mu zlověstně zalesklo. "Ale zavolal jste mě a já přišel. Co chcete, kmotře?"

"Neříkej mi tak. Je to impertinentní a nevhodné." Starý bůh se znovu zhluboka nadechl. Bylo těžké nenechat se poslem vyprovokovat, jelikož každý jeho pohyb vyzařoval zpupnost a destrukci. "Objevil jsem něco nesmírně důležitého. Zdá se, že mám protivníka."

Zuby se znovu krátce zaleskly. "Chcete, abych ho zabil?"

Bohův potěšený smích byl dokonale srdečný. "Ty mladý blázne! Kdybych věděl, kdo to je, už bych tě dávno na něho poslal a nenazýval bych ho svým protivníkem. Ať už je to on nebo ona."

Šakal naklonil hlavu na stranu jako zvědavý pes. "Tak co ode mě tedy chcete?"

"Zatím nic. Ale brzy tu bude spousta temných uliček, ve kterých budeš moct začít lovit. Čeká tě spousta kostí, které budeš moct rozdrtit v těch svých mocných čelistech."

"Zdáte se mi... šťastný, kmotře."

Bůh se zašklebil, ale tentokrát jeho poznámku nechal být. "Ano, jsem šťastný. Už je to tak dlouho, kdy jsem si mohl naposledy ověřit své schopnosti, kdy se se mnou utkal někdo jiný než jen slabí protivníci. Skutečnost, že se objevil někdo, kdo se zapletl mezi mé plány, je velmi potěšující. Můj největší test přichází, a kdyby nebyla žádná opozice, nebylo by umění."

"Ale vy přece nevíte, kdo to je. Možná je to někdo... uvnitř Bratrstva."

"O tom už jsem také přemýšlel. Je to možné. Nepřilíší pravděpodobné, ale přesto možné."

Zelenožluté oči se opět zaleskly. "Mohl bych to pro vás zjistit."

Myšlenka na to, že by odvázel tohoto strašlivého netvora, byla sice lákavá, ale nepomohlo by to. "Myslím, že ne. Nejsi můj jediný sluha a já mám na sbírání informací někoho méně drsného."

Šakalův tón byl nedůtklivý. "Takže vy jste mě odvedl od mé práce jenom proto, abyste mi řekl, že pro mě nemáte žádné úkoly?"

Bůh se zavrtěl, až obvazy kolem jeho mumifikovaného těla zavržaly. Začal narůstat a zvětšoval svůj objem tak dlouho, až se jeho posmrtná maska tyčila nad podlahou trůnního sálu. Kněží vyděšeně vykřikli jako spáči, které trápí stejný sen. Šakal o krok ustoupil.

"Já zavolám, a ty přijdeš," zaburácel mocným hlasem, který se odrazil od barevného stropu trůnního sálu. "Nemysli si, že jsi nenahraditelný, Posle!"

Šakal se chytil za hlavu, začal sténat a kvílet a pak padl na kolena. Nářek kněží ještě zesílil. Potom, co si vychutnal chvilku jejich utrpení, Osiris zvedl ruku a nemilosrdná bolest ustala. Anubis padl na podlahu. Trvalo hodnou chvíli, než byl opět schopný vstát na ruce a kolena. Celý se třásl, když se skloněnou hlavou a svěšenými ušima předstoupil před trůn.

Bůh se opět zmenšil na normální velikost a spokojeně si prohlížel Anubisův shrbený hřbet. "Shodou okolností pro tebe přece jen mám nějaký úkol. A ten úkol se týká jednoho z mých kolegů, ale je to záležitost o něco méně delikátního charakteru, než je odhalování mé tajné svatyně. Za malou chvíli uslyšíš mé rozkazy."

"Jsem vám velmi vděčný, můj pane." Netvor měl hlas tak chraplavý, že mu bylo stěží rozumět.

Svíčky v Abydosu-Co-Byl zablikaly a Posel Smrti dostal další úkol.

* * *

Dread odpojil skleněné vlákno a svalil se z postele na zem. Bolestí zavřel oči, odplazil se do koupelny a zachytil se okraje vany, pak se přitáhl a vyzvracel kebab, který měl k obědu. Jeho žaludek se přestal křečovitě svírat dlouho potom, co vyprázdnil celý jeho obsah. Když se konečně uklidnil, opřel se o stěnu a ztěžka oddechoval.

Starý Muž ještě nikdy předtím nic takového neudělal. Sem tam se ozvalo bolestivé bzučení v uších nebo nepříjemná závrať, ale nikdy to nebylo tak hrozné jako nyní. Měl pocit, jako kdyby mu někdo zabodl do ucha pletací jehlicí a druhým uchem ji vytáhl ven.

Výplivl do ručníku sliny, pak se namáhavě zvedl a naklonil se k umyvadlu, aby si omyl zvratky ze rtů a brady.

Už je to dlouho, co mu někdo způsobil tak strašnou bolest. Musel se nad tím zamyslet. Část jeho já, ta část malého děčka, kterému se poprvé dostalo konfrontace s dospělými autoritami, když praštil jiné šestileté dítě kladivem do obličeje, chtěla zjistit jméno toho starého bastarda, vypátrat jeho úkryt v RL a pak ho propíchnout jako sele a stáhnout ho z kůže. Ale jiná část jeho já, ta část dospělého, který z toho dítěte vyrostl, se naučila slušnému chování. Obě části však svorně obdivovaly cvičení holé síly. Až se sám jednoho dne ocitne na samém vrcholu, nebude se chovat jinak. Slabí psi se stávají kostmi pro své silnější protivníky.

Bezmocný vztek byl na obtíž, připomněl si. Ačkoli Starý Muž skutečně na obtíž byl, kdyby se po něm pustil, bylo by to stejné jako pokusit se zničit peklo tím, že bude házet kameny na ďábla. On byl velkým kolem v celém Bratrstvu - podle toho, co Dread věděl, byl možná dokonce ten největší. Pravděpodobně žil obklopený po zuby ozbrojenou tělesnou stráží v jednom z těch podzemních bunkrů, ve kterých našli neobvyklou zálibu právě odporní boháči. Nebo možná pobýval na nějakém opevněném ostrově jako ten ničema z Malajsie.

Dread cítil své vlastní št'avy a začal znovu plivat. Musí být trpělivý. Pro tuto chvíli byla zlost naprosto zbytečná, mohla posloužit jen jako dobře kontrolované palivo. Bylo mnohem jednodušší dělat to, co Starý Muž chce. Pro tuto chvíli. Nastane jistě den, kdy šakal zardousí svého pána. Trpělivost. Trpělivost. Zvedl hlavu a zadíval se na svůj odraz v zrcadle. Potřeboval se vidět opět čistý, tvrdý a nedotčený. Nikdo nikdy nezpůsobil, aby se cítil tak jako nyní, a ti, kteří se o to pokusili, byli už dávno mrtví. Jen těch prvních několik zemřelo rychle.

Trpělivost. Jen žádné chyby. Uklidnil svůj dech, narovnal se a protáhl napjaté svaly. Naklonil se blíž k zrcadlu, z něž se na něj díval hrdina s černýma nelítostnýma očima a zbavil ho veškeré bolesti. Nezastavitelný. Hudba. Vrací se zpátky silný.

Chvilku zíral na špinavou vanu a pak pustil vodu. Omyl zbytky zvratků. Vymaž si z paměti tu potupnou scénu s vanou. Soustřed' se na něco jiného. Nezastavitelný.

Ještě že ta nová práce je v RL. Byl unavený bezútěšnou hloupostí těch bohatých bláznů, žijících ve fantazii, kterou měli jen proto, že si to mohli dovolit. Tento úkol bude opravdu riskantní, a na konci bude skutečná krev. To stálo rozhodně za to, protože jedině on měl ty zvláštní schopnosti.

Cíl... zamračil se. Bez ohledu na to, co řekl Starému Muži, rozhodně nebyl takový blázen, aby se zdržoval uprostřed členů Bratrstva. Příliš neodhadnutelné jako nějaká věc na síti, kterou viděl kdysi ve škole, králové a královny trávící a podvádějící se navzájem. Přesto má právě taková věc skryté výhody. Ať se tedy vzájemně pozabíjí. To jen přiblíží den, kdy bude moct začít jednat.

Znovu si vypláchl ústa a pak se vrátil do postele. Potřeboval svou hudbu - není divu, že se nechal vyvést z míry. Soundtrack vložil vše do příslušné perspektivy, hýbal příběhem. Zaváhal, když si vzpomněl, jakou bolest mu právě před chvílí způsobil implantát, ale váhal jen okamžik. On byl Dread a jeho zvolené jméno bylo také jméno jeho zvolené hry. Jeho hry. A žádný stařec na něho nebude pouštět hrůzu.

Přivola hudbu. Přišla k němu bezbolestně, synkopický rytmus, tiché bubny a táhlý tón basy. Přidal několik základních akordů. Znělo to zlověstně a chladně. Myslící hudba. Plánující hudba. Nikdy mě nedostaneš, má hudbo.

V této chvíli už je asi podzemní garáž ve městě plná policistů, jistě sbírají každé zrnko prachu, fotí, snímají otisky a dívají se, proč bezpečnostní kamery nezaznamenaly z celého zločinu vůbec nic. Všichni budou stát kolem a zkoumat kousky bílé a červené látky.

Ubohé kotě. Jen nechtěla, aby se někdo dotýkal toho, co patří pouze jí.

Další mrtvá, budou říkat. Bude se o tom brzy mluvit v celé síti. Nesměl zapomenout dívat se na hlavní večerní zprávy.

Dread se opřel o bílou zeď a kolem něj pulzovala hudba. Je čas dát se do práce. Posbíral informace, které mu ten starý bastard poslal, pak vyvolal nějaké vizuály a mapy a pustil se do prohlížení třírozměrných nákrešů cílové oblasti.

Vznášely se před ním ve vzduchu jako nebeské vize proti pozadí další bílé stěny.

Všechny jeho stěny byly bílé. Kdo potřeboval obrázky, když si mohl vytvořit své vlastní?

Kapitola 9

Šílené stíny

INTERNET/ZÁBAVA: Nejvyšší sledovanost Concrete Sun v květnu

(vizuál: několik explozí, muž v bílém plášti)

VO: Závěrečné epizody seriálu Concrete Sun byly nejsledovanějším programem v síti za měsíc květen...

(vizuál: muž v bílém plášti líbá jednonohou ženu)

...pořad sledovalo šedesát procent všech domácností po celém světě.

(vizuál: muž v bílém plášti nese obinadly ovázaného psa)

Příběh prchajícího lékaře, skrývajícího se v chudinském městě BridgeNTunnel, je dramatem s nejvyšší sledovaností za poslední čtyři roky...

RENIE PRUDCE OTOČILA HLAVOU A OTESTOVALA vzor - nekonečná dominová řada mřížek v kontrastních barvách se pohnula. Renie se ušklíbla. Dotkla se jednoho ze zářezů na straně helmy a zvýšila tak tlak polstrování. Zavrtěla hlavou, teď to bylo mnohem lepší.

Zvedla ruku a ohnula pravý ukazováček. Přední mřížka, jednoduchá nosná mřížka v barvě zářivé žluté zůstala na svém místě, zatímco ostatní mřížky se trochu roztáhly od sebe. Vzdalovaly se od sebe, až byly příliš daleko. Renie pohnula prstem a vzdálenost se opět zmenšila. Naklonila prst doprava a mřížky začaly rotovat, každá částice se na okamžik zařadila za tu před sebou a celek vytvořil neonovou spirálu, než se mřížky opět zastavily.

"Teď to zkus ty," řekla !Xabbuovi.

Opatrně pohyboval rukama v komplexní sérii pohybů, z nichž každý představoval rozličné úhly nastavení, vzdálenosti a přístupy od senzoru, vbudovaného do přední části průzoru na jeho helmě, který fungoval jako třetí oko. Nekonečná sekvence barevných mřížek na jeho pohyby reagovala, mřížky se otáčely, zmenšovaly, měnily vazby jako explodující vesmír plný hvězd. Renie spokojeně přikyvovala, přestože ji !Xabbu nemohl vidět - testovací vzor a nekonečná černota byly jen vizuály.

"Dobře," řekla. "Teď vyzkoušíme tvou paměť. Vezmi si tolik mřížek, kolik chceš - ne však z přední řady - a vytvoř polyhedron."

!Xabbu si opatrně vybral. Když se ostatní mřížky začaly posunovat, aby zaplnily prázdné místo, srovnal ty, které si vybral, a seřadil je do diagonály, pak rychle sestavil dvojité trojúhelníky do koule s řadou rovných plošek.

"Jde ti to dobře." Renie měla radost. Ne že by na tom měla kdoví jakou zásluhu - nikdy ještě neučila nikoho, kdo by

pracoval s takovým nasazením jako !Xabbu, navíc měl od přírody mimořádné schopnosti. Jen velmi málo lidí se dokázalo přizpůsobit nepřírozenému chování síťového prostoru tak rychle a komplexně, jako se to podařilo jemu. "Mohl bych toho tedy už nechat, Renie?" zeptal se. "Prosím? Už na tom děláme od rána."

Tleskla rukama a vzor zmizel. O několik okamžiků později stáli proti sobě v šedi. Jeden sim proti druhému. Nemusela mu odpovídat. Měl pravdu. Váhala. Neustále se probírala svými přípravami, jako kdyby se chystala na nějakou bojovou misi a ne na výlet do Vnitřního Okruhu, kde chtěla nasbírat informace.

Ne, tak to nebylo, upřímně řečeno, pro outsidersy, jako byli oni, neexistovalo nic takového jako jednoduchý výlet do Vnitřního Okruhu. Možná tam budou bariéry, přes které se nedostanou, a nebude ani trochu záležet na tom, jak dobře byli připravení. Ona však nechtěla riskovat, že ji někdo objeví a vyhostí kvůli nějaké hlouposti, které se dalo předem zabránit. A kromě toho pokud na cestě do Toytownu bylo něco nelegálního a nebezpečného, prozrazení jejího pátrání bezpochyby viníky uvede do střehu a v krajním případě by se mohli dokonce pokusit zničit důkazy, které by mohly pomoci Stephenovi.

"Nechtěl jsem být hrubý, Renie." !Xabbuův sim zvedl mírně ruce, jako by prosil o mír, a na jeho ústech se objevil poněkud mechanický úsměv. "Ale já si myslím, že jsi šťastnější, když můžeš alespoň něco dělat."

"Máš nejspíš pravdu. Odpoj se a skonči."

Všechno zmizelo. Renie zvedla vizor na své helmě a opět se ocitla uprostřed místnosti v polytechnickém institutu. Křovák si také sundal helmu, zamrkal a ušklíbl se.

Renie se začala reflexivně probírat svým mentálním seznamem, zatímco !Xabbu dokončil zkoušku, kterou podle slov zkoušejícího složil na výbornou, jak se očekávalo. Renie zatím vytvořila nejen krycí simy, které budou potřebovat na cestě Vnitřním Okruhem, ale také několik zpětných souborů. Kdyby něco nevyšlo, mohli se svléknout ze svých prvních identit jako ze staré kůže. Ale nebylo to tak jednoduché. Vytvořit falešnou identitu nebylo o nic jednodušší než vytvořit totéž pro RL, a v mnoha směrech to byl naprosto stejný proces.

Renie strávila v posledních několika dnech spoustu času tím, že se probírala spodními oblastmi v síti. V ekvivalentech temných uliček Lambda Mallu se potulovala celá řada nepřijemných lidí, pro které bylo vytváření falešné identity každodenním chlebem. Ona se však rozhodla, že se tohoto úkolu ujme sama. Jestli při svém pátrání ve Vnitřním Okruhu narazí na něco důležitého, postižení se okamžitě vydají za prodáváči falešné identity. Žádný z nich by bezpochyby nezatajil cennou informaci, kdyby bylo v sázce jeho zdraví nebo dokonce život.

A tak popíjela hektolitry kávy a kouřila jednu údajně bezkarcinogenní cigaretu za druhou, až vytvořila malé akisu, jak se tomu říkalo za starých časů. Propracovala se celou řadou obskurních infobank, kopírovala kousky a kousičky, které se jí hodily, vsouvala falešná kontrolní data do systémů, jejichž obranné schopnosti byly poněkud slabé nebo zastaralé. Podařilo se jí vytvořit poměrně solidní identitu jak pro sebe, tak pro !Xabbua a, jak doufala, měla v záloze i nějaké pojistky, kdyby něco nevyšlo.

Zjistila si také pár věcí o Mistru J, což byl také jeden z důvodů, proč celé ráno nutila !Xabbua provádět cvičení. Klub ve Vnitřním Okruhu měl velmi temnou pověst a míchat se do jeho operací mohlo způsobit skutečně velmi vážné potíže. Přes veškerou počáteční netrpělivost byla nakonec přece jen ráda, že ji !Xabbu přemluvil, aby na něj počkala. Vlastně by se jí na přípravu klidně hodil ještě jeden týden...

Nadechla se. Dost. Jestli si nebude dávat pozor, narazí na některého z těch přeopatrných, co se vrací pětkrát ke dveřím, aby se ujistili, že zamklí.

"Dobrá," řekla. "Dáme se do toho."

Ještě naposledy zkontrolovali postroje, které visely od stropu na dlouhých řemenech a kladkách, což umožňovalo uživateli volný pohyb ve VR, stejně jako ho to chránilo před tím, aby nenarazil do skutečné zdi, nebo spadl a ublížil si. Když je kladky vynesly do vzduchu, viseli oba vedle sebe uprostřed polstrované místnosti jako párek marionet, když má loutkář den volna.

"Dělej, co ti řeknu, a na nic se mě neptej. Nemůžeme si dovolit udělat nějakou chybu - v sázce je život mého bratra. Odpovědi ti dám, až bude po všem." Renie ještě naposledy zatahala za všechny kabely, aby se ujistila, že se během jejich výletu žádný neuvolní, pak si nasadila helmu a oba je vzápětí obklopila šedí síťového prostoru. "A pamatuj si, že ne všechny oblasti ve Vnitřním Okruhu jsou bez odposlechu, jakmile vstoupíme do klubu, musíš si připomínat, že by mohl někdo poslouchat."

"Rozumím, Renie." Jeho hlas zněl kupodivu poměrně vesele, přestože mu stačila už dvakrát během rána udělat nepříjemnou přednášku.

Mávla rukou a vydali se na cestu.

* * *

Dav, čekající před bránou do Vnitřního Okruhu, byl jako vždy barevný a velmi hlučný. Jak ji začalo zvonit v uších, až jí z toho rozbolela hlava, uvědomila se, že při své opatrnosti, aby skutečně na nic nezapomněla, nastavila odposlech na příliš vysoký stupeň. Pootočila zápěstím a otočila prstem a zvuk se ztišil na únosnou hladinu.

Po chvíli, kdy Renie netrpělivě přešlapovala, se konečně dostali do přední části fronty. Úřednice vypadala klidně a zdvořile a nezdálo se, že by měla chuť vyvolávat nějaké potíže. Prohlédla si jejich falešné identifikace a pak se zeptala, jestli důvod k jejich návštěvě, uvedený společně s ID balíčkem, je správný.

"Ano, souhlasí. Dohlížím na instalaci, na kterou jsme měli nějaké stížnosti." Alias Renie předvedla pracovní kartu jedné velké Nigerijské programovací společnosti a uvedla, že !Xabbu je pracovník instalační firmy, u které zjistila velmi neuspokojivé pracovní výsledky.

"A kolik času budete potřebovat, pane Otepi?"

Renie byla ohromená - taková ochota! Nebyla zvyklá, že by s byrokraty v síti bylo tak snadné pořízení. Pozorně si usměvavou úřednicí prohlížela a uvažovala, jestli snad nemá tu čest s nějakým druhem hyperaktualizované celní

Loutky. "Těžko říct. Když ten problém bude jednoduchý, mohl bych ho opravit sám, ale nejprve to budu muset zjistit." "Osm hodin?"

Osm! Znala lidi, kteří byli ochotni zaplatit za tak dlouhou dobu ve Vnitřním Okruhu několik tisíc - vlastně jestli jim zbude nějaký čas, až skončí, měla v úmyslu jednoho z takových lidí najít. Uvažovala, jestli by se měla pokusit získat ještě trochu víc času - možná byla tato loutka rozbitá jako bankovní automat, který jen rozdával a rozdával peníze - ale pak se rozhodla, že raději nebude pokoušet štěstí. "To by mělo stačit."

V dalším okamžiku se už vznášeli širokou ulicí k monumentálnímu náměstí.

"Ty si to neuvědomuješ," řekla !Xabbuovi na soukromé lince, "ale já jsem byla právě svědkem zázraku."

"Co se stalo?"

"Byrokratický systém skutečně dělá to, co by měl dělat."

Obrátil se na ni a na tváři svého simu měl úsměv, který mu Renie vytvořila pro návštěvu celnice. "Což znamená, že pustil dovnitř dva lidi, kteří předstírají, že tu mají nějakou legitimní práci?"

"Nikdo nemá rád komedianty," ukázala před sebe a vystoupila ze soukromé linky. "Jsme čisti. Teď můžeme jít, kam budeme chtít, s výjimkou soukromých uzlů."

!Xabbu se rozhlížel po náměstí. "Lidé jsou tu jiní, než jaké jsem viděl v Lambda Mallu. A struktury jsou mnohem extrémnější."

"To je proto, že jsme téměř v centru moci. Lidé tady dělají to, co chtějí, protože si to mohou dovolit." Ta myšlenka se jí dotkla jako kousek hořícího popele. "Jsou to lidé, kterým projde úplně všechno. Nebo si to alespoň myslí." Stephen ležel v kómatu v nemocnici už několik týdnů, zatímco člověk, který mu to způsobil, si vesele užíval svobody. Opět se jí zmocnila vlna zuřivosti. "Tak pojďme, porozhlédneme se trochu v Toytownu."

Lullaby Lane byla ještě přeplněnější, než když tu Renie byla naposledy. Všude se hemžila těla. Renie rychle stáhla !Xabbua do postranní uličky, aby zkusila přijít na to, co se tu děje.

Dav se pohyboval jedním směrem. Lidé pokřikovali a zpívali. Vypadalo to jako nějaký průvod. Jednotlivé simy, kterými se lidé vybavili, vypadaly poněkud bizarně. Některé byly příliš velké, jiné příliš malé, některé měly končetiny navíc, jiné byly rozdělené na jednotlivé tělesné části, které se pohybovaly samostatně. Některé ze simů se dokonce měnily rovnou před očima: jedna postava s fialovými vlasy měla připevněná obrovská netopýří křídla, která se postupně rozpustila a proměnila ve stříbrný tyl. Mnohé simy se měnily každou chvíli, narůstaly jim nové končetiny, měnily se jim hlavy, kroutily se do roztodivných tvarů jako horký vosk, dopadající do studené vody.

Vítejte v Toytownu, pomyslela si. Vypadá to, jako kdybychom dorazili právě včas na sjednocení Spolku Hieronyma Bosche.

Vzala Křováka do vyššího patra, odkud měli mnohem lepší výhled. Několik simů drželo nad hlavami zářivé transparenty s nápisem "Svoboda!", jiné měly to slovo vypálené ohnivým písmem nad hlavami. Jedna skupina simů se dokonce proměnila v řadu velkých písmen, které dohromady vytvářely nápis: "Den Mutace." Ačkoli měla většina přítomných simů extrémní design, byly také velmi nestabilní. Některé se rozpadaly na kusy a vypadalo to, jako kdyby něco podobného neměly vůbec v úmyslu, jiné se uprostřed kroku rozpustily a zmizely docela.

Domácí programování, usoudila. Udělej si sám. "Je to nějaká protestní demonstrace," řekla !Xabbuovi.

"Proti komu, nebo čemu?" Visel ve vzduchu vedle ní, na jeho jednoduché tváři se vyjímал vážný výraz.

"Hádala bych, že to musí být proti zákonu simového omezení. Ale podle mě příliš netrpí, když si mohou dovolit se tady potloukat." Pohrdavě se ušklíbla. "Děti boháčů se vztekají, že jim jejich rodiče nedovolí, aby se parádily. Pojďme."

Předběhli průvod a na konci Lullaby Lane zatočili. Tam byla ulice docela opuštěná. Bez narušení uličního divadla byla kvalita sousedství okamžitě zřejmá. Od její poslední návštěvy spousta soukromých uzlů o poznání více ošuměla. Obě strany ulice byly obklopeny kostrami bezbarvých budov.

Vzdálená hudba je konečně přivedla na zářivý konec ulice. Uprostřed omšelosti a opuštěnosti celého prostředí vypadal pestrobarevný a živý Mistr J ještě o poznání zlověstněji.

!Xabbu zíral na obrovskou šelmí tlamu na fasádě. "Tak to je ono."

"Soukromou linku," odsekla Renie. "A drž se na ní, dokud nebudeš muset někomu odpovědět na nějakou otázku."

Jakmile odpovíš, přepni se opět zpátky. Nedělej si starosti, že ti bude chvilku trvat, než odpovíš - jsem si jistá, že je tu spousta lidí, jejichž reakce nejsou tak rychlé, jak by být měly."

Pomalu pokračovali dál a sledovali zářivou fasádu budovy.

"Proč tu kolem nejsou žádní lidé?" zeptal se !Xabbu.

"Protože to není část Vnitřního Okruhu, která ráda vítá turisty. Lidé, kteří do Mistra J přicházejí, jdou pravděpodobně rovnou dovnitř. Jsi připravený?"

"Myslím, že ano. A ty?"

Renie zaváhala. Vypadalo to jako zdvořilostní otázka, ale Křováka své otázky vždycky myslel vážně. Cítila, jak je napjatá a jak jí praskají nervy. Několikrát se zhluboka nadechla a přinutila se ke klidu. Zubatá tlama nade dveřmi pohybovala rudými rty, jako by chtěla vyslovit nějaký slib. Úsměv mistra Jingo, tak tomu místu říkali. Proč ale změnili jméno a nechali tu odpornou grimasu?

"Není to hezké místo," řekl náhle !Xabbu.

"Já vím. Ani na chvilku to nezapomínej."

Roztáhla prsty a v dalším okamžiku se ocitli ve stinné komnatě se zlatě rámovanými zrcadly místo zdi. Jak se Renie otočila, aby se v místnosti rozhlédla, všimla si, že utajenost - malé zpoždění mezi započítáním a akcí, které bylo typické pro virtuální prostředí - tu byla velmi nízká. Vlastně toto prostředí dokonale imitovalo skutečný svět. Detailní práce byla také impresivní. V kapli nebyla jen zrcadla, obklopovalo je tu také nejméně tisíc duchů - postavy mužů a žen stejně tak jako zvířat se vznášely kolem dvou viditelných simů. Zdálo se, že se výborně baví.

"Vítejte u Mistra J," ozval se nějaký hlas s podivným anglickým přízvukem. Nedal se přisoudit žádnému z duchů, odrážejících se v zrcadlech.

Renie se otočila a před sebou uviděla elegantně oblečeného vysokého bílého muže. Zvedl ruku, na které měl nataženou rukavici, zrcadlo zmizela a zanechala je tři v pilíři světla uprostřed neproniknutelné černoty. "Jsme rádi, že jste k nám přišli." Jeho hlas se přiblížil, jako kdyby šeptal Renie do ucha. "Odkud jste?"

"Lagos," řekla Renie a sotva se dokázala nadechnout. Doufala, že její vlastní hlas bude upraven o oktávu níž, aby odpovídal mužskému převleku a nezněl tomu muži tak pisklavě, jako zněl jí. "My... už jsme toho o tomto místě slyšeli celou spoustu."

Mužův úsměv se ještě více rozšířil a mírně se uklonil. "Jsme hrdi na to, že máme reputaci po celém světě, a rádi uvítáme přátele z Afriky. Pochopitelně jste už plnoletí?"

"Ovšem." Když promluvila, věděla, že se digitální prsty za jejím převlekem pomodlily - i když ne dost: lhaní a zapírání bylo to jediné, co toto místo potřebovalo. "Ukazuji tady svému příteli nějaké části Vnitřního Okruhu. Ještě tu nikdy nebyl."

"Výtečně. To jste ho přivedl na správné místo." Dokonale oblečený muž je přestal rušit, což znamenalo, že jejich indexy prošly. Mávl teatrálně rukou a uprostřed temnoty se objevily dveře. Byl to obdélníkový otvor, ze kterého vycházelo mlžné červené světlo. Ozýval se odtamtud rámus - hlasitá hudba, smích, vzrušené hlasy. "Ať se vám tu líbí," řekl. "A řekněte o tom i přátelům." Když zmizel, zamířili k rudé záři.

Hudba se vyhnula ven, aby je vtáhla dovnitř jako chapadlo nějakého obrovského, ale neviditelného tvora. Znělo to jako jazz nebo swing z minulého století, ale s tím rozdílem, že hudba měla něco jako podivnou škytavku a ozývaly se tu i jakési zvuky, podobné bušení srdce nějakého číhajícího predátora. Bylo to poutavé. Renie si uvědomila, že ji hudba strhla ještě dřív, než pochopila první slova, ale ta se dostavila velmi rychle.

"Není žádné volání po konsternaci,"

zpíval někdo, zatímco hudba orchestru kvílela a bušila v pozadí,

"usmívají se, tvář je dostatečnou pozvánkou..."

Žádný kecý!

Tak přines svou láhev a oslavuj..."

Místnost byla neuvěřitelně velký, monstrózní, rudě osvětlený osmiúhelník. Pilíře v každém úhlu byly vysoké jako mrakodrapy a mizely ve stínu vysoko nad jejich hlavami. Vertikální řady světél, které je lemovaly, se uprostřed spojovaly a mizely v dálce jako lesknoucí se šňůrky. A vysoko nad zemí, téměř u stropu, bez ustání střílely prskavky, kontrastující s nekonečnou temnotou.

Kulatá světla pronikala zakouřeným vzduchem a vytvářela zářivě rudé elipsy na sametových stěnách. Mezi jednotlivými pilíři se rýsovaly stovky balkonů, seřazených v několika desítkách pater. Vysoko nahoře je zakrývaly husté mraky, takže nebylo možné se pater dopočítat. Sál vypadal jako houbový les, vytvořený tisíci stolů, které pokrývaly lesklou podlahu, a mezi nimi se jako tenisové míčky pohybovaly postavy ve stříbrných oblecích - tisíce číšníků a číšnic se hemžily všude kolem jako drobné kapky rtuť.

Uprostřed ohromného sálu stál na vyvýšeném létajícím pódiu orchestr. Pódium se lesklo a houpalo jako čertovo kolo. Muzikanti na sobě měli černobílé společenské obleky, ale na nich samotných nic společenského nebylo. Vypadali jako dvojrozměrné kartounové obrázky. Podle toho, jak hudba probíhala, se jejich tvary chvěly jako šílené stíny - některé postavy narůstaly do takových rozměrů, až se jejich hlava téměř dotýkala horních balkonů. Velké zuby cvakaly po návštěvnicích, kteří ječeli a dávali se smíchy, když se řítily do nižších pater za bezpečím.

Jen zpěvačka v bílých šatech, stojící na vzdáleném kraji pódia, svou velikost neměnila. Jak se kolem ní stinní muzikanti tyčili, vypadala jako zářivý kousek světla.

"Tak odhod' stranou znepokojení,"

zpívala, a její hlas byl zčásti chraplavý a zčásti se chvěl jako hlas dítěte, kterému rodiče dovolili zůstat pozdě vzhůru a ono se teď muselo dívat, jak se dospělí s přibývajícím alkoholem začínají chovat divně.

"Vklouzni do synkopování - o nic nejde!"

Autobus

nás do stanice Party odveze..."

Zpěvačka byla jediným bodem světla uprostřed kyklopského sálu s šíleným orchestrem. Renie si po chvíli uvědomila, že vlastně nic jiného ani nevidí. Velké černé oči uprostřed bledé tváře způsobovaly, že ta žena vypadala téměř jako kostlivec. Záplava světlých vlasů jí sahala do půlky zad a spolu s těmi bílými šaty vypadala jako nějaký exotický pták.

"Rovnou se posad'..."

a ten zamračený pohled zahod'!

Zpívej na zdraví Toytownu!

Vyber píseň

a zpívej!

Všechno, co je předem dané, bude špatné..."

Zpěvačka se kývala zepředu dozadu jako holubice v prudkém větru. Velké oči měla nyní zavřené, jako kdyby si vychutnávala konec písně, ale Renie se to nezdálo. Ještě nikdy neviděla žádnou lidskou bytost, která by vypadala tak moc jako v pasti - a přesto zpěvačka celá zářila a hořela. Mohla být stejně dobře jako žárovka, která skrývá příliš mnoho energie a musí se vybit, aby se vyhnula explozivnímu kolapsu.

Renie se pomalu dotkla !Xabbua. Našla jeho ruku a pevně ji stiskla. "Jsi v pořádku?"

"Tohle místo... je ... je prostě neskutečné."

"To je. Pojďme... pojďme si na chvíli sednout."

Vedla ho k balkonu na vzdálené straně sálu - cesta by jim v RL trvala jistě několik minut, ale zde ji bylo možné zvládnout během sekundy. Všichni hudebníci nyní zpívali, tleskali a podupávali na houpajícím se pódiu. Hudba byla tak hlasitá, že se zdálo, jako by se měl celý dům každým okamžikem zřítit.

"Vyžehňte ze srdce váhavost!

Evy a Adamové všech národů,

bud'te šťastní!

Když se tvoří federace..."

Hudba vrcholila a světla blikala čím dál divočeji, paprsky přelétaly jeden přes druhý jako tyčinky Mikáda. Ozvalo se bušení bubnů, poslední troubení lesních rohů a pak najednou orchestr zmizel. V obrovském sále se rozléhal mohutný aplaus a pochvalné dupání.

Renie a !Xabbu se sotva usadili do měkkých sametových křesel, když se před nimi objevil číšník. Vznášel se několik palců nad zemí. Měl na sobě smoking v barvě lesklého chrómu. Jeho simové tělo bylo vymodelované podle nějaké starodávné redukční diety.

"Co si dáte?" zeptal se.

"My... my nemůžeme jíst nebo pít v těchto simech," řekla Renie. "Nemáte něco jiného?"

Věnoval jí významný a mírně pobavený pohled, luskl prsty a zmizel. Za ním se ve vzduchu vznášelo menu se zářivými písmeny.

"Je tady seznam s označením EMOCE," řekl udiveně !Xabbu. "Lítost: mírná intenzita. Štěstí: klidná spokojenost až divoká radost. Uspokojení. Mizérie. Optimismus. Zoufalství. Příjemné překvapení. Šílenství..." Podíval se na Renie.

"Co to má znamenat? K čemu to je?"

"Můžeš mluvit na veřejné lince. Nikdo nebude překvapený, že to je pro tebe něco nového - nebo pro mě. Na tom nezáleží. Nezapomeň, že jsme jen dva chudí hošici z Nigérie, kteří přišli do velkého virtuálního města, aby se tu trochu pobavili." Přepnula linku. "Předpokládám, že tohle jsou pocity, které se dají simulovat. Eddie... tedy chci říct ten kluk, co ho známe, nám řekl, že tu můžeme zažít pocity, i když k tomu nemáme příslušné vybavení. Tedy alespoň to tak tvrdí." "Tak co bychom tedy měli dělat?" Uprostřed obrovského sálu vypadal Křovákův malý sim ještě drobnější, jako kdyby ho zdejší prostředí utlačovalo. "Kam by sis přál jít?"

"Přemýšlím." Díval se na ohnivé nápisy, které se před ním vznášely ve vzduchu. Závěs ze slov, který nabízel trochu soukromí a žádnou ochranu. "Chtěl bych, aby tu nebyl tak velký hluk. Jestli si to tedy můžeme dovolit."

* * *

Byl to stále tentýž balkon, ale jeho barvy poněkud vybledly a kolem byl malý sál Tiché Galerie. Arkádové dveře otevíraly pohled na modrý bazén uprostřed kamenného kláštera.

"To je nádhera!" řekl !Xabbu. "A my jsme sem přišli... jen tak." Luskl simovými prsty, ale nevytvořil žádný zvuk.

"A peníze utíkají z našeho bankovního účtu také... jen tak. Tohle musí být jediný klub v celé říši virtuální reality, kde stojí mňh pronajmout si pokoj než stlačit hladinu hluku u stolu. Myslím, že chtějí přinutit lidi, aby využili jejich služeb."

Renie se narovнала. Bazén byl velmi lákavý. Z lišejníkem porostlého stropu padaly kapky vody a vytvářely na vodní hladině pravidelné kruhy. V lesklém povrchu se odrážela světla loučí na kamenných zdech. "Chtěl bych se tu trochu porozhlédnout. Chtěl bych vidět, jak vypadá zbytek tohoto místa."

"A můžeme si to dovolit?"

Renie přepnula na soukromou linku. "Uložila jsem na kreditní karty našich falešných simů trochu peněz, ale ne moc - učitelům tak dobře neplatí. Ale za tohle platíme jen proto, že jsme si to přáli. Když se tu budeme potulovat - no, myslím, že by nás měli varovat, než nám zruinují konto."

!Xabbuův sim se usmál. "Ty si myslíš, že lidé, kteří vlastní tenhle klub, jsou schopni... jsou schopni všeho. Ale ty je nepodezíráš z toho, že by podváděli své zákazníky?"

Renie neměla chuť se bavit o tom, čeho byli ti lidé podle ní schopni, ani na soukromé lince. "Nikdo se neudrží v obchodě, když začne podvádět zákazníky. To je fakt. Dokonce ani ten klub ve Victoria Embankment - sem tam oškubou nějakého pohlavára, nebo ošidí pár drogových závisláků, ale pořád musí poctivost alespoň předstírat." Vstala a přepnula se opět zpátky. "Tak pojď, trochu se tu porozhlédneme."

Ona i !Xabbu prošli arkádou a zamířili k bazénu. Světla na klidné vodě začala zářit o něco intenzivněji.

"Tudy," řekla a ukázala před sebe.

"Ale..." !Xabbu vykročil za ní a pak se zastavil.

"Je to jen iluze. Nezapomínej na to. A ledaže by vynechali univerzální symboly virtuální reality, pořád bychom měli být schopni najít cestu ven." Udělala další krok a pak zaváhala. Nakonec si ale klekla a skočila. Skok trval velmi dlouho. V

polytechnickém institutu viselo její tělo v postroji, takže nemělo fyzický pocit padání, ale tady v Tiché Galerii viděla, jak se blíží k modrému lesklému povrchu, potom ucítila náraz a gejzír vody a bublin, které se kolem ní vytvořily, když vklouzla pod hladinu. V hloubce svítilo nějaké světlo. Zamířila hlavou k němu.

V dalším okamžiku už byl !Xabbu vedle ní. Na rozdíl od Reme, která skočila do vody jako správný plavec po hlavě s rukama nataženými před sebou, !Xabbu se rozhodl skočit po nohou.

"Co..." začal a pak se rozesmál. "Můžeme mluvit!"

"To není voda. A tohle nejsou ryby."

!Xabbu se znovu zasmál, když se kolem nich vytvořil oblak zářivých rybek s lesklými ploutvemi, kterými točily jako lodními šrouby. Jedna ryba se vzorem žlutých, černých a červených šupin před Křovákem ustupovala a její nos se téměř dotýkal jeho. "To je nádhera," řekl a natáhl se po rybce. Ryba se vyděsila a odplavala.

Dveře stále zářily, ale voda kolem nich potemněla. Pustili se v bazénu do větší hloubky, tedy přesněji simulace bazénu - Renie už viděla na dno, připomínalo mořské dno: skály, bílý písek, vlnící se mořská flóra. Dokonce měla na okamžik pocit, že mezi chaluhami viděla skrývat se něco, co připomínalo svým tvarem lidskou bytost. Mělo to ruce, prsty a jasné oči, ale mělo to také mohutný ocas mořského predátora. Kromě šplouchání vody slyšela ještě nějaký zvuk, jako kdyby někdo zpíval. Znepokojilo ji to, a tak mávla rukou a pobídla !Xabbua k zářivému východu.

Když se přiblížili, všimla si věnce ze zářivých koleček v různých barvách.

"Vezmi si jeden," řekla !Xabbuovi.

!Xabbu mávl rukou a červený kroužek se rozzářil mnohem intenzivněji. Vzápětí se ozval klidný hlas: "Inferno a další spodní komnaty."

!Xabbu se na ni podíval a Renie přikývla, přestože cítila v zádech a na krku podivné chvění. To je přesně takové místo, které číhá na chlapce, jako je Stephen. !Xabbu se znovu dotkl rudého kroužku a celý věnec se rozzářil rudě. Pak se zvětšil a vytvořil kolem nich během krátkého okamžiku tunel ze zářivě červeného světla. Když záře pohasla, byli stále ještě pod vodou, i když to kolem nyní vypadalo skutečně mokře. Renie v první chvíli napadlo, že dveře selhaly.

"Támhle nahoře," řekl !Xabbu a ukázal. Vysoko nad nimi visel další kruh světla, tento vypadal jako pevné kolečko, jako zapadající slunce. "Tak takhle vypadá slunce, když se na ně díváš pod vodou," prohlásil znalecky !Xabbu.

"Tak jdeme." Renie krátce zauvažovala, co asi !Xabbu, domorodec z mělkých vod říční delty, věděl o hlubokých vodách, pak tu myšlenku ale zahнала. Možná byl někdy na veřejném koupališti v Durbanu.

Blížili se k červenému světlu, prodírali se mezi mořskými chaluhami, které jim několikrát zakryly pohled na rudé světlo, a oni se co chvíli ocitli v podivném podmořském šeru. Voda byla zkalená, narušovaná bublinami z kamenitého mořského dna.

Všechna znamení, prozrazující, odkud přišli, zmizela, ale Renie si byla jistá, že když se s !Xabbuem otočí, určitě najdou někde značku, vedoucí zpátky do Tiché Galerie.

Dotkla se prsty jednoho z chlupatých listů chaluh a znovu se podívala, jak je možné vytvořit lepkavý a drsný povrch z nefyzických čísel tak, že když je dotek přenesen s pomocí silového feedbacku zpátky do senzorů v rukavici jejího simového obleku, má dokonalý pocit hmatatelné existence.

!Xabbu natáhl ruku, zatahal Renie za paži a strhl ji na stranu. "Podívej!" Vypadalo to, jako by ho něco vyděsilo. Renie se podívala dolů, kam ukazoval prstem.

V temné hlubině se ukrývalo něco obrovského a tmavého. Renie sotva rozpoznala hladká záda a podivně prodlouženou hlavu, která se zdála poněkud příliš velká na své tělo. Postava se skrývala ve stínu na skalnatém dnu nedaleko místa, odkud přišli. Tvor vypadal jako nějaký kříženec mezi žralokem a krokodýlem, ale byl mnohem větší. Dlouhé tělo mizelo ve stínu daleko za otevřenou tlamou.

"Cítí nás to!"

Vzala ho za ruku a pevně mu ji stiskla. "Není to skutečné," řekla káravě, přestože vlastní srdce měla až v krku. Ta věc přestala z nosu vypouštět vodu a začala líně stoupat vzhůru. Na chvíli jim zmizela z dohledu. Renie přepnula na soukromou linku. " !Xabbu, cítíš mou ruku? To je moje skutečná ruka pod rukavicí. Naše těla jsou v popruzích v místnosti v polytechnickém institutu. Nezapomínej na to."

!Xabbu měl pevně zavřené oči. Renie už něco podobného viděla - děsivá zkušenost ze simulace vysoké kvality může být stejně intenzivní jako skutečný život. Pevně držela svého přítele za ruku a zvýšila rychlost stoupaní.

Něco obrovského napadlo místo, ze kterého se právě odlepili, bylo to obrovské a rychlé jako mezinárodní vlak. Srdce jí poskočilo. Rychle se podívala na obrovskou tlamu plnou zubů, blýskavé oči velké jako její hlava a na temné lesklé tělo, které se ztrácelo v tmavé vodě. Přidala na rychlosti a sama sebe okřikla za to, že se bojí něčeho, před čím právě varovala !Xabbua - za to, že nepoužívá virtuální logiku. Jen vyskoč, ty blázne! Tohle není voda, takže nemusíš plavat. Ať už je to simulace nebo není, určitě nechceš vědět, co se stane, až ta věc dostane do zubů simové tělo?

Mávla pravou rukou a červený disk se dramaticky zvětšil. Jeho povrch se k nim přibližoval. V dalším okamžiku se oba zmítali v širokém a nestabilním jezeru zmatku páry a rudého deště. !Xabbu, stále ještě zasažen tou neobvyklou zkušeností, mával zoufale rukama, aby se udržel ve vzduchu, ačkoli to v tom okamžiku bylo ovládání Renie než jeho vlastní pohyby, co ho drželo v té patřičné pozici. Povrch vody narušil velký lesklý hrb a rychle se k nim blížil. Renie znovu stiskla !Xabbuovu ruku a přenesla je oba na břeh, dvě stě yardů vzdálený od nich.

Ale žádný břeh tam nebyl. Krvavě rudá voda narážela do černé čedičové stěny, šplouchala vzhůru, syčela a vřela, jak se odrážela od stropu a pak padala opět zpátky v podobě hustého deště. Renie a !Xabbu se téměř poslepu přidržovali jednoho místa na kraji jezera, kde s nimi voda zmítala a vlny s nimi bolestivě narážely o dobře simulované kamenné stěny.

Velký hřbet se opět objevil, ale tentokrát se z vody vynořila i hlava. Netvor se rozhlížel ze strany na stranu, hledaje svou kořist. Renie se chvíli nedokázala ani pohnout. To, co považovala za tělo, byl jen tvorův obrovský krk. Hlava se

blížila, rozhrnovala vodu jako ledoborec. Mořský netvor, pomyslela si, když si vzpomněla, jak jí matka četávala z bible, a na chvilku pocítila strašlivý strach, následovaný obrovskou vlnou hysterického veselí při myšlence na to, že ji jednoduché virtuální prostředí tak překvapilo. Její smích však rychle ztlhl, když ji !Xabbu uchopil rukama za krk a za ramena. Jejího přítele se zmocnila panika.

"Není to skutečné!" vykřikla, aby přehlušila hučení vody a řev blížícího se netvora, ale Křovák se zmítal ve své vlastní hrůze a neslyšel ji. Obrovská tlama se otevřela a zlověstně se zablýskala v hustém dešti. Renie zauvažovala, zda by nebylo lepší celou expedici odvolat, ale dosud se ještě nic nedozvěděla. Děsivé na tom celém bylo snad to, že ta věc byla něco jako horská dráha pro děti, jako je Stephen - přesto nebylo zřejmě, co ho uvrhlo do jeho stavu.

Stěny obrovské jeskyně pokrývaly husté vodopády, ale byly tu i desítky míst, kde krvavé světlo prosvítalo přes závěsy vody, jako by tam byla otevřená místa. Renie si jedno z nich náhodně vybrala a vtáhla tam !Xabbua právě v okamžiku, kdy netvor sklonil hlavu a cvakl tlamou naprázdno přesně v místech, kde se před okamžikem vznášeli. Když rychle zamířili k rudému zářivému bodu, Renie si všimla, že kamenná jeskyně byla lemovaná lidskými postavami. Lidé měli ústa dokořán a svíjeli se pod tekoucí vodou, jako kdyby je částečně absorbovaly kamenné stěny. Paže natahovali skrz vodopád směrem k ní. Voda jim kolem rukou bublala tak, že vypadala jako šňůry perel.

Renie a !Xabbu proběhli jedním vodním závěsem a zmizeli ve skalní chodbě právě v okamžiku, kdy zklamaný netvor zařval, až se jeskyně otřásla.

* * *

"Peklo," řekla Renie. "Jsou to jen hry, to je celé. Mělo by to být peklo."

!Xabbu se stále ještě třásl - cítila to, když se rukou dotkla jeho ramene - ale pomalu už se začínal uklidňovat. Tvář jeho simu měla adekvátní výraz, který se podle jejího soudu ukrýval za ní.

"Stydím se za sebe," řekl nakonec. "Choval jsem se hrozně."

"Nesmysl," odpovíděla záměrně velmi rychle. "I mě to vyděsilo, a to se tím žívím." Což nebyla tak docela pravda - velmi málo virtuálních prostředí, která dosud navštívila, bylo tak strašných, jako je toto - ale ona nechtěla brát tomuto malému muži iluze. "Přepni se na soukromou linku. Ta věc ti alespoň mohla dát představu o tom, jaké tu mají programovací metody a jakou silou disponují, že ano?"

!Xabbu se ale nedal tak snadno utěšit. "Nemohl jsem přestat - proto se za sebe tak stydím. Věděl jsem, že to není skutečné, Renie - nezapomněl bych tak rychle, cos mě naučila. Ale když jsem byl ještě dítě, chytil mě krokodýl a jiný chytil mého bratrance. Mně se podařilo utéct, protože ten můj krokodýl neměl tak silné čelisti, ale můj bratranec neměl takové štěstí. Když toho krokodýla o pár dní později našli a zabili, našli jsme mého bratrance v jeho žaludku, byl už napůl strávený a bílý jako mléko."

Renie se otřásla. "Nemůžeš z toho vinit sebe. Bože, měl jsi mi to říct předtím, než jsem tě do toho bazénu vtáhla. Právě takto může virtuální realita ublížit, a nikdo o tom nepochybuje. Ublíží to tam, kde se to dotkne nejruznějších fobií nebo děsivých zážitků z dětství. Ale protože to je kontrolované prostředí, používá se také na léčení těchto fobií."

"Nemám pocit, že bych byl vyléčený," řekl nešťastně !Xabbu.

"Ne, to mě nepřekvapuje." Pevně mu stiskla ruku a pak vstala. Svaly ji bolely - nejspíš to bylo z prodělané námahy, jak za sebou táhla !Xabbua, pomyslela si. "Tak pojď. Promarnili jsme už celou hodinu a ještě jsme nic nezjistili."

"Kde to vlastně jsme?" !Xabbu také vstal, rozhlédl se kolem a najednou se zarazil, jako by ho právě něco napadlo.

"Musíme vyjít ven stejným způsobem, jakým jsme sem přišli?"

Renie se zasmála. "To rozhodně nemusíme. Když se to tak vezme, můžeme odsud zmizet, kdykoli se nám zachce. Jediné, co musíš udělat, je zadat příkaz pro exit."

"To udělám hned teď."

Chodba byla navržena tak, aby tu také proudila voda. Stěny byly ze stejného čedičového kamene, který byl drsný na dotek a odporný na pohled. Na všechno kolem dopadalo rudé světlo.

"Mohli bychom se tu bezcílně potulovat," řekla, "nebo na to můžeme jít trochu vědecky." Na chvíli se zarazila, ale neviděla nic, co by ji napovědělo. "Možnosti," řekla hlasitě a zřetelně. Na stěně za nimi se objevily ohnivé řádky. Pečlivě si přečetla seznam a pak se rozhodla pro tu co nejvíc neutrální možnost. "Schody."

Chodba se zachvěla a pak se před nimi rozplynula, stejně jako když stéká voda do kanálu. Stáli na rovné ploše uprostřed širokého točitého schodiště, které se táhlo od nich nahoru i dolů. Každý schod byl z masivního kusu černého lesklého kamene. Na krátký okamžik byli sami, ale pak se kolem nich objevila řada bledých postav.

"U všech bohů," vydechl !Xabbu.

Schodiště zaplnily stovky průhledných postav, některé se sotva vlekly, protože byly obtěžkané velkými taškami nebo jinými zavazadly. Jiné, o něco lépe viditelnější, se vznášely nad schodištěm jako mlha. Renie si všimla, že na sobě mají pradávne kostýmy mnoha kultur a slyšela šeptání nejruznějších jazyků, jako kdyby tyto stíny představovaly průřez lidskou historií. Mávla rukou, aby zesílila zvuk, ale přesto jim stále nerozuměla.

"Další ztracené duše," řekla. "Zajímalo by mě, jestli se nám někdo pokouší předat nějaký vzkaz. Vzdej se naděje, ty, jenž vcházíš," nebo něco takového."

!Xabbu se tvářil znepokojeně, sledoval nějakou asijskou ženu, která se vznášela vedle něj, plakala a svírala si hlavu rukama. "Co bychom teď měli dělat?" zeptal se.

"Jít dolů." To se zdálo zřejmé. "Musíš jít dolů, než budeš moct vyjít ven - takhle to vždycky funguje."

"Aha." !Xabbu se k ní obrátil a na jeho tváři se najednou objevil úsměv. "Není jednoduché na takovou moudrost přijít, Renie. Udělala jsi na mě dojem."

Chvilku na něho nechápavě hleděla. Mluvila o nekonečných hrách z podzemních katakomb, které hrávala, když byla ještě malá, ale nebyla si jistá, co tou poznámkou myslel. "Tak pojď."

Přemýšlela, jestli cestou narazí na odpor, nebo jestli budou muset hrát podle nějakého scénáře, ale stíny kolem nich jen

procházely a mumlaly jako houf neškodných holubů. Uprostřed schodiště stál jakýsi stařec pouze v bederní roušce, tiše se smál, ramena se mu třásala a z očí mu tekly slzy. Renie se pokusila kolem něj projít, ale on se jí najednou rychle vyhnul a vzápětí se rozpustil jako dým, aby se o malou chvilku později objevil o něco výš. Byl stále stejně shrbený a stále se třásl.

Pokračovali dál téměř půl hodiny a po celou dobu je obklopovali jen podivní mrtví. Vypadalo to, že schodiště je nekonečné, a Renie už začala uvažovat o tom, že by se možná měli vydat raději některou z chodeb, která byla na každé rovné ploše schodiště, když vtom mezi mmláním podivných fantomů zaslechla nějaký hlas.

"... jako ovčácký pes. Ztěžka oddechuje, u rtů má pěnu... však uvidíte!"

Po té poznámce následoval hlasitý smích.

Renie a !Xabbu zatočili za roh. Na rovné ploše před nimi stáli čtyři muži, kteří v porovnání s průsvitnými fantomy vypadali téměř skutečně. Tři z nich byli tmaví a vysocí, měli tmavé vlasy a vypadali neuvěřitelně hezčí, jako polobozi. Čtvrtý muž nebyl tak vysoký, ale zato byl neskutečně mohutný, jako kdyby někdo oblékl hrocha do bílého obleku a nasadil mu lidskou hlavu. Přestože k nim stál zády, když se k němu blížili, a přestože je nemohl slyšet, tlustý muž se na Renie a !Xabbua téměř okamžitě otočil. Renie cítila, jak si je jeho malé bystré oči rychle změnily, jako kdyby do nich zabodl sondy. "Heleme se, nazdar! Jak se bavíte, pánové?" Jeho hlas byl hluboký a přátelský jako tóny violy.

"Ano, děkujeme," řekla Renie a položila nejistě !Xabbuovi ruku na rameno.

"Je to vaše první návštěva u Mistra J?" zeptal se ten tlustý muž. "Ale jděte, jsem si jistý, že za něco takového se vůbec nemusíte stydět. Musíte se k nám připojit, protože já moc dobře znám každé zákoutí tohoto podivného a nádherného místa, jmenuju se Strimbello." Mírně se uklonil.

"Těší nás, že vás poznáváme," řekla Renie. "Já jsem pan Otepi a toto je můj obchodní asistent pan Wonde."

"Vy jste z Afriky? To je skvělé, skvělé." Strimbello se rozzářil, jako by skutečnost, že jsou Afričani, považoval za nějaký velmi vydařený trik. "Moji další přátelé - to je mi tedy skvělý den na nové přátele - jsou z indického poloostrova. Z Madrasu, abych byl přesný. Dovolte mi, abych vám představil bratry Pavamanovy."

Jeho tři společníci krátce přikývli. Vypadali jako trojčata, tedy jejich simy tak rozhodně vypadaly. Jejich pohledná virtuální těla bezpochyby spotřebovala pěknou řádku peněz. Renie usoudila, že musí jít pravděpodobně o přehnanou kompenzaci - bratři Pavamanovi byli nejspíš ve skutečném světě podobaní a vyzábli. "Těší mě, že vás poznávám," řekla a !Xabbu to po ní opakoval.

"Právě jsem tyhle chlápky chtěl vzít na některé další pekelné atrakce." Strimbello ztlumil hlas a zamrkal. "Nechcete se k nám přidat?"

Renie si najednou vzpomněla, jak se Stephen zmiňoval o nějakém tlustém muži. Srdce jí začalo bít rychleji. Mohlo se to stát tak rychle? Tak snadno? Ale příležitost tu byla a bylo to nebezpečné. "Jste velice laskav."

Vyměnila si s !Xabbuem rychlý pohled a vykročila za skupinkou mužů. Renie zvedla prst ke rtům a varovala ho, aby se neodvažoval říkat nic ani na soukromé lince. Jestliže byl tento muž součástí vnitřního okruhu v Mistru J, o jeho schopnostech nemohlo být pochyb.

Jak se vznášeli po širokém schodišti - Strimbello neměl zájem o něco tak přízemního, jako je chůze - bavit je tlustý muž nejruznějšími historkami o přízracích nebo o lidech, kteří přízraky reprezentovali. Jednomu rytíři z řádu Křižáků nasadila jeho přítelkyně parohy takovým způsobem, že se ani !Xabbu a Renie neudrželi a museli se začít smát. Strimbello bez toho, aby změnil tón hlasu, začal popisovat, co se stalo potom. Ještě je stačil upozornit na dvě beznohé a bezruké postavy, plazící se po schodech několik kroků za fantomem v brnění. Renie se z toho udělalo zle.

Tlustý muž zvedl mohutné paže a nastavil ruce dlaněmi vzhůru. Celá skupina se najednou vznášela od schodiště a zamířila za další kout jeskyně, kde se prostor před nimi najednou začal prudce svažovat. Viseli uprostřed prázdnoty, jako by byli uvnitř několik mil hluboké studny. Schodiště se stáčelo po jejím obvodu a ztrácelo se v rudém světle pod nimi.

"Je to příliš pomalé," řekl Strimbello. "A já vám toho chci tolik ukázat." Mávl rukou a oni začali padali. Renie cítila, jak se jí instinktivně sevřel žaludek - vizuály byly dobré, ale ne zase tak dobré. Byla zavěšená v popruzích a zažívala všechno s pomocí smyslů svého simu, takže by vlastně vůbec neměla zažívat pocit pádu tak... tak opravdově. !Xabbu vedle ní roztáhl paže, jako kdyby chtěl ten pád zpomalit. Vypadal trochu nervózní, ale v jeho sevřených čelistech bylo vidět odhodlání, takže se Renie přece jen trochu ulevilo. Ten malý mužík se držel dobře.

"Přirozeně přistaneme docela bezpečně." Strimbellova hlava blikala jako žárovka, když míjeli jednotlivá patra a kolem nich se v rychlém sledu střídalo světlo s temnotou. "Doufám, že se nechovám příliš jako patron, pane... Otepi. Možná už jste takovou virtuální zkušenost zažil mnohokrát."

"Ne, nic takového jsem ještě nezažil," řekla po pravdě Renie.

Jejich pád se blížil ke konci, ačkoli oni stále ještě viseli ve vzduchu a dno studny bylo stále ještě v nedohlednu.

Strimbello mávl znovu rukou a celá skupina zamířila na stranu, kde hladce přistála v jednom z pater na balkoně, který se podobal divadelní lóži. Bratři Pavamanovi se šklebili a ukazovali si na kolemjdoucí. Otvírali ústa, ale nebylo nic slyšet. Zřejmě hovořili na soukromé lince.

Všechny dveře podél točité promenády byly otevřené. Ozývaly se odtamtud nejruznější hlasy v mnoha jazycích, křik, smích a nesrozumitelné rytmické mmlání. Podivné simy - většinou mužské, jak si Renie nemohla nevšimnout: Měla podezření, že těch několik ženských postav bylo pouze součástí zábavy - se pohybovaly sem a tam mezi dveřmi a na chodbách, které zářily kolem centrální studny. Některé simy vypadaly stejně pohledně jako těla bratrů Pavamanových, ale mnoho jich také mělo velmi jednoduchou podobu: malé, šedé a téměř beztvaré simy se pohybovaly mezi svými pohlednějšími kolegy jako patetické stíny.

Strimbello najednou vzal Renie kolem ramen. Jeho obrovská ruka se o ni opřela tak silně, až zamrkala. "Pojďte, pojdte," řekl, "je čas, abychom se podívali na to, kvůli čemu jsme sem přišli. Co třeba Žlutý sál?"

"Ach ano," ozval se jeden z bratrů Pavamanových. Ostatní dva horlivě přikyvovali. "Už jsme o tom místě hodně slyšeli."

"Je to prostě úžasné," prohlásil tlustý muž. Obrátil se na Renie a na !Xabbua a v jeho simové tváři se zračilo pracně skrývané pobavení. "S penězi si nemusíte dělat starosti, moji noví přátelé. Jsem tady všude velmi známý - a peněz mám dost. Ano? Půjдете?"

Renie okamžik váhala, ale pak přikývla.

"A je to." Strimbello mávl rukou a proměnáda kolem nich se ohnula. V dalším okamžiku se ocitli uprostřed dlouhého sálu s nízkým stropem. Všechno v místnosti hrálo řadou odstínů nepříjemné okrové a ostře citrónové barvy. Renie v uších hučela podivná monotónní a vtíravá hudba. Tlustý muž ji stále držel kolem ramen; musela se namáhavě otočit, aby se podívala na !Xabbua. Její přítel stál za bratry Pavamanovými a rozhlížel se kolem sebe.

Kolem stolů ve Žlutém sále se pohybovala stejná směsice vysoce kvalitních i primitivních simů. Spousta jich dupala a tleskala pod pódiem na vzdáleném konci sálu. Díky osvětlení měly jejich tváře poněkud horečnatý výraz. Nějaká žena - nebo někdo, kdo rozhodně chtěl ve VR vypadat jako žena, připomněla si Renie - stála na pódiu a předváděla trhavými pohyby striptýz. Pohybovala se v rytmu rychlé hudby. Renie byla na několik okamžiků přesvědčená, že je svědkem starodávné pikantní zábavy, dokud nezjistila, že to, co si ta žena svléká, nejsou šaty, ale kůže. Kolem boků ji jako sukénka baletky visely kousky průhledné kůže a na jejím těle byla vidět červená tkáň. Nejhorší však byl výraz odevzdaného zoufalství na tváři té ženy - není to žena, okřikla se Renie, je to jen sim.

Nemohla se na to dívat, a tak se obrátila, aby zjistila, kde je !Xabbu. Viděla kousek jeho hlavy za bratry Pavamanovými, kteří poskakovali a strkali do sebe lokty jako v levném sitkomovém seriálu. Krátce se znovu podívala na pódium, ale žena si mezitím začala odkládat první vrstvy břišních svalů, a tak se Renie raději soustředila na dav okolo pódia. Příliš se jí ale neulevilo, protože v ní narůstal pocit stupňující se klaustrofobie: simuloidní tváře diváků měly všechny vyvalené oči a doširoka otevřená ústa. Toto bylo skutečné peklo.

Zachytila koutkem oka pohyb, který upoutal její pozornost. Měla pocit, že ji Strimbello sleduje, ale když se otočila, viděla, že se muž plně soustředí na představení, pokyvuje spokojeně hlavou a ve tváři má napjatý úsměv. Měl snad nějaké tušení, že by ona a !Xabbu nebyli těmi, za které se vydávali? Jak by to mohl vědět? Neudělali vůbec nic, čím by vzbudili nějaké podezření, a navíc si dala opravdu velmi záležet, aby jejich falešné simy byly dokonalé. Ale ať už si o nich myslel, co chtěl, Renie z toho měla velmi nepříjemný pocit. Ten, kdo žije za těma malýma pronikavýma očima, bude rozhodně mimořádně nebezpečný nepřítel.

Hlasitá hudba ustala. Renie se obrátila zpátky k pódiu, troubení rohů oznámilo striptérčin odchod. Několik diváků se roztleskalo, když žena zamířila k zadní části pódia a táhla za sebou kousky otrhané, lesknoucí se kůže. Opět se ozval orchestr, aby ohlásil další číslo.

Strimbello se k ní naklonil. "Rozumíte francouzsky, pane Otepi? Co? Tohle je něco, čemu říkáte 'La Spécialité de la Maison' - je to ve Žlutém sále největší atrakce." Položil jí mohutnou ruku na rameno a mocně s ní zatřásl. "Jste oba dva už plnoletí?" zeptal se, srdečně se rozesmál a odhalil velké bílé zuby. "Ovšemže jste! To byl jen takový vtip!"

Renie se podívala po !Xabbuovi tentokrát o něco zoufaleji - museli vymyslet, jak se dostat od tohoto příšerného muže - ale její přítel se ukrýval za třemi bratry, kteří natahovali hlavy, aby lépe viděli na pódium.

Hluboké tóny hudby se změnily, nabraly pochodový rytmus a na pódium vešla řada lidí. Všichni kromě jednoho na sobě měli dlouhé černé pláště s kapucí přes hlavu. Jen jedna postava neměla hlavu zakrytou, a Renie si překvapeně uvědomila, že to je ta bleďá zpěvačka, kterou viděli na začátku své cesty. Byla to však skutečně ona? Její tvář a obrovské vyděšené oči vypadaly docela stejně, ale vlasy měla tentokrát rezavé a kudrnaté a navíc se zdála být o něco vyšší a i nohy měla delší.

Než o tom mohla Renie začít uvažovat, udělalo několik postav v černých pláštích krok dopředu a bleďou ženu uchopily. Vůbec se nesnažila protestovat. Hudba zrychlila a ozvaly se první rytmické tóny. Pódium se prodloužilo jako vypláznutý jazyk. Dokonce i stoly a stěny se změnily, hosté se nahnuli dopředu a prostředí kolem ženy vypadalo jako nějaký živý obraz. Žluté světlo pohaslo a nakonec zbyl jako jediný zdroj světla obličej té bleďé ženy. Společníci z ženy strhly plášť a její bílé tělo se rozzářilo jako plamen.

Renie se zprudka nadechla. Ze všech stran slyšela hlasité a chraplavé volání. Ta mladá žena neměla dokonalou postavu, jak by Renie na takovém místě očekávala. Měla dlouhé hubené nohy, vystouplá žebra a malá prsa, takže spíš působila dojmem adolescenta.

Dívka konečně zvedla temné oči a podívala se na diváky. Ve tváři měla podivnou směsicí strachu a výčitek, ale bylo tam ještě něco, něco jako znechucení - možná dokonce výzva. Někdo na dívku vykřikl cosi v jazyce, kterému Renie nerozuměla. Kousek za ní se kdosi hlasitě rozesmál. Postavy v černých pláštích uchopily bleďou ženu za končetiny a bez velké námahy ji zvedly do vzduchu. Vznášela se mezi nimi jako čistý krystal, hudba opět ztichla a bylo v ní slyšet očekávání.

Jedna z temných postav zkroutila dívce ruku. Přes průhlednou kůži byly vidět vystouplé žíly a napjaté šlachy, ale dívka přesto nevydala ani hlásku. Postava nepřestávala kroutit její rukou, pokračovala dál, až se ozvalo tupé křupnutí a dívka konečně vykřikla, byl to zoufalý a dusivý výkřik. Renie se odvrátila a cítila, jak se jí zvedá žaludek.

Je to jen obrázek, připomínala si. Není to skutečné. Není to skutečné.

Postavy kolem ní se začaly posunovat k pódiu, aby lépe viděly. Lidé začali pokřikovat chraplavými hlasy. Renie téměř fyzicky cítila kolektivní temnotu, která se vznášela kolem diváků, jako kdyby se místnost zaplnila jedovatým plynem. Na pódiu se zatím děly další věci, další pohyby, další zoufalé výkřiky, ale Renie se na to nechtěla dívat. Bratři z Madrasu si třeli ruce a svaly na těle měli napjaté k prasknutí. Strimbello seděl vedle Renie a sledoval celou akci s mírně pobaveným úsměvem.

Minuty ubíhaly velmi pomalu. Renie zírala na podlahu a bojovala s touhou začít křičet a dát se na útěk. Ti lidé byli

zvířata - ne, byli daleko horší než zvířata, protože jaký tvor by mohl snít o něčem takovém? Něčem tak zvrhlém? Byl čas, aby s !Xabbuem zmizeli. Rozhodně by jejich chování nemělo prozradit, kdo jsou - i když se nacházeli na neobyčejně zvrhlém místě, jistě nebyli jedinými hosty, kteří neměli chuť se dívat na něco podobného. Začala se zvedat, ale Strimbellova těžká ruka ji zastavila.

"Neměl byste nikam chodit." Jeho hluboký hlas se zabodl do jejich uší. "Podívejte se, aspoň budete mít doma co vyprávět." Uchopil ji za bradu a otočil ji směrem k pódiu.

Dívčiny končetiny byly zkroucené do podivných úhlů. Jednu nohu měla nataženou do neobvyklé délky jako kus žvýkací gumy. Dav nyní ječel vzrušením, takže tiché výkřiky dívky se v tom rámusu úplně ztratily. Bylo jen vidět, jak trhavě škube hlavou ze strany na stranu a ústa má přitom dokořán.

Jedna z postav v černém plášti vytáhla něco dlouhého, ostrého a lesklého. Řev diváků se změnil, nyní se chovali jako smečka psů, která právě zahnila svou vyčerpanou kořist do kouta a chystala se k závěrečnému útoku.

Renie se pokusila Strimbellovi vytrhnout. Kolem ní proletěl kousek něčeho mokrého a lesklého a spadlo to na sedačku za ní. Někdo to zvedl a přiblížil to ke své bezvýrazné simové tváři. Několikrát si tím přešel po tváři a pak to labužnický strčil do své idiotské pusy. Renie ucítila v ústech kyselou pachut', jak se jí znovu zvedl žaludek. Pokusila se opět uhnout pohledem, ale všichni kolem ní měli nyní ruce nad hlavami a chytali věci, které k nim přilétaly z pódia. Dívčin zoufalý křik byl slyšet i přes nadšený řev diváků.

Už to nemohla déle vydržet, jestli tu zůstane, zblázní se z toho. Kdyby se dalo virtuální světlo spálit, pak by toto místo mělo být spáleno až na samé základy. Zamávala prudce rukou a pokusila se zoufale upoutat !Xabbuovu pozornost.

Malý muž byl ale pryč. Místo za bratry Pavanamovými bylo prázdné.

"Můj přítel!" vykřikla a pokusila se vyprostit ze Strimbellova sevření, který nyní sledoval zaujatě pódium. "Můj přítel zmizel!"

"To nevadí," řekl Strimbello. "Najde si něco, co se mu bude líbit víc."

"Pak je to blázen," ozval se jeden z bratrů a usmíval se u toho jako lunatik. Na tvářích měl simulovanou krev. "Nic lepšího než Žlutý sál být nemůže."

"Pusťte mě! Musím ho najít."

Thlusty muž se otočil a podíval se na ni. Jeho úsměv se ještě víc rozšířil. "Vy ale nikam nepůjdete, můj příteli. Vím přesně, kdo jste. Vy nikam nepůjdete."

Pokoj se zachvěl. Muž na ni upíral své temné oči, malé otvory prozrazovaly něco strašného. Srdce se jí rozbušilo ještě víc, než když je v bazénu honil mořský netvor. Málem se odpojila z linky, ale vtom si vzpomněla na !Xabbua. Možná se ztratil někde tam, kde se ztratil i Stephen. Kdyby opustila systém, našla by ho pravděpodobně v kómatu jako svého bratra. On byl stejně nevinný jako Stephen a ona neměla právo ho opustit.

"Nech mě jít, ty bastarde!" vykřikla, ale Strimbellovo sevření ani trochu nepovolilo. Místo toho si ji přitáhl blíž na svůj mohutný klín.

"Užijte si zábavy, dobrý muži," řekl. "A uvidíte víc - mnohem víc."

Dav začal řvát tak, že to zaléhalo uši, ale Renie byla tak zabraná do svých myšlenek, že ji ani nenapadlo ztišit zvuk. Něco na tom tlustém muži zahnilo všechn její opatrný úsudek a zaplavila ji vlna slepé paniky. Udělala rukou několik gest, které neznamenalý vůbec nic, ale podařilo se jí mezi ně vsunout jedno, které už dlouho nepoužila. Roztáhla doširoka prsty a nepatrně kývla hlavou.

Žlutý sál na krátký okamžik zamrzl, a když všechno kolem o chvíli později opět ožilo, byla od Strimbella už ve vzdálenosti několika kroků. Stála na zemi těsně před pódium. Muž vstal a ve tváři měl mírně překvapený výraz. Natáhl se po ní. Renie okamžitě zamířila ze Žlutého sálu a rozběhla se do chodby.

Dokonce i bezedná studna vypadala normálně v porovnání s tím, čeho byla právě svědkem. Křovákův malý sim však nikde neviděla a Strimbello tu bude každou chvíli.

"!Xabbu!" vykřikla na soukromé lince, zesílila zvuk a vykřikla znovu: "!Xabbu, kde jsi?"

Žádná odpověď. Malý mužík byl pryč.

Kniha druhá:

SEN RUDEHO KRÁLE

...to sluncem ozářené nebe už před dávnm vybledlo:

Ozvěny utichly a vzpomínky zemřely.

Podzimní mrazíky zabily červenec.

Přesto mě ona stále pronásleduje jako fantom,

Alice se vznáší na obloze.

Nikdy ji neuvidím jinak než ve spánku...

...v Říši divů se lže,

Snění jak dny ubíhají.

Snění jak léto umírá.

Nekonečný proud potoka

lesknoucí se ve zlatém světě.

Je život něco jiného než pouhý sen?

Lewis Carroll

Kapitola 10

Trny

INTERNET/ZPRÁVY: Smlouva v Utahu podepsána

(vizuál: muži potírající si rukama v budově hlavního města Salt Lake City)

VO: Mezi vládou státu Utah, mormonskou církví a vojenskými mormonskými separatisty došlo k uzavření křehké smlouvy pod názvem "Deseretský pakt", nastaly však otázky, zda tento mír vydrží bez federálního zásahu.

(vizuál: Prezident Anford v Růžové zahradě)

Vláda Spojených států, označující práva států a měst za seberozhodující, se až dosud odmítala nechat do celé záležitosti zatáhnout, sledovala stížnosti některých obyvatel Utahu, které Anfordova vláda záměrně mystifikovala. Přesto ostatní nezúčastněnému přístupu vlády tleskají.

(vizuál: Edgar Riley, mluvčí skupiny separatistů, na tiskové konferenci)

RILEY: "Žádná vláda nemá právo nám říkat, co dělat v božské zemi. Je tam pár extremistů. Jsou to ostří hoši. Jestliže se stát postaví na odpor, obsadíme všechny hranice a odřízneme zemi od světa."

PŘIŠLI PRO TEBE ZA SVÍTÁNÍ. BYL TO JANKEL, TEN byl hodný, a ještě jeden, ten se jmenoval Simmons nebo tak nějak - nebylo z něj moc vidět. Obvykle posílali víc než dva, ale časy se změnily. Přestože jsi v noci nezamhouřil oko, stejně jsi je neslyšel přijít. Objeví se, jako kdyby tě nechtěli vytrhnout ze spánku.

Je čas, řekl Jankel. Ve tváři měl téměř omluvný výraz.

Odmítl jsi jeho napřaženou ruku a vstal jsi - nedovolíš, aby ti někdo jiný pomáhal. Budeš se spoléhat na své vlastní nohy, pokud to jen půjde, i když se ti pěkně podlamují kolena. Během dlouhé noci jsi tolikrát slyšel tiché kroky fantomů, rozléhající se dlouhou chodbou. Teď se cítíš pevný na okraji a rozmazaný uvnitř jako špatně vyvolaná fotografie. Jsi unavený.

Spánek se blíží. Brzy usneš.

Není tu žádný kněz ani pastor - řekl jsi jim, že o žádného nestojíš. Jakou úlevu bys získal tím, že bys poslouchal plky nějakého cizince o něčem, čemu sám vůbec nevěříš? Tak je tu jen Jankel, aby tě odvedl, a Simmons, nebo jak se vlastně jmenuje, hlídá u dveří. Je to jen párek vězeňských tupců, kteří si přišli v neděli ráno přivydělat něco málo navíc přesčasovou prací. Dostanou za to také malou prémie, protože se jedná o skutečně nepříjemnou práci - nejde o žádný nátlak na někoho v privatizovaném trestním systému. Jankel určitě peníze potřebuje díky vysokým daním a díky tomu, že musí živit svoje děti. Jedině psychopat by totiž podepsal smlouvu na takový druh úkolu.

Poslední procházka. Sotva šouráš nohama, když máš kolem kotníků ta nepříjemná nylonová pouta. Nic z toho, co jsi viděl ve filmech, se tady neděje. Žádný z jeho spolubydlících se nezvedl, aby se s ním rozloučil. Většina z nich spala, nebo alespoň předstírali, že spí. Sám jsi to zažil na vlastní kůži, když odváděli Garzu. Co bys mu řekl? Navíc Jankel nevyvolává: Mrtvý muž odchází! nebo takové ty řeči, co se obvykle říkají. On takový nebyl. Když jsi první noc strávil na podlaže vězeňské cely, přišel za tebou a tiše ti řekl: Když pro mě budeš pracovat, půjde všechno hladce - když ne, zažiješ opravdu krušné chvíle. Nyní však vypadá velmi klidně a lítostivě, jako když někdo přejede psa někoho jiného a se stejným výrazem ve tváři ho odváží na veterinární stanici.

Místo, kam tě odvádějí, není nějaká lékařská ordinace - je to koneckonců jen cela smrti - ale vypadá to tam jako ve vězeňské ošetrovně. Voňavé a čisté. Doktor je malý mužik - pokud je to vůbec doktor: Na to, abyste se mohli stát katem, potřebujete jen certifikát středního lékařského personálu. Bylo zřejmé, že už čekal nejméně patnáct minut. Tedy déle, než byl původně ochotný, a jeho ranní káva mu v žaludku zatím zkysla. Jak vstupujeme do místnosti, mírně přikývne a na jeho tváři se objeví letmý úsměv. Je to však úsměv prozrazující dyspepsii a napjaté nervy. Přikývne ještě jednou, pak ukáže váhavě na stůl z nerez oceli. Je to jen obyčejný lékařský stůl. Nepatrně pokrčí rameny, jako kdyby chtěl říct: Přáli bychom si, aby to bylo hezčí, ale víte, jaké jsou časy...

Oba strážci tě uchopí za paže, když si leháš na papírem pokrytý stůl - pomáhají ti, opravdu se snaží, aby se ti nepodlomila třesoucí se kolena a ty ses tu neznemožnil. Pomáhají ti, ale jejich sevření je velmi, velmi pevné.

Položíš jednu nohu na stůl a dovolíš jim, aby tě zády přitiskli ke stolu. Začínají ti zapínat pásy.

Až do této chvíle by to bylo úplně stejné jako všechny ostatní návštěvy vězeňského lékaře, až na to, že všichni mlčí.

Není to opravdu nic překvapivého - vlastně ani není co říct. Váš stav už byl diagnostikován a nedá se na tom nic změnit.

Nebezpečný. Zbytečný bastard. Potížista se špatným sebeovládáním. Nevyplatí se ho ubytovat ani živit. Nezměnilo se vůbec nic. Ani novinové články - na titulcích stálo "Pohřbíváme vlastní chyby" a hodilo se to stejně dobře na vězňice i nemocnice - nakonec nic nezměnily. Malé děcko v tobě, ta častá, která věřila, že když budeš dost usedavě plakat, někdo přijde a uvede všechno na správnou míru, teď zmizela, zmizela tak dokonale a navždy, jako zmizí zanedlouho i zbytek tvého já.

U dveří stojí nějaký důstojník. Vypadá tam jako temný stín. Otočíš se, aby ses na něj podíval, ale Jankel se ti postaví do výhledu. Ucítíš na lokti něco chladného a obrátíš pozornost na doktorovu zkroucenou tvář. Alkohol? K čemu?

Potírají ti ruku antiseptikem, abys nedostal infekci. Drobný vězeňský humor je mnohem mírnější, než by jeden čekal.

Cítíš, jak se ti něco ostrého zabodává do kůže, proniká ti to do žíly, ale něco není v pořádku. Doktor tiše zakleje - je v tom slyšet nepatrný náznak paniky - a vytáhne jehlu ven, pak ji opět zabodne do žíly, podruhé, potřetí, stále bez úspěchu. Bolí to, jako kdyby ti někdo projel po paži šicím strojem. V prsou cítíš bublavý pocit, mohl by to být stejně

smích jako hysterický křik.

Pochopitelně ten pocit zaženeš. Bůh ti zakázal, abys ze sebe udělal diváka. Ti lidé se tě přece chystají zabít.

Tvá kůže je celá lepkavá. Když se doktorovi konečně podaří zarazit ocelovou jehlu na správné místo a vstříknout obsah stříkačky do žíly, začnou se kolem dělat barevná kolečka a jiskérky. Druhý strážce, Simmons, nebo jak se vlastně jmenuje, se nakloní blíž a utáhne přezky, aby ses nevytrhl. Čekají na další jehlu.

Je v tom něco zmatečného. Je konec světa, ale lidé kolem se chovají, jako kdyby prováděli jen nějakou každodenní práci. Jen malé krůpěje potu nad doktorovým horním rtem a zamračené čelo prozrazují, že tomu tak není.

Když jsi konečně úspěšně svázán, odlepi se z rohu postava v šedé uniformě a zamíří k tobě. Předtím jsi neviděl jeho tvář a stěží jsi poznal, kam ho podle hodnoty zařadit do vojenské hierarchie - je pod-něco, nebo snad dokonce nad-něco? Pak si najednou uvědomíš, co je to za nesmysl, abys plýtvál zbytkem svého času na takové malichernosti.

Ten bílý muž se širokými čelistmi pronese nějakou smuteční otřepanou frází, pak zvedne arch papíru a přečte trestní odůvodnění, následované jejich legálním mandátem, který je opravňuje napumpovat tě pentothalem sodným a potom chloridem draselným, dokud se tvoje srdce nezastaví a na obrazovce se neobjeví rovná čára. Kdysi používali ještě nějakou třetí smrtící chemickou látku, ale jejich účetní tvrdili, že to je nošení dříví do lesa, a tak od toho upustili.

Doktor přidal ještě trochu solného roztoku, ale ty ve své paži necítíš vůbec nic, jen slabé pálení po předcházejících nepodařených vpichách.

Rozumíš tomu, synu, povídá ten bílý muž s širokou čelistí. A tobě se chce vrčet. Rozumíš tomu víc, než si myslí.

Chápeš, že vyhazují odpad, aby ho brzy nahradili nějakým jiným. Jistě budeš pro společnost daleko víc využitý jako hydroponní umělé hnojivo než jako další ústa, která je třeba krmit v drahé soukromé cele.

Chce se ti vrčet, ale mlčíš. Díváš se do světle modrých očí toho muže, a najednou si poprvé uvědomuješ, že skutečně zemřeš. Nikdo nevyskočí zpoza pohovky, aby ti řekl, že to celé byl jen vtip. A není to ani virtuální iluze - žádná skupina najatých zoldáků nevyrazí dveře soukromé cely, aby tě osvobodila. Za chvilku doktor stiskne tlačítko a spustí proud smrtelné průhledné tekutiny - určitě bude bezbarvá, průhledná, stejně jako široká čelist a bledé oči toho bílého muže, který ti přišel přečíst rozsudek smrti - ta tekutina ti začne vtékat do krevního řečiště. A chvilku potom budeš mrtvý.

Pokusíš se promluvit, ale nemůžeš - Začínáš cítit chlad. Jankel tě přikryje tenkou nemocniční přikrývkou, dává přitom pozor, aby nenarušil průhlednou tubu, podobnou dlouhému skleněnému hadovi, kterou máš připevněnou k paži.

Přikývneš. Proboha, vždyť nejsi žádný hlupák. Rozumíš právu a víš, jak funguje. Kdyby to nebyl tento zákon, našel by se jistě nějaký jiný. Vyrábějí si zákony, aby lidi, jako jsi ty, mohli držet stranou od lidí, jako jsou oni. A tak jsi přikývl, pokusil ses tak vyjádřit to, co jsi díky suchu v hrdle nemohl vyslovit nahlas: Já vím, proč chcete, abych byl mrtvý.

Nepotřebuju žádné další vysvětlení.

Muž v šedém obleku se usmál, jako kdyby výrazu v tvých očích rozuměl. Kývl na doktora, pak si založil desky pod paži a obrátil se ke dveřím. Vzápětí zmizel z dohledu, protože ti ho zakryly Jankelovy modré kalhoty.

Právě ses setkal s Andělem Smrti. Byl to cizinec. Vždycky je to nějaký cizinec.

Jankel ti sevře paži, což znamená, že doktor už otevřel svorku na druhé lánvi, ale ty nezvedneš oči, aby ses na strážce podíval. Nechceš, aby to poslední, co uvidíš, byl právě on. Není to nikdo. Jen nějaký strážce, který hlídal tvou klec.

Možná by to byl dobrý chlápek pro práci hlídače v zoo, ale nic víc.

Uběhla krátká chvíle - lepkavý slizký čas, který přesto spěchá. Tvůj pohled sklouzne na florescentní světla, máš dojem, že září ještě víc než předtím. Kolem okrajů se rysují barevné kroužky. Najednou si uvědomíš, že máš oči plné slz.

Ve stejném okamžiku zjistíš, že v pokoji je náhle větší teplo. Cítíš, jak je ti najednou tvá kůže velká a jak se ti uvolňují svaly. Není to tak špatné.

Ale už se nikdy nevrátíš. Srdce ti začíná zrychlovat. Zahánějí tě do temnoty. Jeden cestující mezi mnoha dalšími na jedné obrovské lodi a ty se chytáš posledního krátkého stěbla.

Cítíš uvnitř něco jako zvířecí paniku a na krátký okamžik se chceš zbavit svých pout, nebo se o to alespoň pokusit, ale celá věc už zašla příliš daleko. Svaly na prsou se ti začnou svírat, tak je to tady, pomalé kontrakce jako v první fázi porodu. Je stejně jako zrození.

Jen směr je špatný. Špatný směr. Ty odcházíš, místo abys přicházel...

Začíná se tě zmocňovat černota, stahuje tě dolů, ničí tvůj poslední odpor. Zoufale visíš nehty nad oceánem z teplého sametu a bylo by tak jednoduché se pustit... jenže pod tou měkostí je ještě něco jiného, něco konečného, drsného a děsivě osamělého...

Je pryč, světlo se začíná vytrácet, proměňuje se v rychle mizící skvrnu. Je pryč, světlo je pryč.

Tichý výkřik, posledních několik jasných záblesků a vzápětí všechno zahrne nekonečná chladná temnota.

Ach, bože, já nechci.

* * *

Ještě hodinu potom se třásl.

"Ty ses musel zbláznit, Gardinere. Smrtelná injekce - Bože! Ty jsi mi tedy mistr!"

Orlando zvedl hlavu a pokusil se zaostřit. Tmavý salon byl plný stínů a mlhy, ale silueta jeho přítele nešla přehlédnout. Fredericks se sesunul do křesla s vysokým opěradlem a začal se přehrabovat v emocionálním menu, které se blýskalo nad černým stolem jako nestálá abstraktní pavoučí síť z bílých písmen. Na tváři se mu objevil znechucený výraz. Měl široká ramena a jeho sim vypadal ještě mohutnější a svalnatější než obvykle. "Co to s tebou je a s těma tvýma výletkama, Gardinere?"

Orlando nikdy nedokázal pochopit, proč se Fredericks vyžíval v simech, podobných kulturistům. Možná byl ve skutečném životě vyzábělý a hubený malý mužik. To se však nedalo říct, protože Orlando svého přítele nikdy ve skutečnosti neviděl, a z toho důvodu by bylo navýsost nevhodné se ho na to ptát. Kromě toho nebyl také sám Orlando v simovém výběru žádný svatoušek: sim, který používal, byl dobře vypracovaný, ačkoli nebyl až tak pohledný

nebo fyzicky přitažlivý.

"Jízdy smrti? Mně se to prostě líbí." Zdálo se, že má potíže si v hlavě uspořádat myšlenky díky své nedávné zkušenosti s propadem do nicoty. "Prostě mě... zajímají."

"No jo, myslím, že jsou dost morbidní." Na stole před Fredericksem tančila kongo řada malých kostlivců. Každý z nich byl oblečený jako Carmen Miranda, svíjeli se a pohupovali v bocích, pak zmizeli, když se dostali na okraj stolu. Bylo tu plno věcí - miniaturní kostlivci, hrající si na akrobaty, balancující na laně, nebo bruslíci na ledových kostkách. Byla tu celá armáda malých kostlivců a všichni předváděli své akrobatické kousky. Několik se jich dokonce vznášelo těsně pod stropem v malém Statsonu. Výzdoba salonu Poslední šance spočívala na virtuální podobnost s Terminální řadou.

Většina jejích obyvatel však dávala přednost gotickému pojetí klubu před poněkud nepříjemnější a realističtější zkušeností, která se prodávala hned vedle.

"Tvoje letadlo se se mnou zřítílo," prohlásil Orlando.

Fredericks zavrčel: "Jo. Jednou. Už jsi v něm byl tolikrát, že ti pravděpodobně rezervovali místo natrvalo." Jeho široký simový obličej na okamžik zmrzl, jako kdyby skutečný Fredericks vystoupil ze systému, ale byla to jenom neschopnost jeho softwaru projevit mrzutost - naneštěstí se právě tento výraz vyskytoval na Fredericksově tváři velmi často. "To bylo nejhorší. Opravdu jsem si myslel, že umřu - měl jsem pocit, že se mi zastaví srdce. Jak můžeš něco tak odporného dělat, Gardinere?"

"Zvykneš si na to." Ale ani on si na to ještě sám nezvykl. A to byla část celého problému.

Během jejich kontroverzní diskuse se na jedné straně otevřely obrovské dveře a dovnitř vtrhl chladný vítr. Orlando automaticky stáhl hladinu vnímavosti. Fredericks, který používal méně citlivé zařízení, si toho ani nevšiml. V otevřených dveřích se objevilo něco obrovského s velkýma rudě žhnoucíma očima. Kolem se vznášely sněhové vločky. Několik hostů u dveří se hlasitě zasmálo. Jeden žensky vypadající sim vykřikl.

"Někdo mi říkal, že tyhle simulace získávají od skutečných lidí, kteří opravdu umírají," řekl náhle Fredericks. "Mají to z nervových impulzů skutečných lidí."

"Ne." Orlando potřásl hlavou. "Je to jen dobrý program. Nic víc. Dobře napsaný." Díval se, jak ta věc s rudýma očima popadla ječící ženu a odtáhla ji do sněhové noci. Dveře se se zavráním opět zavřely. "No co, jednoduše pošlou někoho nahoru s gigadrahým dokonalým telenergovým vybavením a ono se prostě stane, že to je zrovna zapnutý, když se letadlo zhroutí? Taková šance je jedna k milionu, Frederico, a navíc to neseženeš v nějakém obchodě. A to se nezmiňuju o skutečnosti, že i kdyby se ti takovou zkušenost podařilo natočit, stejně by sis to nemohl přehrát, tak to prostě nefunguje. Už jsem se tím zabýval, kamaráde. Záznamy skutečných lidí jsou jen zmatkem prožitků, opravdu monstrózně smíchaných. Nemůžeš interpretovat zkušenost někoho jiného v jiném mozku. To prostě nejde."

"Jo?" Nezdálo se, že by to Frederickse přesvědčilo, ale on postrádal Orlandův posedlý zájem o VR a síť, a proto se s ním v takových záležitostech raději nepouštěl do sporu.

"Tak jako tak, o tom jsem s tebou vlastně vůbec nechtěl mluvit." Orlando se zaklonil dozadu. "Máme na práci mnohem důležitější věci a musíme si promluvit v soukromí. Tohle místo je stejně mrtvé. Půjdeme ke mně."

"Jo. Tohle místo je fakt mrtvé." Fredericks se ušklíbl, když dva malí kostlivci přeskočili přes okraj stolu.

"Tak jsem to nemyslel," řekl zamračeně Orlando.

* * *

Orlandův virtuální dům byl v Pare Corneru, v bohémské části Vnitřního Okruhu, kterou obývali většinou dobře zajištění univerzitní studenti. Jeho domácí základna ve virtuálním světě byla téměř stereoverzí jeho chlapeckého pokoje - tedy takového, jaký by chtěl Orlando mít doma, ale nemohl si jej dovolit. Široká obrazovka na stěně promítala živé videozáznamy z projektu MBC, byl to pohled na obrovskou oranžovou poušť. Orlandovi návštěvníci se museli opravdu dobře podívat, aby tam viděli malé konstrukční roboty, pohybující se v mlze mart'anského prachu. Na druhé straně bylo široké okno, kterým byla vidět simulace poslední prvohorní vodní nádrže. V jednom rohu bylo velice živo, v této chvíli právě jeden mladý tyranosaurus brutálně požíral malého hadrosaurova.

Interiér byl vytvořený ve stylu švédského plážového domu, který si Orlandovi rodiče pronajali, když byl ještě malý chlapec. Tenkrát na něj udělal dům velký dojem. Obdivoval všechna jeho zákoutí, schodiště, ukryté výklenky a celý dojem podivného labyrintu, který si nyní mohl ve virtuální realitě vytvořit. V několikapatrovém prostoru byly rozházené ty nejrůznější předměty - většinou to byly Thargorovy suvenýry, které získal svou hrací dovedností. V jednom koutě pokoje stála pyramida ze simulovaných skleněných kostek, v každé z nich byla ukrytá replika hlavy jednoho poraženého nepřítele, na které se vyjímal tvář s výrazem, jaký měl protivník v několika posledních sekundách boje. Na vrcholu pyramidy zaujímal hrdé místo Černý elfský princ Dietera Cobia. Oči měl křížem, jak mu právě meč rozrazil jeho úzkou lebku. Ta bitva trvala tři dny a téměř způsobila, že se Orlandova tělesná schránka zhroutila vyčerpáním, ale rozhodně to stálo za to. Lidé v Middle Country o tom slavném boji mluvili s posvátnou úctou.

Své místo měla celá řada dalších objektů. Byly tu klece s ječícími trpaslíky, zbytky nějakého nevydařeného kouzla jiného nepřítele, magická koule, kterou Thargor vytáhl z těla umírajícího boha, a dokonce i kostlivecká ruka kouzelníka Dreyra Jarha. Thargor mu ji neusekl sám, ale získal ji od obchodníka s nejrůznějšími krámy jenom několik málo okamžiků předtím, než její původce (a z nějakého důvodu iritovaný) a zároveň majitel dorazil, aby se o ni přihlásil. Na horní části schodiště leželo u zábradlí natažené tělo nepříjemného Červa Morskinské pevnosti. Hodinový lýtý boj s tou věcí v hradním příkopu pevnosti - a jistý respekt k něčemu, co může být tak hloupé a zároveň tak odhodlané - si získal právo na místo v jeho sbírce. Kromě toho byl Orlando přesvědčený, že se to na schodišti vyjímá skutečně impozantně.

"Nenapadlo mě, že o tom budeš chtít mluvit," prohlásil Fredericks a usadil se pohodlně na kožené pohovce. "Došlo mi, že se kvůli tomu budeš asi pěkně zlobit."

"Ale já se zlobím. Jenže je toho víc než jen to, že byl Thargor zabit. Mnohem víc."

Fredericks přimhouřil oči. Orlando sice nevěděl, jak jeho přítel vypadá v RL, ale byl si téměř jistý, že nosí brýle. "A co

to má znamenat, to tvoje „mnohem víc“? Prohrál jsi. Thargor je mrtvý. Uniklo mi snad něco?”

"Jo, uniklo ti toho hodně. No tak, Fredericksi, už jsi mě někdy viděl něco takového dělat? Někdo se vloupal do mého dobrodružství. Někdo mě dostal!"

Dělal, co mohl, aby svému příteli popsal zlaté město, ale zjistil, že je nemožné najít slova, která by vystihovala vibrace a neuvěřitelnou skutečnost toho místa, "...bylo to jako, jako... jako kdybych vyřízl díru do tohotole okna," ukázal na prvochory, odkud se na vzdálené straně skla ozývalo pištění a křupání kostí, "a ty jsi viděl za tím skutečný svět. Nebyl to videozáznam živého světa, nebyla to ani nejlepší napodobenina, jakou si dokážeš představit, ale byl to skutečný živý svět. Ale bylo to místo, jaké jsem nikdy neviděl. Nemyslím si, že by to bylo někde na zemi."

"A ty si myslíš, že to udělal Morpher? Nebo možná Dieter? Kvůli té záležitosti s Černým elfem byl úplně bez sebe."

"Copak to nechápeš? Nikdo, koho známe, by něco takového nedokázal. Nevím, jestli by to dokonce dokázali lidé z nejlepších vládních laboratoří nebo lidé z Krittapongu." Orlando nepatrně pohnul rukou a prostor kolem něj se zvětšil, stěny se posunuly a Frederickova pohovka stála najednou o několik yardů dál.

"Hej!" jeho přítel prudce vstal. "Ty mi tady vykládáš, že to snad bylo nějaký UFO, nebo něco podobného? Vzpamatuj se, Gardino, kdyby někdo udělal v síti něco tak podivného, určitě by se to do večera objevilo ve všech zprávách!"

Orlando se zarazil a pak vykřikl: "Beezle!"

Dveře v podlaze se otevřely a něco malého s kulatýma očima a příliš mnoha nohama vyskočilo ven a rozběhlo se k němu. Zaškobrtlo to a zastavilo se to přímo u jeho nohou, pak se to nemotorně narovnálo a těžkým brooklynským přízvukem to řeklo: "Co je, šéfe?"

"Sledoval jsi zprávy v souvislosti s událostí, kterou jsem právě popsal? Nebo neobjevily se nějaké jiné síťové anomálie? Chtěl bych, abys mi našel záznam o posledních patnácti minutách mé poslední Thargorovy hry."

"Hned to bude, šéfe." Otevřely se další dveře a Beezle zmizel uvnitř. Ozvalo se bouchání pánviček a hrnců, padání věcí a rozbíjení skla a pak se ten tvor znovu objevil. Nožky měl poskládané a táhl za sebou malý černý čtvereček, jako by to byla jeho kotva. "Pfff," ohlásil agent. "Musím ověřit hodně zpráv, šéfe. Chceš se ale podívat na tohle, než dokončím průzkum? Je to záznam té hry."

Orlando vzal malý čtvereček a narovnal jej. Ten začal v jeho ruce růst do velikosti plážového ručníku a zůstal viset bez opery ve vzduchu. Začal ho posunovat směrem k Fredericksovi, ale pak se usmál. Přestože trávil v síti velkou spoustu času, přece jen občas sklouzl do uvažování v realitě, zvláště když spěchal. VR takto nefungovala: Kdyby Fredericks chtěl vidět vzorek, viděl by ho bez ohledu na to, kde v té chvíli seděl. Ale nyní uvažoval o úhlech, několikrát poklepal na černý čtverec prstem a předmět získal trojrozměrný tvar. "Projed to, Beezle," řekl. "Dej mi náhled někoho, kdo je mimo hrací systém."

Nastal krátký okamžik, kdy se nedělo nic, to procesor konfiguroval data. Pak se černá kostka rozsvítila a uvnitř se objevily dvě postavy.

"...Diamanty neuvěřitelné váhy," slyšel sám sebe říkat hlasem Thargora.

"Padesát! U všech bohů!"

"Ano. Ale teď mlč."

Orlando si celou scénu kriticky měřil. Bylo to zvláštní stát mimo Thargora, teď to vypadalo, jako kdyby ten barbar byl skutečně jen nějakou postavou z dobrodružného filmu. "To je moc brzy. To jsem se ještě neprokopal do hrobky. Posuň to o deset minut dopředu."

Teď se díval na své druhé ego, prodírající se hustými kořeny. V jedné ruce nesl louč, v druhé zdobený meč. Náhle se Thargor narovnal a zvedl zbraň, jako kdyby chtěl odrazit něčí útok.

"To je přesně ono!" řekl Orlando. "Tehdy jsem to uviděl! Beezle, dej mi POV, abych mohl vidět rovnou tu stěnu před Thargorem."

Obraz se rozpil. V dalším okamžiku se pohled pohnul na místo za žoldákovým pravým ramenem. Stěna byla jasně vidět včetně místa, kde měla být ta zářivá trhlina.

Jen s tím rozdílem, že tam teď nebyla.

"Cože? To není možné! Zastav to, Beezle." Orlando pomalu otáčel celou stěnou, díval se na ni ze všech stran a v žaludku cítil podivné svírání. "Já tomu prostě nevěřím!"

"Já nic nevidím!" prohlásil Fredericks.

"Díky, žeš mě na to upozornil." Orlando přikázal svému agentovi, aby změnil několikrát úhel pohledu. On a Fredericks dokonce zmrazili nahranou simulaci a vstoupili dovnitř, ale nenašli nic mimořádného. Thargor nereagoval na nic viditelného.

"Do prdele." Orlando odvedl svého přítele ven ze záznamu. "Rozjed' to."

Tiše sledovali, jak se Thargor naklonil dopředu a zíral na neporušenou zeď. Pak slyšeli Frederickse, jako zloděje Pithlita, jak křičí: "Někdo tam jde! Strážce hrobu! Thargore!"

"Tak rychle se to ale nestalo, že ne?" Fredericks zněl trochu nejistě, ale Orlando se zmocnil pocit úlevy. Tak tedy nebyl blázen.

"To se tedy zatraceně nestalo! Podívej, tady jde." Ukázal na Licha, který se náhle objevil za jednou stěnou a s napřaženým válečným kladivem se vrhl dopředu. "Podle toho záznamu trvá celá sekvence nanejvýš deset sekund. Ale ty víš, že to trvalo dýl, že jo?"

"Jo. Jsem si tím docela jistě. Zíral jsi na tu zeď mnohem dýl. Napadlo mě, že jsi přerušil spojení, nebo ta linka zmrzla nebo něco takového."

Orlando luskl prsty a kostka zmizela. "Beezle, projdi tu sekci herního záznamu, jestli tam někdo něco nepřidal nebo něco nevymazal, hledej cokoli. Zkontroluj časové nesrovnalosti proti herním hodinám. A pošli kopii k Soudní stoličce, označenou jako důvodné podezření na nepovolený charakter v záležitosti smrti."

Pavoučí agent se najednou objevil uprostřed pokoje a zhluboka si povzdechl. "Jasně, šéfe, co dalšího ještě chceš, abych udělal? Už jsem získal první várku zkoumaných záznamů."

"Zálohuje je do souboru. Podívám se na to později. Našel jsi něco mimořádně zajímavého? Něco, co tě přímo trklo do nosu?"

"Zlatá města, nebo superskutečné fenomény virtuálních médií? Ne, to jsem tedy nenašel, ale zálohoval jsem všechno, co by se toho problému mohlo být jen vzdáleně týkat."

"Dobře." Orlando cítil, jak na něj něco naléhavě volá v koutku jeho mysli. Byla to vzpomínka na podivnou metropoli, její lesknoucí se pyramidy a věže v barvě jantaru a spadajícího listí. Zpočátku mu to připadalo jako osobní vize, jako dar, který mu spadl do klína - byl připravený se té možnosti vzdát? "Rozmyslel jsem si to se Soudní stolicí, nechci, aby o tom věděli - tedy alespoň zatím ne."

Beezle zavrčel. "Cokoli řekneš. Teď, pokud vám to nebude vadit, mám nějakou práci." Tvor uprostřed místnosti vyčaroval ze vzduchu cigaretu, dal si ji do koutku širokých masitých úst, zamířil k východu a cestou kolem sebe dělal ostentativní kartounovská kouřová kolečka.

"Měl by sis sehnat jiného agenta," řekl Fredericks. "Tenhle je strašnej, a navíc ho máš už pěkných pár let."

"Proto se nám taky spolu tak dobře pracuje." Orlando zkřížil nohy v indiánském stylu a vznesl se o půl yardu výš nad zem. "Jedna výhoda na tom, když máš agenta, je, že si nemusíš dělat starosti s příkazy a takovými věcmi. Beezle ví, co mám na mysli, když něco řeknu."

Fredericks se zasmál. "Beezle Brouk. To je děsný."

Orlando se zamračil. "Dal jsem mu jméno, když jsem byl ještě malý kluk. Na to se vykašli, tady se dějou divný věci."

Přišel jsi sem proto, abys mi s tím pomohl, nebo tu budeš jen tak sedět a mít přiblblý poznámky?"

"Budu tu sedět a mít přiblblý poznámky."

"Myslel jsem si to."

* * *

Christabelin otec a jeho přítel Ron - ale Christabel mu musela říkat kapitán Parkins - seděli v obývacím pokoji a dávali si panáka. Tak tomu alespoň říkali, když si občas dávali skotskou, kterou měl její otec v příborníku, a vykládali si. Ale když otec popíjel sám, nebo si dával s matkou, nikdy tomu tak neříkal. Asi to byla zase jedna z těch hloupých věcí, co dělají dospělí.

Christabel měla na nose pohádkové brýle, ale jen stěží dokázala udržet pozornost a soustředit se na příběh, protože měla plno práce s tím, aby vyslechla, co si dospělí muži mezi sebou vyprávějí.

Pro jejího otce bylo téměř svátkem, když mohl být ve dne doma, i když to bylo v sobotu. A ona ráda sedávala v pokoji, když byl doma, přestože právě mluvil s kapitánem Parkinsem, co měl srandovní mroží knír. Oba muži sledovali na obrazovce několik fotbalových hráčů.

"Toho Gaecockova kluka byla škoda," řekl její otec. "Chudáci jeho rodiče. Ani nevím, jak se vlastně jmenoval."

"No jo, fotbal je nebezpečná hra." Kapitán Parkins se odmlčel, aby se mohl napít. Neviděla ho, protože se dívala na Šípkovou Růženku, ale slyšela ho polykat a hned si představila, jak si při tom namočil ten svůj legrační knír. Usmála se pro sebe. "Většina z nich jsou děti z ghetta - nikdy se z toho nedostanou. Je to kalkulovaný risk. Jako když se dáš do armády." Zasmál se hlasitě tím svým podivným smíchem.

"Jo, ale stejně. Je to ale hrozný."

"Co bys taky čekal od dětí, co váží čtyři sta liber a běhají jako sprinteři? Jeden z nich tě praští a bác! I když teď nosí ty chrániče, dívám se, že mrtvých není ještě víc!"

"Vím, co myslíš," řekl její otec. "Je to, jako kdyby je pěstovali, aby byli extra velcí a extra rychlí. Vypadají jako jiný druh lidí."

"Byl jsem v Národní gardě, když začaly ty nepokoje v St. Louis," řekl kapitán Parkins. V jeho hlase bylo něco chladného, takže se na něj Christabel podívala přes pokoj. "Jsou opravdu jako jiný druh."

"No, přál bych si, aby jich 'Heels' najali ještě pár," řekl její otec a zasmál se. "Hodilo by se nám pár svalnatých chlápků v obraně."

Christabel začaly jejich řeči o sportu nudit. Jediné, co se jí líbilo, byly názvy jednotlivých klubů: Modří ďáblové, Purpuroví draci, Černí andělé. Znělo to jako jména z pohádek.

Obrázek krásného prince na krátký okamžik zmrzl. Dotkla se nepatrně ucha a příběh pokračoval. Princ se prodíral lesem hustých keřů s dlouhým trním. Trny byly opravdu velké a ostré. Přestože ten příběh viděla už mnohokrát předtím, pořád se bála, aby ho nějaký nezachytil nebo mu neublížil.

"Prosekal se kruhem z trní a byl zvědavý, co najde uvnitř," říkal hlas ve sluchátkách. Měla vlastně zapnuté jen jedno sluchátko, aby slyšela, co si její otec a jeho přítel spolu vyprávějí. "Teď si přečti další část," pokračoval hlas.

Christabel přimhouřila oči a podívala se na řádky, které se objevily pod trním, jako kdyby je někdo napsal do obláčku z mlhy.

"Ně... několikrát se zatnul do trnitých větví," četla, "a když se o jeden z trnů zachytil ka... ka... kabátcem, lekl se, zmocnila se ho obava, že se odsud možná už nikdy nedostane. Ale přesto si opatrně trny z kabátce vytáhl. Jeho oblečení sice bylo roztrhané, ale jemu se nic nestalo."

"Christabel, zlato, mohla by sis číst trochu tišeji?" zavolal na ni otec. "Ron neví, jak tahle pohádka dopadne, tak mu to neprozrazuj."

"To je tedy ohromná legrace," řekl kapitán Parkins.

"Promiň, tati." Pokračovala ve čtení, ale dál už si jen šeptala. Princ se prosekal stěnou z pavučin a ocitl se před branou do paláce Šípkové Růženky.

"A ještě mám něco o našem starém příteli," řekl kapitán Parkins. "Včera jsem ho chytil, jak se hrabe v proviantních

záznamech. Podle toho, jak jí, bys asi čekal, že se snaží zdvojnásobit své stravovací kvóty, ale on se jen snažil zvýšit povolení na některé produkty."

"Nech mě hádat. Výživa pro rostliny? Umělá hnojiva?"

"Bylo to ještě podivnější. A když vezmu v úvahu, že už třicet let nevytáhl paty z toho baráku, zdá se mi to ještě bizarnější..."

Christabel přestala poslouchat, neboť se pod příběhem o Šípkové Růžence začala rýsovat nová slova. Byla větší než ostatní a bylo mezi nimi její jméno.

POMOZ MI, CHRISTABEL, stálo tam. JE TO TAJEMSTVÍ, NIKOMU O TOM NEŘÍKEJ.

Když se objevilo slovo "TAJEMSTVÍ", uvědomila si, že čte nahlas. Vyděšeně se zarazila, ale kapitán Parkins stále mluvil na jejího otce a neslyšel ji.

"...řekl jsem proviantářům, aby odmítli objednávku, pokud jim nepodá odpovídající vysvětlení, to dá rozum. A také jsem nařídil, aby mě informovali, pokud narazí na jakýkoli neobvyklý požadavek. No, teď mi řekni, co si myslíš, že má za lubem? Chce snad sestavit bombu? Nebo bude dělat jarní úklid?"

"Jak jsi řekl, nebyl z domu několik desítek let. Ne, myslím si, že je prostě senilní. Ale budeme si na něj dávat pozor. Možná bych se tam měl zastavit a zkontrolovat ho - jen co se zbavím té rýmy. Jsem si jistý, že ten dům je obrovským inkubátorem pro viry.

Christabel si stále četla ve své pohádkové knize, ale teď už četla potichu. Sotva dýchala, protože právě zažívala tajemství rovnou svému otci před nosem. "...A PŘINES JE S SEBOU A POSPĚŠ SI. HLAVNĚ NEZAPOMEŇ, ŽE TO JE TAJEMSTVÍ."

Obvyklá slova se vrátila, ale Christabel už si nechtěla číst o Šípkové Růžence. Sundala si brýle, ale než stačila vstát, objevila se ve dveřích do obývacího pokoje její matka.

"No, vypadá to, hoši, že jste spokojeni," řekla. "Myslela jsem, že jsi nemocný, Miku."

"Nic by mi neudělalo líp než fotbal a pár kapek staré dobré žitné."

Christabel vstala a vypnula brýle pro případ, že by začaly mluvit nahlas a prozradily tajemství. "Mami, mohla bych jít ven? Jenom na chvilku?"

"Ne, zlatičko. Právě jsem prostřela k obědu. Nejdřív se musíš trochu najíst, pak můžeš jít ven. Rone, dáš si s námi?"

Kapitán Parkins se zavrtil v křesle a položil prázdnou skleničku zpátky na stolek. "Bude mi ctí, madam," řekl.

Christabelina matka se usmála. "Jestli mi ještě někdy řekneš madam, budu ti muset nasypat do jídla jed."

"I tak to bude pořád lepší jídlo, než jaké mívám doma."

Její matka se zasmála a odvedla oba muže do kuchyně. Christabel si dělala starosti. Vzkaz říkal, aby si pospíšila. Ale když už je oběd na stole, nikdo nemůže ven. To bylo pravidlo, a Christabel pravidla vždycky dodržovala. No, téměř vždycky.

* * *

Vstala a v ruce držela kousek celeru. "A teď už bych mohla ven?"

"Když ti to tatínek dovolí."

Otec zvedl hlavu a podíval se na ni, jako kdyby ji z něčeho podezíral. Na okamžik dostala strach, ale potom pochopila, že si z ní otec dělá legraci. "A kampak si neseš ten celer, mladá dámo?"

"Chtěla bych si ho sníst cestou." Ukousla si, aby to dokázala. "Líbí se mi, když jdu a můžu přitom něco křoupat. Zní to, jako když za mnou jde nějaké monstrum. Křup. Křup. Křup."

Všichni dospělí se dali do smíchu. "Ach ty děti," řekl kapitán Parkins.

"Dobrá tedy. Ale ať jsi zpátky, než se setmí."

"Slibuju." Vytrčila se z obývacího pokoje, vzala si z háčku kabát, ale místo aby zamířila rovnou k hlavním dveřím, prošla rychle chodbou, vešla do koupelny a otevřela skříňku pod umyvadlem. Když si naplnila kapsy, vrátila se zpátky k hlavním dveřím. "Tak já jdu," zavolala.

"A dávej si pozor, ty malý monstrum!" zavolala na ni matka.

Na trávníku před domem se povalovalo žluté a červené listí. Christabel rychle zamířila za roh. Pak se opatrně rozhlédla, jestli se za ní nikdo nedívá, a zatočila k domu pana Sellarse.

* * *

Když zaklepala, nikdo neodpověděl. Po několika minutách se tedy odvážila vstoupit bez vyzvání, i když přitom měla zvláštní pocit, jako kdyby byla zloděj nebo něco takového.

Ucítila teplý vlhký vzduch. Byl tak hustý, jako kdyby žil vlastním životem.

Pan Sellars seděl v křesle. Hlavu měl zakloněnou a oči zavřené. Christabel si na okamžik pomyslela, že je mrtvý, a už se málem začala bát, když muž otevřel pomalu jako želva jedno oko a podíval se na ni. Vyplázl jazyk, olízl si rozpraskané rty a pokusil se promluvit, ale z hrdla mu nevyšel ani hlásek. Natáhl k ní ruku. Trásla se mu. Nejprve si myslela, že chtěl, aby ho uchopila, ale pak si všimla, že ukazuje na její nacené kapsy.

"Ano, něco jsem přinesla," řekla. "Jste v pořádku?"

Opět pohnul rukou, tentokrát už vypadal, že je opravdu rozzlobený. Vytáhla z kapsy balíček mýdla a položila mu jej na klín. Stařec začal prsty mýdlo škrábat, ale měl potíže s tím, aby roztrhl obal.

"Já to udělám," řekla, vzala balíček z jeho klína a roztrhla lesklý papír. Když v ruce držela malé bílé kousky, stařec ukázal talíř, který ležel na stolku vedle něj. Na talíři bylo několik plátků okoralého sýru a nůž.

"Chcete něco k jídlu?" zeptala se.

Pan Sellars potřásl hlavou a vzal do ruky nůž. Málem mu vypadl z třesoucí se ruky. Podal nůž Christabel. Chtěl, aby mu mýdlo nakrájela.

Chvilku s kluzkou kostičkou zápasila, dalo jí to dost práce, ale nakonec se jí přece jen podařilo odříznout několik

kousků asi jeden palec velkých. Pan Sellars se po nich natáhl jako vyhladovělé ptáče a pak si jeden kousek nacpal do pusy a začal žvýkat.

"Fuj!" vyhrkla. "To byste neměl jíst!"

Pan Sellars se na ni poprvé usmál. V koutcích úst měl malé bílé bublinky.

Vzal si od ní mýdlo i nůž a začal si krájet další kousky. Když polkl první, chvilku jej převaloval v ústech, pak se na ni opět usmál a řekl: "Jdi se převléct." Jeho hlas byl slabý, ale už zněl trochu jako starý pan Sellars, tak jak ho Christabel znala.

Když se vrátila ve froté koupacím plášti, stařec už mezitím dojedl první mýdlo a začínal si krájet další.

"Díky, Christabel," řekl. "Peroxid zinkový - přesně tak mi to doktor předepsal. Měl jsem spoustu práce a zapomněl jsem si vzít své vitaminy a minerály."

"Lidé ale nejedí mýdlo místo vitamínu!" řekla nejistě, přestože si tím byla dokonale jistá. Od té doby, co chodí do školy, dostávají všechny děti vitaminy v malých tabletkách. Ale třeba staří lidé mají trochu jiné vitaminy.

"Já ano," řekl stařec. "Než jsi sem přišla, byl jsem velmi nemocný."

"Ale už je vám lépe, že ano?"

"Mnohem lépe. Ale ty bys žádné mýdlo jíst neměla - je to jen pro některé staré lidi." Otřel si ze rtů bílou pěnu.

"Pracoval jsem velmi tvrdě, velmi tvrdě, malá Christabel. Musel jsem se setkat s lidmi, zařídit některé věci." Což byl hloupý vtip, protože ona věděla, že nikam nechodil a s nikým se nestýkal, kromě ní a ještě jednoho muže, který mu nosil jídlo. Tak jí to tedy říkal. Jeho úsměv zmizel a muž pomalu zavřel oči. Po chvilce je opět otevřel, ale vypadal velmi unavený. "A teď, když jsi mě zachránila, by ses nejspíš měla vrátit domů. Jsem si jistý, že si budeš muset vymyslet nějakou historku o tom, kde jsi byla. Už tak mám výčitky svědomí, že kvůli mně lžeš svým rodičům, a mohla by ses dostat do potíží."

"Jak jste se dostal do mých pohádkových brýlí?"

"To byl jen takový malý trik, který jsem se naučil ještě v dobách, kdy jsem byl mladý kadet." Nepatrně pokýval hlavou.

"Myslím, že se teď potřebuju vyspat, moje malá přítelkyně. Můžeš se sama vyprovodit ven?"

Narovnala se. "Ale já se vždycky vyprovodím sama."

"Ano, to je pravda." Zvedl ruku, jako kdyby jí chtěl zamávat, a opět zavřel oči.

Když se Christabel opět převlékla do svých šatů - byly vlhké, takže se bude muset chvilku procházet, než se bude moct vrátit domů - pan Sellars spal ve svém křesle. Opatrně se na něj podívala, aby se ujistila, že se mu opět nepřítížilo, ale měl teď o něco lepší barvu, než když přišla. Nakrájela mu dalších několik kousků mýdla pro případ, že by byl opět zesláblý, až se vzbudí, a nakonec mu přitáhla přikrývku až ke krku, aby mu nebyla zima.

"Je to tak těžké," řekl najednou. Christabel prudce odskočila ve strachu, že ho vzbudila, ale muž neotevřel oči, jeho hlas byl chraplavý a bylo mu jen stěží rozumět. "Všechno musí být ukryté před dohledem. Ale já si občas zoufám - mohu s nimi mluvit jen šepem, poloviční pravdy, útržky poezie. Já vím, jaká je věštba..."

Mumlal ještě něco, ale Christabel mu nerozuměla. Když ztichl, pohládila ho něžně po ruce a odešla. Když vycházela ze dveří, táhl se za ní mlžný mrak. Vítr se opřel do jejího vlhkého oblečení a ona se otřásla chladem.

Co to jen může znamenat "věštba"? Asi to bude nějaký druh ptáka. Tak pan Sellars snil o dnech, kdy ještě býval pilotem?

Kolem ní se začaly na ulici prohánět suché listky. Poskakovaly před ní jako cirkusoví akrobati.

* * *

Měl spoutané paže a padal temnou roklí, kolem něho se po obou stranách tyčily horské svahy. Věděl jistě, že ho něco táhlo do temnoty a prázdnoty. Něco důležitého leželo za ním, něco, co se neodvážil ztratit, ale s každým jeho pohybem se stíny po obou stranách pokoušely ho od toho odtrhnout.

Pokusil se otočit a ucítil v pažích ostrou bolest, jako kdyby mu někdo zabodl do masa ostrou dýku. Hlubší temnota hor ho svírala a chystala se ho pohltit. Svíjel se, ignoroval děsivou bolest v patách a nakonec se mu podařilo přece jen otočit hlavou.

Na skále za ním bylo mezi dvěma skalními převisy několik mil od něj jasné zářivé zlaté světlo. Jak zvedl hlavu od temných stínů, vpalovalo se mu to světlo do očí jako oheň prémie.

Město. To místo, kde může najít tu věc, po které tak dlouho pátrá...

Natáhly se po něm jakési ruce a stáhly ho opět do temnoty. Stále ještě neviděl, co ho to vlastně drží, ale věděl, že ho to táhne do stínu, do temnoty, na místo, kde vzpomínka na zlaté město rychle vybledne. Bojoval se svými vězňiteli, ale drželi ho pevně.

Jeho sen, jeho jediná naděje, ho opouštěly. Beznadějně mizel v bezedné pustině...

* * *

"Orlando! Orlando! Něco se ti zdálo. Vzbud' se."

Snažil se zachytit toho hlasu. Paže ho bolely - dostali ho!

Musí bojovat! Musí...

Otevřel oči a nad ním se vznášela tvář jeho matky. Ve světle z okna, kudy do pokoje svítil měsíc, její tvář zvláště zářila.

"Podívej, co jsi udělal." V jejím hlase spolu zápasilo znepokojení s podrážděností. Ale nakonec přece jen zvítězilo znepokojení, i když těsně. "Převrátil jsi všechno kolem sebe."

"Já... já... něco se mi zdálo."

"Jako bych to nevěděla. Je to kvůli té síti. Nedivím se, že pak máš noční můry." Povzdechla si, pak se sklonila a začala věci stavět na původní místo.

Její rozzlobený hlas po něm přejel jako chladný jazyk. "Ty si myslíš, že síť je jediný důvod, proč mám noční můry?"

Zarazila se. "Ne," řekla po chvilce. Hlas měla napjatý. "Ne, ovšemže ne." Položila několik kousků na stůl vedle postele a

začala sbírat další věci. "Ale přesto si stále myslím, že to pro tebe není dobré, když trávíš tolik času zapojený do té... do té mašiny.

Orlando se rozesmál. Byl to podrážděný smích, a on chtěl, aby to tak znělo. "No, každý přece potřebuje mít nějaký koníček, Vivien."

Kousla se do rtu, přestože to byl nápad právě jeho rodičů, aby jim říkal křestním jménem, ne jeho. "Nebud' drzý, Orlando."

"Já nejsem." A skutečně nebyl, uvědomil si. Nebyl tak drzý, jak občas býval. Ale zlobil se a byl vyděšený, přestože vlastně vůbec nevěděl proč. Možná to mělo něco společného s tou noční můrou a s detaily, které se mu až teď začaly vynořovat - pocit, že před ním něco unikalo. Nadechl se. "Je mi to líto. Já jen... byl to opravdu nehezký sen."

Matka postavila zpátky na stolek jeho stojan s kapačkou a zkontrolovala, jestli je jehla stále na svém místě. "Doktor Vanh říká, že to můžeme přestat používat na konci týdne. To bude hezké, že ano?" To byl její způsob, jak se omluvit. Pokusil se to velkoryse přijmout.

"Jo, to bude moc milý." Zívá. "Ještě se trochu vyspím. Je mi líto, že jsem dělal takový hluk."

Přitáhla mu pokrývku až ke krku. "My... já jsem si jen dělala starost. Tak a teď už žádné další ošklivé sny, slibuješ?" Pohodlně se uložil, vzal dálkové ovládání a upravil horní část postele do příjemnějšího úhlu. "Dobře, Vivien. Dobrou noc."

"Dobrou noc, Orlando." Na chvíli zaváhala, pak se k němu sklonila, políbila ho na čelo a odešla.

Orlando chvíli přemýšlel, jestli by měl zapnout světlo a chvíli si číst, ale pak to zavrhl. Věděl, že jeho matka z vedlejšího pokoje slyší každé šustnutí, a tak raději nechal zhasnuto. Měl toho spoustu na přemýšlení.

Například to město. Nesmyslné místo, po kterém v Middle Country nezůstala ani stopa. Vstupovalo do jeho snů stejně snadno, jako vstoupilo do Thargorova světa. Proč se to zdálo být tak důležité? Vždyť to nebylo nic jiného než kousek signálního virtuálního prostředí nebo práce nějakého šikovného hackera. Už před dlouhou dobou přestal věřit na zázraky, takže co tohle pro něj mohlo znamenat? Znamenalo to vůbec něco? Nebo to byl jen nějaký podvod, který se nyní choval jako magnet, přitahující jeho strach a odrazující ho od naděje?

Dům byl tichý. Jeho otce by však nevzbudila ani exploze a jeho matka v této chvíli už také spí. Orlando byl uprostřed tmy sám se svými myšlenkami.

Kapitola 11

Uvnitř netvora

INTERNET/HUDBA: Christ hraje pro několik vyvolených

(vizuál: detailní záběr na psí hlavu)

VO: Johann Sebastian Christ překvapil svým vystoupením v lokální síti ve svém rodném městě New Orleansu...

(vizuál: psí hlava, lidské ruce)

...bylo to poprvé od smrti tří členů jeho hudební skupiny Blond Bitch, co byl tento samotářský zpěvák viděn.

Asi před rokem došlo během vystoupení na pódiu k tragické nehodě.

(vizuál: muž tančící se psí maskou, na pódiu za ním září světelná obrazovka)

Christ představil ohromeným divákům tři písničky, doprovod byl z playbacku, protože od té nehody...

RENIE SE OTOČILA A ZOUFFALE SE PRODÍRALA DAVEM na terase kolem bezedné studny. !Xabbu neodpovídal, ale snad to způsobila jen porucha na jeho zařízení. Možná se odpojil, nebo bylo v nepořádku něco s jejím zařízením, které stále registrovalo hosta na lince. Modlila se, aby to bylo tak jednoduché. Dav byl sice nehmotný, ale přesto viditelný. Několik pevných těl směřících se obchodníků v dokonale padnoucích oblecích ji neurvale odstrčilo stranou, když kolem ní procházeli. Jejich prvotřídní soupravy a nabitá konta vytvářely neviditelnou, ale velmi skutečnou bariéru mezi nimi a ostatními obyčejnými lidmi. Několik evidentních turistů v základních virtuálních formách se bezcílně potulovalo chodbami, nechali do sebe strkat hemžícím se davem z jedné strany chodníku na druhou. Menší tvary, služební personál a agenti pobíhali kolem sem a tam a nosili balíčky pro své pány. Pokud to mohla Renie posoudit, !Xabbu nebyl jedním z nich, ale její zkoumání davu bylo velmi těžké díky nenápadnému simu, který používal. Blízko ní byly nejméně dvě desítky téměř stejných figur, nemotorně se prodírajících a snažících se udržet stranou od velkých rozhazovačných kolegů.

I kdyby byl někde blízko, bez audiokontaktu bylo nemožné ho rychle lokalizovat a Renie věděla, že jí zbývá jen několik okamžiků, než se objeví Strimbello. Potřebovala jít dál - ale kam? I kdyby běžela rychle a daleko, nemohla doufat, že se jí podaří dlouho skrývat v Mistru J před někým, kdo se v klubu tak dobře vyzná. Kromě toho ten muž prohlásil, že ví, kdo opravdu je. A kromě toho bylo možné, že v této chvíli členové klubového vedení už pátrají po jejím indexu a kontaktují polytechnický institut, aby ji vyhodili - kdo to může vědět?

Jenže teď si takové starosti nemohla dovolit. Musela najít !Xabbua.

Byl snad tak znechucený událostmi ve Žlutém sále, že se jednoduše odpojil z linky? Možná si už odepíná pásy na svém postroji v pokoji v institutu a čeká na ni, až se vrátí. Ale co když to tak není?

Na tvářích kolem ní se objevil znepokojený výraz. Většina davu na terase se obrátila ke dveřím do Žlutého sálu. Také Renie se otočila.

V chodbě za ní se objevilo něco obrovského, bylo to mohutné a kulaté, širší než čtyři nebo pět normálních simů, a stále to rostlo. Tvorova oholená hlava vypadala jako střílna tanku. Černé oči, podobající se ústí automatických pušek, se začaly otáčet a měřit si okolní postavy, nakonec se zastavily u ní.

Ta věc, která si říkala Strimbello, se usmála: "Tady jsi."

Renie se prudce otočila, udělala dva kroky a vrhla se přes zábradlí do studny. Pohybovala se nejvyšší možnou rychlostí, padala dolů mezi ostatními méně rychlými klubovými hosty, kteří se vznášeli jako líné ryby. Přesto bylo její klesání bolestivě pomalé - studna nebyla horská dráha - ale ona neměla v úmyslu toho muže setřást, na to totiž znal nepochybně klub příliš dobře, aby se jí něco takového mohlo podařit. Jen se na okamžik potřebovala dostat z jeho zorného pole, což, jak doufala, by ji mohlo poskytnout dostatek času na to, aby udělala něco efektivního.

"Náhodný přenos," nařídila.

Studna a tisíce návštěvníků, co vypadali jako bublinky uvnitř láhve se šampaňským, náhle zmizely a místo nich se objevila tlačena dalších těl. Všichni byli nazí, ale někteří na sobě měli takové tělesné součástky, jaké Renie nikdy na žádném skutečném těle neviděla. Světlo tu bylo velice slabé a jeho zdroj nebyl nikde patrný. Přilehlé stěny byly pokryté měkkým sametem ve světle růžové barvě. Pronikavá hudba hrála tak hlasitě, až z toho Renie zaléhalo v uších. Z jedné zmeti těl vyhlédla děsivě nepravidelná simová tvář, vzápětí se odkudsi objevila i ruka a natáhla se k Renie.

"Ach ne," zamumlala. Za kolika z těch postav byly děti ve Stephenově věku, které se shovívavým úsměvem vpustí majitelé dovnitř klubu a dovolí jim, aby se vyžívaly ve špině tohoto místa? Kolik zkažených dětí bylo přítomných ve Žlutém sále? Opět se jí zmocnila žaludeční nevolnost. "Náhodný přenos."

Před ní se otevřel široký prostor, nejvzdálenější stěna byla tak daleko, že byla sotva vidět. Uviděla velký modrý nápis. Písmo bylo velmi zvláštní a ona ho nedokázala ani přečíst. V uších se jí ozval hluboký hlas, který byl pro ni rovněž naprosto nesrozumitelný. V dalším okamžiku se celý obraz zachvěl, jak software načítal její index a přepnul na anglickou verzi.

"...ted' si vyberte, zda chcete týmovou hru nebo individuální soutěž."

Postavila se a zírala na lidské tvary, které se začaly objevovat těsně za modrými písmeny. Na hlavách měly ostnaté helmy a byly oblečené do lesklých kombinéz. V průzorech byly vidět jen temné oči.

"Vybrala jste si individuální hru," řekl ten hlas s mírným náznakem souhlasu. "Hra nyní vytváří vašeho oponenta..."

"Náhodný přenos."

Procházela místnostmi čím dál rychleji, doufajíc, že za sebou zamete stopy tak dokonale, že bude Strimbellovi chvíli trvat, než ji opět lokalizuje. Skočila a našla...

Bazén, obklopený palmami. Slabý vánek mírně mával dlouhými listy. Na skále sedělo několik mořských panen s odhalenými prsy. Česaly si vlasy a vlnily se při půvabných tónech kytary.

Skočila.

Dlouhý stůl s jedinou prázdnou židlí. Kolem sedělo asi deset mužů v dlouhých pláštích. Většina z nich měla husté vousy. Když se objevila, jeden z nich se otočil, usmál se a pak pronesl: "Posaď se, náš Pane."

Opět skočila a skočila ještě několikrát.

Temná místnost se stropem pokrytým hvězdami. V podlaze byla štěrbina. Někdo nebo něco sténalo.

Tisíce mužů s holými hlavami jako zkušební panáci, všichni oblečení ve stejných overalech, sedící na lavičkách ve dvou dlouhých řadách a fackující jeden druhého.

Džungle plná stínů a očí a barevných ptáků. Nějaká žena v otrhané blůze přivázaná ke stromu. Kolem nohou měla rozházené lesklé rudé květy.

Kabina lodi, houpající se olejové lampy, připravené cínové korbely.

Kovbojský salon. Zlí hoši na sobě měli jen ostruhy.

Zářivý taneční sál, kde jsou tváře všech žen ukryté za zvířecími maskami.

Středověký hostinec. Kolem hoří oheň a něco venku sténá za malým oknem.

Prázdná lavička v parku vedle pouliční lampy.

Ohlušující hudba a mihotavá světla. Pravděpodobně nějaký divoký noční klub.

Jeskyně s mokřými stěnami, kolem visí ze stropu cáry v podobě pavučin.

Starodávná telefonní budka. Vyvěšené sluchátko.

Poušť, obklopená ze čtyř stran stěnami.

Kasino, plné gangsterů ze starých hollywoodských filmů.

Poušť bez stěn.

Kaple s rozžhavenou podlahou a nábytkem z kovu.

Korejská zahrada, keře ve tvaru těl.

Kavárna vedle zbytků staré cesty.

Terasová zahrada podobná divadelní lóži uprostřed horského převisu. Vedle ní je obrovský vodopád, padající do hluboké rokle...

Renie už se motala hlava z toho bleskového přenosu z místa na místo, a tak se zastavila na terase, aby si odpočinula.

Zavřela oči a čekala, až se jí přestanou před nimi dělat barevné mžítiky, pak je opět otevřela. Několik hostů, co seděli kolem stolů na kraji terasy, zvedlo zvědavě hlavu, pak se však vrátili ke své konverzaci a dál sledovali úžasný vodopád.

"Mohu vás obsloužit?" ozval se postarší asijský mužik, který se před ní náhle objevil.

"Mám potíže se svým počítačem," řekla. "Můžete mě přepojit do hlavního centra?"

"Dobře. Budete chtít stůl, abyste mohl dokončit svou obchodní záležitost, pane Otepi?"

Zatraceně. Zastavila v jednom z těch drahých pásem klubu. Ovšemže už měli její index v okamžiku, kdy se tam objevila.

Alespoň ji ještě nechytili, možná Strimbello nespustil všeobecný poplach a ona rozhodně nehodlala pokoušet své štěstí. "Ještě ne, děkuji. Potřebuji jen soukromé ochranné pole, prosím."

Muž přikývl a vzápětí zmizel. Kolem ní se ve výšce pasu objevil kruh modrého světla, aby si uvědomila, že už je zakrytá.

Stále slyšela burácení mohutného vodopádu a dívala se, jak se řítí po skalách na dno kaňonu, kde mizel v oblaku bílé pěny. Dokonce viděla i ostatní hosty a slyšela tu a tam útržek konverzace - ale dalo se usuzovat, že nikdo už neviděl

ani neslyšel ji.

Není času nazbyt. Přinutila se chladně uvažovat. Neodvážila se odejít, dokud !Xabbu nebude bezpečně odpojený ze sítě. Jenže pokud už se odpojil, nemohla to nijak zjistit. Kdyby zůstala, byla si jistá, že ji dříve či později najde Strimbello. Možná ani nemusel spouštět všeobecný poplach - přestože tu byla vetřelec, bezpochyby nebyla tak důležitá v tak obrovském schématu věci - ale Strimbello, ať už byl skutečná osoba nebo jen děsivě realistická Loutka, rozhodně nevypadal jako typ, který se tak snadno vzdává. Bude tedy muset najít způsob, jak zůstat v systému, dokud nenajde !Xabbua, nebo dokud nebude nucená se vzdát.

"Telefonní spojení."

Před ní se objevil šedý čtvereček, jako kdyby někdo udělal ostrým nožem otvor k realitě - tedy k jakési imitaci reality. Zadal číslo, které chtěla, a pak vytiskla svůj identifikační kód. Čtvereček zůstal šedý, ale ve spodním rohu se objevila malá zářivá tečka, která jí prozrazovala, že právě probíhá spojení s jednou ze vstupních bank, kterou si připravila pro případ nejvyšší nouze.

"Karneval," zašeptala, ale byl to jen reflex, chránilo ji ochranné pole, takže mohla klidně křičet, až by si docela vykřičela hlasivky, a nikdo by ji stejně neslyšel. A jestli ji pole nechránilo, její pronásledovatelé už stejně nejspíš vědí o všem, co od té doby provedla.

Zdálo se, že se na ni nikdo nedívá. Vstupní banka vložila okamžitě novou identitu. Byla mírně zklamaná, že při tom nic necítí - necítí snad při tom mákové ze starých časů něco? Ale přirozeně se neměnil její tvar, na sobě měla stále ten stejný šedý šim, ve kterém sem přišla, a pod ním byla stále ta stejná Irene Sulaweyová, učitelka a příležitostný bandita v síti. Změnil se však její index. Pan Otepi z Nigérie zmizel a jeho místo nahradil pan Babutu z Ugandy.

Rozpustila ochranný soukromý štít a záměřila k vodopádu a elegantní zahradě. Číšníci - tedy přesněji věci, co vypadaly jako číšníci - poskakovali kolem stolů jako pracovití brouci. V tak službami dokonale vybaveném sektoru by na sebe bezpochyby zanedlouho opět strhla nežádoucí pozornost, a ona ani v nejmenším netoužila po tom, aby její novou identitu někdo spojoval s tou starou. Někdo si toho nakonec stejně všimne: Vstoupila jako Otepi a nakonec, až budou kontrolovat vstupní účty, přijdou na to, že žádný Otepi odtamtud nikdy neodešel. Ale to bude trvat celé hodiny, možná dokonce dny. Uzel s takovým obratem, jako je Mistr J, musí mít velké potíže s tím, aby přišel na nějaké nesrovnalosti, a když bude mít štěstí, mohla by být už dávno pryč, až se na to přijde. Když bude mít ovšem štěstí.

Vyslovila jediné slovo a ocitla se zpátky v hlavní hale, kde se pohybovala s o něco větší lehkostí, když ji tu obklopoval velký dav jiných lidí. Byla už řádně unavená a toužila zůstat alespoň několik minut na jednom místě. Ale co bude s !Xabbuem? On neměl ani zdaleka tolik zkušeností jako ona. Jaký efekt na něj bude mít stres za dobu, kterou musel strávit v tomto děsivém labyrintu docela opuštěný a sám?

Hala byla stále plná zářivých světél a dlouhých stínů, hlasů a divoké hudby. - Renie si vybrala jednu lavičku, posadila se v temném stínu u zdi a ztišila sluchátka na minimum. Nebylo jednoduché rozhodnout, kde začít. Bylo tu tolik místností, tolik veřejných prostor. Ona sama byla nejméně v deseti, a byla si jistá, že se jen dotkla povrchu. Neměla nejmenší tušení, kolik je v klubu v této chvíli lidí - stovky, možná dokonce tisíce. Mistr J nebyl fyzické místo. Jediným limitem tu byla rychlost a dokonalost vybavení, které ji zajišťovalo. Její přítel mohl být kdekoli.

Renie se obrátila, aby se podívala na pódium. Bledá zpěvačka a její skupina goblinů už byly pryč. Místo toho tu nyní bylo několik slonů, do posledního detailu vypadali jako praví, jen s tím rozdílem, že měli slaměné klobouky, sluneční brýle a podivné zubaté hudební nástroje - a samozřejmě jemně růžovou kůži. Hráli a podupávali v rytmu hudby.

Přestože měla ztišený zvuk, slyšela úder bicích.

"Promiňte," ozvalo se a před ní se objevil číšník ve stříbrném obleku.

"Nic nepotřebuji," řekla mu. "Jen tady odpočívám."

"To je v pořádku, pane, ale mám tu pro vás vzkaz."

"Pro mě?" zeptala se a naklonila se k číšníkovi blíž. Cítila, jak jí po zádech přejel mráz. "To není možné." Muž nadzvedl obočí. Pohnul chodidlem ve vzduchu. Renie se vzpamatovala a řekla: "Jste si tím jistý?"

Jestli s ní číšník hrál z pověření jejích pronásledovatelů nějakou hru, dělal to velice přesvědčivě. Bylo na něm vidět, jak je netrpělivý. "Ale jistě. Jste pan Babutu, že ano? Protože jestli jste, pak vám mám vyřídit, že zbytek vaší skupiny na vás čeká v Sále rozjímání."

Renie mu tedy poděkovala a muž vzápětí zmizel a zbyla po něm jen stříbrná šmouha.

Pochopitelně to mohl být !Xabbu, pomyslela si. Prozradila mu jména obou náhradních identit, jeho i své. Může to ale také být Strimbello nebo někdo jiný, někdo z funkcionářů, který se chce vyhnout zbytečným scénám. !Xabbu nebo Strimbello, musí to být jeden nebo druhý - pan Babutu ve skutečnosti vůbec neexistoval, takže ho tudíž nemohl hledat někdo jiný.

Jakou má tedy možnost? Nemůže ignorovat to, že by to přece jen mohl být její přítel.

Vybrala si tedy z nabídkového listu Sál rozjímání a přesunula se tam. Měla pocit, že přesun trvá nekonečně dlouho, jako kdyby se systém potýkal s neobvyklým zatížením, ale to bylo málo pravděpodobné, nejspíš tedy mířila někam hluboko do srdce systému, daleko od metaforického povrchu. Hluboko dovnitř tohoto netvora.

Sál byl vytvořený ve velmi přísném konceptu, vypadal jako klasický sál. Vysoké sloupy, pokryté rozkvetlou révou, podpíraly obrovskou kopuli, z níž se část už oloupala a opadala. Bílé kousky, některé velké jako městský dům, se leskly u základů sloupů jako kosti. Všude kolem byla vrstva lišejníků. Uprostřed kopule zel velký otvor, skrz něj byla vidět obloha a na ní roztrhané bílé mraky. Mezi jednotlivými pilíři se na každé straně vyjímaly oblouky, jako kdyby sál stál na samotné hoře Olymp. Uprostřed kamenného kruhu se v dále pohybovalo několik osamělých šimů.

Nelíbila se jí myšlenka, že by měla opustit vnější okraj a vydat se do otevřeného prostoru, ale jestliže ji vedení klubu na toto místo vylákalo, nezáleželo na tom, v jaké jeho části se nacházela. Vypravila se tedy doprostřed a neustále se kolem sebe rozhlížela, dokonalost této stavby na ni udělala skutečný dojem. Kameny obrovského chrámu vypadaly velmi

staré, jejich povrch byl celý rozpraskaný, sloupy byly obrostlé hustou vegetací. Králíci a jiná zvířata poskakovali po zemi a několik ptáků si postavilo svá hnízda v prasklinách narušené kopule.

"Pan Babutu?"

Prudce se otočila. "Kdo jste?"

Byl vysoký, měl širokou čelist a ve svém tmavém obleku vypadal ještě vyšší než ve skutečnosti byl. Na hlavě měl černý klobouk a kolem krku volně uvázanou šálu. "Jsem Tyčka." Široce se usmál a sundal si z hlavy klobouk. Jeho oblečení se jen velmi málo hodilo k jeho zbrklým pohybům. "Poslal mě váš přítel pan Wonde. Dostal jste od něj vzkaz?" Renie na něj nedůvěřivě pohlédla. "Kde je?"

"S několika mými přáteli. Pojdte, zavedu vás za ním." Vytáhl něco z kapsy pláště. Jestli viděl, jak Renie prudce zamrkala, rozhodně to nedal najevo, ale místo toho přitiskl ke rtům starou flétnu a začal hrát něco, co znělo trochu jako nějaká školní písnička. Před nimi se objevil otvor. Renie si všimla schodiště.

"Proč za mnou nepřišel sám?"

Tyčka mezitím zmizel po pás v otvoru. "Myslím, že mu není moc dobře. Jen mě požádal, abych pro vás zašel. Říkal, že mi možná budete klást zvědavé otázky, a poradil mi, abych vám pro ten případ řekl o nějaké hře s provázkem."

Hra s provázky! !Xabbuova píseň. Renie cítila, jak se jí náhle ulevilo. Tohle mohl vědět jedině malý Křovák. Tyčkův klobouk právě zmizel pod povrchem země. Vydala se za ním.

Tunel vypadal jako z dětské knížky, jako domov nějakého mluvícího zvířete nebo magické bytosti. Ačkoli Tyčka i ona byli během okamžiku hluboko pod povrchem, tunel byl plný malých okének a za každým byla vidět nepopsatelná umělá krása - řeky, louky, lesy plné bříz a dubů. Tu a tam se ve spirálách chodby objevila také dvířka, která Renie sahala sotva po kolena. Touha jedny z nich otevřít byla nesnesitelná. Celé to místo vypadalo jako nějaký nádherný dům pro panenky.

Ale ona se nemohla zastavit, aby se na něco podívala. Přestože byla nucená se jednou rukou přidržovat zábradlí, Tyčka, přestože měl dlouhé nohy a široká ramena, vykračoval po schodech s neobvyklou rychlostí a nepřestával přitom vyhrávat na flétnu. Po několika minutách zmizel v točitém schodišti. Jen tichá hudba prozrazovala, že je stále někde před ní.

Schodiště se stále stáčelo hlouběji a hlouběji. Renie měla tu a tam pocit, že za některými dveřmi zaslechla nějaké pisklavé hlasy, nebo zachytila pohled blýskavého oka v klíčové dírci. Jednou málem zakopla o šňůru na prádlo, nataženou přes schody. Visely na ní malé šaty, ne větší než plátek chleba. Když se jich dotkla, cítila, že jsou vlhké. Pokračovali stále dál a čím dál hlouběji. Další schody, další dveře a neustálá Tyčková hudba - Renie cítila, jak se čarovné kouzlo toho místa začalo vytrácet. Toužila po cigaretě a sklenici piva. Sklonila hlavu a prošla pod sníženým stropem v jednom místě nekonečného schodiště. Když zvedla hlavu, zjistila, že se změnilo světlo. Než na to stačila zareagovat, narazila nohama na odpor a něco s ní trhlo. - Bylo by to bolestivé, kdyby nebyla ve skutečnosti zavěšená v bezpečnostních popruzích v institutu. Dorazila na dno.

Tápala kolem sebe, jako kdyby chtěla, aby kniha pohádek pokračovala. Nacházela se v Tajuplné jeskyni, takové, co děti zpravidla nacházejí ve svých pohádkových příbězích. Byla dlouhá a nízká, celá z kamene a z měkké země. Strop byl prorostlý kořeny, jako kdyby jeskyně byla vykotlaná těsně pod nějakým lesem. Mezi pahýly tu a tam prosvítalo světlo. Podlaha byla pokryta nejrůznějšími předměty. Některé - peří a lesklé korálky a vyleštěné kamínky - vypadaly, jako kdyby je nasbírala a opustila lesní zvířátka nebo ptáci. Jiné, jako například jámy plné končetin a hlav panenek, vypadaly účelově jako nějaký druh univerzitních uměleckých projektů na zkorumpovanou nevinnost. Jiné předměty byly jednoduše nepopsatelné. Beztvaré kusy, kostky a mnohem méně rozpoznatelné geometrické tvary se povalovaly po celé ploše. Některé z těch věcí dokonce zářily svým vlastním vnitřním světlem.

Tyčka stál před ní a šklebil se. Přestože měl ohnutá ramena, jeho hlava se téměř dotýkala stropu, kde se típytila ta kouzelná světla. Znovu zvedl flétnu, začal hrát a ještě k tomu tančil. Bylo na něm něco zvláštního, něco, co Renie nedokázala přesně pojmenovat. Jestli byl Loutka, vypadal opravdu velice originálně.

Tyčka se najednou zastavil a zastrčil flétnu do kapsy. "Jste moc pomalý," řekl a v jeho hlase se ozvalo pohrdání. "Tak pojdte, váš přítel čeká."

Mávl jednou rukou na stranu, jako by chtěl udělat zdvořilé pukrle, a udělal krok zpátky. Výhled na větší část jeskyně byl až do této chvíle ukrytý za jeho zády. Když však ustoupil, Renie uviděla táborový oheň a kolem několik postav. Opět se jí zmocnil dojem, že by měla být opatrná. Vykročila dopředu a srdce se jí rozbušilo.

!Xabbu, nebo sim, který vypadal velmi podobný tomu jeho, seděl uprostřed skupiny mnohem výraznějších postav. Byli to všechno muži a všichni se svým zjevem podobali Tyčkoví. Měli urostlé postavy a dokonalé detaily těla, takže mezi nimi !Xabbu vypadal jako marcipánový panáček.

Další pohádky. Renie se cítila trochu jako hlupák.

"Jsi v pořádku?" zeptala se na soukromé lince. " !Xabbu, jsi to ty?"

Neozvala se žádná odpověď a ona si na malý okamžik pomyslela, že ji podvedli. Pak se ten sim obrátil k ní, a přestože promluvil změněným hlasem, bezpochyby patřil Křovákovi. Řekl: "Jsem moc rád, že tě můj nový přítel našel. Jsem tady už pěkně dlouho. Už jsem si začínal myslet, žeš mě tu nechal."

"Mluv se mnou. Jestli mě slyšíš, zvedni ruku."

Sim se ani nepohnul, ale seděl a pozorně si ji bezvýraznými očima prohlížel.

"Neopustila bych tě," řekla nakonec. "Jak ses sem dostal?"

"Našli jsme ho, jak se potuluje kolem. Zabloudil a byl zmatený." Tyčka si poskládal dlouhé nohy a usadil se k táboráku.

"Moji přátelé a já." Ukázal na ostatní muže v kruhu. "Tohle je Kůrka, Šepač a Kord." Jeho společníci byli jeden silný, jeden tenký a jeden velmi hubený. Žádný z nich však nebyl tak vysoký jako Tyčka, ale jinak vypadali všichni podobně, plní bezedné energie.

"Díky." Renie obrátila svou pozornost opět na !Xabbua. "Musíme jít. Už je dost pozdě."

"A jste si jistý, že byste tu s námi raději ještě chvíli nepobyli?" Tyčka natáhl ruce k ohništi. "Nemíváme mnoho návštěv."

"Rádi bychom. Bylo od vás velice milé, že jste pomohli. Ale začíná nám docházet čas."

Tyčka nadzvedl obočí, jako kdyby řekla něco podivného, ale přesto dál mlčel. Renie se naklonila blíž a položila !Xabbuovi ruku na rameno, byla si vědoma, že v polytechnickém institutu se ho musí skutečně dotýkat. Přestože jejich zařízení nebylo to nejdokonalejší, měla skutečně pocit, že se dotýká svého přítele. - "Tak pojď, musíme se vrátit."

"Já nevím jak." V jeho hlase zazněl smutek, ale bylo to, jako kdyby mluvil ze spaní. "Zapomněl jsem to."

Renie v duchu zaklela a spustila sekvenci pro výstup pro oba dva, ale jeskyně kolem ní se zachvěla a ona zjistila, že !Xabbu s ní neodchází. Zastavila to tedy.

"Něco není v pořádku," řekla. "Něco ho tu drží."

"Možná byste tu měli chvíli zůstat," řekl Tyčka a usmál se. "To by bylo moc hezké."

"Pan Wonde nám zatím může vyprávět další příběhy," prohlásil Kůrka, a na jeho kulatém obličejí se zračila radost.

"Nevadilo mi poslechnout si znovu ten o Lynxovi a Ranní Hvězdě."

"Pan Wonde už vám nemůže vyprávět žádné další příběhy," ozvala se ostře Renie. Jsou ti muži snad úplní hlupáci? Nebo jsou to jen Loutky reagující na smyčku v živém obraze, do kterého s !Xabbuem vstoupili? "Pan Wonde musí jít. Náš čas vypršel. Nemůžeme si dovolit tu zůstat déle."

Vyhublý Kord rozvážně přikývl. "Potom tedy musíme zavolat Pány. Páni vědí, jak se věci mají. Uvedou všechno na pravou míru."

Renie si byla jistá, že ví, kdo to jsou Páni, a věděla, že nechce vysvětlovat, jaký problém měla s vedením klubu. "To nemůžeme. Máme... máme k tomu své důvody." - Muži kolem ohniště se zamračili. Pokud byli skutečně Loutky, pak mohli každou chvíli předat nějaký automatický vzkaz o poruše a odeslat ho opravářům klubové sítě. Potřebovala čas, aby mohla zjistit, proč není schopna vytáhnout !Xabbua ze sítě. "Je tu někdo, kdo se vydává za Pána. Je to opravdu hrozný člověk. Kdybychom zavolali Pány, ten zlý by nás našel. Proto je nemůžeme zavolat."

Všichni muži přikývlí jako pověřiví divoši z nějakého zetkového filmu. "Tak vám tedy pomůžeme," řekl nadšeně Tyčka.

"Pomůžeme vám proti tomu Zlému." Obrátil se na své společníky. "Dívka. Dívka bude vědět, co pro ty chlápky udělat."

"To je pravda." Šeptač promluvil a jeho šišlání rázem prozradilo původ jeho jména. Mluvil velmi pomalu a kroutil přitom zvláště rty. "Ona určitě pomůže. Ale bude za to něco chtít."

"Kdo je Dívka?" Renie pocítila strach a zároveň netrpělivost. S jejím přítelem bylo něco v nepořádku, vedení klubu ji hledalo a Strimbello řekl, že ví, kdo skutečně je. A ona místo toho, aby !Xabbua z toho pekla dostala, se začíná podílet na scénáři nějaké podivné pohádky. Podívala se na Křováka. Jeho sim seděl nehybně u ohně. Byl ztuhlý jako motýlí kukla.

"Ona ví různé věci," řekl Kůrka. "A někdy je i říká."

"Je kouzelná." Tyčka mávl rukama, aby to demonstroval. "Poskytuje služby. Za odměnu."

Renie si nemohla pomoci. "Kdo jste? Co tady děláte? Jak jste se sem dostali?"

"To jsou velmi dobré otázky," začal pomalu Kord. Zdálo se, že on je z nich ten nejzádumčivější. "Dali jsme Dívce spoustu darů, abychom dostali odpovědi právě na takové otázky."

"Chcete tím říct, že nevíte, kdo jste a jak jste se sem dostali?"

"No, máme jisté... nápady," řekl významně Kord. "Ale nejsme si jistí. Hodně se kvůli tomu v noci hádáme."

"Kord se umí hádat ze všech nejlépe," vysvětloval Tyčka. "Hlavně proto, že všichni ostatní se unaví a vzdají to."

Tihle muži musejí být Loutky, ale zdá se, jako by se z nějakého důvodu ztratili, oddělili se od jasné záře klubu a vědění.

Renie pocítila mrazení, když si představila konstrukty, kousky zakódovaných informací, jak sedí kolem táborového ohně a hádají se o metafyzice. Bylo to tak... podivné. Zvedla hlavu a podívala se na světla, tančící v kořenech stromů na stropě. Jako hvězdy. Malé plamínky, vylepšující temnotu nad nimi stejně jako táborový oheň, který se vyjímá na černé zemi.

"Dobře," řekla nakonec. "Vezměte nás za tou Dívkou."

Tyčka vstal a vytáhl z ohniště jednu napůl ohořelou větev. Jeho tři společníci udělali totéž, tváře přitom měli náhle neobvykle vážné. Renie se nemohla ubránit pomyšlení, že to je pro ně možná celé jen nějaká hra. Natáhla se pro poslední kousek dřeva, ale Kord mávl rukou. "Ne," řekl. "Musíme vždycky nechat kousek, aby oheň nedohořel. Abychom našli cestu zpátky."

Renie pomohla !Xabbuovi na nohy. Nepatrně se zakymácel, jako kdyby omdléval únavou. Ale přesto vstal bez její pomoci a vydal se za skupinkou podivných mužů. "Říkali jste, že jí musíme vzít nějaký dárek. Ale já nic nemám."

"Pak jí tedy budete muset dát nějaký příběh. Váš přítel pan Wonde jich zná celou spoustu - už nám jich pár vyprávěl."

Kůrka se při té vzpomínce usmál. "Byly to moc hezké příběhy."

Tyčka se ujal vedení, ohnul hlavu, aby se neuhodil o vyčnívající kořeny. Šeptač šel nakonec, držel hořící klacek tak vysoko, aby Renie a !Xabbu byli obklopeni světlem. Jak šli, Renie najednou ucítila, jak se vize na okrajích rozpila. Nemohla říct, že by se to dělo rovnou, ale zpozorovala, že se to místo začíná měnit. Kořeny začínaly sílit a malá světylka najednou pohasínala. Měkká země jim začala pod nohama tvrdnout. Netrvalo dlouho a Renie si uvědomila, že procházejí řadou jeskyní a světlo jim už poskytovaly jen jejich louče. Na stěnách se rýsovaly podivné tvary, vypadalo to jako zobrazení vyvedená hlinkou a krví, všechno to byly primitivní obrázky zvířat a lidí.

Zdálo se, jako by postupovali hlouběji. Renie natáhla ruku a dotkla se !Xabbua, jako kdyby se chtěla ujistit o jeho přítomnosti. Začínala se cítit více méně jako součást tohoto místa, jako by patřila k Tyčkovi a k ostatním. Co bylo tohle za sekci klubu? Jaký byl její účel?

"!Xabbu, slyšíš mě?" Na soukromé lince se stále neozývala žádná odpověď. "Jak se cítíš? Jsi v pořádku?"

Dlouho neodpovídal. "Já... já tě hrozně špatně slyším. Jsou tady ještě jiné přítomnosti. Jsou velmi blízko."

"Co tím myslíš? Jiné přítomnosti?"

"Těžko říct," odpověděl bezbarvým hlasem. "Myslím, že jsou tu blízko lidé původních ras. Nebo je tu možná dokonce i Ten Hladový, ten, co uhořel."

"Co to má znamenat?" Popadla ho za ramena a snažila se jej probrat z jeho podivné letargie, ale jen spolu oba klopýtli a málem upadli. "Co to s tebou je?" !Xabbu neodpověděl. A Renie, poprvé od chvíle, co ho našla, pocítila skutečný strach.

Tyčka se zastavil před velkým přírodním obloukem. Kolem byla řada podivně vyhlížejících párů šikmých očí, byly temné jako kámen, ale přesto se ve světle loučí jasně leskly. "Musíme jít tiše," zašeptal a přitiskl si dlouhý prst ke rtům. "Dívka nenávidí rámus." Vedl je dál pod kamenným obloukem.

Jeskyně uvnitř nebyla tak temná jako chodba před ní. Na vzdáleném konci zářilo z praskliny v podlaze rudé světlo. Vypadalo jako potůček roztavené oceli. Přes rudou mlhu byla stěží vidět postava, sedící v kamenném křesle. Byla nehybná jako socha.

Nepohnula se, ale její hluboký hlas zaplnil jeskyni, a přestože jí bylo rozumět, znělo to spíš jako kostelní chorál než jako lidský hlas.

"Pojďte dál."

Renie zaváhala, ale Tyčka ji vzal za paži a vedl ji k prasklině. Ostatní pomohli !Xabbuovi. Tak tohle je to, čemu se říká Delfská věštírna, pomyslela si Renie. Někdo tu studoval řeckou mytologii.

Postava v kamenném křesle vstala a roztáhla paže tak, že plášť, který měla přes ramena, vypadal jako křídla netopýra. Díky dlouhému oblečení a okolní mlze se to dalo těžko posoudit, ale vypadalo to, jako kdyby tvor měl příliš mnoho rukou.

"Co hledáte?" Zvonivý hlas se náhle ozýval ze všech stran. Renie musela připustit, že celá záležitost vypadala dost impresivně. Otázkou však bylo, zda jejich výlet do jeskyně bude nějakým přínosem.

"Oni chtějí odejít," řekl Tyčka. "Ale nemohou."

Následovalo dlouhé ticho.

"Vy čtyři musíte jít Budu nyní hovořit jen s nimi."

Renie se obrátila, aby Tyčkoví a jeho přátelům poděkovala, ale ti už mezitím utíkali k východu z jeskyně, ve spěchu strkali jeden do druhého jako malé děti, které závodí, aby mohly spustit požární sirénu. Renie najednou pochopila, co ji na Tyčkoví i na jeho společnících od první chvíle tak upoutalo. Mluvili a chovali se jako děti, ne jako dospělí.

"A co nabízíte oplátkou za mou pomoc?" zeptala se Dívka.

Renie se otočila. !Xabbu se mezitím svalil blízko praskliny. Vzala ho konejšivě kolem ramen a snažila se, aby její hlas zněl co možná nejklidněji. "Řekli nám, že ti můžeme vyprávět příběh."

Dívka se naklonila dopředu. Její tvář byla zastřena a neviditelná, ale její postava, ukrytá pod dlouhým pláštěm - ať už měla víc paží nebo ne - vypadala rozhodně žensky. V chabém světle se na jejích prsou zaleskl náhrdelník z něčeho, co vypadalo jako bílé oblázky. "Ne jen tak obyčejný příběh. Tvůj příběh. Řekni mi, kdo jste, a já vám zajistím svobodu."

Renie se na okamžik zarazila. "Prostě bychom si přáli odejít, ale něco nám v tom brání. Já jsem Wellington Babutu z Kampala v Ugandě."

"Lháři!" To slovo zadunělo, jako když se zavřou těžká kovová vrata. "Řekni mi pravdu." Dívka zvedla ruce a sevřela je v pěst. Bylo jich osm. "Mě nepodvedeš. Já vím, kdo jsi. Já vím přesně, kdo jsi."

Renie zavrávala, jak se jí zmocnila náhlá panika. Strimbello řekl přesně totéž - byla to snad jeho soukromá hra? Chtěla udělat další krok a zjistila, že nemůže, nemohla se od praskliny v podlaze otočit. Světlo bylo náhle velmi jasné, rudá záře a temná postava Dívky se vyjímaly uprostřed temnoty a staly se jedinými věcmi, které Renie mohla vidět.

"Nikam nepůjdeš, dokud mi neřekneš své pravé jméno." Zdálo se, jako kdyby každé slovo mělo fyzickou tíhu, jako kdyby ji někdo tloukl železným kladivem. "Jsi v místech, kde nemáš co dělat. Víte, že byste mohli být chyceni. Všechno půjde mnohem lépe, když se nebudete vzpouzet."

Síla hlasu té bytosti a neustálé pohyby jejích paží proti rudé záři byly nějakým zvláštním způsobem naléhavé. Renie cítila nepřekonatelnou touhu vzdát se a prozradit celý svůj příběh. Proč by jim vlastně nemohla říct, kdo je? Oni byli zločinci, nikoli ona. Ublížili jejímu bratrovi a bůhví kolika dalším. Proč by to měla držet v tajnosti? Proč by to nemohla všechno najednou vykřičet?

Jeskyně se kolem ní stahovala. Zdálo se, jako by rudé světlo hořelo uvnitř hlubokého otvoru.

Ne. Je to jen nějaký druh hypnózy, aby mě zlomili. Musím se bránit. Bránit. Za Stephena. Za !Xabbua.

"Vyprávěj," žádala Dívka.

Její šim neustoupí, ani se neodvrátí. Paže se kroutily jako hadi, jejich pohyby byly čím dál rychlejší a světlo v prasklině zářilo čím dál intenzivněji.

Musím zavřít oči. Ale Renie nemohla udělat ani to. Snažila se myslet na něco jiného než na postavu před ní a její naléhavý hlas. Jak jen mohli způsobit, že nemůže ani mrknout? Byla to přece jen simulace. Nemohlo to na ni mít fyzický vliv, takže to musí být nějaký druh dokonalé hypnózy. Ale co to všechno znamená? Proč "Dívka"? Aby vydělala náhodné zbloudilce? Tohle bylo přece něco, co může vyděsit jen děti...

Osm paží. Náhrdelník z lidských lebek. Renie vyrostla v Durbanu, ve městě s velkou hinduistickou populací. Najednou chápala, co ta věc, sedící před ní, měla být. Ale lidé z jiných míst nemuseli nutně chápat jméno věštírny, zvláště pak ne děti. Tyčka a jeho přátelé pravděpodobně nikdy neslyšeli o hinduistické bohyni smrti Kali, takže si vytvořili vlastní verzi.

Tyčka, Kord - nebyli to dospělí, uvědomila si najednou, byly to děti nebo Loutky, které se jako děti chovaly. A to byl důvod, proč jí připadali tak zvláštní. Zde na tomto strašlivém místě se děti využívaly, aby chytily jiné děti.

Pak si tedy to monstrum myslí, že jsem také děcko! A totéž si myslel Strimbello! Vycítili falešnou identitu, ale domnívali se, že Renie je dítě, které se pokusilo dostat do klubu, aby se podívalo na zábavu dospělých. A pokud to tak skutečně bylo, pak ji Tyčka a jeho přátelé dovedli na toto místo, aby s ní ta bytost provedla totéž co se Stephenem a bůhví s kolika dalšími.

!Xabbu stále klečel na zemi a zíral tupě před sebe. Jeho už také dostali - možná ho dostali ještě předtím, než se jí ho podařilo najít, a on byl tedy nyní od ní stejně vzdálený jako Stephen. Nemohl odejít.

Ale Renie zatím ještě mohla, alespoň před několika minutami to bylo možné.

Na okamžik přestala vzdorovat neviditelné síle. Když temná postava Kali vycítila její odevzdání, začala expandovat.

Tyčila se nyní nad ní tak, že zaplňovala celý prostor. Zahalená tvář se naklonila dopředu, plášť kolem ní vlál jako uši kobry. Světla se rozzářila. Slova varování, příkazy, hrozby, všechno se kolem Renie změnilo v kaskádu, spojilo se to do jediného toku a zvuk byl najednou tak hlasitý, že jí málem praskly ušní bubínky.

"Exit."

Nestalo se nic. Její sim zůstal nehybně stát jako nedobrovolný služebník u nohou bohyně Kali. Ale to nedávalo žádný smysl - vyslovila přece kód, její systém byl nastavený na hlasové příkazy. Nebyl žádný důvod k tomu, aby to nefungovalo.

Zírala na rudé světlo a snažila se udržet soustředění přes nekonečný ohlušující rámus. Pokusila se zarazit pocit strachu a začít chladně uvažovat. Jakýkoli hlasový příkaz by měl nařídít systému, aby ji vrátil zpět do institutu... ledaže by ti lidé dokázali nějak zablokovat její hlas stejným způsobem, jako to udělali s jejím simem. Ale pokud něco takového dokázali, proč by si to tak složitě komplikovali tím, že ji vylákali na toto místo, místo toho, aby ji Strimbello znehybnil už ve Žlutém sále? Proč připravili tuto nesmyslnou show? Musí ji tu potřebovat, musí být izolovaná, vystavená tomuto světlu a zvuku. Musí to být tedy nějaká hypnóza, nějaká metoda, využívající zvláštní zvukové frekvence, které zasahují přímo nervový systém, něco, co proniká do rozhraní mezi vyšší myšlenkové procesy a fyzické reakce.

Což by mohlo znamenat, že vlastně vůbec nepromluvila, jen si myslela, že ano.

"Exit!" vykřikla. Přesto se opět nic nestalo. Bylo těžké se soustředit, těžké cítit vlastní skutečné tělo pod oslepujícím pulzujícím světlem a bolestivým syčením milionů hadů, které se jí ozývalo v uších. Cítila, jak se její protivník snaží roztrhnout slupku její koncentrace, tu jedinou obranu, která ji dosud chránila před tím, aby neupadla do nicoty. Věděla, že dlouho už to nevydrží.

Vypínač mrtvého muže. Ta tři slova se náhle vynořila přímo před ní. Bylo to několik zbytků vzpomínek, kterými zmítal mohutný proud. Každý systém má Vypínač mrtvého muže. Je to něco, co vám pomůže, když se dostanete do skutečných potíží. Když dostanete záchvat nebo něco podobného. V institutu museli také jeden mít. Bylo to tak hlasité, tak nesnesitelně hlasité. - Každá myšlenka před ní unikala jako zlatá rybka. Srdeční rytmus? Je snad vypínač napojený na EKG monitory v postroji?

Rozhodla se, že to tak nejspíš je - byla to jediná naděje, kterou měla. Bude se muset přinutit, aby zvýšila rytmus svého srdce za povolenou bezpečnostní hranici.

Renie povolila strach, se kterým celou dobu zápasila, aby jí pomohl ven. Nebylo to těžké - i kdyby byly její úvahy správné, byla jen velmi malá naděje, že to vyjde. S největší pravděpodobností to selže a ona se brzy bude klouzat dlouhým tunelem do černoty. Tak jako se to stalo Stephenovi. Černota nerozeznatelná od smrti.

Necítila své fyzické tělo, které bezpochyby viselo vedle těla !Xabbua v místnosti v institutu. Proměnila se jen v oči a uši, začínalo se jí zmocňovat šílenství z hučení a blikání světél kolem Kali.

Nekontrolovatelné zoufalství proudilo jejím tělem jako tichá elektřina. Ale nebylo to dost - potřebovala víc. Představila si své srdce, jak pumpuje krev. Teď, když měla tu představu dokonale ostrou, začala své srdce nutit, aby pumpovalo ještě rychleji, snažila se vytvořit pocit nebezpečí, na které evoluce nemohla nikdy její tělo připravit.

Je to beznadějně, pomyslela si a opět si vybavila své třesoucí se srdce. Zemřu tady, nebo docela zešílím. Tmavý sval byl tajemná věc jako ústřice, vytržená ze své ulity a zoufale se snažící o přežití. Srdce zoufale bilo, pak se na chvíli zastavilo, když jednotlivé úderý začaly narážet jeden o druhý.

Ucítila, jak jejím tělem střídavě procházejí mrazivé a horké vlny, strach už byl na toxické hranici, změnil se v čistou zvířecí paniku.

Srdce zrychlovalo, bojovalo, selhávalo.

Budu ztracená stejně jako Stephen, stejně jako !Xabbu. Brzy budu v nemocnici zavřená do kyslíkového stanu jako živá mrtvola.

Před očima se jí začaly dělat mžitky, vypadalo to jako barevný kaleidoskop - Stephen, bledý a bezvědomý, ztracený, bloudící na nějakém prázdném a osamělém místě.

Já umírám.

Její matka, křičící bolestí ve svých posledních chvílích, zachycená v horních patrech obchodního domu, když se jí začaly zmocňovat plameny bolesti a ona věděla, že už nikdy neuvidí své děti.

Umírám. Umírám.

Smrt je ničitel, obrovská Nicota, ledová pěst, která tě popadne a sevře a pak tě rozdrť na prach, který rozmetá v temnotě mezi hvězdami.

Její srdce se začalo dusit, bojovalo proti selhání jako přehřátý motor.

Umírám, umírám, umírám...

* * *

Svět sebou trhnul a zešedivěl, světlo a tma se proměnily v rozmazanou šmouhu. Renie cítila v paži prudkou bolest, jako by ji měla v jednom ohni. Byla kdesi v nějakém meziprostoru, byla živá, ne... umírala, ona...

Jsem z toho venku, pomyslela si, a ta myšlenka jí začala dunět v prázdné lebce. Děsivý hluk byl pryč. Její myšlenky

byly její vlastní myšlenky, ale přesto cítila strašlivou agónii, zmocňovala se jí lepkavá únava. Určitě mám infarkt. Ale svůj směr si rozhodla už předtím, než se do toho dala. Nemohla si dovolit myslet na to, co bude dělat, nemohla věnovat pozornost své bolesti - ještě ne.

"Výstup - poslední uzel." Její hlas, ačkoli byl proti novému klidu poměrně hlasitý, zněl jen jako suché šeptání.

Než se stačila šed' vytvořit, opět zmizela a Renie stála opět uprostřed jeskyně. Kolem ní zářilo rudé světlo. Její pozice se však změnila: Stála nyní vedle Kali, která se nakláněla nad !Xabbua a prohlížela si ho jako hladový sup. Ruce bohyně smrti byly nehybné, šílený hluk utichl. Její zakrytá tvář se otočila k místu, kde se nyní objevila Renie.

Renie vyskočila a objala !Xabbuův sim. Paží ji projela znovu ta ostrá bolest. Zatnula zuby a bojovala s vlnou nevolnosti. "Exit," vykřikla a pokusila se je oba najednou dostat ven. Rychle toho však nechala, když si uvědomila, že !Xabbuův sim nereaguje. Opět se jí stáhl žaludek. Její malý přítel byl stále v pasti. Bude tedy muset vymyslet nějaký jiný způsob, jak ho dostat ven.

Najednou ucítila, jak se nad její hlavou rozšiřuje temný stín. Zvedla hlavu a uviděla Kali, tyčící se nad ní s pažemi doširoka rozpraženými.

"Do prdele!" Renie sevřela !Xabbuovu simulaci ještě pevněji a překvapilo ji, jak živý jí připadá. Ozbrojila se proti nevitáné bolesti, pak se narovнала a ramenem praštila věstkyni do břicha. Necítila žádný kontakt, ale tvor odlétl o několik stop dozadu směrem ke kouřící jámě. Monstrum zůstalo viset ve vzduchu uprostřed rudého světla. Jeho nohy se nedotýkaly ničeho.

Kali zvedla jednu ruku a strhla si z tváře roušku. Odhalila modrou kůži, popraskané rty a dlouhý jazyk a... a žádné oči. Udělala to proto, aby upoutala Reniinu pozornost, než bude schopna dalších vizuálních triků. Předtím by to jistě fungovalo, ale Renie už neměla tolik sil, aby ji to vyděsilo. "Už mě ta tvoje zatracená hra unavuje," zavrčela. Před očima se jí dělala černá kolečka, ale pochybovala, že by to mělo co dělat s programovacím systémem téhle pekelné díry u Mistra J. Odvrátila tvář od té slepé bytosti a slyšela, jak křik a bĕdování opět začalo.

Renie měla potíže s dechem, hlas jí začal slábnout. "Jdi se vycpat, ty děvko. Náhoda!"

Přesun byl překvapivě rychlý. Jeskyně se rozpustila a ona na okamžik uviděla kolem sebe dlouhou chodbu. Měla chabou vidinu nekonečné řady loučí podél stĕn, z nichž každou svírala podivná ruka bez tĕla, ale pak se opět obraz rozplynul a ona byla zase přenesena někam jinam.

Tentokrát však proti své vlastní vůli.

Tento přenos nebyl tak hladký jako ty předcházející. Několikrát se jí rozpila vize, jako kdyby nové umístĕní nebylo schopné správnĕ zaostřit. Zavravorala a ucítila pod nohama měkkou půdu - tedy simulaci měkké půdy. Se zavřenýma očima natáhla ruku, až se její prsty dotkly !Xabbuovy tiché postavy. Bylo pro ni těžké si představit, že se bude muset pohnout byt' jen o jediný palec, ale věděla, že bude muset vstát a začít hledat způsob, jak je odtamtud dostat.

"Máme jen několik okamžiků," ozval se neznámý hlas. Přestože ten hlas byl naléhavý, byl jaksi uklidňující a jaksi vzdálený od stereotypických extrémů jak mužského, tak ženského hlasu. "Tentokrát pro ně bude mnohem snadnější vás najít."

Renie vyděšenĕ otevřela oči. Kolem ní stála skupina lidí. Připadala si jako obĕť autonehody na rušné ulici. Po chvilce si uvědomila, že postavy kolem ní jsou šedé a nehybné. Všechny, až na jednu.

Cizinec byl bílý. Ne tak bílý jako byla ona černá, byla to skutečná bílá jako nepopsaný čistý papír. Cizincův sim - protože to nemohlo byt' nic jiného, vzhledem k tomu, že se nacházela uvnitř systému - byl jako bezbarvá prázdnota, jako kdyby někdo vzal nůžky a vystříhl v materiálu virtuální reality otvor ve tvaru postavy. Po stranách tĕ postavy se okraje chvěly a tančily, takže sim nebyl nikdy v klidu.

"Nechte nás... nechte nás byt'." Bylo těžké promluvit, docházel jí vzduch a pevná pĕst bolesti jí svírala žebra.

"Nemohu, ačkoli musím byt' úplný blázen, když tak riskuju. Sedni si a pomoz mi s tvým přítelem."

"Nedotýkej se ho."

"Přestaň se chovat jako cvok. Vaši pronásledovatelé vás můžou každou chvilku lokalizovat."

Renie se přinutila vstát alespoň na kolena, chvilku vravorala a snažila se popadnout dech. "Kdo... kdo jsi? Kde to jsme?"

Vedle !Xabbuovy nehybné postavy se objevilo prázdné místo. Cizinec nemĕl žádný tvar ani žádnou tvář, takže Renie nevěděla, kam se dívá. "Už tak dost riskuji. Nemůžu ti nic říct - mohli by vás chytit, a to by znamenalo smrt pro ostatní. Teď mi ho pomoz zvednout! Mám malou fyzickou sílu a neodvážím si vzít víc síly, než unesu."

Renie se připlížila k beztvaré postavĕ a poprvĕ si všimla svého okolí. Byli v nějakém otevřenĕm zarostlĕm parku, pod šedým nebem se tyčily vysoké stromy a kousek dál byly vidĕt šedé stĕny, porostlé břečťanem. Tiché postavy, které je obklopovaly, byly všude kolem, kam se podívala. Stály v tichých řadách, jedna za druhou, a celá scĕnĕrie vypadala jako bizarní směsice hřbitova a zahrady plné soch. Nĕkteré postavy měly velmi individuální tvar, jiné byly stejnĕ beztvarĕ jako simy Renie a !Xabbua. Každá však byla zmražená v okamžiku strachu nebo překvapĕní. Nĕkteré tu musely stát už velmi dlouho, protože měly zvláštnĕ vybledlé rysy, jako opuštěné budovy v Toytownu. Vĕtšina jich však vypadala jako nová.

Cizinec zvedl hlavu, když se k němu přiblížila. "Když se něco stane někomu z našich hostů, když jsou zapojĕní, jejich simy zůstanou. Ti, co vlastní tento klub, si je nechávají jako trofeje."

Renie uchopila !Xabbua za paže a posadila ho. Byla to taková námaha, že se jí na chvilku zatmělo před očima.

Zavravorala, ale vědomí neztratila. "Možná... možná mám infarkt," zašeptala.

"O to vĕtší důvod, abychom si pospíšili," řekl ten prázdný prostor. "Teď ho přidrž, aby se nehýbal. Je už hodně daleko, a jestli se nevrátí, nebudeš ho moct odpojit. Musím pro něj poslat."

"Poslat pro něj?" Renie byla sotva s to formulovat jednotlivá slova. Začínala se cítit jako blázen, a přestože to část jejího já děsilo, byla to jen zanedbatelná část. Ta prázdnota v lidskĕm tvaru, ta podivná zahrada - to byly jen další

drobné komplikace v už tak dost zamotané situaci. Je tak těžké přemýšlet... bylo by mnohem jednodušší se svalit na zem a usnout...

"Čmelák pro něj dojde." Cizinec ohnul bílé tvary, které představovaly jeho ruce, jako by se modlil, ale nechal je několik palců od sebe. Když se nic nestalo, Renie začala sbírat energii, aby mu položila otázku, ale ta postava najednou znehybněla stejně jako ostatní obyvatelé zahrady. Renie cítila, jak ji zachvátil pocit naprostého osamění. Všechno bylo ztracené. Proč tedy bojovat, když se může vzdát a jít spát...?

Mezi cizincovými rukama se něco pohnulo a pak se tam objevilo něco jako otvor, jako kdyby někdo vrhl do prázdného vzduchu stín. Temnota se zachvěla, zachvěla se znovu, a potom se z otvoru vynořila další bílá postava. Tato skvrna byla o něco menší a měla pro změnu tvar ptáka. Ten se usadil na !Xabbuově rameni, tam se několik okamžiků krčil, mírně vibroval jako právě narozený motýl, sušící si křídla. Renie se s línou fascinací dívala, jak se bílý tvar přiblížil ke !Xabbuově uchu, jako kdyby mu chtěl prozradit nějaké tajemství. Uslyšela hlasité pískání, pak ta věc, co vypadala jako pták, vyskočila a zmizela.

Větší prázdný tvar se najednou zachvěl a opět ožil. Vyskočil a spojil své primitivní ruce dohromady. "Tak jděte, honem. Pospěšte si."

"Ale..." Renie se podívala na !Xabbua. Hýbal se. Prudce trhnul jednou rukou, jako kdyby chtěl chytit něco, co před ním unikalo.

"Teď ho můžeš vzít zpět. A musíš vzít také tohle." Cizinec vložil jednu paži do svého těla a vytáhl něco, co zářilo slabým jantarovým světlem. Renie na to hleděla. Cizinec natáhl ruku, uchopil její paži, otevřel jí dlaň a vtiskl jí do ní ten podivný předmět. Renie chvilku omáml podivný pocit z doteku toho duchařského tvora, ale pak se podívala, co to vlastně dostala. Byl to kulatý žlutý kámen se stovkami dokonale vybroušených plošek.

"Co... co to je?" Začínalo pro ni být těžké si vůbec něco pamatovat. Kdo je ta záhadná bílá postava? Co to vlastně dělá?

"Už žádné další otázky," ozvala se ostře ta bytost. "Jděte!"

Renie chvilku zírala do prázdnoty, kde mohla být cizincova tvář. Něco v její mysli se probudilo a ona to odmítala identifikovat.

"Tak jděte!"

Pevně uchopila !Xabbua. Byl tenký a slabý jako děčko. "Ano. Ovšem. Exit!"

Zahrada se rozplynula jako mýdlová bublina.

* * *

Všechno potmělo. Renie dostala na okamžik strach, že zůstali viset někde uprostřed přenosu, když vtom si uvědomila, že má na hlavě helmu. Zvedla paže, a přestože cítila strašlivou bolest, podařilo se jí zvednout průzor. Pohled kolem ní se jen nepatrně zlepšil, stále měla šedo před očima, ale už kolem sebe viděla i temnější pruhy. Pak pochopila, že je zavěšená v postroji v místnosti institutu. Visela na stejném místě a mírně se pohupovala. Obrátila se. !Xabbu visel vedle ní, ale byl to skutečný !Xabbu. Jeho opravdové živé tělo. Jak ho sledovala, prudce se oťrásl a pak zvedl hlavu. Koulel očima, jak se snažil zaostřit.

"!Xabbu," řekla, hlas měla zastřený. Stále ještě měla na uších sluchátka, ale už neměla tolik sil, aby znovu zvedla paže. Potřebovala mu něco říct, bylo to důležité. Renie na něj zírala, pokoušela se vzpomenout, ale hlava jí začínala těžknout. Těsně předtím, než se vzdala, vzpomněla si. - "Zavolej ambulanci," řekla a zasmála se nad podivností svého výroku.

"Myslím, že umírám."

Kapitola 12

Pohled přes sklo

INTERNET/ZPRÁVY: Bigamie v Kalifornii nyní povolena

(vizuál: dvě ženy, jeden muž, všichni ve smokingu vstupují do kostela)

VO: Odpůrci prvního legalizovaného mnohoženského svazku v Kalifornii protestují před branami kostela v San Francisku. Jeden muž a dvě ženy prohlásili, že to byl skvělý den pro ty, kdo neuznávají tradiční partnerský vztah dvou lidí.

(vizuál: Reverend Pilker v kazatelně)

Ne každý souhlasí. Reverend Daniel Pilker, vedoucí činitel fundamentalistické skupiny Nové Království, prohlásil:

"Nový zákon je nepopíratelným důkazem, že Kalifornie je zadní bránou do pekla..."

PAUL PROŠEL SKRZ. ZLATÉ SVĚTLO UHASLO A KOLEM byla opět prázdnota.

Všude se šířila mlha. Byla stejně těžká a prázdná jako předtím, ale jinak tu nebylo vůbec nic. Nebyl tu ani Finch, ani Mullet, což byla velká úleva, ale Paul doufal, že na druhé straně zlaté brány najde přece jen něco víc. Nevěděl sice tak přesně, co to znamená "domů", ale v koutku své duše byl přesvědčený, že právě to hledá.

Klesl na kolena, pak se natáhl a svalil se na tvrdou beztvárovou zem. Kolem něj se vznášela mlha. Zavřel oči, byl vyčerpaný, ztratil naději a na nějakou chvíli se odevzdal temnotě.

Další věc, kterou si uvědomil, byl tichý šepot, jako kdyby někdo v naprostém tichu šustil papírem. Vlasy mu začal čečrat teplý vánek. Paul otevřel oči, posadil se a udiveně se kolem sebe rozhlížel. Okolo něj zatím vyrostl les.

Hodnou chvíli tam jen seděl a zíral. Už to bylo tak dávno, co viděl něco jiného než blátivou zničenou zemi, takže mu pohled na vysoké stromy se silnými větvemi a hustým listím připadal stejně hojivý jako voda pro žizni umírajícího muže. Co na tom záleželo, že většina listů už byla žlutá nebo hnědá a mnoho jich už spadalo na zem, kde vytvořily po kotníky silnou vrstvu? Jen to, že najednou viděl barvy, bylo balzámem na jeho duši.

Vstal. Nohy měl tak ztuhlé, že měl dojem, jako by patřily někomu úplně jinému. Zhluboka se nadechl, aby vše cítil. Vlhkou zemi, vůni tlející trávy, dokonce i slabý závan kouře. Vůně živého světa ho naladila tak silně a takovou mohutností, že to v něm probudilo hlad; náhle začal přemýšlet, kdy vlastně naposledy jedl. Kousek hovězího a pár plátků chleba. Byla to známá slova, ale on si nemohl vybavit, co znamenají. V každém případě to bylo už dlouho a bylo to velmi vzdálené.

Byl obklopený teplým vzduchem, ale přesto na okamžik pocítil mrazivý chlad. Kde to vlastně byl? Ve vzpomínkách měl nějaké temné děsivé místo, ale co tam dělal, nebo jak se odtamtud dostal, vůbec netušil.

Nedostatek věcí, na které by si mohl vzpomenout, způsobil, že mu to nedělalo příliš velké starosti. Skrz husté listí prosvítalo slunce a jak vítr pohyboval větvemi, vytvářely se na zemi světlé body, které vypadaly jako plovoucí zlaté rybky. Ať už byl tedy předtím kdekoli, teď byl na živém místě, na místě, kde je světlo a čistý vzduch a koberec suchého listí a dokonce - naklonil hlavu - vzdálený ptačí zpěv. Jestliže si nemohl vzpomenout na své poslední jídlo, no, pak bylo tedy na čase, aby se porozhlédl po nějakém jiném. Musí jít.

Podíval se dolů. Na nohou měl těžké kožené boty, ty alespoň vypadaly známé a správné, ale jinak se zdálo, že nic není tak, jak by to mělo být. Měl na nohou teplé vlněné ponožky a kalhoty, které končily těsně pod kolena. Měl také teplou košili a kabát. To vše také z vlny. Materiál mu připadal poněkud drsný, když ho promnul mezi prsty.

Les se táhl na všechny strany. Nikde široko daleko nebylo ani stopy po nějaké cestě nebo stezce. Chvilku uvažoval a snažil se vzpomenout si, kudy vlastně šel předtím, než se zastavil, ale také tato vzpomínka byla pro něho dokonale ztracená v mlze, kterou si jako jedinou pamatoval s naprostou jistotou a o které bezpečně věděl, že předcházela tomuto lesu. Všiml si protažených stínů, a tak se obrátil, aby měl slunce v zádech. Alespoň si může být jistý, že uvidí dobře na cestu.

* * *

Slyšel ten přerušovaný ptačí zpěv už dlouho předtím, než konečně spatřil jeho autora. Právě se shýbal, aby si otrhal lesní bodláčí, které se mu zachytilo na ponožkách, když se náhle v kuželu zlatého světla těsně nad ním něco objevilo. Zahlédl záblesk zelené. Byla tmavější a mnohem lesklejší než lišejníky na kmenech stromů. Zvedl hlavu, ale ta věc zmizela ve stínu mezi stromy. Jediné, co po ní zbylo, byla jemná hudba, jen o něco málo hlasitější, aby vytvořila jedinou ozvěnu.

Trhl nohavicí a vyprostil se z trnitého keře, pak se rozběhl směrem, kde zmizel ten zvláštní pták. Vzhledem k tomu, že v lese nebyla žádná stezka, napadlo ho, že by klidně mohl sledovat něco hezkého, protože žádný zvláštní cíl vlastně ani neměl. Pokračoval dál, trvalo to možná celé hodiny, ale les přesto stále nikde nekončil.

Pták se k němu nikdy nepřiblížil natolik, aby si ho mohl dobře prohlédnout, pokaždé se zastavil několik kroků před ním. Při několika příležitostech, když se stromy nepatrně rozestoupily a do lesa proniklo trochu víc slunečního světla, viděl, jak se peří ptáka jasně leskne - byla to vlastně nepopsatelná záře, jako kdyby světlo vycházelo zevnitř toho tvora. Jeho peří hrálo několika barvami. Na břišku měl pírká fialová jako obloha za soumraku, kolem hřebínku byl ještě o něco tmavší. Jeho píseň byla také jiná než písně obyčejných lesních ptáků, přestože si Paul nepamatoval, jak jiní ptáci zpívají, aby to mohl porovnat. Vlastně si pamatoval jen velmi málo o jiných ptácích, ale věděl, že tento byl jiný, jeho píseň byla uklidňující a svádívá, a to mu stačilo.

Končilo odpoledne a blížil se večer, slunce zmizelo za vrcholky stromů a pomalu se sklánělo k horizontu. Paul už si dávno přestal dělat starosti s tím, kam jde, a jeho jedinou starostí se stalo pronásledování zeleného ptáka. Až když se začalo šerit, uvědomil si, že se nejspíš ztratil v hustém lese a že bude brzy noc.

Zastavil se a pták se usadil na větví silného stromu asi tři stopy od něj. Naklonil hlavičku - opravdu měl tmavý hřebínek - a začal opět melodicky zpívat. Přestože byl ten zpěv rychlý a veselý, bylo v něm něco tázavého a dokonce nedefinovatelného, co v Paulovi vyvolalo náhlou lítost nad ztracenými vzpomínkami, nad tím, že nemůže najít cestu ani svou vlastní osamělostí. Pak ptáček náhle zatřásl peřím na ocásku, roztáhl křídla - bříško měl opravdu temně fialové jako noc - vznesl se a zmizel mezi stíny zešereleho lesa. Poslední tóny své písně si odnesl s sebou a Paulovi nezůstalo nic.

Sedl si na pařez a složil si hlavu do dlaní. Zmocnil se ho zvláštní tíživý pocit, který nedokázal popsat. Stále tak seděl, když se za ním náhle ozval nějaký hlas a on vyděšeně vyskočil.

"Co tady děláš? Tohle jsou dobré pevné duby, žádné smuteční vrby."

Cizinec nebyl oblečený o moc rozdílněji než on, jeho šaty byly také zelené a hnědé, ale on měl navíc ještě přes rameno uvázaný široký pruh bílého plátna. Vypadalo to jako bandáž nebo něco takového. Oči měl jako divoká šelma a měl v nich zvláštní žlutý lesk. V jedné ruce měl luk a v druhé tašku z kůže. Za zády mu vyčnívaly konce šípů.

Jelikož nový příchozí se nepokusil o žádný nepřátelský pohyb, napadlo Paula, že by nebylo na škodu se ho zeptat, kdo je. Cizinec se té otázce srdečně zasmál. "Ptáš se tu na nesprávné věci. A kdo jsi ty, když jsi tak chytrý?"

Paul otevřel ústa, ale pak si uvědomil, že si nevzpomíná. "Já... já nevím."

"Ovšemže nevíš! Na tomhle místě to tak prostě je. Já jsem šel... nejsem si jistý, víš, ale myslím, že jsem sledoval nějakou zvěř. Vím, že si nebudu pamatovat, jak se jmenuju, dokud se odsud nedostanu. Tenhle les je divnej." Natáhl k Paulovi svou tašku. "Máš žízeň?"

Tekutina byla sice kyselá, ale zato osvěžující. Když čturu podal zpátky neznámému cizinci, cítil se mnohem lépe. Jejich rozhovor byl možná zmatený, ale byl to rozhovor. "Kam jdeš? Víš alespoň to? Já jsem se tu ztratil."

"To mě nepřekvapuje. Já vím jen to, že jdu odsud ven. Není to dobré místo, rozhodně ne po setmění. Ale já si kupodivu pamatuju místo, které je mimo tenhle les, a to se mi zdá jako docela dobrý cíl. Možná to bude také to správné místo pro tebe." Cizinec mávl rukou. "V každém případě můžeš jít se mnou. Uvidíme, jestli nám to spolu půjde lépe."

Rychle vstal ve strachu, aby si cizinec své pozvání nerozmyslel, kdyby příliš otálel. Neznámý muž se zatím začal prodírat porostem mladých stromů kolem zbytků starého kmene, který byl s největší pravděpodobností jejich příbuzný.

Hodnou chvíli pokračovali dál mlčky, zatímco se pozdní odpoledne krátilo a soumrak vystřídal večer. Naštěstí cizinec trochu zpomalil - vypadal jako někdo, kdo může jít velmi rychle, pokud se k tomu rozhodne - a držel se dál několik kroků před Paulem, aby na něho v umírajícím světle viděl.

Zpočátku si myslel, že to je večerní vzduch, který mu k uším přinesl trochu jiný zvuk a naplnil jeho nozdry jinou vůní. Pak si ale uvědomil, že to byly jiné myšlenky, které způsobily tu změnu. Honily se mu hlavou.

"Já jsem... byl jsem někde jinde." Zvuk jeho vlastního hlasu mu připadal odlišný potom, co po tak dlouhé době nepromluvil jediné slovo. "Myslím, že tam byla válka. Utekl jsem."

Jeho společník zavrčel. "Válka."

"Ano. Začíná se mi to vracet - tedy jen něco."

"To je proto, že se začínáme blížit ke kraji lesa. Tak tys utekl, je to tak?"

"Ale... ale ne z obvyklých důvodů. Tedy, myslím, že to nebylo z obvyklých důvodů." Zmlkl. Z hlubin jeho mysli se začalo vynořovat něco velmi důležitého, a on najednou dostal strach, že když se po tom natáhne, bude příliš neohrabaný, vyklouzne mu to a on to opět ztratí v temnotě. "Byl jsem ve válce a utekl jsem. Prošel jsem... dveřmi. Nebo něčím jiným. Zrcadlem. Prázdným místem."

"Zrcadla." Muž nyní šel o něco rychleji. "To jsou nebezpečné věci."

"A... a..." Zaťal pěsti, jako kdyby mohl tu vzpomínku stáhnout jako sval. "A... jmenuju se Paul." Úlevou se rozesmál. "Paul."

Cizinec se ohlédl přes rameno. "To je tedy zvláštní jméno. Co to znamená?"

"Znamená? To přece nic neznamená. Tak se jmenuju."

"Pak jsi tedy přišel z pěkně podivného místa." Cizinec na chvíli zmlkl a pokračoval dál v rychlé chůzi. Paul musel přidat do kroku, aby mu stačil. "Já jsem Zálesák," řekl nakonec. "Něco jako Jack z Lesa. Nebo Jack Lesník. To je moje jméno, protože jsem prošel všechny lesy široko daleko - dokonce jsem prošel i tenhle les, přestože se mi moc nelíbí. Je to špatné, když člověk ztratí své jméno. I když si myslím, že to není tak hrozné, jako když má někdo jméno, co nic neznamená."

"Vždycky to je špatné." Paul zápasil s novými myšlenkami, které se začaly vynořovat v jeho mysli jako malí broučci. "A kde to vlastně jsem?"

"V Bezejmenném lese, kde jinde bys mohl být?"

"Ale kde to je? V jaké zemi?"

Jack Zálesák se zasmál. "Myslím, že to je králova země. Země starého krále, i když si myslím, že máš tolik rozumu, abys to neřekl před jinými cizinci. Mohl bys říct jediné Madam, že to máš ode mě, pokud se s ní ovšem setkáš." Jeho úsměv zmizel na okamžik ve stínu. "Musíš být opravdu z daleka, když tě zajímají takové hlouposti, jako jsou jména míst."

Zarazil se a ukázal před sebe. "Tááhle, přesně, jak jsem doufal."

Zastavili na vyvýšenině nad úzkým údolím. Stromy se dál táhly po svahu dolů a Paul poprvé uviděl před sebou nějakou vzdálenost. Na dně údolí mezi dvěma kopci svítila malá světlá.

"Co je to?"

"Hostinec. To je moc dobré místo." Jack Zálesák ho vzal kolem ramen. "Tam se dostaneš celkem snadno."

"A ty nepůjdeš?"

"Já ne, dnes v noci určitě ne. Mám ještě na práci jiné věci a budu spát někde jinde. Ale ty tam najdeš všechno, co potřebuješ, myslím."

Paul se zadíval neznámému muži do tváře a pokusil se odhadnout ve tmě jeho výraz. Chtěl tím říct víc, než řekl?

"Jestliže se teď rozdělíme, musím ti poděkovat. Pravděpodobně jsi mi zachránil život."

Jack se opět zasmál. "Nenakládej na mě takové břemeno, dobrý muži. Tam, kam jdu já, musím jít s veselou náladou. Sbohem." Obrátil se a vyrazil do kopce. Za několik okamžiků po něm nezbylo nic než chvějící se listí.

* * *

Nápis houpající se ve větru nad předními dveřmi hlásal: "Královský sen." Byl to neuměle vyvedený nápis, jako kdyby ho tam někdo zavěsil ve spěchu, aby zakryl původní znak. Malá postava pod nápisem měla skloněnou hlavu a okraj koruny ji zakrýval oči. Paul se na chvíli zastavil na okraji světlé skvrny, kterou na zem vrhla olejová lampa před hostincem, a cítil nesmírnou tíhu temného lesa, který mu dýchal do zad jako obrovský netvor. Pak vstoupil do světla. V místnosti s nízkým stropem sedělo asi deset lidí. Tři z nich byli vojáci. Na sobě měli kabáty v barvě stejně červené, jako rozžhavený rožeň nad ohništěm. Mladý chlapec u rozně s tváří zamazanou od sazí tak, že z ní bylo vidět jen bělmo jeho tmavých očí, vrhl po Paulovi kradmý pohled hned v okamžiku, kdy vešel dovnitř. Také vojáci se na Paula podívali a jeden z nich se posunul kousek na okraj lavice, kde měli o bílou zeď opřená svá kopí. Ostatní přítomní v hostinci, oblečení v obyčejných farmářských šatech, mu věnovali stejnou pozornost, jakou by věnovali každému novému přichozímu. Paul zamířil k výčepu.

Tam stála stará neupravená žena. Bílé vlasy měla rozčuchané a upocené, takže vypadaly jako ovčí kůže, kterou někdo zapomněl přes noc venku v dešti. Paže však měla silné a ruce vypadaly zručně a obratně. Naklonila se přes pult s nezakrývanou únavou, ale její pohled byl přesto bystrý a vypočítavý.

"Už nemáme žádná volná místa," řekla a na její tváři se objevil pohrdavý výraz, takže to Paul okamžitě pochopil. "Tamti páni vojáci právě obsadili poslední pokoje."

Jeden z mužů v červeném plášti si hlasitě říhl a ostatní dva se zasmáli.

"Rád bych se najedl a dal si něco k pití." Paul si matně vzpomínal, jak to na místech, jako je toto, chodí. Náhle si však uvědomil, že nemá v kapsách nic než vzduch. "Obávám se, že nemám žádné peníze. Snad bych si to ale u vás mohl odpracovat."

Žena se k němu naklonila a pozorně se na něj zadívala. "Odkud jsi?"

"Z daleka. Z druhé strany... Bezejmenného lesa."

Vypadalo to, že se chce ještě na něco zeptat, ale jeden z vojáků na ni zavolal, aby mu přinesla ještě jedno pivo.

Rozčileně stáhla rty a... Paul měl pocit, že chtěla udělat ještě něco.

"Zůstaň tady," řekla a vydala se k vojákům. Paul se rozhlédl kolem sebe po pokoji. Výrostek u ohniště na něj zase zíral, v jeho očích byla spíš chladná vypočítavost než zvědavost, ale Paul byl unavený a hladový, a tak příliš nevěřil svému úsudku.

"Pojďme si promluvit o práci, kterou bys tu mohl vykonávat," řekla ta žena, když se vrátila. "Pojď za mnou, vzadu je méně hluku."

Vedla ho po úzkém schodišti do sklepa, který jí evidentně patřil. Stěny byly plné polic a na nich byly v řadách vyrovnané láhve, krabice, sklenice, většina a přadena. Nebýt malé postele v rohu a dřevěné trojnožky, vypadala by místnost spíš jako obchod než ložnice. Hostinská se usadila na stoličku, vyhrnula si sukni a odhodila boty.

"Jsem unavená," řekla. "Už vůbec nemůžu stát na nohou. Doufám, že ti nebude vadit, když zůstaneš stát - mám jen jednu židli."

Paul potřásl hlavou. Jeho pozornost upoutalo malé okno. Přes špinavé sklo viděl tekoucí vodu a lesk měsíčního světla. Hostinec stál podle všeho u řeky.

"Tak tedy," začala stařena a její hlas byl najednou ostrý, "kdo tě sem poslal? Nejsi jeden z nás."

Paul se kolem sebe vyděšeně rozhlédl. Hostinská vzala do ruky pletací jehlici, a přestože nevypadala, že by se chystala vstát a vrhnout se po něm, rozhodně se netvářila příliš přátelsky.

"Ten člověk se jmenoval Lesník. Jack Lesník. Potkal jsem ho v lese."

"Řekni mi, jak vypadal."

Paul co nejlépe popsal muže, který se vlastně ani popsat nedal, zvláště když ho celou dobu viděl v šeru a později v úplné tmě. "Víš, kdo by mohl být Madam?"

Žena se smutně usmála. "Nikdo jiný než já."

"Říkal něco o tom, že ten les patří starému králi, ale to jsem nesměl nikomu říct, jen té Madam."

Žena se ušklíbla a hodila jehlici zpátky do košíku k ostatním. "To byl můj Jack. Můj rytíř. A proč tě za mnou poslal? Kde je to místo, odkud jsi přišel? To místo za Bezejmenným lesem?"

Paul na ni překvapeně hleděl. V její tváři bylo něco víc než pouhá únava. Ta tvář vypadala, jako že kdysi mohla být jemná a hladká, ale zmrzla a popraskala během kruté zimy. "Já nevím... není se mnou něco v pořádku. Byl jsem ve válce, a to je jediné, na co si pamatuju. Utekl jsem."

Přikývla hlavou, jako kdyby mluvili společnou řečí. "Tak proto tě tedy za mnou Jack poslal. Dobrá. Není divu, že tě vyvedl z lesa ven." Povzddechla si. "Jenže pořád platí to, co už jsem řekla. Nemám žádnou volnou postel. Ti zatracení vojáci zabrali poslední tři místa, a to od nich za to neuvidím ani penny."

Paul se zamračil. "To můžou udělat?"

Její smích byl plný zoufalství. "Mohou dělat ještě horší věci. Tohle už není moje země, ale její. Dokonce i sem, do tohoto ubohého brlohu, posílá ty své červené chlapíky, aby mi pili krev. Neublíží mi - jakou by mělo cenu její vítězství, když by neměla jedinou osobu, která by to dokázala ocenit? - ale snaží se mi znepříjemnit život, jak jen to jde."

"A kdo je ona? Vůbec nerozumím tomu, co říkáš."

Stařena vstala a uhladila si sukni. "Bude pro tebe lepší, když nebudeš nic vědět. A také dobře uděláš, když v této zemi nezůstaneš příliš dlouho. Už to tu pro pocestné není příliš přátelské." Začala se brodit harampádím zpátky ke vchodu a vedla ho ke dveřím. "Vzala bych tě sem, ale to by způsobilo, že by se ty tupé hlavy nahoře začaly zajímat, proč se bavím s cizincem. Můžeš spát ve stáji. Řeknu, že pro mě budeš ráno dělat ve stáji nějakou práci. Ale nesnaž se na sebe poutat příliš velkou pozornost. Kvůli Jackovi ti dám i trochu jídla a něco k pití. Ale nikomu neříkej, že ses s ním setkal, a už vůbec neopakuj, co ti řekl."

"Děkuji. Jsi velmi laskavá."

Ušklíbla se a vydala se po schodech nahoru. "To si může dovolit jen člověk vyššího postavení - uvidíš mnohem víc ze světa, než jsi viděl předtím. Dávej si dobrý pozor na tenké rozhraní, uvidíš, jak málo bezpečí existuje."

Odvedla ho zpátky do hlučné místnosti, kde je čekaly hrubé poznámky vojáků a pozorné oči toho malého uličníka.

* * *

Pták v kleci, vysoký strom, dům s mnoha místnostmi, hromový hlas, hučící v uších jako zběsilá bouře...

Paul se probudil ze svého snu jako topící se muž. Začal opět vnímat vlhkou slámu a frkání neklidných koní. Posadil se a snažil se ze sebe setřást zmatek prožitého snu. Dveře od stáje byly zčásti otevřené a úzkou mezírkou prosvítalo slabé světlo hvězdné noci.

"Kdo je tam?" Začal šmátrat po nějaké zbrani, ale v ruce mu uvízla jen hrstka slámy.

"Ticho." Šepot byl stejně nervózní jako Paulovy spolubydlíci. "To jsem jen já... Gally!" Stín se přiblížil. Paul si všiml, že to je někdo poměrně malý. "Ten kluk od krbu."

"Co chceš?"

"Nechci vás okrást, pane," zašeptal tiše. "Kdybych to měl v úmyslu, přišel bych rozhodně tišeji. Chtěl jsem vás jen varovat."

Paul už viděl chlapece do očí. Zářily jako dvě malé perly. "Varovat mě?"

"Ti vojáci. Hodně toho už dneska vypili, a teď začali mluvit o tom, že si pro vás dojdou. Já nevím proč."

"Ti bastardi." Paul rychle vstal. "Poslala tě hostinská?"

"Ne. Zamkla se na noc v pokoji. Vždycky to tak dělá. Slyšel jsem je, jak se o tom baví." Narovnal se, když Paul zamířil ke dveřím. "Kam chcete jít?"

"To nevím. Možná zpátky do lesa." V duchu tiše klel. Ještě že neměl žádná zavazadla, která by ho zdržovala.

"Tak pojděte raději se mnou. Vezmu vás na jedno místo. Tam se za vámi královi muži neodvážejí. Tedy rozhodně ne, když je tma."

Paul se zarazil. Jednu ruku už měl na klíče u dveří. Opravdu slyšel tiché klapání, blížící se ze dvora od hostince. Hluk se velmi podobal potáčení velmi opilých mužů. "Proč?" zaječel.

* * *

"Proč vám pomáhám? Proč ne?" Chlapec ho popadl za ruku. "Nikdo z nás ty rudochy nemá rád. A jejich velitelku také ne. Pojděte za mnou."

Chlapec nečekal na jeho odpověď, proklouzl dveřmi a začal se rychle, ale tiše, plížit podél zdi. Paul za sebou zavřel dveře a rozběhl se za ním.

Gally ho vedl zadem kolem stájí, potom se zastavil a položil Paulovi ruku na rameno, aby si dával dobrý pozor, než se vydají dolů po úzkých kamenných schodech. Jediné světlo jim nabízel měsíc. Paul málem sešel ze schodů a vstoupil do řeky, když vtom ho Gally opět zatahal za ruku.

"Loďka," zaječel chlapec a vedl Paula do mírně se houpajícího stínu. Když se usadili na vlhkém dně loďky, vzal ze břehu dlouhou hůl a odstrčil malé plavidlo do temné vody.

Nahoře na kopci se zatím rozsvítily olejové lampy a ozvala se rána, když se dveře do stájí prudce rozrazily. Paul zadržel dech. Po chvilce zaslechl zklamané hlasy opilých vojáků.

Stromy podél břehu kolem nich pomalu klouzaly. "Nedostaneš se do maléru?" zeptal se Paul. "Nebudou tě vinit z toho, co jsi udělal?"

"Paní se za mě přimluví." Chlapec se naklonil dopředu, jako kdyby pro Paula v neproniknutelné tmě hledal nějakou pevninu. "Kromě toho, byli tak namazaní, že si stejně nebudou pamatovat, kam jsem odešel. Mohl bych říct, že jsem si šel lehnout, protože dělali hrozný hluk."

"No, jsem ti moc vděčný. Kam to vlastně jedeme?"

"Ke mně. Vlastně to není moje. Žijeme tam všichni."

Paul se konečně uklidnil. Teď, když měl ten útek za sebou, téměř si vychutnával ticho noci a hladké vlny noční řeky.

Byl tu mír a cítil jisté přátelství. "A kdo jste vy všichni?" zeptal se po chvilce.

"Moji přátelé," odpověděl Gally a v jeho hlase byla slyšet stěží zakrývaná hrdost. "Chlapci z Domu ústřic. Patříme k mužům Bílého krále. My všichni."

* * *

Přivázali loďku u širokého mola, které zabíhalo do řeky. Místo, kde se molo dotýkalo břehu, a úzké schody byly osvětlené jedinou lampou, která se ve větru mírně pohupovala.

Paul se zadíval na temnou zemi před sebou. "Tady tedy žijete?"

"Teď ano. Kdysi to bylo prázdné." Gally vyskočil z loďky mrštně jako veverka. Pak se sklonil a přitáhl si pytel, kterého si Paul předtím nevšiml. Když bylo všechno hotové, natáhl se zpátky a podal Paulovi ruku. "Všechny lodě tu kdysi zastavovaly, muži si tu prozpěvovali a láтали své sítě..."

Paul ho následoval do kopce. Schodiště bylo vytesané do tvrdé skály a jednotlivé schody byly díky noční rose kluzké. Po chvilce Paul přišel na to, že může bezpečně šplhat nahoru, když postupuje bokem. Podíval se dolů. Lampa hořela už hluboko pod nimi a pod molem se houpala jejich loďka.

"Pospěšte si," zaječel Gally. "Musíme vás dostat dovnitř. Potuluje se tu pár lumpů, ale jestli se vojáci rozhodnou vás nahánět, pak bychom neradi, aby vás z nich někdo viděl."

Paul se naklonil ke svahu, narovnal se a snažil se šplhat tak rychle, jak jen to bylo možné. Přestože s sebou chlapec vláčel těžký pytel, neustále se otáčel a pobízel ho ke spěchu. Nakonec dorazili na vrchol. Tam nebyla žádná lucerna a Paul neviděl žádný dům, jen hlubokou temnotu a nad ní několik hvězd. Gally ho popadl za rukáv a vedl ho dál. Po chvilce Paul ucítil, jak mu pod nohama vrzají prkna. Gally se zastavil a zaklepal na nějaké dveře. O několik okamžiků později se ve výšce Paulových kolen objevila obdélníková lesknoucí se tvář jakéhosi přízraku.

"Kdo je tam?" ozval se pisklavý hlásek.

"Gally. Někoho jsem přivedl."

"Nemůžu tě pustit dovnitř, když neřekneš heslo."

"Heslo?" zasyčel znechuceně Gally. "Když jsem ráno odcházel, žádné heslo ještě nebylo. Otevři."

"Ale jak můžu vědět, že jsi to ty?" Tvář, jak si teprve nyní Paul všiml, se dívala malou škvírkou ve dveřích. Zamračila se ve směšné snaze o úřední výraz.

"Zbláznil ses? Pusť nás dovnitř, Chrtě. Nebo si pro tebe sáhnu a utrhnu ti hlavu. To poznáš docela dobře."

Otvor ve dveřích zaklapl a o chvilku později se dveře otevřely. Ven se vyvalil rybí zápach. Gally zvedl pytel a protáhl se dovnitř. Paul ho následoval.

Malý bledý chlapec jménem Chrt ustoupil o několik kroků a pozorně si prohlížel nového hosta. "A kdo je on?"

"On je se mnou. Stráví tu dnešní noc. Co to mělo znamenat s tím heslem?"

"To byl nápad Miyagi. Dneska se tu kolem potulovali nějaký cizí chlápkové."

"A jak jsem tedy měl znát heslo, když jsem tu nebyl?" Gally natáhl ruku a poplácal Chrtu po rozčuchané hlavě. Pak do něj strčil a poslal ho do tmavé chodby. Následovali malého chlapce do široké místnosti s vysokým stropem. Byla velká jako kostelní sál, ale na stěnách viselo jen několik hořících loučí, takže tu bylo poměrně šero. Paul viděl, že je místnost prázdná. Byl tu cítit pach říčního bahna a vlhka.

"Všechno je v pořádku," prohlásil Chrt. "Je to Gally. A někoho s sebou přivedl."

Ze stínů se vynořily temné postavy. Nejprve byly dvě, pak tři a po chvilce jich tam bylo plno. Za okamžik se kolem Paula seběhly více jak tři deštíky dětí a vážně na něj hleděly. Spousta z nich si ještě z očí vytírala spánek. Žádné z dětí nebylo starší než Gally a mnoho z nich bylo dokonce o mnoho let mladších. Bylo tu i několik dívek, ale převažovali

chlapci. Všichni do jednoho však byli špinaví, otrhaní a vyhublí.

"Miyagi! Jak to, že jste se rozhodli pro heslo a nikdo se neobtěžoval mi o tom říct?"

Z řady vystoupil malý kulatý chlapec. "Nechtěli jsme tě držet venku, Gally. Ale dneska se tu objevilo pár čmuchalů, které jsme ještě nikdy neviděli. Přikázal jsme těm nejmenším, aby byli zticha, a všem jsem nařídil, aby dovnitř nepustili nikoho, kdo neřekne slovo puding."

Několik mladších dětí to slovo opakovalo. V jejich pisklavých hláscích bylo slyšet vzrušení ze společného tajemství nebo možná vzdálená vzpomínka na to, co to slovo znamenalo.

"Dobrá," řekl Gally. "No, teď jsem tady a tohle je můj nový přítel..." Zamračil se a poškrábal se po špinavé hlavě. "Jak jste říkal, že se jmenujete, pane?"

Paul mu to řekl.

"...jasně, můj přítel Paul. On je také pro Bílého krále, takže se není čeho bát. A teď někdo běžte a přiložte, je tu zima jako v psinci. Paní posílá nějaký sýr a chleba." Hodil pytel na zem. "Nikdy se nenaučíte všechna jména, ale Chrta a Miyagiho už jste poznal. Táhle je Nimra, už zase usnul, lenoch jeden. Ta dívka táhle je Modrá - je to Chrtova sestra. A tady je můj bratr Vavřín." Poslední jmenovaný byl hubený chlapec se zvednutým nosíkem a rudými kudrnatými vlasy. Když na něj Gally ukázal, ošklivě se zašklebil a jeho bratr se po něm ohnal.

Paul sledoval chlapce i dívky z Domu ústříc, jak se rozběhli do všech směrů, když je Gally, jejich velitel, poslal za jejich úkoly. Když opět osaměli, Paul se obrátil na svého průvodce a tiše se zeptal: "Co jsi chtěl říct tím, že jsem také pro Bílého krále? Nic o něm nevím - jsem tady úplný cizinec."

"Tak to musí být," řekl Gally a ušlíbl se. "Ale když jsi utekl od vojáků Rudé Lady, nemyslím si, že bys byl jejím zastáncem, že je to tak?"

Paul potřásl hlavou. "O tom také nic nevím. Dokonce ani nevím, jak jsem se dostal do tohoto města, do této země. V lese mě našel jeden muž a ten mě poslal do hostince - byl to takový chlapík s podivným očima. Jmenoval se Jack. Ale o králich a královnách opravdu nic nevím."

"Tak on vás poslal Jack? Pak musíte vědět víc, než mi tu povídáte. Bojoval jste s ním ve válce?"

Paul opět bezradně potřásl hlavou. "Bojoval jsem... bojoval jsem ve válce. Ale nebylo to tady. Víc už si nepamatuju." Zhroutil se na dřevěnou podlahu a opřel se zády o stěnu. Vzrušení z něj postupně vyprchalo a on byl opět nesmírně vyčerpaný. Spal jen několik hodin, než se objevil Gally a vzbudil ho.

"No, to nevádi, pane. Něco s tím uděláme."

* * *

Gally mu podal chléb a sýr, ale Paul předtím jedl, a ačkoli byl opět hladový, nechtěl ještě víc zmenšovat už tak dost chudé přídělky všech ostatních dětí. Byly tak malé a hubené, že mu srdce usedalo, když se na ně díval, jak jedí. Přestože se chovaly velmi slušně, každé z nich nedočkavě čekalo, až na ně přijde řada s jídlem.

Když se oheň řádně rozhořel a místnost se ohřála na příjemnou teplotu, Paul byl schopný jít znovu spát. Ale děti byly příliš rozrušené nočními událostmi, aby se vrátily do svých postelí.

"Písničku!" vykřiklo jedno z nich a ostatní začaly volat. "Písničku! Ano. Ať nám ten člověk zazpívá!"

Paul potřásl hlavou. "Obávám se, že si žádnou nepamatuju. Přál bych si, aby to tak nebylo."

"To ale nevádi," řekl Gally. "Modrá, ty nám zazpíváš. Má z nás nejlepší hlas, přestože není zdaleka nejsilnější," vysvětloval.

Malá dívka vstala. Tmavé dlouhé vlasy měla zacuchané do smotaných uzlů a na čele měla proužek bílého plátna.

Zamračila se a začala si cucat prst. "Jakou písničku?"

"Tu, co se v ní zpívá, odkud přicházíme." Gally se posadil se zkříženýma nohama na zem vedle Paula. Vypadal jako princ z nějaké východní země, který se chystá pobavit svého cizokrajného hosta.

Modrá zamyšleně přikývla, vytáhla prst z pusy a začala zpívat vysokým sladkým a trochu se třesoucím hláskem.

"Temný oceán, široký oceán
a my se plavíme na druhou stranu
temný oceán, hluboký oceán
plavíme se mezi námi a zemí Spánku

Dál, dál, dál, zpívej dál
volají nás, ale my plujeme dál
Dál, dál, dál, zpívej dál
musíme překonat moře a plout dál..."

Obklopený malou skupinou, poslouchal hlas Modré, který se vznášel vzduchem jako jiskry z ohniště, a najednou si uvědomil své vlastní osamění, které se nad ním houpalo jako těžký mrak. Možná by tu měl zůstat. Mohl by být něco jako jejich otec, dávat pozor, aby jeho děti nehladověly, aby se nemusely bát světa za stěnami tohoto domu.

Noc byla chladná, noc byla dlouhá
žádná světla a my měli jen píseň vánku
Noc byla černá, noc byla hluboká
plavíme se mezi námi a zemí Spánku...

Paul ve slovech té písně cítil smutek a v melodii nesmírný žal. Bylo to jako poslouchat usedavý nárek malého ptáče,

které vypadlo z hnízda a zoufale volalo po teple a bezpečí, které navždy ztratilo.

"Přepluli jsme moře, překonali noc
a nyní hledáme svět pro světlo
milující světlo, co by uchovalo
vzpomínky na zemi Spánku

Dál, dál, dál, zpívej dál
volají nás, ale my plujeme dál
Dál, dál, dál, zpívej dál
musíme překonat moře a plout dál..."

Píseň pokračovala a Paulovi se začínaly klížit oči. Usnul při tichém sladkém zpěvu Modré.

* * *

Pták bušil svými křídly do okenní tabulky a zoufale škrábal svými malými drápkami o sklo. Byl v pasti! Byl v pasti! Jeho malé tělíčko se lesklo modře a fialově. Bouchal bezmocně do okna a teď dunivý tichý zvuk zněl jako umírající srdce. Někdo ho musí pustit. Paul věděl, že jinak zahyne. Barvy, ty nádherné barvy se změní v popelově šedou a pak zmizí, odnesou si ze světa navždy kousek slunce...

Vylekaně se probudil. Gally klečel vedle něj.

"Tiše," šeptl chlapec. "Někdo je venku. Možná jsou to vojáci."

Když se Paul posadil, ozvalo se znovu zaklepání. Suchý zvuk se rozléhal po celém Domě ústřic.

Možná, pomyslel si Paul, který se stále ještě nevzpamatoval ze svého snu, to vůbec nejsou vojáci. Možná to je jen umírající pták.

"Schovejte se támhle." Gally ukázal na schody, vedoucí do horního patra. "Schovejte se. Neřekneme jim, že jste tady, ať už je to kdokoli."

Paul se vydal k rozvrzanému schodišti, které se pod ním zhouplo. Bylo zřejmé, že to je už hodně dávno, co na ty schody vstoupil někdo s jeho tělesnou váhou. Klepání se ozvalo znovu.

Gally sledoval, až Paul zmizel ve stínu v horním patře, a pak vytáhl z ohniště ohořelý klacek a vydal se ke dveřím. Venku už bylo namodralé světlo. Blížil se rozbřesk.

"Kdo je tam?"

Nastala pauza, jako kdyby ten, kdo zaklepal, neměl v úmyslu odpovědět. Když se hlas konečně ozval, byl hladký a téměř dětsky sladký, přesto z toho Paulovi přeběhl po zádech mráz.

"Přicházíme v míru. Hledáme našeho přítele."

"My vás ale neznáme." Gally se snažil, aby jeho hlas zůstal klidný. "A kromě toho tady není nikdo, kdo by se nazýval vašim přítelem."

"Aha, aha, ale možná jsi toho našeho přítele viděl."

"Kdo jste, když klepete na dveře v takovou hodinu?"

"Jen poctení. Viděl jsi našeho přítele? Kdysi byl také voják, ale byl raněn. Nemá to v hlavě v pořádku. Pěkně se mu to tam zamotalo. Bylo by kruté ho před námi ukrývat - jsme jeho přátelé a mohli bychom mu pomoci." Hlas byl plný zdvořilosti, ale za jeho slovy se ukrývalo ještě něco jiného, něco nenasytného. Paula se zmocnil nevysvětlitelný strach. Chtělo se mu křičet na toho, kdo stál za dveřmi - ať už to byl kdo chtěl - aby se sebral a nechal ho v klidu žít. Místo toho si dal raději klouby na prstech mezi zuby a zkousl.

"Nikoho jsme tu neviděli a nikoho tu neukrýváme." Gally se snažil, aby jeho hlas zněl zamračeně a hluboce, ale jen s nepatrným úspěchem. "Tohle je teď naše místo. Všichni pracujeme a musíme si v noci odpočinout. Jestli nás nenecháte být, pošleme na vás psy."

Za dveřmi se ozvalo tiché mumlání. Dveře zavržaly v pantech, jak se o ně někdo těžký vši silou opřel. Paul se začal tiše plížit z horního patra ke dveřím, aby byl Gallovi nablízku a mohl pomoci, kdyby nastaly nečekané potíže.

"Dobře tedy," ozval se ten hlas. "Je nám opravdu moc líto, že jsme vás vyrušili. Teď už tedy půjdeme. Je smutné, že budeme muset hledat našeho přítele v jiném městě, když není tady." Ozvalo se tiché škrábání na dveře a rachtání v zámku. Neviditelný cizinec pokračoval klidným hlasem dál, jako kdyby ten lomoz neměl s ním nic společného. "Kdyby se stalo, že byste takového muže potkali, je to voják, možná vám bude připadat trochu pomatený nebo podivný, řekněte mu, aby se po nás ptal v hostinci Královský sen anebo v jiných hostincích podél řeky. Jmenujeme se Joiner a Tusk. Opravdu mu chceme pomoci."

Na prahu se ozvaly těžké kroky, pak následovalo dlouhé ticho. Gally se natáhl, že otevře dveře, ale Paul se naklonil přes zábradlí a signalizoval mu, aby se dveří nedotýkal. Místo toho se přesunul k zábradlí v horním patře co nejbliž ke dveřím a vyklonil se ven.

U dveří stály dvě postavy, obě byly zahalené v tmavých pláštích. Jedna z postav bylo o něco vyšší než ta druhá, ale jinak byli oba stejně malí jako tmavé okolní stíny uprostřed šedého rána. Paul cítil, jak mu srdce začalo být ještě rychleji. Zuřivě zamával na Gallyho, aby se nehýbal. - Ve slabém světle viděl, že se některé děti probudily, vylezly z míst, kde předtím spaly, pokradmu pokukovaly a oči měly rozšířené strachem.

Menší z dvou postav naklonila hlavu na stranu, jako kdyby pozorně naslouchala. Paul nevěděl proč, ale zoufale věděl, že ti lidé, ať už byli kdokoli, by ho neměli najít. Měl strach, že mu srdce buší jako zvon. V jeho vyděšené mysli se najednou objevila jistá vidina. Bylo to prázdné místo, obrovská prázdnota, ve které existoval jen on - on a dvě věci, které ho honily...

Menší postava se naklonila blíž k té vyšší, jako kdyby jí něco šeptala do ucha, pak se obě najednou otočily a za několik okamžiků zmizely v ranní mlze, kterou sem přinášela řeka.

* * *

"Tak tedy dva? Jsou to ti dva cizinci, které jste tu předtím viděli?"

Miyagi zuřivě přikývl. Gally zkrabatil čelo, jak se pekelně soustředil. "Nemůžu říct, že bych o někom takovém někdy slyšel," řekl nakonec. "Ale v poslední době se tu potuluje spousta neznámých darebáků." Ušklíbl se na Paula. "Nic ve zlém. Ale jestliže nejsou vojáci, pak jsou jediné zvědi nebo něco takového. Řekl bych, že se určitě brzy vrátí."

Paul si pomyslel, že ten chlapec má patrně pravdu. "Pak se dá tedy dělat jen jediná věc. Já odejdu a oni půjdou po mně." Řekl to rychle, ale myšlenka, že by se měl tak brzy vydat opět na cestu, způsobila, že ho to zabolelo. Byl blázen, když si myslel, že by mohl najít místo, kde je mír. Pamatoval si jen velmi málo, ale věděl, že to je už dávno, kdy byl na místě, které by mohl nazývat svým domovem. "Jak se nejlépe dostanu z tohoto města? A když už o tom mluvím, co je vlastně za hranicemi města? Nemám nejmenší tušení."

"Není jednoduché cestovat napříč Čtyřhraním," řekl Gally. "Od doby, kdy jsme sem přišli, se hodně věcí změnilo. A jestliže jste tu nový, máte vysokou šanci, že narazíte rovnou na vojáky Rudé Lady, a pak vás čeká vězení nebo ještě něco horšího." Vážně pokýval hlavou, olízl si rty a pokračoval: "Ne, budeme se muset zeptat někoho, kdo o tom něco ví. Myslím, že bychom měli zajít za biskupem Humphreyem."

"Kdo je to?"

"Vzít ho ke Starému Skrčkovu?" Malý Miyagi vypadal pobaveně. "K tomu nafukovacímu pytlí?"

"Zná pár věcí. Bude určitě vědět, kam by tady pán mohl jít." Gally se obrátil na Paula, jako kdyby ho chtěl požádat, aby k tomu něco řekl. "Biskup je moudrý muž. Zná jména všech věcí, dokonce i těch, o kterých byste si myslel, že žádné jméno nemají. Co říkáte?"

"Když se mu dá věřit..."

Gally přikývl. "Vypadá jako nafukovací pytel, to je pravda, ale je to důležitý muž, a proto ho ruďáci nechávají na pokoji." Zatleskal, aby na sebe soustředil pozornost ostatních dětí. Všichni se kolem něj shromáždili. "Vezmu našeho přítele k biskupovi. Až budu pryč, ať se z vás nikdo neodvážá vystrčit nos, a nemusím, doufám, připomínat, abyste nikoho nepouštěli dovnitř. Ten nápad s heslem se mi zdá být dobrý - neotvírejte dveře nikomu, dokonce ani mně, pokud neřeknu slovo ‚puding‘. Rozumíte tomu? ‚Puding‘. Miyagi bude mít službu a ty, Vavříne, přestaň se tak šklebit. Pokus se být alespoň protentokrát trochu rozumný, jasný?"

* * *

Gally ho dovedl k zadním dveřím, odkud zamířili do borovicového lesa, který obrůstal stěny Domu ústřic. Chlapec opatrně všechno zkontroloval a pak mávl na Paula, aby ho následoval. Za několik okamžiků se ocitli v lese tak hustém, že odsud už neviděli dům, přestože byl jen několik yardů za nimi.

Ranní mlha byla stále hustá a visela nízko nad zemí. V lese bylo neobvyklé ticho, byly tu slyšet jen jejich kroky, jak našlapovali po koberci ze spadaného jehličí. Chlapec nebyl slyšet téměř vůbec. Ve větvích se neproháněl žádný vítr, žádní ptáci nevívali probouzející se slunce. Jak se prodírali hustými křovinami s nohama po kotníky v mlze, Paulovi to připadalo, jako kdyby se brodil v mracích na obloze. Ta myšlenka v něm probudila vzpomínku, ale nedokázal ji popadnout, aby ji mohl lépe prostudovat.

Pokračovali dál nejméně hodinu, les se pomalu svažoval do údolí. Pak se Gally, který šel o několik kroků vpředu, zastavil a mávl na Paula. Chlapec naznačil, aby se na nic neptal, a pak se tiše vrátil k Paulovi.

"Kousek před námi je křižovatka," zašeptal. "Ale mám pocit, že jsem tam něco slyšel."

Tiše se vydali z kopce dolů, až mezi stromy uviděli malou mýtinu, uprostřed níž se táhla prašná cesta. Gally pokračoval velice opatrně dál, jako kdyby obcházel spícího hada. Pak náhle prudce klesl na kolena a strhl Paula s sebou.

Došli k místu, kde cestu protínala další. Uprostřed křižovatky byly dvě zaprášené tabulky, ukazující stejným směrem. Paul na tu dálku nedokázal přečíst, co na nich stálo. Gally se tiše plížil dál, až dorazil k hustému keři, odkud měl lepší výhled. Křižovatka od něj nebyla víc než padesát kroků.

Tiše čekali tak dlouho, až měl Paul chuť vstát a protáhnout se, když vtom zaslechl nějaký zvuk. Zpočátku byl velmi tichý, tichý a pravidelný jako bušení srdce, ale pomalu narůstal. Kroky.

Mezi stromy se objevily dvě postavy a blížily se k nim směrem, kterým ukazovaly dvě šipky. Zdálo se, že nemají naspěch, pláště couraly v prachu cesty. Jeden z nich byl velmi vysoký a pohyboval se podivnou kulhavou chůzí, oba však vypadali jako ti dva, co stáli v noci přede dveřmi. Paul cítil, jak se mu sevřelo hrdlo. Na krátkou chvíli dostal strach, že nebude moct dýchat.

Postavy dorazily doprostřed křižovatky, tam se zastavily a chvíli se tiše domlouvaly. Pak pokračovaly dál směrem, odkud předtím přišli Gally a Paul.

Mlha se jim povalovala kolem nohou. Měli na sobě dlouhé obnošené pláště a beztvaré klobouky, ale Paul si všiml, jak se tomu menšímu zaleskly na očích brýle. Ten větší měl ve tváři podivně šedý nádech a vypadalo to, jako by něco držel v ústech, protože zubaté výčnělky, které se vyjímaly na jeho horním rtu a opíraly se o spodní čelist, byly příliš velké, aby to byly zuby.

Paul se přitiskl k zemi pokryté jehličím. Cítil, jak má lehkou hlavu a jak se ho zmocňuje horečka, ale věděl, že na té cestě na něj číhala smrt - ne, bylo to něco horšího než smrt, něco daleko prázdnější a nekonečnější než smrt.

Dvě postavy, jako by náhle vycítily jeho myšlenky, zastavily uprostřed cesty přímo naproti místu, kde se Paul a Gally ukrývali. Paulův už tak dost rychlý pulz ještě více zrychlil a on cítil bolestivé bušení ve spáncích. Menší postava se sehnula k zemi a naklonila hlavu, jako by se nějak proměnila v jakéhosi jiného tvora, v něco, co raději chodí po čtyřech než po dvou nohou. Paul viděl, jak se její brýle lesknou. Lesknou, lesknou, lesknou... jak zachytávají světlo mezi stromy. Trvalo to nekonečně dlouho.

Větší postava položila svému menšímu společníkovi šedou ruku na rameno a něco zavrčela - vyděšený Paul slyšel slova, která zněla jako "lepit vosk" - pak ale pokračovala dál po prашné cestě, šla tak pomalu, jako kdyby měla svázané nohy. Za několik okamžiků se ten menší narovnal a vydal se za svým společníkem.

Paul se neuklidnil, dokud nebyly obě postavy z dohledu, ale i potom hodnou chvíli nehybně ležel. Ani Gally, jak se zdálo, nespěchal s unáhlenými pohyby.

"Jdou zpátky do města," řekl tiše chlapec. "To je dobře. Tam alespoň budou mít co dělat. Myslím ale, že bude dobře, když se budeme držet stranou od cesty." Pomalu vstal. Paul udělal totéž, ale když se postavil na nohy, mírně zavrával a málem upadl.

O chvíli později přešel Gally přes cestu a zamířil k uzounké stezce, která se táhla napříč lesem do mírného kopce. Na jeho vrcholu stál mezi břizami velmi malý hrad, jehož nejvyšší věž vypadala jako nějaký zubatý klobouk. Padací most byl spuštěný a vrata otevřená dokořán. Nebyla větší než vchod do obyčejného domu.

Našli biskupa, jak sedí v přední místnosti. Byl obklopený hromadou knih a četl tenkou knihu při světle, které sem proudilo od vchodu. Byl tak vtěsnaný do svého křesla, že to vypadalo, že z něj nikdy nevstává. Paul si zkoumavě holohlavého tlustého muže prohlížel. Měl velký spodní ret a ústa tak široká, že Paulovi připadalo, že musí mít na čelistech větší množství kostí než obyčejný člověk. Když se na leštěné kamenné podlaze ozvaly kroky, muž zvedl hlavu.

"Hmmm. Uprostřed mé hodinky poezie, v době mého krátkého odpočinku. Je to tak vždycky." Zavřel knihu a odložil ji do míst, kde se jeho mohutné břicho dotýkalo krátkých nohou - nebyla na něm žádná rovná plocha, která by se dala nazvat klínem. "Aha, to jsi ty? Jmenuješ se Gally, že je to tak? Pracuješ v hostinci u roštu, že je to tak? Co tě sem přivádí, chlapče? Snad některý z tvých kotlíků najednou nepromluvil? Ohnivá jáma má postranní myšlenky? Hhhaaaa, hhaaaa." Paulovi chvíli trvalo, než pochopil, že podivný zvuk byl vlastně mužův smích.

"Přišel jsem, abych poprosil o pomoc, biskupe Humphrey, to je pravda." Gally popadl Paula za rukáv a postrčil ho blíž. "Tehle pán potřebuje radu, a já jsem mu řekl, aby požádal biskupa Humphreyho, protože to je nejmoudřejší muž v kraji. A tak jsme tady."

"Opravdu." Biskup obrátil svá malá očka na Paula a po chvilce pátravého přemýšlení od něj oči opět odvrátil. Nikdy se na nic nedíval příliš dlouho, což dodávalo setkání s ním poněkud nepříjemný pocit. "Tak cizinec, co? Poslední imigrant do naší chudé říše? Anebo jsi návštěvník s nějakým tajným posláním? Nebo jen procházíš? Poutník?"

Paul váhal. Přes veškeré ujišťování Gallyho se před tím mužem necítil ve své kůži. Bylo na něm něco zvláštního, jako kdyby mezi ním a okolním světem stála nějaká pevná skleněná stěna. "Jsem tu cizinec," řekl nakonec. "Chtěl bych odsud odejít, ale zdá se, že jsem se zachytil mezi něčím, jako je bílá a červená frakce - nějací rudí vojáci mi chtěli ublížit, přestože jsem jim nic neudělal. A pak jsou tu ještě ti dva další muži, co mě hledají, ale já se s nimi nechci setkat..."

"...takže potřebujeme vymyslet nějaký způsob, jak ho dostat ven ze Čtyřhraní," dokončil za něj Gally.

"Čtyřhraní?" Paul byl zmatený, ale zdálo se, že biskup rozumí.

"Aha, ano. No, kam bys tedy rád?" Na okamžik přimhouřil oči, pak si přiložil k oku monokl, který mu visel na provázku na mohutném břichu. V biskupových buclatých prstech vypadal jako nepatrný kousek sklíčka. "No, těžko říct, když jsi stejný cizinec jako Gally a jeho otrhaní společníci. Hmmm. Máš v sobě něco z vojáka a taky trochu koňáka. Mohl bys být něco docela jiného samozřejmě, ale taková spekulace je pro mě naprosto bezcenná - jako kdybyste se ptali ryby, jestli chce jet kočárem nebo na kole, jestli chápeš, co tím myslím. Hhhaaaa. Hhhaaaa."

Paul byl ztracen, ale varovali ho, že biskup rád mluví. Nasadil tedy pozorný výraz.

"Přines támhleto sem, chlapče - tu velkou." Humphrey ukázal rukou. Gally vyskočil, aby udělal, o č ho muž žádal. Po chvilce se vrátil s knihou vázanou v kůži téměř stejně vysokou, jako byl sám. S Paulovou pomocí knihu otevřeli a položili ji biskupovi na klín. Paul očekával, že uvidí mapu, ale ke svému překvapení zjistil, že stránka, na které byla kniha otevřená, je plná různobarevných čtverečků, v nichž v každém bylo několik písmen a malý diagram.

"Tak, teď se na to podíváme..." biskup začal tlustým prstem přejíždět po stránce. "Ten nejlepší směr bude, když si pospíšíš sem. Ale já jsem vždycky dával přednost diagonálám, tedy od svého oficiálního představení. Hhhaaaa. Hhhaaaa. Přesto jsem zaslechl nějaké zvěsti o hrozném netvorovi, který se v této oblasti zdržuje, takže to možná nebude přece jen ta nejlepší cesta. Ale v této chvíli moc na výběr nemáš. Královna má svůj hrad nedaleko odtud, a já mám dojem, že by ses asi nechtěl setkat s jejími přísluhovači, že?" Podíval se pátravě na Paula, ten však jen kývl hlavou. "Myslel jsem si to. A dokonce i samotná lady se tu často vyskytuje. Pohybuje se velmi rychle, takže bych ti doporučoval, abys pro sebe nechystal příliš dlouhou cestu napříč jejím oblíbeným teritoriem, i kdyby byla zrovna na nějakou dobu nepřítomná."

Biskup se zaklonil a jeho křeslo hlasitě zapraskalo. Naznačil Gallymu, aby knihu odnesl, což chlapec bez váhání učinil. "Musím uvažovat," prohlásil tlustý muž a pomalu zavřel oči. Mlčel tak dlouho, až si Paul začal myslet, že usnul, a tak využil příležitosti, aby se rozhlédl po místnosti. Vedle biskupovy velké sbírky krásně vázaných knih ležely podél zdi nejrůznější podivné věci: láhve plné suchých rostlin, kostí, a dokonce tu byly i celé kostry nějakých podivných tvorů i hromádky barevných drahokamů. Na jedné polici stála velká baňka s živým hmyzem, některé exempláře vypadaly jako kůrky chleba, jiné se podobaly beztvaremu pudingu. Když sledoval divné tvory, jak lezou jeden přes druhého uvnitř zazátkované baňky, pocítil nepříjemný pocit hladu, který vzápětí přešel v nevolnost. Měl hlad, ale takový hlad, aby se pustil do hmyzu, zase neměl.

"Ono by se toho dalo mnoho povídat o řádu, který nám Její Rudá Výsost přinesla v průběhu tohoto období," řekl náhle biskup, až Paul nadskočil, "ale také by se toho dalo hodně napovídat o přístupu jejich předchůdců. A tak zatímco já sám mám s naší vládkyní téměř dokonalé vztahy, docela dobře chápu, že ty bys takové štěstí mít nemusel."

Humphrey se zarazil, aby nabral dech, jelikož téměř všechn vzduch v plicích vyčerpal během svého obdivuhodného teoretizování. "Pokud se tedy chceš vyhnout nepříjemné pozornosti naší rumělkové vládkyně, předpokládám, že budeš

muset zvolit první alternativu, kterou jsem navrhl. Můžeš tedy přejít po tom čtverci a ocitneš se přímo na hranici do naší země. Ten strašný netvor, o kterém se říká, že žije v té oblasti, je bezpochyby fantazie našich sedláků, kteří jsou známi svou náchylností k roztrušování takových nesmyslných bajek. Nakreslím ti mapu. Do západu slunce bys tam mohl být. Carpe diem, mladý muži." Rozhodil spokojeně rukama. "Hlavně směle, to je vše."

Zatímco Gally přinesl biskupovi pero a kousek papíru, Paul se chopil možnosti získat další informace. Neměl chuť cestovat naslepo v mlze. "Jak se to místo jmenuje?"

"Proč se ptáš? Je to něco, co nejstarší a nejučenější letopisy nazývají Osmým Čtyřhraním. Ale ti z nás, kdo už tu nějakou dobu žijí, nemají prázdný důvod tomu tak říkat, protože žijeme přímo uprostřed! Rozumíš, je to stejné, jako kdybys požádal ptáka, aby ti popsal oblohu..."

Paul muži rychle položil další otázku: "A vy jste kdysi vycházel dobře i s... s Bílým králem?"

"Královnou. Nikdo z nás se nikdy nesetkal s ospalými feudály našeho skromného teritoria - jsou to poněkud nepřítomní páni. Ne, jsou to páni, ať je oba požehná bůh, kteří se většinou zdržovali v Osmém Čtyřhraní, zatímco jejich manželky zůstávaly blízko domova."

"Aha. No, když jste tedy měl dobré vztahy s Bílou královnou, ale teď vládne zemi Rudá královna, jak se vám podařilo spřátelit se ještě i s ní?"

Biskup se zatvářil trochu popuzeně. "Úctou, mladý muži. To je jedním slovem celé. Její Rudé Veličenstvo spoléhá na můj úsudek - a mohl bych ještě dodat, že jsem konzultoval jak věci světské, tak jiné - díky čemuž jsem získal poněkud unikátní status."

Paul nebyl spokojený. "Ale jestliže Rudá královna zjistí, že jste mi pomáhal, kromě faktu, že po mně možná její vojáci pátrají, nebude kvůli tomu rozčilená? A když Bílá královna někdy získá zpátky svou moc, nebude zuřit kvůli tomu, že jste byl tak blízký s jejím nepřítelem?"

Nyní Humphrey vypadal skutečně vyvedený z míry. Jeho široké obočí se spojilo dohromady a naklonilo se ostře ke kořenu jeho nosu. "Mladý muži, není na tobě, abys posuzoval věci, které neumíš dost dobře posoudit, i když to je v poslední době velká móda. Přesto ti něco vysvětlím. A to jen z čistého zájmu o tvé vzdělání, které, jak se zdá, velmi nutně potřebuješ." Odkáslal si právě v okamžiku, kdy se opět objevil Gally s psacím brkem a velkým kalamářem.

"Našel jsem to, biskupe."

"Ano, to je dobře, chlapče. A teď mlč." Biskup se pozorně zadíval na Paula, než pokračoval dál. "Jsem vážený muž, a tudíž se neodvažuji - pro dobro země - své úctyhodné já odevzdat totálně jedné nebo druhé straně. Protože vládnoucí kliky jsou nestálé, dokonce bych se odvážil říct, že jsou efemerální, zatímco kámen, na kterém bylo postaveno mé biskupství, je věčný. Takže pokud bych měl vytvořit nějakou analogii, řekl bych, že má pozice je stejná jako pozice někoho, kdo sedí na zdi. Takový stav by mohl být nebezpečný pro někoho, kdo bez mé zkušenosti a přirozeného smyslu pro rovnováhu na mě zírá zespoda. Ve skutečnosti pro takového člověka se může zdát taková osoba, jako jsem já, v neustálém ohrožení z vysokého pádu a ztráty života. Ale když se na to dívám seshora já," poklepal si na holou hlavu, "je to úplně jiné, to tě mohu ujistit. Tak jak jsem, jsem byl dokonale vytvořený pro sezení na vysokých zdech. Mám k tomu dokonalý tvar. Můj pán mě vytvořil jako rovnítko mezi dvěma nepřijatelnými možnostmi."

"Chápu," řekl Paul, který v té chvíli nepřišel na nic jiného, co by mohl říct.

Jakmile biskup skončil své vysvětlování, zdálo se, že se mu nálada opět rapidně zlepšila. Rychle nakreslil mapu a zasypal ji piskem. Paul mu poděkoval, opustil s Gallym malý hrad a zamířil zpátky do mlhy.

"Nechte dveře otevřené," volal za nimi biskup Humphrey. "Je krásný den, a navíc nemusím mít z nikoho strach, abych se zavíral v domě!"

Když Paul přecházel po padacím mostu, všiml si, že hradní příkop je poměrně mělký. Dospělý muž tamtudy mohl projít a voda by mu sahala sotva po kotníky.

"Říkal jsem vám, že pro nás bude mít odpověď," řekl vesele Gally.

"Ano," prohlásil Paul. "Viděl jsem, že je to ten typ člověka, co zná odpověď na každou otázku."

* * *

Trvalo téměř celé odpoledne, než se dostali zpátky. Když konečně dorazili k Domu ústřic, slunce už se chýlilo k obzoru. Paul se těšil, až si bude moci sednout a poskytnout svým unaveným nohám trochu odpočinku.

Když Gally zaklepal, zjistil, že dveře jsou otevřené.

"Zatracení uličníci," řekl chlapec. "Nepamatuji si jedinou věc, kterou jsem jim řekl. Miyagi! Nimro!"

Odpovědi mu však byla jen jeho vlastní ozvěna. Paul ho následoval a slyšel kolem sebe jen zvuk jejich vlastních kroků. Duněly jako bušení bubnů a on cítil, jak se mu začíná stahovat hrdlo před podivnou předtuchou. Ve vzduchu byl podivný pach, sladkokyselý ozón mořského vzduchu. Dům byl velmi, velmi tichý.

V hlavní místnosti bylo také ticho, ale v tomto čase se nikdo neukrýval. Děti ležely na podlaze, některé z nich měly neobvykle podivné pozice jako zmrzlí tanečníci, jiné ležely na hromádce v koutcích jako něco, co někdo použil a odhodil stranou. Děti byly mrtvé, ale někdo to udělal tak krutým způsobem, jaký nemohl Paul pochopit. Děti byly otevřené, vysáté a vyprázdněné. Piliny na zemi byly nasáklé krví. Nedokázaly vysát však všechnu prolitou krev, a tak se v chabém světle podlaha ještě leskla.

Gally padl na kolena, oči měl vytřeštěné hrůzou, a Paula se zmocnil strach, že se z toho chlapec pomátne. Chtěl ho odtáhnout stranou, ale zjistil, že se nemůže pohnout.

Nad jednou hromadou mrtvých dětí, které tam ležely s rozpaženými rukama a nohama, oči upíraly slepě doprázdna a ústa měla dokořán v tichém výkřiku, stál na zdi krví napsaný nápis. Bylo to jediné slovo: "PUDING."

Syn dcery Antilop

INTERNET/ZÁBAVA: IEN, Hr.4 (Eu, NAm) - "Stabback"

(vizuál: Kennedy projíždějící přes zahradu, pronásledovaný tornádem)

VO: Stabback (Carolus Kennedy) a Shi Na (Wendy Yohira) se opět pokusili prchnout z pevnosti záhadného doktora Methuselaha (Moishe Reiner). Šest dalších postav dosud nebylo obsazeno.

Přepněte na: IEN.BKSTB.CAST

"NĚKDO JE VENKU," PROHLÁŠIL DLOUHÝ JOSEPH, stojící nervózně mezi dveřmi do jejího pokoje. Nechtěl vstoupit dovnitř, jako by byla její nemoc nakažlivá, i když šlo podle lékařů o "nervové zhroucení". "Říká, že se jmenuje Gabba, nebo tak nějak."

"To je !Xabbu. Můj přítel z institutu. Můžeš ho pustit dál."

Otec chvilku jen zamračeně stál, ale pak se obrátil a zmizel. Evidentně neměl příliš velkou radost z toho, že musí chodit ke dveřím a přebírat pro ni vzkazy, ale svým způsobem dělal, co mohl. Renie si povzddechla. V každém případě nebyla schopná posbírat tolik energie, aby se na něj mohla zlobit - podezřívavost a špatná nálada patřila spíš k jejímu otci.

Musela mu však uznat, že od té doby, co byla doma, od ní nečekal, že bude vstávat a chystat mu jídlo. Jeho příspěvní k údržbě domácnosti však za tu dobu nijak nevzrostlo. Oba teď jedli hlavně studené ovesné vločky a jídlo z mikrovlnné trouby.

Slyšela, jak se dveře otevřely. Namáhavě se posadila na posteli a napila se trochu vody. Pak se pokusila uhladit si vlasy, aby dodala svému vzhledu trochu půvabu. Přestože jsi téměř umřela, bylo by trapné, kdybys měla neupravené vlasy.

Její přítel vstoupil, na rozdíl od jejího otce, do místnosti bez sebemenšího zaváhání. Zastavil se několik kroků od ní, což byl, jak Renie pochopila, projev respektu a úcty více než čehokoli jiného. Renie natáhla ruku a pobídla ho, aby přistoupil blíž. Jeho prsty byly teplé a povzbuzující.

"Moc rád tě zase vidím, Renie. Dělal jsem si o tebe starosti."

"Vlastně je mi už docela dobře." Pevně mu stiskla ruku a pak ji pustila. Rozhlédla se kolem sebe po něčem, na co by si !Xabbu mohl sednout. Jediná volná židle byla pokrytá oblečením, ale jak se zdálo, !Xabbu měl chuť raději zůstat stát.

"Musela jsem se bít jako lvice, aby mě pustili z ošetřovny domů. Kdybych zůstala v nemocnici, nechali by si mě tam kvůli karanténě nejméně několik týdnů."

Také by byla blízko Stephena, ale tam by pro něj nemohla vůbec nic udělat, a tak by to pro ni bylo ještě horší.

"Je dobře, že jsi doma," řekl a usmál se. "Vím, že v nemocnici dokáží téměř zázraky, ale doma je doma. Jsem stále jedním z našich lidí. Kdybych já musel zůstat v nemocnici, určitě bych z toho onemocněl ještě víc."

Renie zvedla hlavu. Její otec stál mezi dveřmi a zíral na !Xabbua. Dlouhý Joseph měl ve tváři velmi podivný výraz. Když viděl, že se na něj Renie dívá, proměnil se ten výraz na něco jako rozpaky.

"Jdu se podívat za Walterem." Na důkaz toho ukázal na svůj klobouk. Udělal několik kroků dozadu a pak se otočil.

"Budeš v pořádku?"

"Rozhodně neumřu, než se vrátíš, jestli myslíš tohle." Viděla, jak se její otec zatvářil, a zalitovala, že to vůbec vyslovila.

"Budu v pořádku, tati. A nepijte s Walterem tolik!"

Její otec už se opět podíval na !Xabbua, pak se ale zamračil na Renie. Nebylo to nevraživé zamračení, spíš takové všeobecné. "Nedělej si starosti, kolik toho vypijeme, děvče."

Když se konečně dveře za Dlouhým Josephem zavřely, !Xabbu stále trpělivě stál, oči měl jasné a tvářil se vážně. Renie poklepala na okraj své postele.

"Prosím, sedni si. Jsem z tebe nervózní, když stojíš. Je mi líto, že jsme si nemohli promluvit už předtím, ale díky těm lékům jsem teď hrozně ospalá."

"A je ti už lépe?" Pozorně si prohlížel její tvář. "Vypadáš, že na duši jsi v pořádku. Když jsme se předtím vrátili z toho... z toho místa, měl jsem o tebe hrozný strach."

"Byla to jen arytmie - nebyl to plně rozvinutý srdeční kolaps. Vlastně se cítím opravdu dost dobře, když už se dokážu i rozčilit. Viděla jsem je, !Xabbu. Viděla jsem ty bastardy, co jim to místo patří. Viděla jsem, co v tom klubu dělají. Nemám sice pořad ani nejmenší tušení, proč to dělají, ale jestli jsme nebyli oba tak blízko..." nastavila ukazováček a palec,

"...tomu, co se stalo Stephenovi a bůhví kolika dalším, sním svůj vlastní klobouk." !Xabbu na ni zmateně hleděl. Renie se zasmála. "Omlouvám se. To je výraz pro to, když chci říct 'Jsem si jistá' nebo 'Mám pravdu'. Copak jsi to ještě nikdy neslyšel?"

Křovák potřásl hlavou. "Ne, ale pořad se něco učím, dokonce se v tomto jazyce už učím i uvažovat. Kolikrát přemýšlím, co mi uniká." Konečně se posadil. Byl tak lehký, že se pod ním matrace sotva zhoupla. "Co teď budeme dělat, Renie? Jestli to, co říkáš, je pravda, dělají ti lidé opravdu hrozné věci. Řekneme o tom policii nebo vládě?"

"To je jeden z důvodů, proč jsem tě chtěla vidět - abych ti něco ukázala." Natáhla se pod polštář pro svůj počítač.

Chvilku jí trvalo, než ho vytáhla z mezery mezi matracemi, kam ho předtím schovala. Uvědomila si, jak je stále ještě slabá. Dokonce i mírný pohyb jí dosud dělal velké potíže. "Přinesl jsi brýle? Je to o hodně složitější pracovat s plochou obrazovkou."

!Xabbu vytáhl pouzdro s logem polytechnického institutu. Renie vzala obě soupravy, které byly jen o málo větší než obyčejné sluneční brýle, našla v hromadě kabelů vedle sebe Y-konektor a zapojila oba kabely s brýlemi do svého notebooku.

Když podala jedny brýle !Xabbuovi, chvíli váhal a brýle si nevzal.

"Co se děje?"

Mužík pomalu potřásl hlavou. "Ztratil jsem se, Renie. Když jsme byli na tom místě, selhal jsem a nepomohl ti."

"Teď ale jdeme někam jinam - kromě toho je to jen optický displej a zvuk, není to úplné zařízení. Můžeme se jen zajít podívat do infobanky v institutu a na pár dalších míst. Nemáš se čeho bát."

"Není to strach, co mě drží, i když bych lhal, kdybych tvrdil, že jsem se nebál. Ale je v tom něco víc. Je pár věcí, které bych ti chtěl říct, Renie - chtěl bych ti říct, co se mi stalo, když jsem byl na tom místě."

Renie zaváhala. Nechtěla ho k tomu nutit. Kromě toho, kde se ocitli, si musela uvědomit, že to pro něj bylo všechno úplně nové - bylo pro něj nové všechno, co ona považovala za normální. "Také mám pár věcí, které bych ti chtěla ukázat. Slibuju, že to nebude ani o trochu horší než obyčejná práce ve školní laboratoři. A potom si ráda poslechnu, co máš na srdci." Znovu mu nabídl brýle a !Xabbu je tentokrát přijal.

Prázdná šed' se rychle změnila na řadu polygonů jejího osobního systému - vypadal jako zmenšená podoba její domácí pracovny až na to, že její virtuální pokoj zde byl méně sofistikovaný než ten, který měla k dispozici v institutu. Renie ho vyzdobila několika plakáty po stěnách a doprostřed umístila vodní nádrž s tropickou rybou, ale jinak to bylo ryze funkční prostředí, systém pro někoho, kdo je neustále ve spěchu. Rozhodně na tom v nejbližší době nehodlala nic měnit.

"Byli jsme na tom místě dlouho? Tři hodiny? Čtyři?" Vyťukala něco na klávesnici a jeden polygon se změnil v okno. Po chvíli se objevilo logo polytechnického institutu, varující před nezákonným vstupem. Renie zvolila vstupní kód a před ní se okamžitě objevily prostory univerzitní knihovny. "Musíš mě omluvit," řekla. "Jsem zvyklá dělat tuhle práci s pomocí ručních pokynů, ale dneska si musíme vystačit jen s tímto primitivním zařízením."

Bylo to zvláštní pohybovat se v tak známém prostředí, a přitom nebýt schopna na nic okamžitě reagovat. Když chtěla manipulovat s nějakým vybraným subjektem, musela místo toho, aby se po tom jednoduše natáhla, vyťukat příslušný pokyn na klávesnici.

"Tohle je to, co jsem chtěla, aby ses na to podíval," řekla, když konečně otevřeli to okno s informacemi, které chtěla, "...tohle jsou záznamy institutu v tom dni." Před nimi se objevila celá řada čísel, která se jim míhala rychle před očima. "Tady je prefix uživatelské místnosti. Všechna spojení. Tady jsme my, naše podpisy. Tohle je moje přístupové heslo, rozumíš?"

"Vidím to." !Xabbuův hlas byl zřetelný, ale vzdálený.

"No, teď se na to podívej. Tohle je náš záznam. Žádná konexe, jen v rámci školního systému."

"Tomu nerozumím."

"To znamená, že podle tohoto záznamu jsme se nikdy nenalogovali do sítě, nikdy jsme nevstoupili do komerčního uzlu zvaného Mistr J, to je celé. Všechno, co jsme zažili, bazén, mořskou obludu, ten obrovský hlavní sál, nic z toho se nestalo. Tedy tak to alespoň říkají záznamy institutu."

"Jsem z toho celý zmatený, Renie. Možná jsem těm věcem ještě tak docela neporozuměl, jak jsem si předtím myslel. Jak je možné, že tam není žádný záznam?"

"To nevím!" řekla Renie a znovu se dotkla klávesnice. Záznamy uvnitř brýlí zmizely a otevřelo se jiné okno. "Podívej, tady jsou moje osobní účty, dokonce i ty, které jsem pro náš výlet otevřela. Všude je nula. Žádný uživatelský čas se neodpočítal ani z mého účtu, ani z účtu školy. Nikde! Není tu jediný záznam o tom, co jsme udělali. Nic." Zhluboka se nadechla a připomněla si, aby zůstala klidná. Stále jí ještě nebylo úplně dobře a točila se jí hlava, ale ten zvláštní pocit, který z celé záležitosti měla, byl den ode dne silnější. A to ji velmi znepokojovalo. "Jestliže nemůžeme najít žádný záznam, pak si nemůžeme nikde stěžovat, že ano? Můžeš si představit, jak by se na to asi příslušné autority dívaly. To je velmi vážné nařčení, slečno Sulaweyová, zvláště když jste nikdy nepoužila příslušný uzel. Bylo by to k ničemu."

"Rád bych ti k tomu podal nějaké vysvětlení, Renie, ale obávám se, že při svých chabých zkušenostech bych toho nebyl schopen."

"Můžeš mi pomoci. Můžeš mi pomoci zjistit, co se vlastně stalo. Nemám ještě tolik sil a snadno se unavím, když se musím na něco dlouho dívat. Ale kdybys mi mohl dělat oči, mohli bychom zkusit pár věcí, které jsem dosud nevyzkoušela. Jen tak se nevzdám. Ti bastardi ublížili mému bratrovi a málem dostali i tebe a mě."

* * *

Renie se opět opřela zády o polštář. Vzala si léky a jako obvykle se jí začínalo chtít spát. !Xabbu seděl se zkříženýma nohama na podlaze, na očích měl brýle a prsty rychle přejížděl po klávesnici.

"Není tu nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo to, co jsi mi popsala," řekl a přerušil tak dlouhé ticho. "Žádné smyčky, žádné repetice. Všechny uvolněné konce jsou pečlivě svázané, jak bys řekla."

"Do prdele." Opět zavřela oči a snažila se vymyslet nějaký způsob, jak na to. Někdo vymazal všechny záznamy o tom, co s !Xabbuem udělali, pak vytvořil nový záznam a nepozorovaně ho vsunul zpátky. Čas, který strávili v klubu, všechno bylo nyní neskutečné a nedokazatelné jako bláznivý sen.

"Co mě ale děsí nejvíc, je fakt, že prohlédli naše krycí simy a ty vymazali také. To ale v žádném případě nebylo možné."

!Xabbu se stále pohyboval ve světle dat. S brýlemi na očích vypadal jako nějaký podivný brouk. "Ale jestliže naši naše falešné identity, které jsi vytvořila, nemohli by je vypátrat až k tobě samotné?"

"Včera bych řekla, že ani za milion let, ale teď si tím už nejsem tak jistá. Jestliže věděli, že to je někdo z institutu, určitě by jim nedělalo velké problémy to zúžit, aniž by se přitom museli dotknout interních záznamů." Kousla se do rtu a uvažovala. Nebyly to příjemné myšlenky. Z nějakého důvodu pochybovala, že lidé, kteří vlastní Mistra J, by se nechali jen tak zastrašit nějakým úředním dopisem. "Když jsem sestavovala naše identity, snažila jsem se je udržet co nejdál od sebe, prošla jsem všechny možné veřejné uzly, ověřila jsem všechno, co mě napadlo. Nikdy mě nenapadlo, že by mě mohli vypátrat přímo až do institutu."

!Xabbuovi se náhle z hrdla vydral podivný zvuk. Jako by ho něco překvapilo. Renie se posadila.

"Co je?"

"Něco jsem našel." Zarazil se a chvilku rychle pohyboval prsty. "Něco tady je. Co znamená, když ti v kanceláři bliká

oranžové světlo? Svítí to jako světluška! Ted' to začalo."

"To je antivirový program." Renie se naklonila dopředu a snažila se ingorovat bolest hlavy. Nasadila si druhý pár brýlí a zapojila pevně Y-konektor mezi své brýle a !Xabbuovy. "Možná se někdo snaží dostat do mého systému." Po zádech jí přejel mráz. Že by ji už vypátrali? Kdo jsou ti lidé?

Ocitla se opět v základní virtuální reprezentaci své třírozměrné kanceláře. Malé kontrolní světlo blikalo jako malý žhavý uhlík. Naklonila se ke !Xabbuovi a stiskla několik kláves. Uvnitř virtuálního prostoru se malá světelná tečka rozšířila do symbolů a textu, který téměř zaplnil celou kancelář.

"Ať už je to, co chce, je to uvnitř systému, ale zatím se to nespustilo. Pravděpodobně to je nějaký virus." Byla rozčilená, že do jejího systému něco proniklo, ale na druhou stranu jí připadalo poněkud hloupé, že by to udělali právě lidé, vlastníci klub. Spustila pátrací program, aby vetřelce našla. Nemusela hledat příliš dlouho.

"Co to k čertu...?"

!Xabbu vycítil její zmatek. "Co se stalo, Renie?"

"Tohle by tam vůbec nemělo být."

Před nimi v prostoru visel víc než realisticky vyhlížející předmět. Byla to žlutá lesklá věc s dokonale leštěnými ploškami.

"Vypadá to jako žlutý diamant." Před ní se najednou vynořila zastřená vzpomínka - bílý tvar, prázdná postava, vytvořená ze světla - pak však zase zmizela.

"Není to snad nějaká počítačová porucha? Snad ti to neposlali ti lidé z klubu?"

"Já nevím. Myslím, že si na něco takového vzpomínám. Bylo to těsně předtím, než se mi podařilo nás odpojit, ale celé to bylo velmi zmatené. Moc si toho od chvíle, co jsem se pro tebe vrátila do té jeskyně, nepamatuju." Žlutý kámen visel ve vzduchu před ní jako velké zlaté oko.

"Opravdu si s tebou musím promluvit, Renie." !Xabbu se tvářil nešťastně. "Musím ti říct, co se mi tam stalo."

"Teď ne." Rychle nechala kámen ověřit analyzátořem - tedy alespoň to, co jako kámen vypadalo. Když se o několik okamžiků později objevily výsledky a obklopily podivný předmět jako malé popsané planety, rotující kolem svého slunce, Renie překvapeně hvízla. "Je to zakódované, ale uvnitř je strašná hromada informací. Jestli je to nějaký druh destruktivního viru, má to v sobě dost informací na to, aby to přepsalo systém mnohem větší, než je ten můj."

"A co tedy budeš dělat?"

Renie mu hodnou chvíli neodpověděla, protože se rychle probírala svými původními konexemi. "Ať už to přišlo, odkud chtělo, teď je to spojené se systémem. Ale v mé části sítě v institutu po tom nevidím nikde ani stopu, čemuž se vůbec nedivím. Bože, mám počítač přeplněný k prasknutí. Není tam už k dispozici téměř žádná paměť." Přerušila spojení se školou. "Nemyslím si, že bych tuhle věc mohla na svém malém systému někdy vůbec aktivovat, takže si myslím, že se to celé poměrně efektivně neutralizovalo. I když nedokážu pochopit, proč by se virus sám usadil v systému tak malém, ve kterém může stěží operovat? A když už jsme u toho, nechápu, proč by se někdo obtěžoval sestavováním tak komplikovaného a obrovského viru. To by bylo stejné, jako snažit se nacpat slona do telefonní budky."

Vypnula systém a sundala si brýle, pak se svalila zpátky na postel. Před očima se jí dělaly žluté mžítky. Každá z nich vypadala jako malý diamant. Také !Xabbu si sundal brýle a podezíravě se podíval na malý počítač, jako kdyby se bál, že z něj něco každou chvíli vyleze a skočí to na něj. Pak obrátil svůj neklidný pohled na Renie.

"Vypadáš bledá. Naliju ti trochu vody."

"Musím najít systém, který je natolik silný, aby tu věc dokázal aktivovat," řekla Renie, uvažujíc nahlas, "ale nesmí to být systém, který je spojený s naším. Musí to být něco velkého a izolovaného. Něco sterilního. Možná bych to mohla zkusit v nějaké laboratoři v institutu, ale pak bych musela jistě odpovídat na mnoho nepříjemných otázek."

!Xabbu jí opatrně podal skleničku. "A nemohlo by se stát, že bys ten systém virem celý zničila? Jestli to je něco, co vytvořili ti lidé z toho hrozného místa, potom to jistě bude něco nebezpečného."

"Ale jestliže to pochází z klubu, je to jediný důkaz, který můžeme mít! A co je důležitější, je to kód, a lidé, kteří píšou vlastní kódy, mají také svůj vlastní styl. Je to stejné jako s umělci. Když bychom dokázali přijít na to, kdo dělá kódy pro Mistra J, rozhodně by to nebyl špatný začátek." Dvěma dlouhými doušky vyprázdnila sklenici a překvapilo ji, jakou měla žízeň. "Nehodlám se vzdát jen proto, že mě trochu vystrašili." Unaveně se zabořila do polštářů. "Nehodlám se jen tak vzdát."

!Xabbu stále ještě seděl se zkříženýma nohama na podlaze. "Ale jak to chceš udělat, když nemůžeš použít školní systém?" Jeho hlas zněl velmi zachmuřeně, rozhodně zněl příliš vážně na to, co říkal. Bylo to, jako kdyby se loučil s někým, koho už nikdy neuvidí.

"Uvažuji. Mám pár nápadů, ale budu je muset nejdřív nechat trochu uležet."

Křovák mlčel a díval se na podlahu. Po delší chvíli zvedl hlavu. V očích měl starost a na čele vrásky. Renie si najednou uvědomila, že ho od chvíle, kdy k ní přišel, muselo něco nesmírně trápit.

"Říkal jsi, že mi chceš vyprávět o tom, co se stalo."

!Xabbu přikývl. "Jsem velmi zmatený, Renie, a musím se z toho vypovídat. Ty jsi moje přítelkyně. Myslím, že jsi mi zachránila život."

"A ty jsi zachránil můj, tím jsem si jistá. Kdybys chvíli váhal, než jsi mi pomohl..."

"Nebylo těžké vidět, že se tvůj duch vzdaluje, že jsi velmi nemocná." Rozpačitě se zavrtěl.

"Tak mluv. Řekni mi, proč je teď tvůj duch tak slabý, jestli to je to, co tě trápí."

Vážně přikývl. "Od té doby, co jsme se vrátili z toho místa, neslyším zpívat slunce. Tak to alespoň říkají naši lidé. Když už neslyšíš zvuk slunce, pak to znamená, že tvá duše je v nebezpečí. Já se tak už cítím mnoho dní.

Nejdřív ti ale musím o sobě říct pár věcí, které nevíš - je to příběh mého života. Říkal jsem ti, že můj otec je mrtvý a že moje matka a sestry žijí s našimi lidmi. Víš také to, že jsem šel do městské školy. Jsem jedním z našich lidí, ale mám také jazyk a myšlenky lidí z města. Někdy se ty věci ve mně začínou prát a je to jako jed, jako něco, co každou chvíli zastaví

mé srdce."

Zarazil se na okamžik a zhluboka se nadechl. Ať už se chystal říct, co chtěl, rozhodně ho to bolelo. Renie se přistihla, jak pevně svírá pěsti, jako kdyby se dívala na někoho, koho miluje, jak chodí ve výšce po laně.

"Našich lidí už je velmi málo," začal. "Stará krev už téměř vymizela. Začínáme uzavírat sňatky s vyššími lidmi, někdy si naše ženy berou násilím proti jejich vůli. A tak je lidí, co vypadají jako já, stále méně a méně.

A těch, co žijí stále tím starým způsobem života, je ještě méně. Dokonce i ti, kteří se dají považovat za původní Křováky, za čistokrevný druh, většinou pěstují ovce, nebo žijí v pracovních táborech na krajích Kalahari nebo v deltě Okavango. Tak je na tom i rodina mé matky. Žijí v deltě. Měli ovce, pár koz, lovili v deltě ryby a ty pak prodávali na trhu v nejbližším městě, nebo měnili za věci, které potřebovali - věci, nad kterými by se naši předkové smáli. Ach bože, jak ti by se smáli! Rádia, někteří dokonce sehnali nějaké staré televize, co fungovaly ještě na baterky. Co to ale bylo za věci? Hlasy bílých lidí a černých lidí, co žijí jako bílí. Naši předkové by tomu nerozuměli. Hlasy městského hluku přehlušily zvuky, ve kterých kdysi žili naši lidé, takže potom už nemohli slyšet zvonění slunce.

A tak rodina mé matky žila stejný život jako spousta jiných afrických chudých lidí. Utíkali před vnějším světem, který kdysi býval jejich zemí. Bílí teď v Africe nevládnou, tedy alespoň už nesedí v úřadech vlády, ale věci, které sem přinesli, ovládají Afriku. To ty ale znáš. Je to život ve městech."

Renie přikývla. "Znám."

"Ale stále jsou lidé, kteří žijí tím starým způsobem života - jako původní rasy, je to způsob života Mantise a Porcupine a Kwammanga Duhy. Můj otec a jeho lidé tak žili. Byli to lovci, cestovali pouští, kam se ani bílý, ani černý muž nikdy neodvážil, sledovali blesky, deště a stáda antilop. Žili stále tím stejným způsobem života, jaký žili naši předkové už od dnů Zrození, ale bylo to jen proto, že žádný z městských lidí nechtěl žít v poušti. Ve škole jsem se učil, že existuje ještě několik míst, kde nehrají žádná rádia, kde se země nedotkl žádný kolečkový vůz. Ale tato místa se vytrácejí, jako se vytrácí vyliťá voda na sluncem rozpáleném kameni.

Ale jediný způsob, jak mohl můj otec a já jemu podobní udržet právě takový způsob života, bylo držet se daleko stranou od všech ostatních, dokonce i od našich lidí, kteří opustili poušť a posvátné kopce. Kdysi byla celá Afrika naše a my jsme se po ní toulali s prvními lidmi, s antilopami a lvy a se všemi ostatními. Ale poslední zbytky našeho rodu teď přežívají jen díky tomu, že se ukrývají. Pro ně je městský život skutečně otrávený. Nedokázali by v něm přežít.

Před mnoha lety, to jsi nebyla na světě ani ty, ani já, začala strašlivá sucha. Zničila celou zemi, ale ze všeho nejvíc zničila sucha místa, kde mohl žít jen můj otec a jeho lidé. Trvalo to celé tři roky. Stáda antilop opustila zemi, některá stáda vyhynula, jiná se přestěhovala jinam. A rodina mého otce trpěla hladem. Dokonce i přírodní studny, místa, kde mohou Křováci najít vodu, vyschly. Staří lidé se vzdali před pouští, ve které jednoho dne mohli žít mladí, ale ti mladí a silnější později také zemřeli. Děti se rodily slabé a nemocné a navíc jich bylo velmi málo, protože díky suchům přišla většina žen o plodnost.

Můj otec byl lovec téměř celý svůj život. Zašel tedy velmi daleko do pouště, šel celé dny a hledal něco, co by mohlo pomoci jeho rodině, jeho bratrům a sestrám, neteřím a synovcům, aby přežili.

Ale pokaždé, když se vypravil na lov, musel jít dál a dál, aby přinesl něco zpátky. A pokaždé měl také méně jídla pro sebe, aby se udržel při životě. Skořápky ze pštrosích vajec, ve kterých naši lidé nosí vodu, byly prázdné. Ostatní lovci na tom nebyli o nic lépe a ženy pracovaly celé dny až do vyčerpání, kopaly v zemi, aby našly několik malých kořínků, pomocí kterých by pomohly své rodině nezemřít hladu, sbíraly hmyz, co zůstal, aby alespoň děti něco snědly. V noci se všichni modlili, aby se konečně vrátil déšť. Neměli žádnou radost. Nezpívali a po nějakém čase si dokonce přestali vyprávět i příběhy. Neštěstí bylo tak velké, že někteří lidé z otcovy rodiny dokonce věřili, že déšť navždy opustil zemi a odešel někam daleko. Věřili, že se blíží konec světa.

Jednoho dne, když byl můj otec na lovu a byl od svých lidí odloučený několik dní, uviděl před sebou neuvěřitelnou vizi - obrovskou antilopu, bylo to nejnádhernější zvíře, jaké kdy viděl. Stálo na okraji pouštní duny a okusovalo větev ostnatého stromu. Věděl, že taková antilopa by nasýtila celou jeho rodinu na několik dní, a dokonce i voda z trávy, kterou měla v žaludku, by pomohla dětem přežít několik dalších dní. Ale také si uvědomil, že je velmi podivné vidět tohoto tvora uprostřed pouště samotného. Tento druh antilop sice necestuje ve velkých stádech jako jiné antilopy, ale ať už jde kamkoli, nikdy necestuje bez své rodiny. Kromě toho nevypadalo zvíře ani trochu, že by bylo nemocné, žebra mu neprosvítala přes vyhublou kůži, přestože bylo tak strašlivě sucho a bída. Nemohl se ubránit myšlence, že mu to zvíře snad nadělal samotný Otec Mantise, který z řemínku Kwammangova sandálu vytvořil první antilopu.

Jak tak přemítal, antilopa ho zavětila a uprchla. Můj otec se za ní vydal.

Sledoval ji celý den, a když se zvíře nakonec zastavilo, aby si odpočinulo, připlížil se k němu tak blízko, jak jen to šlo, pak napustil svůj šíp tím nejsilnějším jedem a vystřelil. Viděl, že se šíp zabodl, než se zvíře dalo na útěk. Když došel na místo, kde předtím antilopa stála, viděl, že tam šíp není. Takže ji zasáhl. Vydal se tedy po jejích stopách a čekal, až jed začne účinkovat.

Ale antilopa ani nezpomalila, ani nejevila známky únavy. Sledoval ji tedy celý další den, ale nikdy se nedostal tak blízko, aby mohl vystřelit další otrávený šíp. Antilopa se pohybovala rychle. Pštrosí skořápka mého otce už byla téměř prázdná a v batohu už neměl žádné sušené maso, ale neměl čas hledat další zdroj vody nebo lovit něco k jídlu.

Sledoval zvíře další dva dny při horkém denním slunci i při svitu měsíce. - Antilopa běžela na jihovýchod k místu, kde poušť končila a kde začínala velká bažina kolem říční delty. Můj otec se v celém svém životě nikdy nedostal tak blízko Okavanga - jeho lidé, kteří kdysi cestovali na míle daleko, se nyní kvůli vlastnímu bezpečí drželi v malém teritoriu. Ale byl hladový, žiznivý a nesmírně unavený, a tak začal bláznit, a možná se ho dokonce zmocnil i duch. Zoufale se snažil chytit tu antilopu. Nyní už si byl jistý, že to bezpochyby je dar od Mantise a že kdyby antilopu přinesl svým lidem, že by se vrátil i déšť.

Nakonec čtvrtého dne od chvíle, kdy zvíře postřelil, dorazil na okraj pouště a uviděl před sebou bažinu Okavanga. Ale

bažiny byly pochopitelně také vlivem dlouhého sucha vyschlé, a tak nenašel nic než popraskanou hlínu a mrtvé stromy. Antilopa stále běžela před ním jako nedosažitelný sen. Viděl v prachu její stopy, a tak pokračoval dál. Šel celou noc, až dorazil na neznámé místo. Ve světle měsíce se tam leskly bílé kosti krokodýlů a uhynulých ryb. Lidé mého otce znali každou skálu a každý kopeček písku, každý strom a keř v poušti tak, jako lidé z města znají zvyky svých dětí nebo nábytek, kterým si zařizují své domy. Ale on byl nyní na místě, které vůbec neznal, a honil velkou antilopu, která byla spíš přízrakem než skutečným tvorem. Byl už velmi zesláblý, ale duchem byl stále lovec a věděl, že jeho lidé mají strašlivou nouzi. Modlil se k matce hvězd, aby mu dala moudrost. Když se na obloze konečně objevil Ranní Hvězda, nejmocnější lovec ze všech, začal se otec modlit i k němu. „Ať je mé srdce statečné jako tvé,“ požádal boha. Prosil o sílu přežít, protože už nemohl dál.

Když se slunce probudilo - a začalo opět rozpalovat suchou zem, otec uviděl antilopu vedle vodního pramínku. Pohled na tolik vody a na zvíře tak blízko na dosah způsobily, že se otci zamotala hlava a on padl na zem. Plížil se k antilopě, ale jeho paže a nohy už byly velmi zesláblé a on už nemohl dál. A jak ho začínaly zrazovat smysly, viděl, jak se antilopa náhle proměnila v překrásnou dívku - byla to dívka z našeho rodu, ale její tvář mu byla naprosto neznámá.

Byla to má matka, která toho dne vstala brzy ráno, aby došla pro vodu. Dlouhé sucho způsobilo, že voda v deltě už také pomalu všechna vyschla, a tak musela ona a její rodina jít dlouhou cestu, aby nabrala z pramene vodu. Moje matka uviděla osamělého lovce, jak se k ní blíží z pouště, a pak padl k jejím nohám. Pochopila, že umírá. Dala mu tedy napít. Nejprve do dna vypil její džbánec a pak téměř vypil celý pramen. Když se konečně postavil na nohy, vzala ho má matka do vesnice ke své rodině.

Starší muži stále ještě ovládali jeho jazyk. Zatímco rodiče mé matky ho krmili, prarodiče mu kladli spoustu otázek. Byli bez sebe vzrušením, když viděli muže, který jim tolik připomínal jejich vzpomínky na ztracené mládí. Otec jedl, ale mnoho toho nenamluvil. Přestože ti lidé vypadali téměř jako on, byli v mnoha směrech velmi podivní. Nevšímal si jich však hlavně proto, že měl oči jen pro mou matku. A ona, jelikož v životě neviděla žádného muže, který by žil starým způsobem života, měla oči jen pro něho.

Nemohl zůstat. Ztratil antilopu, ale mohl alespoň zpátky vzít trochu vody pro svou rodinu a ostatní. Kromě toho se mezi cizinci necítil dobře, měli podivné skříňky, co mluvily, nosili zvláštní oblečení a mluvili neznámým jazykem. Moje matka, která si nevážila svého vlastního otce, protože ji bil, od něj utekla a dala přednost mému otci, opustila vlastní lidi a rozhodla se vydat za něho.

Ačkoli ji nepřemlouval, aby opustila svou vlastní rodinu, byl velmi šťastný, že se rozhodla s ním odejít, protože v jeho očích byla nádherná od okamžiku, kdy ji poprvé spatřil. Říkal jí Dcera Antilop a společně se tomu smáli, přestože zpočátku si nerozuměli, protože každý mluvil jiným jazykem. Když po mnoha dnech konečně opět našli otcovy lidi, celá jeho rodina byla překvapená, když vyslechla ten podivný příběh, ale přijali mou matku mezi sebe, jako by byla jejich vlastní. Tu noc zahřmělo a opět se vrátil déšť. Dlouhé období sucha skončilo."

!Xabbu zmlkl. Renie dlouho čekala, než se odvážila promluvit.

"A co se stalo potom?"

Podíval se na ni a po tváři mu přešel lehký úsměv. "Nenudím tě tím dlouhým příběhem, Renie? Je to jen můj příběh, příběh o tom, jak jsem přišel na tento svět."

"Unavovat? Je to... je to nádherné. Jako pohádka."

Jeho úsměv zmizel. "Zarazil jsem se proto, že to pro ně bylo to nejkrásnější období života. Když se vrátil déšť. Rodina mého otce věřila, že tím, že si přivedl Dceru Antilopy, přinesl zpátky zároveň štěstí. Když budu ale pokračovat, už to nebude tak veselé."

"Jestli mně o tom nechceš vyprávět, tak nemusíš. Ale jestli chceš, budu moc ráda, když budu mít možnost si to poslechnout, !Xabbu. Prosím."

"Tak," řekl a rozhodl rukama. "Nějakou dobu šlo všechno dobře. S deštěm se opět vrátila zvíř, brzy opět obrostly stromy novým listím a rozkvetly květiny. Dokonce i včely se vrátily a začaly vyrábět svůj lahodný med, který pak ukrývaly v prasklinách skal. To byl skutečný důkaz toho, že život byl opět silný - není totiž nic lepšího pro Křováka než sladký med, a to je důvod, proč všichni tak moc milujem ptáka, kterému se říká medovník. Takže všechno šlo dobře. Moje matka zanedlouho porodila otci první dítě. To jsem byl já. Dali mi jméno !Xabbu, což znamená 'Sen'. Křováci věří, že život je jeden sen, který si nás sám vysnil. Rodiče si chtěli do konce života připomínat, že je dohromady svedl právě sen. V ostatních rodinách se v té době také začaly rodit děti, a já strávil své dětství mezi stejně starými společníky. Pak se ale stalo něco strašného. Můj otec a jeho synovec šli na lov. Byl to dobrý den - zabili pár pěkných antilop. Byli šťastní, protože věděli, že jejich rodiny budou mít několik dní z čeho žít.

Cestou zpátky narazili na džíp. Slyšeli už o takových věcech, ale nikdy nic takového na vlastní oči neviděli. Zpočátku se k vozu nechtěli ani přiblížit. Ale muži uvnitř - tři černí a jeden bílý, na sobě měli evidentně městské oblečení - byli v nebezpečí. Vypadali jako lidé, kteří brzy zemřou, pokud nedostanou napít. A tak můj otec a jeho synovec šli a těm lidem pomohli.

Byli to vědci z jedné univerzity - myslím, že dělali nějaký geologický průzkum, hledali ropu nebo něco, co by se dalo ve městě využít. Do jejich džípu narazil blesk a zkratoval jim rádio i motor. Bez pomoci by bezpochyby zahynuli. Můj otec a jeho synovec je vyvedli z pouště do jedné malé obchodní vesničky. To by sami nikdy neudělali, kdyby si otec nepamatoval, že už jednou poušť opustil a nic se mu přitom nestalo. Měl v plánu, že je odvede na okraj města a pošle je dál samotné, ale protože šli všichni velmi pomalu - městští lidé nedovedli chodit o moc rychleji - objevil se tam další džíp. Ten ale patřil vládním ochráncům, a tak zavolali rádiem pomoc pro ty muže, které můj otec zachránil, a jeho i se synovcem zavřeli za to, že zabili antilopu. Abys tomu rozuměla, v té době byly antilopy chráněné vládou. Křováci ale chránění nebyli."

Nezvyklá hořkost v jeho hlase způsobila, že Renie zamrkala. "Oni je zavřeli? Potom, co zachránili ty muže? To je

příšerné!"

!Xabbu přikývl. "Ti čtyři vědci proti tomu protestovali, ale ti ochránci byli přesně těmi lidmi, co mají strach, aby se nedostali do potíží, když někdo přimhouří oko, a tak mého otce i jeho příbuzného odvedli pryč. Jen tak. Dokonce jim tu antilopu vzali jako důkaz. Než můj otec a jeho synovec dorazili do města, antilopí maso se zkazilo tak, že už se nedalo jíst, a museli tedy zvíře vyhodit.

Vědci se tak styděli, že si půjčili vůz a odjeli do pouště, aby řekli otcovým lidem, co se stalo. Nenašli je, ale našli jinou skupinu Křováků, a tak brzy má matka a její rodina věděly, co se stalo.

Moje matka, která, přestože nežila ve městě, o tom alespoň něco věděla, se rozhodla tam vydat a hádat se s vládou, o které si myslela, že to je nějaký moudrý muž s bílými vousy, co žije ve velké vesnici. Chtěla mu říct, aby nechal mého otce jít. Přestože ji zbytek rodiny varoval, aby to nedělala, vzala mě a vypravili jsme se do města.

Ale můj otec byl pochopitelně odeslán do jiného města daleko odsud, a než se tam má matka dostala, byl odsouzen za pytláctví. Oba, on i můj bratranec, byli posláni do vězení, zavřeli je za mříže stejně jako muže, kteří spáchali ty nejodpornější zločiny, kteří zabili své rodiny a mučili a týrali staré lidi a děti.

Moje matka chodila každý den a prosila, aby otce pustili na svobodu, pokaždé mě brala s sebou. Nejprve ji vyháněli od soudu a později od vězeňské brány. Křičeli na ni a zasypávali ji hrubými nadávkami. Našla nám na kraji města malou chatrč, kde jsme mohli složit hlavu. Bylo to jen pár kousků dřevotřísky a tenký plech místo střechy. Vyžebrała od lidí trochu prádla a něco k jídlu a byla odhodlaná neodejít dřív, dokud otce nepustí.

Ani si nedovedu představit, jaké to pro ni muselo být. Byl jsem příliš malý, abych to dokázal pochopit. Dnes už si na to sotva vzpomínám - v mých vzpomínkách je vidina jasných světél, zářících skrz škvíry mezi prkny, vzrušené hádky cizích lidí a hlasitý zpěv, ozývající se z jiných chatrčí. Ale musely to pro ni být strašné časy, byla sama a tak daleko od svých lidí. Ale nevzdala se. Byla si jistá, že když se jí podaří najít toho správného člověka - opravdového vládu, jak o tom mluvila a jak si to představovala - konečně dojde k nápravě chyby a můj otec bude moci jít.

Otec, který měl o městském životě ještě menší znalosti než ona, z toho onemocněl. Po několika návštěvách mu dokonce zakázali, aby se s matkou ještě někdy viděl, přestože ona do vězení chodila dál každý den. Můj otec dokonce ani nevěděl, že je pořád ještě ve městě jen několik stovek yardů od něj. On i jeho synovec ztratili smysl života, ztratili své příběhy. Jejich duše zeslábly a oni přestali jíst. Po několika měsících můj otec ve vězení zemřel. Jeho synovec ho ještě o nějakou dobu přežil. Doslechl jsem se, že byl zabit o několik měsíců později při jedné vězeňské bitce."

"Ach, !Xabbu, to je strašné!"

Zvedl ruce, jako kdyby její výkřik soucitu byl dar, který od ní nemohl přijmout. "Moje matka dokonce nesměla ani odnést otcovo tělo zpátky do pouště. Byl tedy pohřbený na hřbitově vedle chudinského města. Moje matka tam do země zabodla klacek se pštroší skořápkou, ale když jsem tam o pár měsíců později přišel, otcův hrob jsem nenašel.

Matka mě tedy vzala a vydali jsme se na dlouhou cestu zpátky. Nemohla však unést představu, že se vrátí zpátky do pouště na místo, které pro mého otce tolik znamenalo, a tak se místo toho vrátila ke své vlastní rodině a tam jsem vyrůstal. Za mnoho dalších let si matka konečně našla dalšího muže, byl to dobrý člověk. Byl Křovák, ale jeho lidé opustili poušť už před mnoha lety. Neznal staré časy a neuměl ani jazyk. On a moje matka spolu měli dvě dcery, moje sestry. Všechny nás poslali do školy. Moje matka trvala na tom, abychom se naučili městské způsoby. Tvrdila, že jen tak se budeme moci chránit, když se nemohl uchránit před městem můj otec.

Kontakt s otcovými lidmi však matka nepřerušila. Když do vesnice přišel některý z Křováků z otcova rodu, moje matka po něm poslala vždycky nějaký vzkaz. Jednoho dne, když mi bylo asi deset let, přišel z pouště můj strýček a s pozhledáním mé matky mě odvedl, abych se setkal se svými příbuznými.

Nebudu ti vyprávět o těch letech, které jsem s nimi strávil. Naučil jsem se tam hodně o životě, jakým žil můj otec.

Vyrostl jsem mezi nimi v lásce a také ve strachu o ně. Přestože jsem byl velmi mladý, pochopil jsem, že způsob jejich života začíná vymírat. Oni to také věděli. Často si myslím, že i když mi to neřekli - to totiž není jejich způsob - doufali, že s mou pomocí mohou zachránit něco z moudrosti Otce Mantise. Jako trosečník na opuštěném ostrově, který napíše dopis, zavře ho do láhve a pustí ji po moři, i oni si mysleli, že mě pošlou do městského světa s kouskem starého života, který do mě vsadili."

!Xabbu svěřil hlavu. "A moje největší hanba je, že několik dlouhých let potom, co jsem se vrátil zpátky ke své matce, jsem o tom příliš nepřemýšlel. Ne, to není pravda, přemýšlel jsem o čase, který jsem strávil s otcovými lidmi, velmi často a vždycky budu. Ale příliš jsem nepřemýšlel o tom, že jednoho dne budou všichni pryč, že ze starého světa nic nezbude. Byl jsem mladý a uvažoval jsem o světě jako o něčem nekonečném. S nadšením jsem se učil všechno, co jsem mohl, a ničeho jsem se nebál - výhledy na život ve městě a všechny jeho divy byly mnohem zajímavější než život v buši. V malé škole jsem se velmi snažil a muž, který byl ve vsi jeden z nejdůležitějších, se o mě velmi zajímal. Řekl o mně skupině, která si říkala Kruh. Jsou to lidé. z celého světa, kteří se zajímají o to, čemu lidé z města říkají 'vymřelé kultury'. S jejich pomocí se mi podařilo získat pozici ve škole ve stejném městě, kde zemřel můj otec. Byla to dobrá škola. Moje matka o mě měla strach, ale ve své moudrosti mě nakonec přece jen nechala jít. Tedy já si alespoň myslím, že to mohu přičíst na vrub moudrosti.

Tak jsem studoval a učil se o jiných způsobech života, než jaký žil můj otec. Začínal jsem si zvykat na věci, které jsou pro tebe stejně přirozené jako voda a vzduch, ale pro mě byly zpočátku zvláštní a později magické - elektrická světla, obrazovky na stěnách, vodovod. Učil jsem se o vědě i o lidech, kteří ty věci vyvinuli, naučil jsem se něco o historii černých a bílých lidí, ale ve všech těch knihách a videozáznamech nebylo téměř nic o mých lidech.

Když skončil školní rok, vždycky jsem se vracel ke své matce, abych pomohl s ovce a opravou sítí na ryby. Do vesnice chodilo za obchodem stále méně a méně těch, co dosud žili starým způsobem života. Jak šly roky, začínal jsem se zajímat o to, co se stalo s lidmi mého otce. Žijí pořád v poušti? Tančí můj strýček s bratranci antilopí tanec kolem ohně, když nějakou antilopu uloví? Zpívá moje teta a její dcery stále ty písničky o zemi, toužící po dešti? Rozhodl jsem

se, že se za nimi půjdu podívat.

A tady je má druhá hanba. Přestože to byl dobrý rok, přestože deště byl dostatek a poušť byla plná života, málem jsem zahynul, když jsem je hledal. Zapomněl jsem toho tolik, co mě naučili - byl jsem jako starý muž, který ztratí ostrý zrak a sluch. Poušť a okolní kopce přede mnou ukryly svá tajemství.

Přežil jsem jen stěží, málem jsem zemřel hladem a žízní. Trvalo dlouho, než jsem začal cítit rytmus života lidí mého otce, který mě naučili, než jsem začal cítit chvění v prsou, které mi prozradilo, že je nablízku zvěř, než jsem cítil, kde se pod pískem skrývá voda. Pomalu jsem nacházel starý život, ale lidi z rodiny mého otce ani jiné Křováky se mi přesto najít nepodařilo. Nakonec jsem tedy zašel na posvátné místo, do kopců, kde lidé pomalovali skalní stěny obrázky, ale nenašel jsem žádné známky toho, že by tam v poslední době někdo byl. Tehdy jsem se o své příbuzné opravdu začal bát. Chodili sem pravidelně každý rok, aby projevili úctu prvním usedlíkům, ale nyní jsem viděl, že tu už velmi dlouho nebyli. Lidé mého otce byli pryč. Možná už byli všichni mrtví.

Opustil jsem poušť, ale něco ve mně navždy zemřelo. Tehdy jsem si slíbil, že nedovolím, aby život mých lidí navždy zmizel, že příběhy Mongoose a Porcupine a Ranní Hvězdy nebudou nikdy zapomenuty a že starý způsob života nezmizí pod nánosem písku tak, jako když vítr zafouká stopy zemřelého muže. Ať už se bude muset udělat cokoli, aby se něco z nich zachránilo, udělám to. Abych to dokázal, musím se naučit vědu lidí z města, a pak, jak pevně věřím, dokážu ledacos.

Lidé z Kruhu byli neobyčejně laskaví, a s jejich pomocí jsem se dostal do Durbanu, abych se naučil, co lidé ve městě pro sebe dokážou udělat. Z tohoto důvodu si přeju dělat to, co musím udělat - musím pro své lidi opět vytvořit jejich svět, svět lidí První Rasy. V našem čase a v našem světě už nebude nikdy existovat, ale to jistě nebude trvat věčně!" !Xabbu zmlkl a houpal se zepředu dozadu. Oči měl suché, ale jeho bolest byla velmi zřejmá.

"Ale já si myslím, že to je nádherné," řekla nakonec Renie. Jestliže její přítel neplakal, ona ano. "Myslím, že to je nejlepší argument pro VR, jaký jsem kdy slyšela. Proč jsi tedy tak nešťastný, když ses tolik naučil a už jsi tak blízko svého cíle?"

"Protože když jsem byl s tebou na tom strašném místě, zatímco ses snažila mi zachránit život, šel jsem ve svých myšlenkách do jiného světa. To je hanebné, že jsem tě tam nechal, ale nemohl jsem si pomoci, ale to není důvod, proč jsem tak smutný." Zíral na ni, a ona opět ucítila jeho strach. "Šel jsem na místo Prvních Lidí. Nevím jak nebo proč, ale zatímco ty jsi zažívala všechny ty věci, o kterých jsi mi vyprávěla v nemocnici, já byl na jiném místě. Viděl jsem sladkého Otce Mantise, jak běhá mezi antilopami. Byla tam také jeho žena Kauru a jeho dva synové Kwammanga a Mongoose. Ale ten, kdo se mnou mluvil, byla Porcupine, jeho milovaná dcera. Řekla mi, že dokonce i místo za hranicemi světa, místo Prvních Lidí, je v nebezpečí. Než se objevil ten pták, aby mě odvedl zpátky, řekla mi, že místo, kde jsme byli, se brzy změní v jednu velkou prázdnotu, že to bude stejné, jako když město, ve kterém teď sedíme, vytlačilo mě lidi postupně z pouště.

Jestli to tak skutečně je, pak nezáleží na tom, zda znovu postavím svět mých lidí na této zemi, Renie. Jestliže První Lidé jsou vyháněni ze svého území ve světě, který je mimo tuto zemi, pak všechno, co bych vytvořil, by se stejně stalo prázdnou skořápkou. Nechci vytvořit s pomocí vaší vědy jen muzeum, Renie, místo pro městské lidi, aby věděli, jak jsme kdysi žili. Rozumíš tomu? Chci vytvořit domov, kde něco z mých lidí bude žít navěky. Jestliže domov Prvních Lidí zmizí, potom sen, který si nás všechny vysnil, už nikdy nebude. Celý život mých lidí, od samého počátku věcí, nebude ničím než stopami, které zmizí pod nánosem navátého písku.

A to je důvod, proč už neslyším zvonění slunce."

Chvilku mlčky seděli. Renie si nalila další sklenici vody a nabídla !Xabbuovi, ale ten jen potřásl hlavou, jako kdyby byla křesťan, hovořící z nebes, nebo muslim, promlouvající o zázracích. Ale v Křovákově hlubokém smutku nebyla žádná ignorance.

"Nerozumím přesně tomu, co tím myslíš, ale snažím se." Natáhla ruku k němu a pevně sevřela jeho suché prsty. "Jelikož jsi mi pomohl pokusit se pomoci Stephenovi, udělám, co bude v mých silách, abych pomohla tobě - jen mi řekni, co mám dělat. Jsi můj přítel, !Xabbu."

Poprvé od chvíle, co přišel, se usmál. "A ty jsi má přítelkyně, Renie. Nevím, co bych měl dělat. Pořád jen přemýšlím a přemýšlím." Zvedl ruce a protřel si oči. Byla na něm znát únava. "Ale máme také tvé otázky, na které musíme najít odpověď - oba máme celou spoustu otázek! Co budeme dělat s tím žlutým diamantem, s tou nebezpečnou věcí?"

Renie zívla tak mohutně, až se zastyděla. "Myslím, že znám někoho, kdo by nám mohl pomoci, ale jsem příliš unavená, abych teď něco dělala. Až se trochu prospím, zavolám jí."

"Tak spi. Počkáš tu, dokud se tvůj otec nevrátí."

Řekla mu, že to není nutné, ale bylo to stejné, jako kdyby se hádala s kočkou.

"Budeš mít soukromí, neboj." !Xabbu vstal. "Posadím se ve vedlejším pokoji." Opět se usmál, vyšel z pokoje a tiše za sebou zavřel dveře.

Renie chvíli ležela a přemítala o podivných místech, která oba navštívili, o místech, která byla spojená jen proto, že byli oba přesvědčení, že vycházejí z lidské mysli. Tedy ona tomu tak alespoň věřila. Ale bylo těžké si tu víru udržet, když sledovala hlubokou touhu a pocit ztráty v !Xabbuově vážné inteligentní tváři.

* * *

Probudila se. Vyděsila ji vysoká temná postava, která se nad ní skláněla. Její otec rychle ustoupil o krok dozadu, jako kdyby ho přistihla, jak dělá něco nekalého.

"To jsem jen já, děvče. Jen jsem se chtěl podívat, jestli jsi v pořádku.

"Je mi fajn. Vzala jsem si léky. Je tu ještě !Xabbu?"

Potřásl hlavou. Cítila z jeho dechu pivo, ale připadalo jí, že má poměrně jistý krok. "Šel domů. Ale čekal tu na tebe ještě někdo jiný."

Překvapeně se na něj podívala.

"Když jsem se vrátil domů, seděl před domem v autě nějaký muž. Velký chlapík s vousy. Když jsem k němu došel, nastartoval a odjel."

Renie cítila, jak se jí zmocňuje strach. "Běloch?"

Její otec se zasmál. "Tady? Ne, byl stejně černý jako já. Někdo ze sousedství. Nebo možná zloděj. Když nebudu doma, musíš dát vždycky na dveře řetěz."

Usmála se. "Ano, tati." Bylo to tak vzácné, když si dělal starosti.

"Podívám se, jestli tam je něco k jídlu." Ve dveřích na okamžik zaváhal a potom se otočil. "Ten tvůj přítel, není náhodou z těch Malých Lidí?"

"Ano. Je to Křovák. Pochází z delty Okavango."

V otcových očích se objevil podivný výraz, nepatrný plamínek vzpomínek. "Jsou to nejstarší obyvatelé, víš. Byli tu ještě dřív, než se tu objevili první černí osadníci - před Xhosa, před Zulu, před všemi ostatními."

Přikývla, ale vzdálenost a soustředěnost jeho slov ji přece jen poněkud vyvedla z míry.

"Nikdy jsem si nemyslel, že ještě některého z nich uvidím. Malí Lidé. Nikdy mě nenapadlo, že se s jedním z nich ještě setkám."

Vyšel ven a ve tváři měl podivně zamyšlený pohled. Tiše za sebou zavřel dveře.

Kapitola 14

Hlas jeho pána

INTERNET/ZPRÁVY: Merowe stane před soudem za válečné zločiny

(vizuál: Merowe se vzdává generálu Spojených národů Rama Shagrovi)

VO: Hassan Merowe, prezident Nubijské republiky, stane před tribunálem Spojených národů, aby se zodpovídal ze svých válečných zločinů.

(vizuál: vojáci OSN kopou masové hroby na kraji města Khartoum)

Podle všeho nejméně milion lidí zahynulo během desetileté Merowovy vlády. Jde o jednoho z nejkrutějších diktátorů v historii Severní Afriky.

(vizuál: Merowův právní zástupce Mohammad al-Rashad)

RASHAD: "Prezident Merowe se nebojí postavit před vedoucí představitele ostatních států. Můj klient doslova postavil náš národ na hořících troskách Súdánu. Tito lidé všichni vědí, že představitel státu musí někdy sáhnout po tvrdších opatřeních, pakliže je národ zmitán chaosem. A jestliže tito lidé tvrdí, že by to dělali jinak, pak jsou to hypokriti..."

NA OKRAJI JEHO VIZE SE OBJEVILO NEONOVĚ ČERVENÉ světlo, jako kdyby jedna z jeho otrockých kapilár najednou zviditelnila. Linka se kroutila a otáčela, rozvětvovala se a opět se spojovala, jak se zkušební systém, který symbolizovala, dával do práce. Dread se usmál. Beinhas a Beinhas nevěřily jeho slibům bezpečnosti - chtěly znát jeho virtuální kancelář stejně dobře, jako znaly svou vlastní. Ne že by čekal něco jiného. Vlastně nebýt toho, že s nimi v minulosti měl poměrně úspěšné partnerství, měl by vážné obavy najmout si je znovu, pokud by ho vzali za slovo. Sebevědomí, líní, mrtví. To bylo heslo Starého Muže, a bylo to dobré heslo. Dokonce i když Dread někdy táhl své linky jinými místy než Starý Muž. Přesto byl stále živý, a při jeho zaměstnání to byla čistě záležitost úspěchu - někdo, kdo je tak chudý, si nemůže dovolit žádné chyby. Ovšem Starý Muž ho někdy nabádal k větší opatrnosti - byl naživu déle než jeho najatá zbraň. Mnohem déle.

Dread ještě zvětšil pole abstraktní barvy před jediným oknem v kanceláři, pak obrátil svou pozornost na virtuální bílou stěnu, když zařízení Beinhas dokončilo bezpečnostní kontrolu jeho uzlu. Když bylo spokojené, tak se odpojilo, rudá linka zmizela z Dreadova vlastního monitorového programu a dvojčata Beinhas okamžitě vstoupila dovnitř.

Objevila se jako dva identické, ale téměř beztvaré objekty. Seděla vedle sebe na konci dlouhého stolu jako párek kamenných soch. Sestry Beinhas používaly simy vysoké kvality pro svá soukromá setkání, a proto bezpochyby považovaly výstřední Dreadovu replikaci za naprosto bezvýznamnou a za okázalý příklad nestřídmosti. Měl radost z jejich iritace. Všiml si tiků jiných profesionálů, dokonce i svých obětí, bylo to nejlepší, co objevil ve zvyku přátel, kteří oživil existenci více světských lidí.

"Vítám vás," řekl a mávl rukou k černému mramorovému stolu a ke kameninovému čajovému servisu Yixing. Když Dread dělal obchody s klienty z Pacifické oblasti, považoval tyto dvě věci za důležité součásti jeho kancelářského vybavení. "Mohu vám něco nabídnout?"

Téměř cítil, jak na něho ze dvou sesterských simů dýchá netrpělivost. "Neplýtvej naším časem v síti zbytečnou teatralností," řekl jeden ze simů. Jeho spokojenost ještě vzrostla - byly tak rozčilené, že to ani nedokázaly skrývat. Jedna nula pro něj.

"Jsme tu, abychom vyjednávaly," řekla jedna z beztvárých postav.

Nepamatoval si jejich jména. Xixa a Nuxa, nebo něco takového. Zvláštní jména, která ani trochu neodpovídala jejich skutečným charakterům. Dostaly je, když jako mladé dívky přišly do bordelu v Sao Paulo. Ne že by záleželo na tom, jestli si jejich jména pamatuje nebo ne, obě společně fungovaly jako jedna osoba, takže mu na otázky mohla odpovědět jedna nebo druhá, bez ohledu na to, které se ptal. Sestry Beinhas považovaly jména za stejně sentimentální jako výběr realistického simu.

"Tak tedy budeme vyjednávat," řekl vesele. "Předpokládám, že jste už nahlédly do prospektů?"

V krátké pauze, která následovala, bylo znát další podráždění. "Ano. Bude to možné."

"Ale nebude to jednoduché." Pomyslel si, že promluvila druhá, ale nedalo se to poznat, protože obě používaly stejně

digitalizovaný hlas. Sestry měly efektivní chování - vypadaly jako jedna osoba, obývající dvě těla.

Co když je to skutečně jedna osoba? napadlo ho najednou. Rozhodně jsem nikdy v prostoru VR neviděl každou z nich zvlášť. Co když tahle "smrtící dvojčata" je jen jeden velký podvod? Dread tu zajímavou myšlenku pro tuto chvíli odsunul stranou. "Jsme připraveni zaplatit 350 tisíc švýcarských franků. Plus náklady."

"To je nepřijatelné."

Dread zvedl obočí. Věděl, že jeho sim zkopíruje stejný výraz. "Pak bude nejspíš nejlepší, když se obrátím na jinou agenturu."

Sestry si ho několik okamžiků pozorně přeměřovaly, byly nehybné jako dva kusy kamene. "Práce, kterou si přeješ vykonat, je jen technicky v dosahu civilního sektoru. Díky důležitosti... objektu, který si přejete odstranit, bude všude plno zpětných vazeb s národní vládou. Ztráta toho objektu bude mít ve svém důsledku celosvětový dopad. To znamená, že spojenci budou muset připravit větší stupeň ochrany, než je obvyklé."

Uvažoval, kolik z jejich angličtiny prosté jakéhokoliv akcentu prochází přes hlasové filtry. Nebylo těžké si představit párek dvaadvacetiletých žen - pokud se jeho informacím o nich dalo věřit - které záměrně zakrývají svůj akcent stejně jako všechno ostatní, co hodily přes palubu na své cestě stát se tím, čím byly.

Rozhodl se, že je trochu popíchne. "Tak vy mi tedy říkáte, že se nejedná o civilní záležitost, ale o politickou popravu." Následovala dlouhá pomlka. Dread škodolibě zesílil hudbu, aby zaplnila ticho. Když první sestra promluvila, její hlas byl stejně nepřístupný a klidný jako předtím. "Tak je to správně. A ty to víš."

"Takže vy si myslíte, že to stojí za víc než za 350 tisíc?"

"Nebudeme plýtvat naším časem. Nechceme víc peněz. Ve skutečnosti se to má tak, že když spojíte tu práci pro nás ještě s něčím jiným, jsme ochotné to udělat za sto tisíc, z čehož většinu budeme potřebovat na ochranné akce na období, než se celá věc uklidní."

Dread znovu nadzvedl obočí. "A co je podle vás ještě to něco jiného?"

Druhá ze dvou sester položila ruku na stůl. "Slyšely jsme, že tvůj pán má přístup k jistým biologickým produktům - že jich je v naší vlastní hemisféře poměrně velký zdroj."

Dread se zamračene posadil. Cítil, jak mu začíná bušit ve spáncích.

"Můj pán? Já jsem jediná osoba, se kterou při tomto kontraktu budete jednat. Jste na velmi nebezpečné půdě."

"Nicméně je velmi známo, že spolupracuješ také s jednou velice mocnou skupinou. Ať už jsou lidé z té skupiny zainteresováni do celé této záležitosti nebo ne, bezpochyby mají něco, co my chceme."

"Rády bychom zahájily ještě jeden vedlejší obchod," dodala druhá sestra. "Něco méně namáhavého pro náš pokročilý věk, než bylo naše poslední zaměstnání. Myslíme si, že velkoobchodní prodej těchto biologických produktů by byl ideální, a tak hledáme cesty, jak se k tomuto obchodu dostat. Tvůj šéf nám v tom může pomoci. Hledáme spojení, nikoli rivaly."

Dread uvažoval. Starý Muž a jeho přátelé byli bezpochyby věčným zdrojem pomluv, bez ohledu na to, jak obrovský vliv měli. Beinhas se pohybovaly v kruhu, za kterým se ukrývala pravda, dokonce i ty nejděsivější a neprokazatelné spekulace, takže jejich žádost nemusela zahrnovat porušení bezpečnosti. Přesto se mu příliš nelíbila myšlenka, že bude muset jít za Starým Mužem s tak impertinentní nabídkou. Kromě toho by to také znamenalo, že by ztratil jistou kontrolu nad svými subdodavateli - což rozhodně nebylo něco, co by se hodilo jeho plánům do budoucnosti.

"Myslím, že bych tu práci měl raději dát Klekkerovi a jeho společníkům." Řekl to tak líně, jak jen to šlo - zlobil se sám na sebe, že se nechal vyvést z rovnováhy. V druhém kole vyhrály sestry Beinhas.

První postava se zasmála, znělo to spíš jako svištění vystřeleného nože. "A promrháš celý měsíc tím, že budeš čekat, až si vytvoří bezpečné zázemí?"

"Nemluvě o tom, že se jeho týmu nedá vůbec věřit," dodala druhá. "Vtrhnou tam jako divocí býci a nechají na všem stopy po kopytech a ostrých rozích. Tohle je naše teritorium. Máme kontakty po celém městě a také v několika velmi výhodných sektorech."

"Jasně, ale Klekker se mě alespoň nebude snažit vydírat."

První postava se opřela rukama o stůl a obě sestry vypadaly, jako kdyby měly seanci. "Už jsi s námi několikrát pracoval. Víš, že ti poskytneme to, co chceš. A pokud ses dokonale nezměnil, sešore, plánuješ si hrát na předáka sám. Či připravám bys raději věřit pro své vlastní bezpečí? Klekkerovým? Ten pracuje na velmi podivných místech. Nebo našim? My se totiž pohybujeme ve vlastním prostředí."

Dread zvedl ruce. "Pošlete mi vaši nabídku. Zváším to."

"Právě byla odeslána."

Zkroutil prsty. Kancelář a obě sestry zmizely.

* * *

Hodil svou sklenici s pivem na podlahu a sledoval poslední kousky pěny, jak se vpíjí do bílého koberce. Zlost v něm hořela jako uhlíky v roztopených kamnech. Sestry Beinhas byly pro tu práci bezesporu ty nejlepší a o Klekkerovi a jeho žoldácích měly pravdu, což znamenalo, že bude muset promluvit se Starým Mužem a říct mu, co sestry žádají.

Což ovšem znamená, že se bude muset za tím starým bastardem vrátit po kolenou, tedy alespoň symbolicky. Zase. Je to jako to staré reklamní logo, kde pes pozorně poslouchá rádio, nebo co to bylo. Hlas jeho pána. Na všechny čtyři, jako tomu bylo mnohokrát v době jeho dětství, než se naučil oplácet bolest bolestí. Všechny ty tmavé noci, pláč a strach před ostatními chlapci. Hlas jeho pána.

Vstal a začal sem a tam přecházet po malém pokoji. Ruce měl sevřené v pěst tak silně, že se mu nehty zabodávaly do dlaní. Cloumal s ním vztek tak silný, že se stěží dokázal nadechnout. Tu noc ho čekaly ještě další tři rozhovory, ale v této chvíli neměl dost velké sebevědomí na to, aby si byl jistý, že je zvládně bez problémů. Sestry Beinhas ho měly tam, kde ho mít chtěly, a on to věděl. Exšlapky vždycky věděly, jak vás dostat.

Oplat' jí bolest bolestí.

Došel k umyvadlu, nabral do dlaní studenou vodu a omyl si tvář. Namočil si vlasy, voda mu stékala po bradě a kapala na prsa, kde mu zvlhčila košili. Cítil, jak má horkou kůži, jako kdyby ho vztek, který v sobě dusil, rozpálil stejně jako železná kamínka. Podíval se na sebe do zrcadla a téměř čekal, že uvidí vodu, jak se vypaňuje na jeho kůži a tvoří malé obláčky páry. Všiml si, že má oči doširoka rozšířené, takže mu bylo vidět bělmo kolem celé duhovky.

Potřebuje si nějak ulevit. Potřebuje něco malého, co by uklidnilo jeho myšlenky, co by ochladilo jeho horké napětí.

Odpověď. Odpověď na hlas jeho pána.

Oknem viděl vzdálený most a obrovskou řadu zářivých světél, kde bylo Velké Sydney. Nebylo těžké se dívat na ten pulzující život a představit si každé světlo jako duši, po které se může - jako Bůh Svých výšin - natáhnout a uhasit kteroukoli z nich jediným pohybem ruky. Mohl by zhasnout všechna světla.

Než stačil udělat další práci, byl rozhodnutý. Udělá si malé cvičení. Pak se bude opět cítit silný, jak to měl rád.

Vypnul vnitřní hudbu a šel najít své ostré předměty.

* * *

"Nepochybují, že to je pravda," řekl bůh. "Ptám se: Je to přijatelné?"

Ostatní Ennead na něho koukali očima netvorů. Věčné šero zaplňovalo široká okna Západního Paláce - a vnášelo do celé místnosti namodralé světlo, které ani olejové lampy nedokázaly docela rozptýlit. Osiris zvedl svůj cep. "Je to přijatelné?" opakoval.

Ptah se uklonil, ačkoli Osiris pochyboval, že jeho skutečné tělo udělalo totéž. To byla jedna z několika výhod, které Bratrstvo poskytovalo, že mohl pořádat setkání na vlastní virtuální půdě - jeho ovládací systémy mohly vsunout alespoň trochu šlechetnosti. Jako kdyby chtěl dokázat, že úklona nebyla jeho vlastním gestem, Ptah odsekl: "Ne, zatraceně! Ovšem že to je nepřijatelné. Ale tahle věc je velmi nová - musíte čekat neočekávatelné."

Osiris na chvíli zmlkl, než odpověděl, aby v sobě stačil udusit vzrůstající vztek. Většina členů nejvyšší rady Bratrstva byla téměř stejně upjatá jako on, nebylo by tedy dobré si je stavět proti sobě. "Já jen chci vědět, jak jsme mohli ztratit někoho, koho jsme sami do systému vložili," řekl nakonec. "Jak mohl tak jednoduše zmizet? Proboha, vždyť máme jeho tělo!" Zamračil se nad svým neklidem a složil paže na zabandážovaných prsou.

Na Ptahově žluté tváři se objevil úsměv. Měl typickou americkou neúctu k autoritám a nepochybně nepovažoval Osirisovu VR za grandiózní. "Ano, pochopitelně máme jeho tělo, a jestli to je všechno, na čem nám záleží, mohli bychom ho kdykoli eliminovat. - Ale vy jste byl ten, kdo chtěl tenhle konkrétní dodatek, ačkoli já sám jsem nikdy nepochopil proč. Pracujeme na neznámém teritoriu, zvláště když vezmeme v úvahu všechny naše vlastní experimenty, které jsme do toho ještě přidali. Je to stejné, jako kdybychom očekávali, že se objekty budou chovat v hlubokém prostoru stejně, jako kdyby byly na Zemi. Zdá se mi pěkně nefér vinit mé lidi, když se věci trochu vymknou kontrole."

"Ten muž nezůstává naživu jen z rozmaru. Mám své důvody, ale ty jsou soukromé." Osiris promluvil tak klidně, jak jen v dané chvíli mohl. Rozhodně si nepřál vypadat rozmarně, zvláště ne při rozhovoru s Ptahem. Pokud se mohlo někomu podařit ho připravit o vedení, pak to mohl být jedině tento Američan. "V každém případě je to nemilá záležitost. Blížíme se ke kritickému bodu a Ra už nemůže déle čekat."

"Ježíš pláče." Horus se sokolí hlavou praštil pěstí do stolu. "Ra? O čem to tady zatraceně mluvíte?"

Osiris se na něj rozzlobeně podíval. Nehybné ptačí oči se zadívaly na něj. Ovšem, jak jinak. Další Američan. Bylo to jako s malými dětmi - s velmi mocnými dětmi. "Jste v mém domě," řekl tak klidně, jak jen dokázal. "Rozhodně by vám neublížilo, kdybyste projevíli kapku respektu nebo alespoň slušného chování." Nechal vyslovenou větu chvíli viset ve vzduchu, aby si ostatní členové Bratrstva uvědomili, co by se mohlo stát Horovi - co by mohl rozhněvaný Osiris udělat. "Kdybyste se laskavě seznámil s informacemi, které jsem vám poskytl, věděli byste, že Ra je moje jméno pro poslední fázi projektu Grál. Pokud jste ovšem příliš zaneprázdněný, můj systém vám to s radostí přeloží, abyste příště věděl, že nemáte zasahovat do cizího rozhovoru, pokud k tomu nejste vyzván."

"Nejsem tu proto, abych hrál hry." Zlost boha s ptačí hlavou se poněkud zmírnila. Horus se zuřivě poškrábal na prsou, až se Osiris znechuceně odvrátil. "Vy jste předseda, takže my všichni hrajeme s vašimi hračkami - nosíme vaše simy, děláme, co si přejete. Dobrá. To je fěr. Ale já mám spoustu práce a nemám čas se přehrabovat ve vašich nových pravidlech, kdykoli se napojím do sítě."

"To by stačilo." Na rozdíl od ostatních se Sekhmet cítila poměrně pohodlně ve svém božském převlečení. Osiris si myslel, že by se jí jistě líbilo nosit ve skutečném životě lví hlavu. Byla bohyní od narození: neměla sebemenší smysl pro demokracii. "Měli bychom eliminovat uvolněný konec toho ztraceného muzei Co si přeje náš předseda?"

"Díky za zeptání." Osiris se opřel do svého křesla. "Z důvodů, známých jen mně, si přeji, aby byl nalezen. Pokud uplyne příliš dlouhá doba a vy nebudete úspěšní, dovolím, aby byl zabit, ale to je jen krajní řešení."

"No, ono není až tak krajní," přidal se vesele Ptah, "možná to totiž nebude vůbec žádné řešení. V této části akce by se nám totiž nemuselo vůbec podařit ho zabit - tedy rozhodně bychom nemuseli dokázat zabit tu část z něj, která je přítomná v systému."

Někdo zvedl tenkou ruku. Ostatní se otočili a jejich pozornost se soustředila na Thotha, který měl evidentně něco na srdci. "Jistě celá věc dosud nedošla tak daleko," řekl. Jeho podlouhlá ptačí hlava smutně přikyvovala a zobákem narážel do svých prsou. "Copak jsme ztratili kontrolu nad vlastním virtuálním prostředím? To by bylo velice znepokojivé. Musel bych si vše velice důkladně promyslet, než bych se rozhodl k nějakým dalším závazkům. Musíme mít větší kontrolu nad celým procesem, než jakou v současné chvíli máme."

Osiris se chystal mu odpovědět, ale Ptah rychle vyskočil. "Na okraji paradigmatických přenosů jsou vždycky zmatky," řekl. "Je to jako bouře na kraji tlakové fronty - očekáváme je bez toho, abychom byli schopni si s nimi dokonale poradit. To mi tedy starosti nedělá a myslím si, že tobě by to také mohlo být jedno."

Kolem stolu se rozpoutala divoká hádka, ale tentokrát z toho Osiris nebyl znepokojený. Thoth byl opatrný Asiat, který

neměl rád náhlé změny, a rozhodně nebyl prudký jako Američan. Ptať si svou pozici příliš nevylepšil. Thoth a jeho čínské konsorcium představovali v Bratrstvu mocný a důležitý blok. Osiris je zdokonaloval celá desetiletí. Udělal si v duchu poznámku, aby si později s Thothem promluvil a vyslechl jeho znepokojení. Za tu dobu se někteří čínští obchodní magnáti nepochybně soustředili kolem Ptať a jeho západního kontingentu.

"Prosím, prosím," řekl nakonec. "Rád si individuálně promluví s každým z vás, kdo má nějaké pochybnosti. Problém, ať už je jakkoli bezvýznamný, bude vyřešen díky mé osobní iniciativě. Beru na sebe veškerou zodpovědnost."

To nakonec vzrušenou debatu kolem stolu úplně utišilo. Za nehybnými simy hmyzích kusadel, masek nosorožců, beranů a krokodýlů bylo vidět, že provádějí nové kalkulace a porovnávají výhody a nevýhody. Ale Osiris věděl, že jeho prestiž byla taková, že ani samolibý Ptať se nemohl odvážit s ním o tom více argumentovat, aniž by riskoval, že ztratí svou pozici v Bratrstvu.

Kdyby nebylo toho Grálu, který ho čeká na konci této dlouhé a únavné cesty, pomyslel si, s největší radostí by viděl tu nenasytnou bandu zakopanou v masovém hrobě. Říká se, že Bratrstvo zoufale potřebuju. Ale nebýt předsednického místa, bylo by to jako učit piraňu dobrému stolování. Krátce se usmál za svou mrtvou maskou, přestože nejruznější zuby a tesáky, lesknoucí se podél stolu, prozrazovaly jistou a nepříjemnou pravdu.

"A teď, když jsme vyřešili ostatní obchodní záležitosti a když jsme na nějakou dobu smetli ze stolu i náš malý problém, zbývá nám už jediná věc - záležitost našeho bývalého kolegy Shu." Obrátil se na Hora. "Je vám jasné, že Shu je jen krycí jméno pro dalšího Egyptana? Je to vlastně takový malý žertík, protože Shu byl bůh nebe, který se vzdal svého nebeského trůnu ve prospěch boha Ra. Rozumíte tomu, generále? Máme velmi málo živých exkolegů. Doufám, že nebudete potřebovat překlad."

Sokolí oči se zaleskly. "Já vím, o kom mluvíte."

"Dobře. Při našem posledním setkání jsem přišel na to, že... Shu... od svého odchodu pocítil jistou zodpovědnost ke své staré firmě." V duchu se pro sebe ušklíbl. "Zahájil jsem už jistá opatření, abych tuto jeho zodpovědnost snížil na nejnižší možnou míru."

"Řekněte, co tím myslíte." Sekhmet vyplázla dlouhý jazyk ze své obrovské tlamy. "Ten, co si říká Shu, má být zabit?"

Osiris se zaklonil dozadu. "Madam, vaše chápání našich potřeb je velmi omezené. Musí se provést víc než jen to."

"Do dvanácti hodin za ním pošleme náš tým. Vyčistíme celý pozemek, vypálíme ho do základů, odneseme jeho zařízení, abychom ho mohli studovat." Horus zvedl ruku ke svému zobáku a Osirisovi chvilku trvalo, než pochopil, že si ve skutečném životě právě zapaloval cigaretu.

"Díky, ale tenhle plevel má hluboké kořeny. Shu byl zakládající člen Ennead - omluvte mě, generále - našeho Bratrstva. Ty kořeny se musí všechny obnažit a pak se celá rostlina vyjme z hlíny najednou. Už jsem v tom podnikl jisté kroky a na příštím setkání vás obeznámím s celým plánem." S právě tolika kazy v plánu, abyste vy imbecilové měli na co nadávat, generále. Osiris už byl netrpělivý, potřeboval, aby setkání co nevidět skončilo. Pak vám poděkuji za vaše dobré nápady a vy mě necháte pokračovat na skutečných věcech, abych mohl chránit naše zájmy. "Ještě něco? Pak vám tedy děkuji, že jste sem přišli, a přeji vám všem hodně štěstí při vašich nejruznějších projektech."

Jeden po druhém se začali vytrácet, až Osiris úplně osaměl.

* * *

Strohé rysy Západního Paláce se proměnily do domovského prostředí Abydosu-Co-Bylo. Vůně kadidla a mumlání kněží se tu šířily jako voda v teplé lázni. Neodvážil se vnášet komplexní prostředí své božskosti na setkání Bratrstva - už tak na něj pohlíželi jako na nějakého neškodného excentrika - ale cítil se mnohem více jako Osiris nyní, když měl u svých nohou všechny ty smrtelníky. Scházelo mu to pokaždé, když musel opustit pohodlí svého paláce.

Zkřížil paže na prsou a zavolal jednoho ze svých kněží. "Přiveďte Pána zahalené Mumie. Jsem připraven ho přijmout k audienci."

Kněz - ať už to byl software nebo sim, bůh to nikdy nepoznal a navíc mu na tom ani nezáleželo - odspěchal do temnoty v zadní části chrámu. Za několik okamžiků se ozvala fanfára a ohlásila Anubise. Kněží padli na zem a uchýlili se podél chrámových zdí. Temná šakalí hlava byla vzpřímená a ve střehu, jako kdyby větrila ve vzduchu. Bůh si nebyl jistý, zda by měl mít z neobvyklé změny svého obvykle mrzutého posla radost.

"Jsem tady."

Bůh si ho chvilku pozorně prohlížel. Toto přestrojení pro jeho nejoblíbenější nástroj bylo příhodné. Už dávno si všiml jistého mladíkova potenciálu. Věnoval tedy jeho výchově mnoho let. Nevychovával ho však jako svého syna - bůh chraň! - ale jako dobrého loveckého psa, tvaroval ho tak, aby dokázal splnit úkoly, pro které se nejlépe hodil. Ale stejně jako každá jiná šelma, i on se občas stavěl na odpor, takže ho někdo musel přetáhnout bičem. Jenže v poslední době se to stávalo až příliš často, a to bylo nešťastné pro Anubise. Příliš časté tresty otupovaly jeho schopnosti. Možná tedy nastala příležitost zkusit něco trochu jiného.

"Nejsem příliš spokojený s tvými jihoamerickými subdodavateli," řekl. Šakal mírně sklonil hlavu a čekal trest. "Jsou přinejmenším velmi impertinentní."

"To jsou, Otče." Anubis si příliš pozdě uvědomil, že jeho pán takové označení nemá rád.

Bůh předstíral, že nic neslyšel. "Ale já vím, že takové věci se stávají. Často to způsobují jejich přemrštěné ambice."

Myslí si, že vědí víc než ti, kdo je zaměstnávají - často i přesto, že jejich zaměstnavatel vložil spoustu peněz a času do jejich výchovy."

Ušatá hlava se naklonila jako skutečná šelma, vyjadřující své zmatení. Anubis uvažoval, jaký další vzkaz se sem dostal. "V každém případě jestliže jsou pro tu práci nejlepší, budeš je muset zaměstnat. Viděl jsem jejich požadavek a teď ti posílám podmínky, za kterých s nimi můžeš obchodovat."

"Takže vy s nimi budete jednat?"

"Najmeme je. Pokud nebudou sloužit k naší plné spokojenosti, nedostanou přirozeně žádnou odměnu, o kterou žádají."

Pokud se ale osvědčí - no, pak se teprve rozhodnu, jestli dohodu splním."

Nastala pauza, během níž bůh vycítil poslův nesouhlas. Pobavilo ho to - dokonce i vrah má smysl pro spravedlnost.

"Jestli je ošidíte, rychle se to roznese."

"Jestli je ošidím, dám si dobrý pozor, aby se to nikdy nikdo nedozvěděl. Pokud by se jim přihodila nějaká nehoda například, bude to evidentně tak zřejmé, že nás s tím nikdo nebude spojovat a ty si nebudeš muset dělat starosti, že by to druhou stranu vyděsilo." Bůh se zasmál. "Už to chápeš, můj věrný? Vypadá to, že se stále máš ode mě čemu učit. Možná bys měl ještě nějakou chvilku počkat, než se postavíš na vlastní nohy."

Anubis pomalu odpověděl: "Ale jak můžu vědět, že něco podobného nenachystáte jednoho dne na mě?"

Bůh se naklonil dopředu a dotkl se téměř láskyplně šakala cepem. "Mohu tě ujistit, můj posle, že když pocítím potřebu, udělám to. Jestli se plně spoléháš na mou čest, že tě budu ochraňovat, mohu ti říct, že nejsi služebník, do kterého bych chtěl vkládat svou důvěru." Osiris se za svou maskou usmál, když viděl, jak Anubis zvažuje, jakou pojistku by měl použít, aby se ochránil před svým vlastním pánem. "Ale zrada je nástroj, který se musí používat velmi diskrétně," pokračoval bůh. "Je to jenom proto, že jsem známý tím, že dodržuji své dohody, které bych mohl, pokud bych si to přál, nesplnit, jako v případě těch dvou nenasytných sester. Pamatuji si, čest je jediná dobrá zástěrka na to, když máš v úmyslu se chovat nečestně. Nikdo by nevěřil známému lháři."

"Sleduji vás a učím se, můj pane."

"Dobře. Jsem rád, že jsi v celkem přijatelné náladě. Snad bys tedy mohl věnovat svou pozornost i tomuhle..."

Bůh pohnul hlavou a ve vzduchu se objevila malá skříňka. Uvnitř byla malá hologramická reprezentace dvou mužů v otrhaných oblecích. Každý z nich stál na jedné straně stolu. Mohli by to být obchodníci, nebýt fotografií, které měli rozložené před sebou.

"Vidíš ty obrázky?" zeptal se Osiris. "Máme štěstí, že se policie díky finančním omezením musí stále ještě spoléhat na dvourozměrná zobrazení, protože jinak by mohlo dojít k zmatečnému efektu - jako například u holiče v místnosti plně zrcadel." Zvětšil kostku tak, až byly obě postavy v životní velikosti a fotografie byly tím pádem snadněji čitelné.

"Proč mi to ukazujete?"

"No, podívej se." Bůh kývl hlavou a obě postavy ožily.

"... číslo čtyři. Žádný rozdíl," řekl ten první muž. "Až na to, že tentokrát byl nápis na oběti samotné. Ne na něčem, co měla u sebe." Ukázal na jednu z fotografií. Na břicho oběti bylo velkými písmeny napsané slovo "zpěvák". Krvavá písmena sahala k velké krvavé skvrně o něco níž.

"A pořád nemáme nic? Jméno? Místo? Myslím, že jsme ještě nezvážili, že by mohlo jít o pomstu informátorům."

"Žádný z těch lidí nebyl informátor. Jen obyčejní občané." První policista potřásl bezradně hlavou. "A na průmyslových kamerách je zase jen rozmazaná skvrna. Jako kdyby k nim někdo přiložil elektromagnet, ale laborka říká, že tam žádný magnet nebyl."

"Do prdele." - Druhý policista zíral na obrázky před sebou. "Sakra, sakra, sakra."

"Něco se objeví." První muž zněl poměrně přesvědčivě. "Tihle chlápci vždycky někde udělají chybu. Začnou se bát, víš, nebo přijdou o rozum..."

Bůh mávl rukou a kostka se proměnila v řadu jisker. Jeho mlčení narušovalo jen mumlání kněží. "Už jsem s tebou o tom jednou mluvil," řekl nakonec.

Anubis neodpověděl.

"Není to ale nehoráznost tvého nátlaku, co mě rozčiluje," pokračoval bůh a dovolil, aby poprvé za celou dobu byl v jeho hlase slyšet hněv. "Všichni umělci mají svůj rukopis, a já tě považuju za umělce. Ale tvé metody se mi nelíbí. Neustále dáváš na odiv svůj talent způsobem, který může být dříve či později tvým koncem. V těchto institucích tě soustavně testují, to víš. Jednoho dne se dokonce i tupá australská policie dovtipí a najde spojení až sem. Ale nejhorší ze všeho je, že svým vytahováním a svými malými podpisy, ať už jsou jak chtějí důmyslné, prozrazuješ něco, co je pro mě důležitější, než jsi ty sám. Nevím sice, co si myslíš, že víš o mé práci, ale Sangreal není pro tebe jen nějaký žertík, kterým bys mohl opovrhovat." Bůh vstal a na okamžik dovolil, aby se kolem něj prohnalo něco většího, byl to velký, energií nabitý stín. Jeho hlas zněl jako bouře. "Nesnaž se mi nerozumět. Jestli zkompromituješ můj projekt, poradím si s tebou velice rychle a jednou provždy. Jestli taková situace nastane, můžeš si chystat pro sebe ochranu bezpečnou, jak jen chceš. Odfouknu ji jako hurikán sirku."

Posadil se zpátky na trůn. "Jinak jsem s tebou celkem spokojený a nerad bych tě ztratil. Ať se to tedy už nikdy neopakuje. Najdi si nějaký jiný způsob, jak utopit své touhy. Když mě budeš těšit, zjistíš, že tě čekají odměny, o jakých se ti nikdy ani nesnilo. Tak si to nepokaz. Rozumíme si?"

Šakal sklopil hlavu, jako kdyby byl její majitel k smrti vyčerpaný. Bůh v něm hledal alespoň náznak odporu, ale viděl jen strach a odevzdání.

"Dobře," řekl. "Pak je tedy naše audience u konce. Budu se těšit na tvou příští zprávu o projektu Nebeského boha.

Příští týden?"

Anubis přikývl, ale hlavu nezvedl. Bůh zkřížil paže a Posel Smrti zmizel.

Osiris si povzdechl. Starý muž uvnitř boha byl velmi unavený. Rozhovor s jeho podřízenými nedopadl nejhůř, ale teď byl čas si promluvit s tím temným - s Jiným. To byl jediný tvor na celém světě, kterého se bál.

Práce, práce, práce a nic z toho už ho netěšilo. Jen Grál stál za to utrpení a tu bolest.

Smrt hořce zaklela a pokračovala dál.

INTERNET/ZPRÁVY: Šest mocných podepisuje Antarktický pakt

(vizuál: kovový vrak rozházený na ledové kře)

VO: Zdeformovaný vrak bojového letounu zůstane tichou vzpomínkou na krátký, ale ničivý, konflikt v Antarktidě. Zástupci sil, jejichž neshody ohledně práv na minerální naleziště vyústily v krvavý konflikt, se sešli v Curychu, aby podepsali dohodu, v níž potvrzují znovuprohlášení Antarktidy za mezinárodní teritorium...

SETKALA SE S !XABBUEM V AUTOBUSU NA ZASTÁVCE v Pinetownu. Když ji uviděl, vyskočil ze své sedačky, jako kdyby měla Renie každou chvíli omdlít. Ona se však jen unavila potom, co musela vystoupat několik schodů, a potřebovala popadnout dech.

"Jsi v pořádku?"

Naznačila mu, aby se posadil, a pak se zhroutila na sedačku vedle něj. "Je mi dobře. Jen mi nestačí dech. V poslední době jsem toho moc nenachodila."

Zamračil se. "Mohl jsem ti jít naproti."

"Já vím. A proto jsem ti to nedovolila. Byl jsi v mé čtvrti už třikrát za tu dobu, co jsem... co jsem onemocněla. Jen jsem musela chytit autobus, abych sem dojela. Nebylo to nic hrozného. Deset minut." !Xabbu však seděl na zastávce pravděpodobně už celou hodinu. Služby v Chesterville nebyly příliš dokonalé.

"Dělám si o tebe starosti. Nejsi na tom zrovna nejlépe." Jeho znepokojený pohled byl téměř strnulý, jako kdyby byla dítě, které si hraje na nějakém velmi nebezpečném místě. Zasmála se.

"Říkala jsem ti přece, že to nebyl srdeční kolaps, jen částečná arytmie. Teď už jsem v pořádku."

Renie nechtěla, aby si o ni někdo dělal starosti, dokonce ani !Xabbu ne. Cítila se kvůli tomu slabá a své slabosti nevěřila. Kromě toho cítila břemeno zodpovědnosti, které složila na bedra svého přítele. Dokončil školní práci, takže neztrácel studijní čas, ale kolik ho muselo stát to, že ona využívá neúnosné množství jeho energie. Jen skutečnost, že jeho bezpečnost zatím nebyla bezprostředně ohrožena, ji přimělo, aby ho vzala na tento výlet.

Ale byly to moje problémy, které ho vystavily strašlivému nebezpečí, pomyslela si zoufale.

"Co budeš dělat teď, když jsi dokončil školu?" zeptala se. "Budeš pracovat na dalších zkouškách?"

Na jeho tváři se objevil náznak melancholie. "Já nevím, Renie. Uvažuji... jsou ještě věci, které neznám. Vyprávěl jsem ti o svých plánech, ale mám pocit, že teď jsem od nich ještě víc vzdálený, než jsem byl předtím. A také..." ztišil hlas a začal se rozhlížet kolem sebe po zastávce, jako kdyby hledal nějaké zvědy. "A také," pokračoval tiše, "pořád přemýšlím a přemýšlím o té... zkušenosti, kterou jsem získal. Když jsme byli na tom místě."

Ozvalo se hučení motoru, když autobus za rohem zařadil jinou rychlost. Renie potlačila úsměv. Každý zvěd by musel umět číst ze rtů, aby v tom hluku zjistil, o čem si povídají.

"Pokud bych tedy mohla nějak pomoci," řekla, "prosím, dej mi vědět. Tolik ti toho dlužím. Mohla bych ti pomoci najít nějaké místo. Možná..."

Křovák zuřivě potřásl hlavou. "Nescházejí mi peníze. Je to mnohem těžší. Přál bych si, aby to byl městský problém - mohl bych požádat své přátele a najít městskou odpověď. Ale v tom místě, kde teď žiju, musím najít řešení pro své problémy docela sám."

Nyní to byla Renie, kdo potřásl hlavou. "Nejsem si jistá, že ti rozumím."

"Ani já ne." !Xabbu se usmál a zahnal vlastní nešťastný výraz, ale Renie viděla, jak se přes veškerou snahu nemůže ubránit smutku. Způsobilo to snad to, co se naučil v Durbanu a v jiných místech, kterým říkal místa městských lidí? Snažil se ukrýt své skutečné pocity a ukázat místo nich nějaké jiné?

Myslím, že bych měla být ráda, že v tom zatím není tak dobrý. Zatím.

Autobus dorazil na křižovatku. !Xabbu zíral z okna na dlouhou Národní třídu, na auta v ranním provozu, co se hemžila všude kolem jako termíti.

Renie se náhle necítila uprostřed symptomů moderního života, které vždycky považovala za něco neodmyslitelného, ve své kůži. Obrátila se, aby si prohlédla spolucestující. Většina z nich byly starší černošky. Měly namířeno do Kloofu a jiných bohatších městských čtvrtí, kde pracovaly jako pomocnice v domácnosti, stejně jako jejich předci po mnoho desetiletí před liberalizací i po ní. Baculatá žena vedle ní měla hlavu zavázanou tradičním, ale poněkud staromódním šátkem. Ve tváři měla výraz, který by někomu méně pozornému, než je Renie, připadal jako prázdný. Nebylo těžké si představit, jak se bílí Jihoafričané ve starém apartheidu dívali na takový výraz. Mohli si do něj zasadit jakýkoli pocit, jaký se jim zlíbil - mrzutost, hloupost, dokonce i potenciální vražedné úmysly. Ale Renie mezi takovými ženami vyrostla, a proto věděla, že jejich výraz byl něco jako maska, kterou si každé ráno oblékaly jako uniformu. Doma by se bezstarostně smály, ale když musely pracovat pro nenáviděné bělochy, bylo jednodušší neprojevat žádné emoce. Když jste neukázali žádné emoce, bílý šéf nemohl zaujmout útočné postavení nebo cítit lítost - což bylo někdy ještě horší - ani navázat přátelství, které za takových podmínek stejně nebylo možné.

Renie měla v institutu bílé kolegy a s některými se dokonce scházela po práci. Ale jak se Pinetown začal mísit se svým sousedstvím, bílí, kteří si to mohli dovolit, se vystěhovali do takových míst, jakými byly Kloof a Berea. Stěhovali se do vyšších oblastí, jako kdyby černí sousedé a spolupracovníci nebyli individua, ale součást obrovského temného přílivu, který zatopil nížiny.

Možná institucionalizovaný rasismus zmizel, ale rozdělovači stěna peněz zůstala stejně vysoká jako předtím. Černoši nyní pracovali ve všech průmyslových oblastech, na všech úrovních, a černí od dob liberalizace také zaujímali většinu důležitých vládních míst, ale přesto se Jižní Afrika nikdy nevymanila z prokletí třetího světa. Dvacáté první století nebylo k Africe o nic přátelštější než dvacáté. Většina černochů byla stále chudá. A většina bělochů, pro které vláda černých nebyla ani zdaleka tak nepřijemná, jak se báli, byla stále bohatá.

Jak se kolem sebe Renie rozhlížela, její pohled se zastavil na mladíkovi, který seděl o několik sedaček za ní. Přestože byl

zamračený den, muž měl na očích sluneční brýle. Sledoval ji, ale když se jeho oči - nebo spíš jeho skla - setkaly s jejím pohledem, rychle se podíval z okna. Renie pocítila nepřijemný, svíravý pocit strachu, ale když viděla na jeho temeni těsně pod baseballovou čepicí přepínač, pochopila. Obrátila se a sevřela pevně tašku na svém klíně.

Po chvíli se opatrně znovu otočila. Muž stále zíral z okna a pohyboval prsty na svém klíně. Jeho oblečení bylo zmačkané a v podpaží propocené. Neurokanyly byly městské záležitosti a zařízení tohoto muže bylo levné a špatné - kolem plastiku viděla vytékající hnís.

Ucítila na noze letmý dotek a vyděšeně nadskočila. !Xabbu tázavě zvedl obočí.

"To nic," řekla. "Povím ti to později." Potřásla hlavou. Blízko prvního bytu, do kterého se ona, Stephen a její otec přestěhovali, bylo hnízdo takových lidí a ona se s nimi mnohokrát potkala na schodišti. Byli více či méně neškodní - příliš časté používání zařízení s vysokofrekvenční rychlostí a infrazvuky způsobovalo, že taková osoba měla nekoordinované a podivné pohyby - ale ona se mezi nimi nikdy necítila pohodlně, přestože vypadali jen trochu potrhle a neškodně. Jednou, když byla ještě menší a jela autobusem do školy, srazil ji muž, který se evidentně vůbec nedíval na ni, ale reagoval na nějakou nepředstavitelnou vizi, která proměnila jeho mozek v hroudu žele, a ona se od té doby nebyla schopna lidem s nabitými hlavami smát, jak to dělali její přátelé.

Vlastně se ukázalo, že vůbec nejsou neškodní, ale policie s tím nebyla schopna příliš mnoho udělat, takže potom, co bylo několik starších spolubydlících okradeno a došlo k vloupání do několika okolních bytů, několik lidí - její otec byl také mezi nimi - vzalo kriketové hole a vykopli dveře. Vyhublé postavy uvnitř se příliš nebránily, ale přesto došlo k několika zlomeninám a rozbitým hlavám. Renie se pak celé měsíce o tom zdálo, viděla ty nebožáky, jak pomalu tápají po chodbách a mávají kolem sebe rukama, jako kdyby se topili, a vydávají přitom velmi podivné zvuky, které ani trochu nepřipomínaly lidské hlasy. Vlastně ani nebyli schopni se bránit, takže jejich náhlé výbuchy zlosti a bolesti byly jen další, poněkud neuspokojivou součástí jejich stavu.

Renie tenkrát prožívala idealistické studentské období, a tak ji velmi šokovalo, když zjistila, že její otec a několik dalších mužů vzali zařízení, které tam našli - byly to většinou levné nigerijské krámy - a prodali je. Utržené peníze pak propili, aby oslavili svůj úspěšný týden. Vyprávěli příběh o svém vítězství každému na potkání. Pokud jí bylo známo, žádná z obětí vloupání nikdy nedostala zpátky alespoň část z toho, co jí bylo odcizeno. Long Joseph Sulaweyo a ostatní získali neodvolatelné právo dobytčelů, právo rozdělit kořist.

Když o tom uvažovala, nebyly následky, které utrpěla u Mistra J, o moc rozdílnější, i když to bylo o něco sofistikovanější. Opravdu jí něco takového udělali? Našli snad nějaký nový způsob, jak získat hypersilu - supernabíjecí silu - a pak ji uvedli do nějakého hypnotického stavu, aby jí zabránili z nastražené smyčky uniknout?

"Renie?" !Xabbu ji znovu poklepal na koleno.

Potřásla hlavou, když si uvědomila, že se dívá doprázdna stejně upřeně jako ten muž s kanylou v hlavě.

"Omlouvám se. Jen jsem o něčem přemýšlela."

"Chtěl jsem se tě zeptat na tu osobu, co za ní jedeme."

Přikývla. "Chtěla jsem ti to říct, ale trochu jsem se... zamyslela. Byla to má učitelka. Na univerzitě v Natalu."

"A ona tě učila... jak tomu říkáš? Virtuální inženýrství?"

Renie se zasmála. "Tak tomu říkají, pravda. Zní to trochu trhle, že jo? Jako třeba někdo, kdo je doktor elektroniky nebo tak něco. Ale ona byla skvělá. Nikdy jsem nepoznala nikoho, kdo by byl jako ona. A navíc byla opravdová Jihoafričanka v tom nejlepším slova smyslu. Když tak hrozně klesla měna, všichni bílí profesori - a dokonce i spousta lidí z Asie a černochů - začali posílat své životopisy do Evropy a do Ameriky, ona se jim všem ale smála. 'Van Bleecové tu byli od šestnáctého století,' říkala. 'Jste tu už tak dlouho, že se nemůžeme přesadit někam jinam. Máme tu své kořeny. Nejsme zatracení Afričanci - jsme praví Afričané!' Mimochodem, ona se tak totiž jmenovala - Susan van Bleecová."

"Jestliže je to tvá přítelkyně," prohlásil vážně !Xabbu, "pak bude i moje."

"Bude se ti líbit, tím jsem si jistá. Bože, osobně už jsem ji neviděla celou věčnost. Už to budou nejméně dva roky. Ale když jsem ji zavolala, řekla, abych přijela a dala si s ní oběd. Jako kdybych se u ní stavovala každý týden."

Autobus začal funět do kopce do Kloofu. Domy, které byly dole namačkané tak blízko sebe, tu vypadaly o něco více snobsky. Každý si udržoval bezpečnou vzdálenost od svého souseda a obklopoval se hustou zahradou.

"Je to nejmoudřejší člověk, jakého znám," řekla Renie.

* * *

Na autobusové stanici čekal vůz, byl to draze vyhlížejší elektrický Ihlosi. Vedle auta stál pečlivě oblečený černoch středních let, který se představil jako Jeremiah Dako. Dokud neposadil Renie a !Xabbua pohodlně do vozu, mnoho toho nenamluvil. Renie se nabídl, že by jeden z nich mohl sedět vpředu, ale místo odpovědi se jí od řidiče dostalo jen mrazivého úsměvu. Potom, co se ještě několikrát pokusila zahájit zdvořilou konverzaci, aniž se jí z jeho strany dostalo nějakého povzbuzení, vzdala to a raději pozorovala okolní krajinu.

Jak se zdálo, Jeremiah nejevil příliš velký zájem o ni, ale zato se velmi pozorně soustředil na !Xabbua. Renie si všimla, jak si ho co chvíli prohlíží ve zpětném zrcátku. Zdálo se, že se mu Křovákova přítomnost příliš nelíbí, i když podle toho, co z pana Daka viděla, neprozrazovalo, že by souhlasil vůbec s něčím. Jeho odměřené chování jí připomnělo jejího otce, který reagoval na přítomnost malého muže stejně. Možná si tento muž také myslel, že Křováci by měli zůstat jen starou vzpomínkou.

Jak projeli bezpečnostní bránou (podle toho, jak Dako vyťukal bezpečnostní kód a přitlačil palec na senzor, bylo vidět, že to je každodenní rutina), objevil se na konci dlouhé, stromy lemované cesty dům. Byl jako ze sna - vysoký, čistý, přátelský. Přesně tak si ho pamatovala. Renie navštívila doktorku van Bleecovou doma jen několikrát, a to bylo už před mnoha lety. A tak ji velmi potěšilo, když zjistila, že se dům za tu dobu téměř vůbec nezměnil. Dako zajel na půlkruhovou cestu před domem a zastavil před verandou. - Její velikost byla zkreslená díky lehkému a zahradním

sedáčkám, které stály roztroušené podél stěny u předních dveří. Susan van Bleecková seděla v jednom křesle a četla knihu, její bílé vlasy byly jasné jako plamen svíčky proti tmnému pozadí. Když vůz zastavil, zvedla hlavu a zamávala. Renie vyrazila z auta, nevšímajíc si kyselého pohledu řidiče, který jí uštědřil, když mu nedovolila, aby jí otevřel dveře sám. "Nevstávejte!" volala a rychle vyběhla schody, aby ji obejmula. V duchu se podivila, jak staře a křečce ta žena vypadala.

"Vstávat?" zasmála se Susan. "Tolik času asi nemáš, že je to tak?" Ukázala na kolečka na křesle, ukrytá pod tmavou příkrývkou, kterou měla doktorka přehozenou přes kolena.

"Ach můj bože, co se stalo?" Renie byla v šoku. Susan van Bleecková vypadala... staře. Když u ní Renie studovala, muselo jí být už hodně k sedmdesátce, takže to nebylo tak překvapivé, přesto bylo pro Renie hrozné vidět, co dokáže několik let.

"Není to nic trvalého - no, to jsou trochu nebezpečné řeči na ženu mého věku. V zásadě jsem si zlomila nohu. Žádné kalcium ti nepomůže, když po zadku sjedeš ze schodů." Podívala se za Renie. "A tohle je ten tvůj přítel, o kterém jsi mi vyprávěla, že s tebou možná přijede, že ano?"

"Aha, jistě, to je !Xabbu. !Xabbu, seznam se s doktorkou van Bleeckovou."

Malý mužík přikývl a vážně se usmál, když mu potřásla rukou. Dako, který se opět objevil potom, co zaparkoval auto na druhé straně cesty, něco zamumlal, když prošel kolem. Zdálo se, že mluví sám pro sebe.

"Doufala jsem, že budeme sedět venku," řekla jejich hostitelka a zamračila se na oblohu. "Ale to počasí si nedá říct."

Zvedla slabou ruku a ukázala na verandu. "Víš, jací my Afrikánci jsme - nejraději pořád venku. Ale začíná se dělat chladno. A jen tak mimochodem, mladý muži, doufám, že mi celý den nebudáš říkat doktorko. Říkej mi Susan." Stáhla si z kolen pokrývku a podala ji !Xabbuovi, který ji uchopil, jako kdyby to bylo ceremoniální roucho, pak bez toho, aby použila kontrolky, otočila křeslo ke dveřím a vyjela na rampu, která byla postavená přes práh.

Renie a !Xabbu ji následovali do široké haly. Kolečka na vyleštěné dřevěné podlaze zaskřípala, když doktorka křeslo otočila a zamířila do obývacího pokoje.

"Jak to křeslo funguje?" zeptala se Renie.

Susan se usmála. "Je to dobré, nemyslíš? Vlastně je to docela chytrá věcicka. Můžeš mít ten typ, co se ovládá přímo po kolejkách, ale to se mi zdálo zbytečné, protože mám rozhodně v úmyslu z té ztracené věci jednou vstát. Tohle křeslo ale reaguje na dotekový kontakt senzorů, které čtou mé svaly na nohách. Zatnu, jede to. Nejdřív jsem ale musela používat to zastaralé zařízení, co se ovládá manuálně, aby kosti dobře srostly, ale teď můžu používat tohle jako jistý druh fyzické terapie, aby svaly zůstaly stále funkční." Ukázala na pohovku. "Prosím, posaďte se. Jeremiah vám za chvíli přinese kávu."

"Musím přiznat, že jsem byla docela překvapená, když mi řekli, že jste stále ještě na univerzitě," řekla Renie.

Susan se zatvářila jako malé dítě, které poprvé v životě ochutná špenát. "Bože, a co jiného bych měla dělat? Ne že bych tam tedy chodila moc často. Asi tak jednou za měsíc. Někdo to poněkud eufemisticky nazývá úředními hodinami.

Většinou ale dělám konzultace rovnou z domu. Ale čas od času potřebuju na chvíli vypadnout, protože mi ta osamělost leze na nervy. Určitě jste si všimli, že Jeremiah není zrovna nadšený řečník."

Jako kdyby ho přivolał duch, Dako se při vyslovení svého jména náhle objevil mezi dveřmi s táckem a kávovou soupravou. Položil tácek na stůl a stiskl ohřívač - zdálo se, že doktorčina moderní technologie se rozhodně nevztahovala na vaření kávy - pak opět pokoj opustil, ale neodpustil si ještě jeden kradmý pohled na !Xabbua. Křovák, který soustředěně sledoval doktorčiny obrazy a sošky, si zřejmě ani ničeho nevšiml.

"Pořád se dívá," řekla Renie. "Celou cestu sem si !Xabbua prohlížel ve zpětném zrcátku."

"No, to bude možná proto, že se mu líbí," řekla s úsměvem Susan, "ale myslím, že v tom je pocit viny."

Renie potřásla hlavou. "Nerozumím, co tím chcete říct?"

"Jeremiah je Griqua - za starých špatných časů se tak říkalo míšencům. I když on je stejně černý jako každý jiný. Před několika sty lety tito lidé vyhnali Křováky z Jižní Afriky. Použili násilí. Byly to strašné časy. Myslím, že bílí mohli udělat víc, aby to zastavili, ale tvrdá pravda je, že viděli větší potenciál v Griqua než v Křovácích. To byly dny, kdy pro vás bylo lepší mít v těle alespoň trochu bílé krve než nemít žádnou - ale přesto jste ani tak nebyli zdaleka tak dobří jako bílí." Opět se usmála. Byl to však poněkud smutný úsměv. "Vzpomínají vaši lidé na Griqua s nenávistí, !Xabbu? Nebo jsi z úplně jiné části země?"

Malý mužík se kolem sebe rozhlédl. "Omlouvám se, ale neposlouchal jsem pozorně, co jste říkala."

Susan se na něho pátravě podívala. "Aha. Ty se díváš na můj obrázek."

!Xabbu přikývl. Renie se obrátila, aby se podívala, o čem mluví. To, co si myslela, že je obrazovka nad krbem, byla ve skutečnosti přetištěná fotografie. Byla asi tři metry široká a byla rozhodně větší než fotografie, jaké kdy viděla. Na ní byl obraz na přírodní skalní stěně, primitivní a důkladná práce. Několika jednoduchými čarami byla uprostřed vykreslená gazela a kolem ní tančila skupina lidských postav. Vypadalo to, jako kdyby skála zářila nějakým vnitřním světlem. Barva vypadala jako čerstvá, ale Renie věděla, že nemohla být.

!Xabbu už opět zíral na ten obraz. Ramena měl podivně zkroucená, jako kdyby ho něco vyděsilo, ale oči měl rozšířené spíš údivem než strachem.

"Ty víš, odkud to je?" zeptala se ho Susan.

"Ne. Ale vím, že to je velmi staré, pochází to ze dnů, kdy byli Křováci jedinými obyvateli této země." Natáhl ruku, jako kdyby se chtěl obrazu dotknout, přestože mezi obrazem a pohovkou, na které seděl, byla vzdálenost dobrých deset stop. "Je to hrozně působivé." Zaváhal. "Ale nejsem si jistý, jestli se mi líbí vidět to v něčím domě."

Susan se zamračila a chvíli trvalo, než odpověděla. "Myslíš v domě bílé osoby? Ne, to je v pořádku. Už tomu rozumím - nebo si to alespoň myslím. Nemyslela jsem to špatně, já totiž k tomu obrazu nemám žádné náboženské cítění, ale myslím si, že to je překrásné. Mám dojem, že z toho obrazu čerpám duševní sílu, pokud to nezní příliš trůfale."

Podívala se na fotografii, jako kdyby ji viděla poprvé v životě. "Samotný obraz je originál, je to na horském masivu v Obřím hradě v Drakensberských horách. Jestli tě to ale rozptyluje, !Xabbu, řeknu Jeremiahovi, aby to sundal. Stejně nemá v nejbližších několika hodinách nic na práci, ale plat dostává stejně."

Malý muž potřásl hlavou. "To není třeba. Když jsem říkal, že se necítím dobře, mluvil jsem o svých myšlenkách, o mých vlastních pocitech. Renie ví, že si dělám velké starosti o své lidi a jejich minulost." Usmál se. "Také o jejich budoucnost. Myslím, že je dobře, že to někteří lidé mohou vidět alespoň tady. Možná si to budou pamatovat... nebo si alespoň budou přát, aby si to pamatovali."

Všichni tři chvilku mlčky popíjeli kávu a dívali se na gazelu a tanečnický kolečník.

"No," řekla konečně doktorka, "jestli mi pořád ještě chceš něco ukázat, Irene, pak bychom se do toho měli dát, nebo přijdeme o oběd. Jeremiah nerad vidí, když věci nejdou přesně podle plánu."

Renie toho moc po telefonu neřekla. Teď, když začala Susan vyprávět o záhadném souboru, zjistila, že prozrazuje mnohem víc, než měla původně v úmyslu. Doktorka se snažila neztrácet souvislosti, a tak kladla nejruznější otázky, na které bylo těžké najít konkrétní odpověď. Renie brzy zjistila, že řekla své staré učitelce všechno kromě jména toho klubu a důvod, proč se tam vlastně rozhodli vypravit.

Staré zvyky se těžko zahánějí, pomyslela si Renie. Susan se na ni dívala v očekávání, oči měla jasné a Renie v ní v té chvíli viděla nejen tu velmi impresivní ženu, jakou byla, když se s ní poprvé setkala, ale také velmi inteligentní a prostou dívku, kterou bezpochyby musela být před padesáti lety. Nikdy bych jí nedokázala lhát.

"Ale proč by proboha měl někdo právě takový bezpečnostní systém? Co by mohli chránit?" Doktorčin intenzivní pohled způsobil, že se Renie necítila ve své kůži. "Snad ses nezapletla do něčeho nezákonného, Irene?"

Potlačila cukání před tím nenáviděným jménem. "Já nevím. O tom bych ještě nerada mluvila. Ale jestliže dělají ty věci, které si myslím, že dělají, pak by to místo měl někdo vypálit jako hnízdo jedovatých hadů."

Susan se opřela do polštářů ve svém křesle, její tvář byla neklidná. "Respektuji tvé právo na soukromí, Irene, ale moc se mi to nelíbí. Jak ses k něčemu takovému vůbec dostala?" Podívala se na !Xabbua, jako kdyby snad on měl být tou příčinou.

Renie pokrčila rameny. "Řekněme, že věřím, že mají něco pro mě velmi důležitého, co chci velmi zpátky."

"Výborně, já to vzdávám. Nikdy jsem neměla dost trpělivosti na hry slečny Marphlové. Tak se podíváme, co máš. Pojd' za mnou."

Odvedla Renie a !Xabbua do chodby. To, co vypadalo jako obyčejné francouzské dveře, se otevřelo a odhalilo nákladní výtah.

"Díky bohu jsem tohle nechala postavit na převážení věcí," řekla doktorka. "Pěkně se dovnitř vmáčkněte. Od té doby, co se mi stal ten nesmysl s nohou a já nemůžu chodit po schodech, bych nebyla schopná sjet dolů už několik měsíců. No, možná bych mohla požádat Jeremiaha, aby mě tam odnesl. To je tedy představa."

Zdálo se, že sklepení pokrývá většinu prostoru pod domem. Z větší jeho části byla laboratoř, která sestávala z několika řad stolů s typickým laboratorním zařízením. "Nepořádek a zmatek," tak tomu doktorka říkala.

"Mám tady samostatný systém a už jsem dokončila i antivirovou práci, kterou jsem s ním dělala," řekla. "Můžeme to tedy bez obav použít. Ty to pravděpodobně budeš sledovat na monitorové obrazovce, že ano?"

Renie vděčně přikývla. I když tu doktorka van Bleecová byla, aby jí pomohla, rozhodně nehodlala znovu vstoupit do toho prostředí, aby prozkoumala dar, který jí lidé v Mistru J poslali. Nikdo ji už podruhé neošálí.

"Tak dobře. Zapni svůj počítač a spusť to. Ulož tohle, abych mohla udělat nějaké diagnostické testy, než se to přesune do nového systému."

Po několika minutách doktorka položila klávesnici na klín a na tváři měla opět jeden z těch dětských výrazů. "Nemůžu se do té věci dostat. Ale máš pravdu, je to velmi podivné. Nezdá se mi, že by to dávalo nějaký smysl jako zařízení vybavené proti vniknutí. Jak potrestáš někoho, když mu pošle trójského koně do systému, který je příliš malý, aby se to v něm mohlo aktivovat? No, teď by ses klidně mohla napojit."

Renie napojila svůj počítač na doktorčin citlivý přístroj. Věci se začaly dít velmi rychle.

"Přesouvá se to. Přesně tak se to dostalo do mého programu."

"Ale neposílá to kopii, přesunuje se to celé." Susan se zamračila, jak sledovala a pomocí svých nejruznějších kalkulací prováděla diagnostiku. Renie cítila výčitky vůči doktorčině speciálním programům, připadalo jí, jako kdyby to byly živé věci, malí vědci, mávající rukama a hádající se jeden s druhým, jak se pokoušeli klasifikovat cizí objekt.

"Já vím," řekla Renie. "Nedává to smysl..." Zarazila se a zírala před sebe. Monitorovací obrazovka začala zářit o něco jasněji. Diagnostický program úplně zmizel, čísla a symboly a grafy se vytratily, jako kdyby je spálil oheň. Na obrazovce se začalo něco tvořit.

"Co to k čertu je?" Susan zněla popuzeně, ale v jejím hlase byl slyšet i náznak obav.

"Je to... nějaké město." Renie se naklonila dopředu. Cítila, jak se jí chce hystericky smát. Bylo to jako ukrást mikrofilm nějakého starého vyzvědače a pak zjistit, že na něm jsou jen fotky z prázdnin. "Je to vizuál nějakého města."

"Nevypadá to ale jako nic, co jsem kdy viděla," řekla Susan a naklonila se dopředu. !Xabbu na to také zaujatě zíral. Světlo z monitoru pozlatilo jejich tváře. "Podívejte - viděli jste někdy taková auta? Vypadá to jako nějaký vědecko-fantastický klip."

"Ne, je to skutečné." Renie nedokázala přesně říct, proč si tím je tak jistá, ale věděla to. Kdyby to byl nehybný obrázek, jaký měla Susan ve svém obývacím pokoji, dalo by se to těžko poznat. Ale pohyb zvyšoval množství informací, které oko i mozek dostávaly. Jenže dokonce i pro ty nejpozornější lidi bylo těžké sloučit pohyblivé objekty. Renie nebyla ve světě VR tak dlouho jako Susan, ale měla stejně dobré oko jako kdokoli jiný, a možná dokonce i o něco lepší. I v Mistru J, kde byla ta nejlepší technika, reagovaly její oči tak pozorně, že byla schopná zachytit i tu nejmenší poruchu koordinace a přirozeného pohybu. Ale toto město plné zlatých věží, plápolajících vlajek a létajících vlaků žádné takové

poruchy nemělo.

"Myslím, že jsem to viděl," ozval se !Xabbu. "Je to jako sen."

Susan vzala klávesnici a udělala několik pohybů. "Pohybuje se to automaticky. Nevidím, že by k tomu byly někde napojené nějaké jiné informace." Zamračila se. "Já jen..."

Obrázek zmizel. Na okamžik celý monitor potemněl, pak se však obrazovka opět rozsvítila a na ní se objevila vánice třepotajících se obrazových prvků.

"Co jste udělala?" Renie musela odvrátit pohled - zářivé oslepující světlo jí připomnělo její poslední nepříjemnou hodinu v klubu.

"Nic. Ta zatracená věc se prostě vymazala." Susan znovu spustila systém, všechno se zdálo být v pořádku jako obvykle. "Je to pryč!"

"Ono se to samo vymazalo?"

"Je to pryč. Pryč! Nezbyla po tom ani stopa."

O deset minut později Susan odložila klávesnici a otočila křeslo od monitoru. Důkladně prohledala oba počítače, jak svůj, tak Reniin malý. Žádný výsledek. "Bolí mě oči," řekla. "Chceš to také zkusit?"

"Nemůžu přijít na nic, co jste ještě nezkusila. Jak se mohlo stát, že to prostě zmizelo?"

"Nejspíš jde o nějaký druh samočinného vypínání. Přehraje se to a pak se to samo zlikviduje. Nic po tom nezbyde."

"Takže jediné, co jsme měli, byl obrázek nějakého města." Renie byla zoufalá. "Nevíme proč. A teď dokonce nemáme ani to málo. Vůbec nic."

"Aha, no ovšem! Málem jsem zapomněla." Susan popojela zpátky k obrazovce. "Dělala jsem displejové vzorky, když ta věc zkolabovala. Podíváme se, co tam máme." Nastavila hledání. O několik okamžiků se na obrazovce začaly rýsovat zlaté tvary. "Máme to!" doktorka přimhouřila oči. "Kruc! Právě se to začalo rozpouštět, když jsem to vyfotila. Mé oči už nejsou tak dobré na tyhle věci, Irene. Vidíš tam něco, nebo je to jen nahodilá změť obrazových prvků?"

"Myslím, že něco vidím"

"Je tam věž," začal pomalu !Xabbu. "Tady."

"Dobrá. Tak to budeme muset přesunout do hlavního systému. Vzhledem k tomu, že jsem ten obrázek udělala sama, předpokládáme, že to je nehybné, a tudíž bezpečné. Ačkoli celá ta věc je tak podivná, že už sama nevěřím ničemu. No, uvidíme." Chvilku se dorozumívala s domácími kabely a za okamžik se všichni opět dívali na zlatou šmouhu. Tentokrát však byla promítnutá na velkou monitorovací stěnu na druhé straně laboratoře.

"Mám tady obrazové zvětšovací zařízení, které by nám mohlo pomoci," řekla. "Může se propracovat některými počátečními fázemi, a zatímco my budeme obědvat - vyčistí rušivé signály a upraví jednotlivé sekvence tak, aby byly lépe viditelné. Tak pojdte. Jeremiah už pravděpodobně prostírá na stůl."

"!Xabbu?" Renie mu položila ruku na rameno, ale Křovák se stále plně soustředil na obraz na stěně. "Jsi v pořádku?"

"I když je to tak hrozně rozmazané, připadá mi to nějak povědomé." Zíral před sebe na jantarovou a zlatou skvrnu.

"Někde jsem to už viděl, ale není to konkrétní vzpomínka, jen jakýsi pocit."

Renie pokrčila rameny. "Já nevím, co říct. Pojdme se naobědvat. Možná si vzpomeneš."

Neochotně ji následoval, pak se naposledy zastavil u výtahu a ještě jednou se ohlédl. Obočí měl soustředěně stažené. Susan měla pravdu: Jeremiah se tvářil velmi popuzeně, když se doktorka a její přátelé objevili na oběd o dvacet minut později. "Nezačal jsem ohřívát rybu, dokud jsem neslyšel, že už jdete," řekl káravě. "Ale co se týče zeleniny, nemohu vám nic slíbit."

Zelenina však byla podušená akorát a mořská ryba byla velmi měkká a chutná. Renie si ani nepamatovala, kdy naposledy jedla něco tak dobrého, a tak to Dakovi hned řekla.

Jeho dobrá nálada se částečně vrátila a muž mírně kývl hlavou, aby jí poděkoval, když sklízel ze stolu nádobí.

"Doktorka van Bleecková nejraději jí celý den sendviče," řekl.

Susan se zasmála. "Já prostě nemám ráda, když se musím vracet nahoru, abych se najedla, a dole mě zatím čeká spousta práce. Ve dnech, kdy nepracuju přes oběd a někdy i přes večeři, jsou dny, kdy pociťuji svůj věk. A ty přece nechceš, abych byla stará, že je to tak, Jeremiahu?"

"Doktorka není stará," řekl. "Doktorka je jen paličatá a umíněná." Vrátil se zpátky do kuchyně.

"Chudák." Susan potřásla hlavou. "Přišel k nám, když byl ještě naživu můj manžel. Tehdy jsme velice často pořádali večírky. Chodili k nám hlavně lidé z univerzity i cizí návštěvníci. Jsem si jistá, že tehdy se mu práce líbila mnohem víc. Ale má pravdu - po snídani mě nikdy příliš nevidí, leda když je nějaká pošta, kterou musím podepsat. Nechává mi malé hořké poznámky o tom, co udělal, a já si toho nevšímám. Obávám se, že je mi to k smíchu."

!Xabbu se o Jeremiahu velice zajímal. "On je jako bratr mé matky - hrdý muž, který by mohl dělat mnohem víc, než co se po něm žádá. Není to dobré pro jeho ducha."

Susan zkroutila rty. Renie si pomyslela, že se doktorka urazila. "Možná máš pravdu," řekla nakonec. "V poslední době Jeremiah neměl příliš mnoho úkolů. Raději si všechno dělám sama. Ale možná to ode mě bylo sobecké." Obrátila se k Renie. "Přišel k nám v době, kdy byly věci ještě velmi nejisté. Měl velmi malé vzdělání, ty sama dobře víš, jaké jsi měla štěstí, Irene. Když jsi přišla na univerzitu ty, byl už školský systém mnohem lepší. Ale myslím, že Jeremiah by si poradil s celou řadou věcí, kdyby se mu dostalo příležitosti. Velice rychle se učí a je velmi důkladný." Doktorka se podívala na své ruce, na stříbrnou lžičku, kterou držela mezi prsty. "Doufala jsem, že jeho generace bude poslední, na které jsme se tak těžce podepsali."

Renie se nemohla ubránit myšlence na svého vlastního otce, jak pluje oceánem a je pro všechny kolem téměř neviditelný, jak není schopen najít pevnou půdu pod nohama, na kterou by se mohl postavit.

"Budu uvažovat o tom, co jsi řekl, !Xabbu." Susan odložila vidličku a rychle si otřela ruce. "No, pojdme se zase podívat na to naše záhadné město."

Obrazový program zatím upravil fotografii do trochu rozpoznatelného tvaru. Město bylo nyní jako zahrada plná obdélníků a trojúhelníků s impresionistickými šmouhami, které reprezentovaly cesty a koleje. Renie a doktorka začaly některé oblasti ještě trochu upravovat a přidávaly detaily, které si pamatovaly, aby nakonec vytvořily poměrně věrný vzor zvětšeného obrazu. Také !Xabbu hodně pomáhal. Jeho obrazová paměť byla přímo vynikající: kde si Renie a doktorka pamatovaly, že tam byla okna, !Xabbu zpravidla přesně věděl, kolik jich bylo a která z nich byla rozsvícená. Po více než hodině tvrdé práce se na obrazovce rýsoval obraz města v takové podobě, v jaké ho viděli předtím na pouhých několik krátkých okamžiků. Pravda, nebyla to úplně přesná kopie a několik míst bylo vyplněných pouhým hádáním, ale každý, kdo město někdy viděl, by ho v obrázku bezpochyby našel.

"Tak, teď můžeme začít průzkum," řekla Susan a naklonila ruku na stranu. "I když mám pořád takový pocit, že to není tak docela přesné."

"Už to nevypadá jako něco skutečného," dodala Renie. "Ztratilo to tu živou kvalitu. Ovšemže, vždyť je to teď jen dvojrozměrný obraz, nehybná a totálně přepracovaná verze. Ale kousek z originálu v něm přece jen zůstal. Je to jako se dívat skrz díрку v počítači na skutečné město."

"Myslím, že máš pravdu. Přesto to je to nejpodivnější město, jaké jsem kdy viděla. Jestli skutečně existuje, musí to být jedno z těch prefabrikátových monster, co teď rostou jako houby po dešti v Indonésii a na podobných místech."

Přejela si rukama po kolenou. "Ty zatracené senzory mi odírají nohy. Obávám se, že toho budu muset pro dnešek nechat, moje milá. Ale začnu hledat něco podobného ve specializovaných sítích - ty ještě nemusíš zpátky do práce, že ne? Pak bys mi to mohla dovolit. Mám nejméně tři kontakty, kde bych to mohla ověřit, pracují v nadnárodních společnostech s projekty, vyžadujícími miliony lidských hodin, kde si nikdo nevšimne nějakého toho uživatelského času navíc. Mám jednu přítelkyni - no spíš takovou známou - jmenuje se Martina Desroubinsová a je to absolutní vědecká špička. Zjistím, jestli by nám mohla něco nabídnout. Možná za to ani nebude nic chtít, protože je to pro dobrou věc." Podívala se pátravě na Renie. "Je to pro dobrou věc, že je to tak? Je to pro tebe velmi důležité."

Renie jen přikývla.

"Dobrá tedy. Dáme se hned do toho. Až něco zjistím, zavolám ti."

Dako na ně čekal u dveří výtahu v hlavním patře. Jako zázrakem stálo jeho auto připravené opět před vchodem.

Renie doktorku van Bleecovou obejmula a políbila ji na tvář. "Mockrát děkuji. Moc ráda jsem vás zase viděla."

Susan se usmála. "Nemusela jsi čekat, až tě začnou honit VR teroristi, abys mě mohla přijít navštívit, víš?"

"Já vám ještě jednou děkuju."

"Dobrá. Je to hotové." Obrátila svůj vozík zpátky ke dveřím, když nastupovali do vozu. Pak jim zamávala a Dako se rozjel po dlouhé cestě zpátky na autobusovou zastávku.

* * *

"Vypadáš hrozně smutně." !Xabbu na ni nepříjemně dlouhou dobu zíral.

"Nejsem smutná. Jen... jen mě to znepokojuje. Pokaždé, když si myslím, že se mi podařilo někam dostat, narazím hlavou rovnou do zdi."

"Neměla bys říkat já, ale my."

Jeho světle hnědé oči se na ni upřeně zadívaly, ale ona neměla už ani tolik sil, aby se alespoň zatvářila provinile. "Velmi mi pomáháš, !Xabbu. Opravdu si toho velice vážím."

"Nemluvím o sobě, ale o tobě. Nejsi sama - podívej, dnes jsme mluvili s tou moudrou ženou, s tvou přítelkyní. A ona nám určitě pomůže. Je tu síla přátelství, rodina." !Xabbu rozhodil ruce. "My všichni jsme příliš malí, když nás postaví proti obrovské síle, proti hromům a bleskům."

"Tohle je ale něco ještě horšího než písečná bouře." Renie sáhla bezmyšlenkovitě po cigaretě, pak si ale vzpomněla, že v autobuse se nesmí kouřit. "Jestli jsem se dočista nezbláznila, tohle je větší a záhadnější než všechno ostatní, o čem jsem kdy slyšela."

"Ale teď je právě ta nejvhodnější doba, abys zavolala těm, kdo ti mohou pomoci. V mé rodině říkáme: 'Přeji si, aby na této skále byli paviáni.' Jen s tím rozdílem, že my jim říkáme lidé, co sedí na patách."

"Komu tak říkáte?"

"Paviánům. Učili nás, že všechny bytosti, které žijí pod sluncem, jsou lidé - jen jsou trochu odlišní. Takovým způsobem lidé ve městech neuvažují, já vím, ale pro mou rodinu, a zvláště pro rodinu mého otce, byly všechny bytosti lidí. Paviáni jsou lidé, co si sedí na patách. Jistě jsi je někdy viděla, tak víš, o čem mluvím."

Renie přikývla, ale cítila se zahanbeně, že viděla paviány jen v klecích v zoo. "Ale proč jsi říkal, že by sis přál, aby na skále byli paviáni?"

"To znamená, že je čas největší nouze a my potřebujeme pomoc. Obvykle moji lidé a lidé, co si sedí na patách, nejsou přátelé. Vlastně to bylo tak, že se před mnoha a mnoha lety paviáni dopustili velkého zločinu na našem Otci Mantisovi. Mezi jeho lidmi a ostatními došlo ke kruté válce."

Renie nedokázala potlačit úsměv. Mluvil o těch mytologických opicích, jako kdyby to byli spolužáci ze školy. "Válka?"

"Ano. Došlo k hádce. Mantis se bál, že se věci ještě zhorší, a tak poslal jednoho ze svých synů, aby nasbíral klacky a začal vyrábět šípky. Paviáni chlapce pozorně sledovali, jak si vybírá a shromažďuje klacíky, a zeptali se ho, co to dělá."

!Xabbu potřásl hlavou. "Mladý Mantis byl bláhově nevinný. Řekl jim, že ho otec poslal připravovat šípky, protože bude válka s lidmi, co si sedí na patách. Paviány to rozzuřilo. Začali se mezi sebou hádat a nakonec se vrhli na mladého Mantise a zabili ho. Pak se jich zmocnila euforie z jejich snadného vítězství, a tak mu vydlouбили oko a začali si s ním hrát. Pohazovali si oko mezi sebou, jako kdyby to byl míč, a vykřikovali: 'Já to chci! Na kom je řada?' a pak se o to oko poprali."

Starý Otec Mantis slyšel ve snu, jak ho jeho syn volá. Vzal tedy luk a rozběhl se tak rychle, až šípky, které měl v pouzdře, chrastily jako vítr v trnitém keři. Bojoval s paviány, a přestože jich byla velká přesila, podařilo se mu vzít jim

oko svého syna, ačkoli byl sám velmi těžce raněn. Uložil oko do koženého sáčku a odešel. Odnese oko na místo, kde bylo malé, rákosím zarostlé jezírko. Položil oko do vody a přikázal mu, aby vyrostlo. Vracel se tam po mnoho dní, ale nic se nedělo. Přesto se nevzdával. Pak jednoho dne zaslechl šplouchání a našel tam ve vodě plavat své dítě." !Xabbu se usmál, vychutnával si ten šťastný okamžik. Pak však jeho výraz opět posmutněl. "To byla první bitva ve válce mezi paviány a Mantisovými lidmi. Byla to dlouhá a strašlivá bitva a obě strany utrpěly velké ztráty."

"Ale já tomu nerozumím. Jestliže to tak bylo, proč jsi řekl, že si přeješ, aby nám pomohli paviáni? Zní to strašně."

"Aha. Ale ta válka byla proto, že byli vystrašení, mysleli si, že jim Otec Mantis chce ublížit. Ale skutečný důvod, proč žádáme paviány o pomoc, pochází ze starého příběhu, který se vyprávěl v rodině mého otce. Ale obávám se, že příliš mluvím." Podíval se opatrně na Renie a ona v jeho očích uviděla záblesk humoru.

"Ne, prosím, pokračuj," řekla. Cokoli, co dokázalo zahnat její chmurné myšlenky, když pozorovala šedivé město za oknem, bylo lepší než nic.

"Stalo se to už dávno - je to tak dávno, že si asi budeš myslet, že to je jen mýtus." Podíval se na ni a v očích měl podivně strnulý výraz. "Bylo mi řečeno, že žena, které se to týkalo, byla má prapraprababička.

V každém případě to byla žena z mé rodiny. Jmenovala se N!uka. Jednoho dne opustila svou rodinu. - Byla strašná sucha a každý se tedy musel vydat jiným směrem, aby našli poslední zdroje vody. Ona a její manžel šli jedním směrem. Muž měl s sebou poslední vodu v pštroší skořápce, ona nesla na zádech své dítě.

Došli daleko, ale žádnou vodu nenašli. Pokračovali dál, ale pak se museli zastavit, protože se začalo stmívat. Kromě toho byli také hladoví a žízni. Protože bylo strašné sucho, bylo pochopitelně těžké najít nějakou zvěř. A tak si lehli a spali. N!uka chovala své dítě a zpívala mu, aby zapomnělo na bolest v břišku.

Když se probudila, svítíl už stříbrný měsíc, který inspiroval lid původní rasy k tomu, aby vytvořil první šíp. Stál vysoko na obloze, ale jeho světlo bylo velmi chabé. Její manžel seděl vedle ní, oči měl rozšířené strachy. Z temnoty za posledním uhasínajícím uhlíkem v ohništi promlouval nějaký podivný hlas. Neviděli nic než pár lesklých očí, které zářily jako dvě vzdálené hvězdy.

„Vidím, že jste tři, dva velcí a jeden malý,“ řekl ten hlas. „Dejte mi toho malého, protože mám hlad, a já vás dva velké nechám jít.“

N!uka pevně sevřela své dítě. „Kdo je tam?“ vykřikla. „Kdo je to?“ Ale hlas jen opakoval to, co už řekl předtím.

„To nikdy neuděláme,“ zvolal její manžel. „A jestli se přiblížíš k našemu ohništi, zastřelím tě otráveným šípem a ty zemřeš.“

„Pak bych byla blázen, kdybych se přiblížila k vašemu ohništi,“ řekl ten hlas. „Ale jsem trpělivá. Vy jste daleko od vašich lidí a musíte někdy spát...“

Oči zamrkaly. N!uka a její manžel byli velmi vyděšení. „Já vím, kdo to je,“ řekla. „Je to Hyena, nejhorší člověk ze všech. Bude nás sledovat tak dlouho, až usneme, a pak nás zabije a sežere naše dítě.“

„Pak tedy budu bojovat, než mě únava a žízeň skolí k zemi,“ řekl její manžel. „Ale nejspíš zahynu, protože Hyena je chytrá a má silné čelisti. Já tedy půjdu a budu s ní bojovat, ale ty musíš vzít dítě a utéct co nejdál odsud.“ N!uka se bránila, ale její manžel si to nenechal vymluvit. Zazpíval píseň Ranní Hvězdě, největšímu ze všech lovců, a pak zamířil do tmy. N!uka plakala, když odnášela dítě pryč. Nejprve slyšela děsivé vrčení - Vrr! Vrrr! Vrrrr! - !Xabbu zvedl bradu a začal vrčet, „a pak její manžel vykřikl. Pak už neslyšela nic. Utíkala stále dál a prosila své dítě, aby neplakalo. Po chvíli za sebou uslyšela hlas: „Vidím vás. Jeden je malý a jeden velký. Dej mi toho malého, protože mám hlad, a já tě nechám jít.“ Pocítila strašlivý strach, protože věděla, že Stará Hyena měla ji i její dítě a že nikde kolem nebyla živá duše, která by jí pomohla. Byla úplně sama uprostřed noci.“

!Xabbuův hlas začínal nabírat podivný tón, jako kdyby pro něj bylo obtížné vyprávět starý příběh v neznámém anglickém jazyce. Renie, která mezitím uvažovala, zda její přítel tomu příběhu sám skutečně věřil, najednou pocítila něco jako zjevení. Byl to příběh, nic víc, nic méně a příběhy byly právě k tomu, aby lidé dali vesmíru nějaký tvar. Pak si náhle uvědomila, že !Xabbu má pravdu: mezi starými příběhy a náboženskými zjeveními a vědeckými teoriemi není příliš velký rozdíl. Byl to zvláštní koncept a ona na chvíli přestala vnímat !Xabbuův příběh.

„...se tyčil v písku přímo před ní. Byl nejméně třikrát větší než ona. Vylezla na ten kámen a přitiskla si dítě k prsům. Slyšela, jak Hyena dýchá čím dál hlasitěji, a když se ohlédla, viděla ve tmě její kruté žluté oči, jak se k ní blíží. Začala tedy zpívat: „Velký Otče Mantisi, pomoz mi, Matko Hvězd, pomoz mi, dejte mi sílu, abych mohla šplhat.“ Vyšplhala nahoru, aby byla mimo dosah Hyeny, a pak se schoulila ve skalní prasklině.

„Brzy budeš mít hlad, brzy budeš mít žízeň,“ volala na ni Hyena. „Brzy bude i tvé dítě hladové a žíznivé a bude plakat o vodu a sladké mléko. Brzy vyjde slunce. Skála je holá a nic na ní neroste. Co budeš dělat, až tě začne bolet břicho? Až ti suchem popraská jazyk?“

N!uka cítila strašlivý strach, protože všechno, co Stará Hyena říkala, byla pravda. Začala plakat. „Tak sem jsem tedy došla, sem, kde nikdo není můj přítel a kde není ani má rodina. Tady tedy skončím.“ Slyšela zpívat i Starou Hyenu, která se zatím usadila pod skálou a rozhodla se čekat.

Pak se najednou za ní ozval další hlas: „Co děláš tady na naší skále?“ Lidé, co si sedí na patách. Za starých časů byli lidé s paviány ve válce, a proto měla N!uka strach.

„Neubližujte mi,“ řekla. „Vyhnala mě sem Stará Hyena. Zabíla mého manžela a teď čeká, aby mohla zabít mé dítě.“

Ta osoba se na ni zadívala, a když opět promluvila, zněla rozzlobeně. „Proč nám to říkáš? Proč nás prosíš, abychom ti neubližovali? Copak jsme ti chtěli něco udělat?“

N!uka sklonila hlavu. „Vaši lidé a mí lidé byli kdysi nepřátelé. Vedli jste válku proti Otcí Mantisovi. A já vám nikdy nenabídla své přátelství.“

„Protože nejsi náš přítel, tak to ještě neznamená, že musíš nutně být náš nepřítel,“ řekl pavián, „a Hyena tam dole je náš

společný nepřítel. Pojď se mnou na vrchol této skály, kde jsou ostatní naši lidé.'

N!uka se tedy vydala za ním. Když vylezla až nahoru, uviděla před sebou ostatní paviány. Všichni měli na hlavách pštroší peří, protože měli právě slavnostní hostinu. Dali jí i jejímu dítěti najíst, a když byli všichni sytí, nejstarší a nejmodřejší z lidí, co si sedí na patách, k ní promluvil: 'Musíme si povídat o tom, co budeme dělat se Starou Hyenou, protože jinak zůstaneš uvězněná na této skále a my také. Právě jsme snědli všechno jídlo a vypili všechnu vodu.' Mluvili spolu velmi dlouho a Hyena pod skálou už začínala být netrpělivá. Začala na ně pokřikovat: 'Cítím lidi, co si sedí na patách. Ty také sním, rozdrťím jejich malé kosti ve svých mohutných čelistech. Pojďte dolů a dejte mi toho nejmenšího a nejkřupavějšího a já vás ostatní nechám jít.' Starý pavián se obrátil na N!uku a řekl: 'Vaši lidé dokáží udělat rudý plamen. Kdybys ho teď dokázala přivolat, možná bychom přece jen mohli něco dělat.' N!uka vytáhla rozdmýchávač ohně, sklonila se dolů, aby vítr nesfoukl drobné jiskérky, a když se objevily první plamínky, odloupala společně s paviány kus kamene z velké skály a vložili ho do ohně. Když byl horký, N!uka ho zabalila do kusu kůže, který jí starý pavián dal, přistoupila k okraji skály a zavolala na Hyenu.

„Hodím ti teď své dítě, protože jsem hladová a mám žízeň a tahle skála je úplně holá.'

„Dobře, hod' ho dolů,' řekl Hyena. „Mám také hlad.'

N!uka se naklonila dopředu a hodila dolů horký kámen. Stará Hyena vyskočila a spolkla ho i s kůží. Když byl kámen v jejím břiše, začalo ji to pálit. Hyena se obrátila k obloze a prosila, aby začalo pršet, ale nespadla ani kapka. Svalila se na zem a pokusila se kámen vyvrátit, ale N!uka a ostatní paviáni zatím slezli ze skály a začali na Hyenu házet kameny, až ji zabili.

N!uka pak lidem, co si sedí na patách, poděkovala a nejstarší z nich jí řekl: „Pamatuj si, že když před námi stál největší náš nepřítel, stali se z nás přátelé.' Přisahal, že si to bude pamatovat, a od toho dne, když nebezpečí nebo zmatek zachvátil mou rodinu, vždycky jsme říkali: Přeji si, aby tu teď byli na skále paviáni."

* * *

Renie nechala !Xabbua na zastávce v Pinetownu a sotva se s ním stačila rozloučit, protože její autobus už byl připravený k odjezdu. Jak autobus zamířil na rušnou ulici a ona se dívala za malým mužem, který zůstal stát na zastávce a díval se na odjezdový řád, pocítila palčivý pocit viny.

On věří, že paviáni přijdou a pomohou nám. Proboha, do čeho jen jsem ho zatáhla?

A do čeho to vlastně zatáhla sama sebe? Zdá se, že kolem sebe soustředila skutečně velmi mocné nepřátele, a kromě toho, že sama málem zemřela, neměla nejmenší tušení, co se to tu vlastně děje, a navíc v ruce neměla sebemenší důkaz. Tedy téměř žádný důkaz. Rozmazaný obrázek nějakého města, jednu kopii v mém vlastním počítači a jednu v Susanině systému. Zkusíme to s UNCommem. "Ano, myslíme si, že ti lidé berou dětem rozum. Naše důkazy? Obrázek velmi vysokých budov."

Kolem jejího sousedství v nížinách Pinetownu bylo poměrně dost lidí. Vzhledem k tomu, že se blížil večer pracovního dne, poněkud ji to překvapilo, ale z lidí na chodnících vyzařovala karnevalová nálada, stáli v hloučcích uprostřed ulice, volali na své známé, rozdávali si mezi sebou plechovky s pivem. Když pod kopcem vystoupila z autobusu, dokonce cítila ve vzduchu kouř, jako kdyby někdo pořádal ohňostroj. Když však došla na roh Ubusika Street a viděla světla ambulance, blikající na straně bloku, a mračna kamerových helikoptér, vznášející se ve vzduchu jako můry kolem lucerny, konečně to pochopila.

Když došla k policejnímu kordonu, cítila, jak se potí a jak se jí špatně dýchá. Ze střechy jednoho domu stoupal hustý kouř, vypadal jako hrozivě vztyčený obří prst, tyčící se k večerní obloze. Několik oken v jejím patře bylo vyražených a ohořelých, jako kdyby uvnitř došlo k mohutnému výbuchu. Renie se stáhl žaludek, když si uvědomila, že jedno z oken bylo její. Znovu okna přepočítala v naději, že se snad spletla, ale sama velice dobře věděla, že se nezmýlila. Když se naklonila přes narychlo postavenou bariéru, aby ji pustili dál, zadržel ji mladý černoch s helmou na hlavě. Řekla mu, že v tom domě bydlí, a on ji poslal do odstaveného vozu na konci parkoviště. Po ulici se hemžilo nejméně sto lidí z tohoto obytného bloku a další dvě až tři stovky přihlížejících zvědavců. Ale Renie mezi nimi nikde neviděla svého otce.

Zoufale se snažila vzpomenout, co vlastně ráno říkal, že bude celý den dělat. Tak jako tak obvykle býval odpoledne už doma.

Kolem odstaveného vozu byl příliš velký nával, aby bylo možné sehnat nějakého úředníka. Nejméně deset hlasů naráz se dožadovalo zvláštní pozornosti, většina z nich se zoufale snažila zjistit něco o svých milovaných příbuzných, jiní chtěli jen vědět, co se stalo, nebo jestli dostanou vyrovnání od pojišťovny. Do Renie neustále někdo strkal, až měla pocit, že se pomine zoufalstvím, beznadějí a strachem a začne hystericky křičet. Snažila se prodrat davem. V očích jí pálilo a po tvářích jí tekly slzy.

"Slečno Sulaweyová?" Pan Prahkesh, malý kulatý Asiat, který žil kousek od ní, ji váhavě poklepal po rameni. Měl na sobě pyžamo a koupací plášť, ale na nohy si stačil navléknout alespoň boty. "Není to strašné?"

"Viděl jste někde mého otce?"

Potřásl hlavou. "Ne, neviděl jsem ho. Všechno je v takovém zmatku. Moje žena a dcera jsou tady také někde, protože vyběhly z domu společně se mnou, ale je jsem také neviděl."

"Co se stalo?"

"Myslím, že to byla exploze. Jedli jsme zrovna večeri, když se ozvala ta strašná rána!" Při té vzpomínce sepnul pevně ruce. "Než jsme stačili zjistit, co se stalo, byla plná chodba lidí a všichni křičeli. Nevím, co ten výbuch způsobilo."

Nervózně pokrčil rameny, jako kdyby za to měl být nějak zodpovědný. "Viděla jste ty helikoptéry? Přiletělo jich plno a začaly na střechu pouštět tu pěnu. Jsem si jistý, že z toho budeme všichni nemocní."

Renie se od něj odpoutala. Nemohla s ním sdílet jeho vyděšenou a přesto jaksi vzrušenou náladu. Jeho rodina byla v pořádku a jistě právě diskutovala s dalšími sousedy. Přežili skutečně všichni? Podle toho, jaké škody jsou vidět všude na ulici, asi těžko. Kde je její otec? Cítila, jak jí po zádech běhá mráz. Tolikrát chtěla, aby byl pryč, přála si, aby jeho

věčně špatná nálada zmizela z jejího života, ale nikdy ji nenapadlo, že by se mohlo stát něco podobného: půl osmé večer, ulice plná zvědavců a šokovaných lidí. Věci se přece nedějí jen tak z ničeho nic, že?

Zastavila se a pohlédla na řadu vyražených černých oken. Mělo to snad něco společného s ní? Udělala snad něco, čím vyděsila lidi z Mistra J?

Renie potřásla hlavou, najednou se kolem ní všechno začalo točit. Jistě byla paranoidní. Starý ohřivač, kabelový zkrat, někdo používal levný vařič - byla celá řada příčin, které to mohly způsobit. A navíc byly všechny mnohem pravděpodobnější než vražedná odplata majitelů virtuálního klubu.

Davem se neslo vyděšené mumlání. Požárníci vynášeli ze dveří raněné. Také Renie byla zděšená, ale nemohla čekat na nové zprávy. Pokusila se prodrat zpátky k hloučku zvědavců, ale nebylo možné mezi nimi projít. Musela si pomáhat lokty, aby se dostala na okraj davu. Měla v úmyslu to celé obejít a dostat se co nejbližší ke dveřím z druhé strany zatarasů.

Seděl vedle prázdné policejní dodávky s hlavou v dlaních.

"Tati? Tati!"

Klesla na kolena a pevně ho obejmula. Pomalu zvedl hlavu, jako kdyby si nebyl jistý, co se kolem něj děje. Byl citlivý, ale Renie na tom v této chvíli ani trochu nezáleželo.

"Renie? Jsi to ty, děvče?" Chvilku na ni zíral, pohled jeho podlitých očí byl tak napjatý, že Renie napadlo, že ji uhodí.

On místo toho ale začal plakat, pevně ji obejmul a přitiskl si její hlavu na prsa. Tiskl ji k sobě tak těsně, až se málem zadusila. "Ach, děvče, cítím se tak hrozně. Neměl jsem to udělat. Myslel jsem si, že jsi uvnitř. Ach bože, Renie! Cítím se tak hrozně, tolik se stydím."

"Tati, o čem to mluvíš? Co jsi udělal?"

"Šla jsi na celý den pryč. Byla ses podívat za svou učitelkou." Potřásl hlavou, ale nezvedl ji, aby se na ni podíval.

"Přišel za mnou Walter. Navrhl mi, abychom si zašli ven na něco k pití. Ale já jsem toho vypil moc. Když jsem se vrátil zpátky, celé tohle místo bylo vzhůru nohama a já si myslel, že ses mezitím vrátila a že jsi tam uhořela." Namáhavě polkl.

"Tolik se za sebe stydím."

"Ale, tati, je mi dobře. Jsem v pořádku. Právě jsem se vrátila. Děkala jsem si starosti o tebe."

Zhluboka se nadechl. Hlas se mu třásl. "Viděl jsem oheň, jak celé tohle místo spálil. Ježíš mě zachránil. Myslel jsem na tvou matku. Myslel jsem, že jsem ztratil i tebe."

Renie se rozplakala. Chvilí trvalo, než se uklidnila a než svého otce pustila. Seděli vedle sebe a dívali se, jak poslední plameny uhasínají, jak požárníci dokončují svou práci.

"Všechno," řekl Dlouhý Joseph. "Všechny Stephenovy hračky, monitor na stěně, všechno. Nevím, co teď budeme dělat, děvče."

"Myslím, že teď bychom si měli dát někde kávu." Vstala a natáhla k němu ruku. Její otec ji uchopil a vstal. Celý se třásl.

"Kávu?" řekl a podíval se na místo, které bývalo jejich domovem. Dům vypadal jako bojiště, na kterém nikdo nevyhrál.

"Myslím, že to není špatný nápad," řekl nakonec. "Proč ne?"

Kapitola 16

Smrtící věž kouzelníka Senbar-Flaye

INTERNET/ZPRÁVY: Smrt dítěte zvaná "Nanotechnická vražda"

(vizuál: školní obrázek Garzaové)

VO: Právníci, zastupující rodinu oběti požáru Desdemonu Garzaovou, nazývají nedostatek vládního dohledu nad chemickými továrnami "Licencí na spáchání nanotechnické vraždy".

(vizuál: děti v obchodním domě s oblečením)

Desdemona Garzaová, sedmiletá dívka, zemřela potom, co její bunda ACTIVEX™ začala hořet. Její rodina trvá na tom, že osudný oheň byl způsobený chybou nanoinženýrů použitého materiálu...

LUCERNY VE ZLODĚJSKÉ ČTVRTI BYLY SLABÉ A DALEKO od sebe, vypadaly jako malé zlaté rybky v obrovském temném bazénu, který zaplavil kriminálnickou oblast ve starém Madrikoru. Městští hlásníci, kteří se nikdy do této čtvrti neodvážili, ohlásili hodinu za bezpečnou zdi. Když Thargor slyšel jejich volání, zadíval se mrzutě do svého džbánu s medovinou.

Ozvaly se tiché kroky, ale on nezvedl ani hlavu, jen jeho svaly se nepatrně napjaly. Jeho meč Rozparovač odpočíval klidně v pouzdře a byl připravený kdykoli vyskočit, aby si poradil s každým, kdo by byl natolik bláhový, aby zkusil nějaký zákeřný útok na jeho pána.

"Thargore? Jsi to ty?" Byl to jeho společník Pithlit, který se krčil v dlouhém šedém plášti před večerním chladem - a také aby ukryl svou pravou identitu; malý bandita se mnohokrát zapletl do komplikovaných pravidel místních zlodějů, takže tu v této době nebyl příliš oblíbený.

"Ano, jsem to já. Ztraceně! Jak to, že ti to tak dlouho trvalo?"

"Měl jsem jiné starosti - nebezpečné poslání." Pithlit nezněl příliš přesvědčivě. "Ale teď jsem tady. Řekni mi náš cíl."

"Ještě deset minut a odešel bych bez tebe," zavrčel Thargor a vstal. "Jdeme. A pro boha živého, přestaň takhle mluvit. Teď už to není žádná hra."

* * *

"A my půjdeme do domu kouzelníka Senbar-Flaye?" Fredericks si dosud nezvykl na normální řeč.

"To máš ztraceně pravdu. Byl to právě on, kdo mě poslal do té hrobky, a já chci vědět proč." Orlando se snažil potlačit svou netrpělivost. Sám by osobně dával přednost tomu, že by skočil rovnou do Flayovy pevnosti, ale simový

svět Middle Country byl velmi úzkostlivý na vzdálenost a čas; ledaže byste měli kouzlo, které by vám umožnilo překonávat vzdálenosti, nebo magického oře, který by se s vámi pohyboval stejně rychle jako v RL. Jen proto, že už se nechtěl mořit dalšími herními komplikacemi, neznamenalo to, že mohl měnit pravidla. Ještě že měl koně, který byl v Middle Country to nejlepší, co bylo k maní.

"Ale jak tu vůbec můžeš být?" zeptal se zmateně Fredericks. "Byl jsi přece zabit. Tedy Thargor byl zabit."

"Jo, ale já jsem se rozhodl požádat o návrat ke zpětným souborům. Soudní stolice sice nebude schopná najít to, co jsem viděl - celá sekce herního záznamu byla vymazána - takže to město zůstane tajemstvím."

"Ale když to nenajdou, tak jen potvrdí Thagorovu smrt." Fredericks pobídl svého koně kupředu, protože se ploužil příliš pomalu za Thagorovým Černým Větre. "Stolice se nikdy nebude opírat pouze o tvé čestné slovo."

"To vím taky, chytráku. Ale pokud budou ověřovat průběh hry, Thargor je živý, pakliže se neprokáže opak. A já se tak mohu potulovat po Middle Country mnohem rychleji a zjistím o něm víc, než bych dokázal zjistit, kdybys se musel ve hře vrátit zpátky až na samý začátek jako trpasličí žoldák Wee Willie Winkle nebo něco podobného."

"Aha." Fredericks o tom chvíli uvažoval. "Hej, to je tedy velice chytré, Gardino. Je to jako bys pověsil návnadu na udičku, abys mohl dokázat, že jsi nevinný, jako to udělal Johnny Ledovec."

"Tak nějak."

Město bylo tu noc klidné. Tedy alespoň ulice byly klidné, což nebylo nic překvapivého, když se vezme v úvahu, že byl na většině škol právě čas na závěrečné semestrální zkoušky. Někáký novinář kdysi prohlásil, že Madrikhor je něco jako Florida: populace se zvyšovala a klesala podle dovolených a prázdnin. Nejvíce jí bylo v létě, při jarních a podzimních prázdninách a o Vánocích. Silvestrovský večírek u madrikhorského krále nebyl o mnoho rozdílnější než orgie v Lauderdale, napsal tenkrát autor toho článku. Rozdíl byl snad jen v tom, že ne každý na Floridě si může opatřit netopýří křídla nebo těžké válečné sekury.

Ze Zlodějské čtvrti zamířili po dlážděné cestě na silnici Malých bohů. Orlando si záměrně vybral tu nejdelší cestu, aby se vyhnul Paláci Stínů. Podle toho, co věděl, nebyli lidé, kteří tam žili, skutečnými hráči. Nikdy je neviděl dělat nic konkrétního. Jen se tam potulovali, pořádali večírky a předstírali, že jsou démoni nebo upíři. Zabývali se mírným sexem a vším, co považovali za trochu dekadentní. Orlando si však myslel, že jsou trapní. Jenže když člověk přišel na jejich území, čekala ho celá hromada nejrůznějších nesmyslů, než se mu podařilo odtamtud opět dostat. Vlastnická práva byla rozdělena už při založení Middle Country, takže lidé v Paláci Stínů i v jiných místech si za tu dobu vytvořili svá pravidla, která museli ostatní dodržovat.

Fredericks ho na jeden večírek v Paláci Stínů vzal. Orlando strávil většinu času tím, že se snažil nedívat na to, co ti lidé dělali. Dělali to hlavně proto, že věděl, že ti lidé chtějí, aby se na ně díval, a on jim nechtěl tu radost udělat. Seznámil se tam tenkrát s jednou celkem milou dívkou. Měla na sobě šaty Živé Mrtvoly - namodralou kůži, odpadávající kusy masa, krvelačné oči - ale oba si spolu hezky popovídali. Měla sice anglický akcent, ale pocházela ze Španělska, kde žila na pobřeží Gibraltar. Hrozně toužila navštívit Ameriku. Říkala, že si myslí, že sebevražda by mohla být uměním, což byla podle něj pěkná hloupost, ale jinak se mu s ní povídalo docela hezky, přestože ta dívka nikdy neslyšela o Thagorovi a vlastně vůbec nikdy nebyla nikde jinde v Middle Country kromě Paláce Stínů. Ale nic z toho nakonec nebylo, i když se chovala, jako že se s ním chce ještě někdy znovu setkat. Po několika hodinách se tedy sebral a vyrazil za Škrtičem a Dýkou, aby si popovídal s dalšími dobrodruhy.

Na nejvyšší věži Paláce Stínů svítla světla, když Orlando a Fredericks zatočili dolů k cestě Slepého žebráka a odtamtud zamířili k řece. Pravděpodobně opět pořádali jednu z těch svých hloupých slavností, pomyslel si a pokusil se vzpomenout na jméno té dívky v šatech Živé Mrtvoly - Maira? Martina? - ne, nevěděl. Uvažoval, jestli ji ještě někdy vůbec potká. To by ale musel zajít znovu do Paláce Stínů, kam si slíbil, že už nikdy nepůjde.

Senbar-Flayův dům byl postavený na konci cesty k Stříbročerné řece. Tyčil se nad temnou vodou jako tichý, ale pozorný, skřítek. Fredericks se zastavil a zíral před sebe. Pithlitova tvář byla v temnotě sotva vidět, ale bylo zřejmé, že se necítí ve své kůži. "Ty jsi tu ještě nikdy nebyl, že ne?"

"Jednou. Nebo tak nějak."

"Co tím myslíš?"

"Byl jsem přímo uvnitř. Kouzelník si mě najal na práci, vzpomínáš?"

"Takže ty nevíš nic o jeho obranném systému? Hej, Gardinere, ty jsi možná mrtvý, ale já ne, pamatuješ? Nechci, aby mi někdo Pithlita zabil pro nic za nic."

Orlando se zamračil. Bylo těžké odolat a nesáhnout po Rozparovači, který používal, kdykoli někdo vedl hloupé řeči uprostřed nebezpečné situace, ale Fredericks se rozhodl, že s ním půjde, protože je kamarád. "Podívej," řekl tak klidně, jak jenom dovedl. "Byl jsem na místech, která vypadala mnohem děsivěji. Tak se zklidni."

Také Fredericks se zamračil. "Máš vůbec nějaký plán, nebo tam chceš rovnou po hlavě skočit? Ve čtvrti se vedou řeči o tom, že mu to tady hlídá okřídlený grifin. Takového tvora ale můžeš zabít jen s nukleární puškou, pane Chytrý."

Orlando se ušklíbl, jeho špatná nálada ustoupila před vyhlídkou, že bude moci dělat to, v čem je nejlepší. "Jo, jsou sice silní, ale pěkně hloupí. Tak pojď, Fredericksi, co jsi to za zloděje, když se bojíš?"

* * *

Zpočátku šly věci hladce. Na Orlandoovu žádost s sebou Fredericks vzal protijed na otrávené květiny v kouzelníkově zahradě. Ani čtyři urostlí muži, kteří se ukrývali v zahradním altánu, nebyli pro Thagorův meč žádnou překážkou.

Kamenné stěny kolem kouzelníkovy domu byly hladké jako sklo, ale Orlando, který prošel už celou řadou školicích dobrodružství, co Middle Country nabízela, s sebou měl vždycky dostatečně dlouhý pevný provaz. Zachytil háček za zábradlí ve čtvrtém patře a brzy stál na mozaikovitě podlaze kamenného balkonu a pomáhal Fredericksovi přelézt přes okraj.

"Nemohl ses ho jednoduše zeptat, proč tě posílá do té hrobky?" sípal velmi přesvědčivě Fredericks. Orlando tušil, že

mu jeho rodiče koupili k narozeninám implantát vysoké kvality.

"Ale no tak, Fredericksi, vzpamatuj se a používej trochu mozek. Jestliže to byla nějaká past, aby Thargor zemřel, jsem si jistý, že by mi o tom nic neřekl."

"Proč by to měl být ale on, kdo tě do té pasti vlákal? Vždyť ani nevíš, kdo Senbar-Flay ve skutečnosti je?"

"Nemyslím si, že bych to věděl. Ale i když ho neznám, stále to nic neznamená. Thargor ležel v žaludku hodně lidem."

Fredericks, nebo přesněji Pithlit, se narovnal. "Thargor leží v žaludku i mně..." začal, ale pak se zarazil, když se nedaleko od nich objevil obrovský hlídací grifin.

Obrovský zobák se mu ve světle měsíce jasně leskl. Mohutným ocasem mával ze strany na stranu a blížil se k nim s klidem a beze spěchu jako kočka k misce plné jídla. "Thargore, pozor, netvor!" vykřikl Fredericks, a pak si ještě na něco vzpomněl, a tak rychle dodal: "Je to ten červený, co na něho neplatí magická kouzla."

"Musel to být červený," řekl otráveně Orlando, vytáhl Rozparovač a připravil se k boji.

Grifin se zastavil, jeho postoj byl stále velmi klidný - pokud se něco ve výrazu té osm stop vysoké směsice lva a orla dalo nazvat obvyklým postojem - a změřil si je oba skelným a bezvýrazným pohledem, než usoudil, že vysoký Thargor je ten, se kterým by se měl vypořádat jako s prvním. Orlando byl znechucený, doufal, že udělá alespoň nepatrný pohyb směrem k Fredericksovi, což by mu umožnilo jeden prudký zásah do netvorových žeber. Zvíře otočilo hlavu stranou, aby se na něj mohlo podívat, jelikož mu jeho orlí hlava umožňovala jen velmi omezené binokulární vidění. Orlando této příležitosti využil a posunul se tak, aby stál přímo před netvorovým mohutným zobákem, pak vyskočil a vrhl se mu přímo na hrdlo.

Grifin však viděl lépe, než by si Orlando býval přál. Nebo měl rozhodně lepší reflexy. V okamžiku, kdy na něj zaútočil, netvor ustoupil dozadu a ohnal se obrovskou tlapou s ostrými drápy. Orlando skočil na zem a jen v poslední chvíli se stačil vyhnout smrtelnému zásahu. Oběma rukama uchopil Rozparovač a zabodl ho do netvorova těla tak hluboko, jak jen dokázal. Meč se však odrazil o šupiny a uhnul stranou.

"Zatraceně!" Rychle vyskočil na nohy, než na něj dopadlo obrovské tělo. "Ta hnusná potvora snad na sobě má brnění!"

"Provaz!" vykřikl Fredericks. "Hod' mi provaz!"

Orlando znovu zvedl svůj meč a začal kroužit kolem grifina. Netvorovo hluboké vrčení znělo téměř zábavně, když se otáčel na zadních nohách a pozorně ho sledoval. "Dostaneme se dovnitř za každou cenu."

Fredericks skákal za zábradlím nahoru a dolů. "Zatraceně, Orlando, jestli budeš zabit ještě jednou a ještě k tomu všemu, když jsi v podmínce, nebudeš už nikdy vpuštěn znovu do hry!"

"Pak bych se tedy neměl nechat zabít. A teď' bud zticha a dělej raději něco užitečného."

Když se po něm netvor znovu ohnal, uskočil na stranu. Mocné drápy se mu zasekly do pláště. Orlando byl v simovém světě nejlepší na vedení konverzace v době, kdy bojoval o holý život, ale tentokrát raději přijal Thargorův lakonický barbarský styl. Vtipné poznámky byly dobré tak na duely s rovným protivníkem, nikoli na boj s monstrem. Netvoři se jen tak nenechali vyvést z míry urážkami.

Rudý grifin ho pomalu zatlačoval k zábradlí balkonu a oháněl se po něm ostrým zobákem a dlouhými drápy. Ještě několik kroků a už nebude mít kam ustupovat.

"Orlando, provaz!"

Ohlédl se přes rameno. Záchrana byla na dosah ruky. Ale kdyby se vzdal, co bude potom? Mohl by žít bez Thargora, mohl by se propracovat hrou s pomocí jiné postavy, ale co ten čas, který do toho už investoval? Kdyby však přijal porážku, nikdy by se už asi nedozvěděl víc o zlatém městě. Žádné herní ego, ani kdyby bylo součástí jeho samého tak, jako byl Thargor, by ho už nepronásledovalo ve snech jako právě tato vidina.

"Fredericksi," vykřikl. "Popadni provaz a omotej ho pevně kolem zábradlí. Dělej!"

"Bude to držet tak, jak to je!"

Orlando nadával a ustupoval stále dozadu. Velký rudý netvor udělal další krok dopředu, ale byl stále mimo dosah Rozparovače. "Prostě to udělej!"

Fredericks bleskově přivázal provaz k zábradlí. Orlando se ohnal po netvorovi mečem, aby upoutal jeho pozornost, a udeřil ho vši silou do zobáku. Netvor trhl prudce hlavou, až Orlandovi málem urazil ruku.

"Dokázal jsem to!"

"Teď' chyt' zbytek provazu a přehoď ho té potvoře kolem krku. Přesně tak, jako kdybych já stál na druhé straně a čekal na něj - i když místo toho stojím přímo před jeho nosem." Opět uskočil před obrovskou rudou tlapou.

Fredericks se chystal protestovat, ale pak přece jen shodil volný konec provazu dolů kolem netvorových ramen.

Překvapený grifin zvedl hlavu, ale provaz právě sklouzl po jeho hřívě a dopadl na podlahu několik yardů od Thargorovy levé ruky.

"A teď' udělej něco, abys odvedl jeho pozornost!"

"Co třeba?"

"Zatraceně, Fredericksi, řekni mu nějaký vtip! Cokoli!"

Zloděj se sklonil, zvedl ze země hliněný džbán, co stál kousek od zábradlí, a hodil ho pro grifinovi. Nádoba se rozbila o netvorovo úctyhodné tělo. Grifin zasyčel a ohnal se kolem sebe, jako kdyby odháněl nepříjemnou mouchu. V tom okamžiku Orlando skočil na stranu a popadl konec provazu, pak ho rychle omotal kolem netvorova krku právě ve chvíli, kdy se po něm zvíře začalo otáčet. Grifin se po něm ohnal zobákem. Orlando se mu vrhl na krk. Jak se objevil na druhé straně netvorovy hlavy, zvíře rozzuřeně zavrčelo. Nelíbil se mu rychlý pohyb jeho nepřítele.

Než se ale stačil otočit tak daleko, aby na něj dosáhl, Orlando odhodil svůj meč na zem, přiskočil grifinovi na rameno, pevně ho uchopil za hřívu a zaujmul jezdeckou pozici. Pevně se nohama zapřel o grifinův silný krk a trhl s provazem tak mocně, jak jen dokázal. Provaz se pevně zařízl do netvorova krku.

Doufám, že ho nenapadne převrátit se na záda... napadlo ho na okamžik.

Obrovský netvor Morsinské pevnosti byl dlouhý a silný a kluzký. Lítý boj s Thargorem mu vnukl myšlenku, že by ho mohl stáhnout tři sáhy pod hladinu špinavé vody. To na Orlanda, znalého světa her, udělalo velký dojem. Měl pocit, jako kdyby bojoval s netvorem ve skutečnosti. Kdyby měl dost času na přemýšlení, vychutnal by si dokonalost práce grifinových návrhářů, kteří předvíдали jeho vlastní pochybnou strategii a podařilo se jim naprogramovat docela vydařenou simulaci něčeho, co vyvolávalo dojem jízdy na divokém dvoutunovém monstře.

Fredericks se mu rozpíjel před očima. Celý balkon se proměnil v jedinou rozmazanou skvrnu. Netvor se pod ním zuřivě zmítal a byl stále tvrdý jako skála. Orlando si připadal, jako kdyby seděl na cementové míchačce.

Naklonil se k netvorovi tak blízko, jak jen mohl, držel se grifinova krku a stále pevněji utahoval provaz. Byl na místě, kde na něj netvor svými drápy nedosáhl, ale zvíře dělalo, co mohlo, aby v té pozici nezůstal příliš dlouho. Každé další trhnutí, další prudký otřes ho srážely z jeho místa. Grifinovo řvání už neznělo ani trochu pobaveně, ale také to neznělo, že by se zvíře škrtilo. Orlanda na krátký okamžik napadlo, že nejenže jsou rudí grifini odolní vůči všem druhům klasických zbraní, ale že mají také dýchací ústrojí zařízené úplně jiným způsobem, než si myslel.

Ať mám štěstí...

Zvíte, se znovu otřásl. Orlando si uvědomil, že je jen otázkou času, než se mu ho podaří setřást. Rychle se pomodlil, jak by to udělal Thargor. Pak jednou rukou pustil provaz a sehnul se ke své botě, aby nahmatal dýku. Pevněji sevřel nohy kolem netvorova krku, uchopil provaz, posbíral všechnu sílu, co mu ještě zbývala, a zabodl grifinovi nůž do oka. Hlasité vrčení přešlo téměř okamžitě v ohlušující řev. Orlando se najednou ocitl ve vzduchu. Jakmile dopadl na zem, obrovský rudý kolos se také svalil a kolem něj se vytvořila obrovská kaluž černé krve.

* * *

"Fí ha, chlape. To teda bylo něco. To byl nejlepší boj, jaký jsem kdy viděl."

Orlando se posadil. Fredericks stál vedle něj, jeho pithlitova tvář zářila vzrušením. "Díky bohu, že nepoužívám obvyklé senzory," řekl a zasténal, když mu Fredericks pomáhal vstát. "Přesto jsem měl vypnout citlivost. Bolelo to."

"Ale to bys neměl žádné body za vítězství."

Orlando si povzdychl a podíval se na grifina. Když byl mrtvý, vypadalo to, že zabírá ještě víc místa, než když byl živý. Ležel na podlaze jako porouchaný autobus. "Jdi k čertu, Fredericksi, já mám teď v hlavě jiné starosti. Prostě se musíme dostat do té věže. Jestli bude Thargor prohlášen za mrtvého, co by pár bodů navíc znamenalo?"

"Kariérová statistika. Víš, jako mají atleti nebo taková."

"Bože, ty jsi opravdu cvok. Tak pojď."

Orlando vzal z kaluže tmavé krve Rozparovač, otřel ho o mrtvé netvorovo tělo a pak jej zasunul zpátky do pochvy, než zamířil sebevědomě ke dveřím v zadní části balkonu. Jestli tam na něj předtím čekali nějakí další strážci, byli už bezpochyby pryč. Jistě je odradil pohled na předcházející boj.

Z balkonu vedlo široké schodiště, obklopené svíjejícími se lidskými postavami. Jak procházel, otvíraly a zavíraly ústa a jejich mumlání se rozléhalo celým prostorem. Bylo by to bývalo na něj udělalo dojem, kdyby před několika týdny neviděl v časopise reklamu na Mučené duše. Místo toho tedy jen pronesl: "Typický kouzelník."

Fredericks přikývl.

Schody vedly o několik pater výš. Všude se to hemžilo nejrůznějšími kouzelnickými rekvizitami. Některé mu byly známé více, jiné méně. Orlando došel k závěru, že Senbar-Flay, ať už to byl kdokoli, vystřílel většinu svých střel na grifinovi.

Ať se stydí, pomyslel si. Možná ho měl dokonce pojištěného.

Neobtěžoval se prohledávat některé z místností ve spodních patrech. Všichni kouzelníci byli jako kočky. Rádi na ostatní pohlíželi spatra, proto si vybírali ta nejvyšší místa. Kromě několika odporně vyhlížejících pavouků, se kterými si Orlando hravě poradil jediným zásahem Rozparovače, už je cestou nic horšího neobtěžovalo.

Na samém vrcholu věže objevili velký kulatý pokoj s okny, odkud bylo vidět do všech směrů Madrikhoru. Tam našli Senbar-Flaye. Spal.

"Není doma," řekl napůl s úlevou Fredericks. Tělo bylo natažené na černých mářách a obklopené něčím, co mohlo vypadat jako skleněná krabice, kdyby to bylo o něco víc hmotné. "Má kolem těla ochranu."

Orlando si prohlížel kouzelníkův sim. Senbar-Flay na sobě měl stejné těžké roucho, jako když se s ním setkal poprvé. Všechno kromě očí bylo zahalené v metalickém černém plátně. Na hlavě měl helmu z gobliní lebky, ačkoli Orlando měl vážné pochybnosti, že by kouzelník toho goblina zabil sám osobně: obchody na madrikhorské obchodní cestě byly plné takových věcí. Obvykle je tam prodávali jiní dobrodruzi, aby si za utržené peníze pořídili nějaké nové zbraně nebo nějaký herní čas navíc. Aby byl celý dojem ještě exotičtější, měl kouzelník na rukou rukavice z lidské kůže - ale podle nedokonalých stehů Orlando zjistil, že ta kůže rozhodně není Senbarova.

"Svaté ruce," prohlásil Fredericks. "Viděl jsem je v jednom obchodě v Lambda. Dává ti to sílu nad mrtvými, myslím. Co budeš teď dělat, Orlando, když tady není?"

"Věděl jsem, že tu není, protože jinak by ho grifin přivedl určitě s sebou. Ten chlap mě poslal do té díry, kde se mi stalo něco velmi podivného. Chci odpovědi." Sáhl do kapsy a vytáhl malý černý kroužek velikosti mince. "A já ty odpovědi dostanu."

"Co je to?"

"Kouzelníci nejsou jedini lidé, co jsou schopni ovládat magii." Orlando hodil kroužek na zem, pak začal tahat za jeho okraje, až se kroužek změnil v malý černý otvor velikosti talíře. "Beezle! Pojď sem!"

Z černého otvoru se vynořilo něco s příliš mnoha nohama. "Šetři si dech, šéfe," ozvalo se. "Už jsem tady."

"Co to děláš?" zeptal se Fredericks tak vyděšeně, až se Orlando neudržel a začal se smát - jeho přítel se choval jako vystrašená ovce. "Nemůžeš tuhle věc přivolat do systému! Žádní neregistrovaní agenti nejsou v Middle Country povolení!"

"Můžu dělat, co chci, pokud se mi podaří uvést zařízení do provozu."

"Ale takhle ti zakážou přístup navždycky! Nejen Thargorovi - i tobě!"

"Pokud to na mě někdo řekne. A kdo by to tak asi udělal?" Podíval se upřeně na Frederickse. "Teď už chápeš, proč to zabítí nehodlám registrovat?"

"Ale co když bude někdo kontrolovat záznamy?"

Orlando si podruhé během patnácti minut povzdychl. Tyhle hádky s Fredericksem snad budou trvat celý den. "Beezle, prohledej tenhle uzel. Dej mně každou informaci, kterou najdeš. Hlavně se soustřed' na vstupní a výstupní komunikaci."

"Jasně." Kartounový brouk opět zmizel v otvoru a vzápětí se ozvalo rámusení, cvakání a chřastění.

Orlando se obrátil na svého přítele. "Nikdo nebude kontrolovat záznamy, pokud by o to Senbar-Flay sám nepožádal. A jestliže něco skrývá, pak to nikdy neudělá."

"A co když nic neskrývá?"

"Pak se budu muset omluvit, že ano? Nebo mu koupit nového grifina."

* * *

Orlando otevřel datové okno, ale když uviděl Fredericksovův zamračený pohled, zarazil se. Znepřehlednil pozadí, aby se ujistil, že žádný nesouhlasný pohled neprojde skrz, a pak se obrátil na zářivé symboly, které mu zatím Beezle předložil.

"Jmenuje se Sasha Diller. Nikdy jsem o něm neslyšel. Ty snad ano?"

"Ne." Frederickse zněl poněkud podrážděně, nejspíš právě přemýšlel o potenciálních škodách, které si v Middle Country sám způsobí v případě, že se celou záležitostí začne zabývat Soudní stolice.

"Registrace v oblasti Palm Beach. Myslel jsem si, že bohatej kluk, jako je on, na tom bude o něco líp - všechno kromě toho grifina je obyčejný domácí zařízení." Očima přejížděl po řádcích v datovém okně. "Dvanáctý stupeň - jako kdybych to nevěděl. Hovory dovnitř a ven? Skoro žádné. Je tady pár kódů, které neznám. Hmmm. V poslední době tu moc nepobyl." Orlando ukázal na jednu sekci v okně, která se právě překonfigurovala. Překvapeně hvízdal.

"Cože?"

"Za posledních šest měsíců tu byl jen dvakrát. Dva dny. Podruhé tu byl ten den, co mi uložil úkol."

"To je divné." Frederickse se podíval na Senbarovo neobydlené tělo. "Proč si jednoduše nevytáhneš data, která chceš? Měli bychom odtud co nevidět vypadnout."

Orlando se usmál. Věděl, že jeho sim příliš mnoho neodhalí, Thargor se totiž téměř nikdy neusmíval. "Co jsi to za zloděje? Takhle se tedy chováš, když děláš některé z těch svých drobných úkolů? Jak malé děcko, co se přehrabuje ve skříních, aby našlo vánoční dárky?"

"Pithlit dodržuje pravidla Middle Country," prohlásil Frederickse, jehož hrdost právě utrpěla vážné rány. "Nebojí se vůbec ničeho, ale já mám strach, že nás vyškrtnou z her jednou provždy."

"O. K. Podle toho, jak to tu vypadá, bude trvat pěkně dlouho, než se ten kluk zase vrátí." Orlando začal zavírat okno, pak se zarazil, když zahlédl něco neobvyklého. Soustředil se na to a zvětšil to. Dlouho mlčky zíral před sebe. Trvalo to tak dlouho, že se jeho přítel nervózně zavrtěl. Nakonec Orlando informaci zavřel a poslal ji zpátky do svého domovského systému.

"Co? Co to bylo?"

"Nic." Orlando se podíval do otvoru. "Beezle? Hotovo?"

Jeho agent se objevil z generální oblasti ve stropě, visel na kartounovsky vyhlížejícím provazu, o kterém Orlando věděl, že to rozhodně není součást kouzelníkovy dekorace. "Záleží na tom, co myslíš tím hotovo, šéfe. Jak moc mám ty informace prosívat? To největší už máš."

Dlouhé roky už Orlanda naučily, jak překládat onu Beezlovu zdánlivou neformálnost. Teď pravděpodobně pátral po původu každého kousku softwaru tohoto místa.

"Ty velké kusy budou stačit. Ale udělej ještě průzkum grifinova původu. A hodně podrobný."

Beezle se na okamžik zastavil na konci provazu. "Hotovo."

"A teď odsud zmiz. Chyť ten provaz a lez dolů, Frederiko."

"Dolů? Proč se jednoduše nesebereme a nevypadneme odsud?"

"Protože já neodcházím způsobem, na jaký jsi zvyklý ty. Půjdeme tou delší cestou. Dávej dobrý pozor, abychom po sobě nezanechali žádné stopy - však víš, klubové klíče hostince ve Zlodějské čtvrti a takové věci."

"Ohromně vtipné. Co budeš dělat ty?"

"Věř mi - nechtěl bys to vědět."

Orlando dal kývnutím hlavy Fredericksovi pokyn. Pak, když si byl jistý, že jeho přítel šplhá po provaze - Frederickse se na techniku lezení po provaze velmi soustředil a získal tak v minulosti celou řadu velmi cenných bodů, takže Orlando věděl, že na provaze nebude viset zbytečně dlouho - přivolal Beezla zpátky.

"Co je, šéfe. Půjdeme na nějaké zajímavé místo?"

"Jen domů. Ale nejdřív chci, abys pro mě ještě něco udělal. Mohli bychom tady nechat nějakou datovou bombu?"

Uprostřed uzlíku nožek se objevila veselá tlamička. "Dneska je to opravdu zábava. Co přesně by sis tak představoval?"

"Nemůžu udělat nic s centrálním záznamem, a bezpochyby bych nedokázal bezchybně vymazat data tak, jako to někdo udělal mně. I když je to jen v domě tohoto hlupáka - ale chtěl bych, aby ten, kdo sem přijde po mně, nevěděl, kdo tu byl, nebo co se tu stalo, pakliže nemá pověření Soudní stolice."

"Jak chceš, šéfe. Můžu to udělat moc hezky. Dokonalá práce, kompletní vymazání."

Orlando zaváhal. Bylo to velké riziko - větší než si Frederickse dokázal představit. Bylo to pro něj však velmi důležité, a tak dal Beezlovi příslušné pokyny. Nestal by se mocným Thargorem, pohromou Middle Country, kdyby se bál riskovat.

"Znič to."

* * *

"Cože jsi udělal?"

"Vymazal jsem to. Ale neudělal jsem to zvenčí - nikdo to nepozná, pokud nebude přímo uvnitř toho uzlu."

Fredericks, který už byl zase zpátky v jednom z těch svých svalnatých simů, vyskočil ze své židle tak rychle, že se odrazil, proletěl vzduchem a narazil do stěny. Orlando upravitel gravitaci a jeho přítel se opět snesl na zem a posadil se vedle pyramidy z displejových kostiček. "Copak ses dočista zbláznil?" rozkřikl se Fredericks. "Nejen že za to je v Middle Country trest smrti, ale kdyby se ti podařilo vypálit kus sítě, čeká tě také soudní proces! Zničil jsi cizí majetek!"

"Tak se tak nerozčiluj. To je důvod, proč jsem tě nejdřív poslal pryč. Ty jsi z toho venku."

Fredericks zvedl pěsti, jeho simová tvář (poněkud méně realistická než Pithlitova, pravděpodobně indikovala něco významného, ale Orlando přesně nevěděl co) se zkroutila zlostí. "Nejde přece jen o mě! No, to není pravda - ale co se to s tebou děje, Gardinere? Jen proto, že je Thargor mrtvý, se sám necháš vyhodit ze sítě? Kdo si myslíš, že jsi? Nějaký mučedník?"

Orlando se s úsměvem posadil do svého virtuálního křesla. "Chováš se jako moje matka."

Zlost jeho přítele byla podivná a překvapivá. "To neříkej. Neodvažuj se něco takového vůbec vypustit z pusy."

"Omlouvám se. Jen... jen jsem tě šládlil. Podívej, něco ti ukážu. Beezle! Mohl bys mi ukázat ještě jednou tu informaci, kterou jsi mi našel?"

Před ním se jako andělské zjevení objevilo zářivé okno.

"Teď se na něco podívej." Orlando vybral a zvětšil jednu sekci. "Tak se do toho dej, přečti si to."

Fredericks přimhouřil oči. "To je... to je příkaz k uzavření." Narovnal se a v jeho hlase se ozvala nepatrná úleva. "Věž Senbar-Flaye bude zbořená? Pak... ale to stále nedává smysl, Gardinere, proč jsi to tedy udělal, když to stejně co nevidět zbojí..."

"Ještě jsi to nedočetl. Podívej se, kdo dal příkaz předsednictvu hry Middle Country, aby to tam zavřelo?"

"Nějaký soudce v... Palm Beach na Floridě?"

"A datum je... před šesti měsíci. A od té doby to místo ještě dvakrát někdo použil."

Fredericks potřásl hlavou. "To nechápu."

"Ten chlápek, ten Diller je mrtvý! Nebo je ve vězení nebo něco takového. Každopádně to místo přestal před šesti měsíci používat. Ale z nějakého důvodu to místo zůstalo zachováno. A co je ještě důležitější, někdo to místo od té doby používal - dokonce použil i Dillerův sim! Využil ho, aby mě najal!"

"No teda! Nekecáš? Jsi si jistý?"

"Nejsem si jistý vůbec ničím. Ale Beezle to pro mě ověřuje. Už máš něco, Beezle?"

Agent se vynořil z praskliny na zdi těsně vedle okna. "Mám Dillerovy věci. Pořád ještě pracuju na tom grifinovi."

"Dej mi všechno, co jsi zatím našel. Jen mi to řekni."

"Seth Emmanuel Diller - chceš osobní údaje a tak?"

"Jen v kostce. Když budu chtít další data, přeruším tě."

"Je to kómatový případ - datum uzavření souhlasí s datem, kdy na jeho majetek bylo uvaleno poručnictví. Je mu třináct let. Rodiče jsou mrtví, babička požádala o pomoc, aby mohla zahájit soudní proces proti Middle Country a proti výrobcům hardwaru. Konkrétně se jedná o Krittapong Electronic a jeho pobočky."

Orlando uvažoval: "Takže měl nejspíš dost peněz na to, aby měl dobré vybavení, ale babička nemá dost peněz, aby se soudila?"

Beezle zamával nožkami. "Veškerý hardware a vybavení jmenované v soudním spise je nejméně čtyři roky staré, některé části jsou dokonce ještě starší. Chceš, abych se podíval na finanční stav babičky? Judith Ruskin Dillerová."

"Ne." Obrátil se na Frederickse, který vzpřímeně seděl v křesle a začínal tomu všemu věřit. "Ten kluk je v kómatu. To je stejný, jako kdyby byl mrtvý. Jeho majetkoví zástupci chtějí, aby byl jeho síťový prostor uzavřen - pravděpodobně aby ušetřili peníze. A jeho babička se soudí s Middle Country. Ale oni to přitom nezavrou a místo toho se tu objeví někdo, kdo to ještě nejméně dvakrát použije. Jeho zařízení bylo kdysi celkem dobré, ale teď už je zastaralé a jeho babička nemá žádné peníze. A pak je tu ještě ten grifin, aby tam lidé zbytečně nestrkali nos. O kolik se chceš vsadit, že toho grifina někdo prikoupil potom, co ten Diller zkolaboval?"

"Na tom grifinovi pořád dělám, šéfe," ozval se Beezle. "Ale není to jednoduché."

"Tak to zkoušej dál." Pak se obrátil na Frederickse. "Tak co si o tom teď myslíš?"

Jeho přítel, který ještě před několika okamžiky vypadal velmi vzrušený, nyní nehybně seděl, jako kdyby už opustil svůj sim. "Já nevím," řekl po chvíli. "Je to trochu divné, Orlando. Opravdu z toho mám nepříjemný pocit. Jak může někdo udržet v Middle Country otevřený uzel, když lidé, kterým to tu patří, chtějí, aby byl zrušen?"

"Vsadil bych se, že si někdo hrál s centrálním záznamem. My to víme jen díky tomu, že bylo nařízení o uzavření uzlu registrováno v samotném uzlu, když se soudce rozhodl. Ale kdyby přišel někdo a upravil centrální záznamy, nikdy by nedošlo k automatickému zrušení. Sám přece víš, že celý systém je příliš velký, aby si toho někdo všiml. Pokud se ovšem celý případ nedostane k soudu a celá věc se nevytáhne na světlo."

"Ale to je přesně to, co chci říct! Ty tady mluvíš o někom, kdo se vloupá do centrálních záznamů Middle Country!"

Orlando se netrpělivě zavrtěl. "Fredericksi! My přece víme, že něco takového dokážou. Vzpomeň na to, co se mi stalo v hrobce. Jednoduše vymazali celou jednu sekvenci a zase to spojili, že tam není nic vidět. Jako kdyby to byli chirurgové. Čistá práce."

"Ale proč?"

"To nevím." Orlando se otočil, aby si prohlédl MBC okno. Sledovat konstrukční roboty, jak trpělivě pátrají v červené marťanské hlíně. Bylo to uklidňující. Jako když se díváte na vrány na poli. Potřeboval si utřídit své vzrušené myšlenky.

"Já jen prostě vím, že mám pravdu."

Fredericks vstal tentokrát o něco opatrněji a došel doprostřed místnosti. "Ale Orlando, to je... to není ani Morpher, ani Deiter. To není někdo, kdo se nás jednoduše snaží překonat. Tihle lidé jsou... jsou to zločinci. A proč si s takovými věcmi pohrávají, proč se pouštět do tak velkého rizika - jen aby ti ukázali nějaké zlaté město? To přece nedává žádný smysl."

"Moc ne."

Konstrukční roboti dál hrabali, přesívali a pokračovali ve svých úkolech. Vypadali, jako kdyby byli v jednom koutě okna a přitom byli zároveň milion mil daleko. Orlando se marně pokoušel vzpomenout si na časový rozdíl mezi skutečností a videozáznamem. I když ne že by to, co roboti dělali právě v tomto okamžiku na Marsu, bylo o moc rozdílnější než opožděná verze, na kterou se právě díval. Nemyslicí stroje pokračovaly stále dál, pracovaly a pracovaly, umíraly a byly nahrazovány jinými ze sebezásobovací továrny. Celý projekt za několik let skončí. Malé plastické puchýře přilnou k mrtvánskému povrchu, vytvoří místo, kde bude moci několik stovek lidí najít přístřeší před drsným nepřátelským světem.

"Orlando?" Hlas jeho přítele ho vrátil zpět z mimozemského světa do jeho virtuálního domu. Fredericksův sim s urostlými rameny zkřížil paže na prsou, jako kdyby držel něco uvnitř. "Gardino, kamaráde. Mně to nahání strach."

* * *

Orlando se posadil mezi hromadu polštářů. Pokrývku měl omotanou kolem svých tenkých nohou pevně jako plášť starého žebráka. Posadil se a poslouchal Nicotu.

Z knih věděl, že domy se takhle obvykle nechovaly. Měl podezření, že většina domů v jiných částech světa, a dokonce i mnoho domů tady v Americe, se takhle nechovalo. Věděl, že by tu měly vrzat trámy a v horních patrech by měl slyšet dupat sousedy a měl by také slyšet, jak si lidé za některou zdí povídají. Jednou byl na návštěvě u svého přítele z lékařského centra. Ten chlapec se jmenoval Tim a jeho rodiče žili v domě na ulici, kde je od zbytku města nic nedělilo. Dokonce i přes den tu byla slyšet auta, jak troubí na nedaleké dálnici.

Za noci, jako byla tato, když jeho otec přestal na chvíli chrápat, Orlando neslyšel vůbec nic. Jeho matka vždycky spala, jako kdyby byla mrtvá. Gardinerovi neměli žádná domácí zvířata, až na několik rybiček, které příliš mnoho hluku nenadělaly, a navíc okysličovací systém v jejich akváriu fungoval na chemické bázi, což bylo naprosto nehlukné. Lidští obyvatelé domu na tom byli podobně. Přístroje ve stěnách domů se přizpůsobovaly teplotě, monitorovaly kvalitu vzduchu, testovaly obvody elektrických světel a poplašných systémů, ale všechno bylo velmi tiché. Venku za silnými stěnami a izolovanými okny mohla klidně dupat celá armáda, ale pokud nikdo z vojáků nenarušil nějaký senzorický paprsek, Orlando by o tom ani nevěděl.

O bezpečnosti a pohodlí, které se dalo za peníze koupit, by se toho dalo říct velmi mnoho. Orlandovala matka a otec mohli chodit nakupovat, navštěvovat divadla, věnit psa - kdyby nějakého měli - aniž by přitom museli opustit bezpečí pozemku Crown Heights. Jeho matka ale vždycky tvrdila, že to dělají hlavně pro Orlandoovo bezpečí. Rozhodli se, že dítě jako on by nemělo být vystavováno nebezpečím městského života, ale zároveň by bezpochyby nemělo být vychováno na nějakém opuštěném místě daleko od moderní civilizace a jejích výhod. Vzhledem k tomu, že většina rodičů jeho přátel žila buď přímo v Crown Heights, nebo v jiných bezpečnostními pojistkami opevněných městských částech (v reklamních časopisech se tomu říkalo Exkluzivní komunity) a jejich rodiče pro to také neměli vůbec žádnou omluvu. Orlando občas uvažoval, zda matka vůbec říkala pravdu. Někdy ho dokonce napadlo, že ani ona sama tu pravdu možná nezná.

Dům byl tichý. Orlando se cítil osamělý a trochu nejistý.

Prsty nahmatal kabel vedle postele. Na chvíli se zamyslel, že by se vypravil do sítě, ale věděl, co by se stalo, kdyby jeho matka vstala, aby si došla na záchod nebo se napít a viděla ho napojeného. Ona sama vystupovala velice ostře v kampani proti přílišnému používání sítě, ačkoli se sama nikdy nevyjádřila, co by měl dělat místo toho. Kdyby ho přistihla, ztratil by svá "privilegia", jak tomu říkala, na několik týdnů. Něco takového si nyní nemohl dovolit riskovat. Ne teď, když se děly tak divné věci.

"Beezle?" neozvala se žádná odpověď. Nejspíš promluvil příliš tiše. Natáhl se k okraji postele a podíval se dolů.

"Beezle?" Hlasová aktivita byla nebezpečná, když se jeden bál, aby nevzbudil rodiče.

Uprostřed tmy se ozvalo tiché hučení a pak se rozsvítilo malé světlo. Po několika okamžicích spatřil dalších několik červených světel, blikajících v kruhové sekvenci. Nakonec uviděl malý červený kroužek, zářící ve stínu blízko dveří od skříně.

"Ano, šéfe?"

"Tiše. Jako já."

Beezle upravil hlasovou hladinu. "Ano, šéfe?"

"Máš něco nového?"

"Pár věcí. Některé z nich jsou pěkně divné, ale chtěl jsem počkat do rána."

Hlasitý hovor Orlandovala znervózňoval. Jeho matka si v poslední době stěžovala na špatné spaní a navíc měla uši jako netopýr, i když spala. Orlando si byl jistý, že to byla jedna z těch mateřských věcí, latentní genetická abnormalita, která se objeví po porodu a trvá tak dlouho, dokud nevyrostete a neodejdete z domu.

Na chvíli uvažoval o tom, že by si to celé přehrál bez zvuku na obrazovce, ale pak to zavrhl, protože kdyby se jeho matka vzbudila a slyšela ho mluvit, mohl by předstírat, že mluvil ze spaní. Kdyby ho ale přistihla u svítící obrazovky, dalo by se jí to vysvětlit velmi těžko. Kromě toho se cítil osamělý, a tak si rád s někým promluvil. "Brouku. Pojd' sem, abychom nemuseli mluvit tak nahlas."

Ozvalo se dvojité cvaknutí, které bylo nepochybným důkazem toho, že Beezle právě odpojil své robotické tělo ze zásuvky, kde dosud tiše nabíral potravu jako blecha na psím hřbetě. Kroužek červených světel sklouzl ze zdi a začal se

pohybovat po koberci asi tak ve výšce kotníků. Orlando si za zády narovnal polštáře a přikryl se pokrývkou, aby si mohl vychutnat lechtavý pocit, až bude Beezle přelézat po povlečení. Líbilo se mu to hlavně proto, že ještě nebyl dospělý a nezapomněl ten zvláštní mrazivý pocit, jaký z brouka měl, když byl ještě docela malý.

Beezle dorazil k polštáři a bzučel a cvakal tak tiše jako cvrček, zabalený v několika metrech bavlněné látky. Vylezl Orlandovi na rameno a upravil přidržovací zařízení, aby měl lepší stabilitu. Posunul nožky s gumovými úchytkami tak, aby se bezpečně zachytil. Orlando přemýšlel, zda se jednoho dne Beezle nebo takové věci, jako je Beezle, budou moct pohybovat ve skutečném světě stejně volně, jako se on může pohybovat ve virtuální realitě. Ve zprávách už několikrát viděl agenty s robotickými těly, kteří se zbláznili kvůli špatnému programu nebo zastaralému softwaru a utekli svým majitelům, aby žili jako plošnice v infrastruktuře budov. Co by taková věc mohla chtít v našem životě? Utíkali záměrně, nebo jen ztratili svou schopnost pracovat podle svých původních programů a vydali se místo toho za svobodu? Zlikvidovali snad pozůstatky své původní umělé osobnosti?

Beezle se usadil s mikrofonem vedle Orlando ucha a mluvil teď tak tiše, že byl sotva slyšet. "Je to lepší?"

"Tak je to fajn. Teď mi řekni, co máš."

"Čím mám začít?"

"Grifinem."

"No, nedalo se poznat, kdy byla ta věc zakoupena, ale ostatní údaje souhlasí s tvými dohady. Griffin se objevil v uzlu potom, co vyšlo nařízení o jeho uzavření."

"Takže Diller ho nekoupil."

"No, z nemocniční databáze jsem zjistil, že je stále v kómatu, takže i kdyby si ho koupil, rozhodně ho tam nemohl nainstalovat."

"Odkud to je?"

Beezle upravil svou pozici, když se Orlando zavrtěl. Pak dál vrněl tím svým akcentem brooklynského taxikáře do ucha svého pána. "To je na tom právě to podivné. Vlastně to vůbec s ničím nesedí. Je to poskládané z několika různých kódů - myslím, že to dělalo mnohem víc než jen své úkoly v Middle Country, ale je příliš pozdě na to, abych se tam teď vrátil a všechny možnosti prověřil. Možná jedině tehdy, kdybys tam šel ty, šéfe."

"Pochybuju. Takže ty nemůžeš zjistit, kdo to koupil, nebo kdo to vytvořil?"

"Řetěz výrobců je pořádně pomotaný. Nemůžu vypátrat nepřerušovanou linku - společnosti odešly z trhu, obchodní značky na některé součástky jsou registrované pod něčím, co vypadá jako vymyšlená jména - nenašel jsem nic ani v indexech, prostě nic." Kdyby si agent v robotickém těle mohl povzdechnout, Beezle by to určitě udělal. "Bylo to teda pěkně zamotaný, to ti řeknu. Ale přece jen něco vyplávalo na povrch."

"A to?"

"TreeHouse."

Orlando si nejprve myslel, že Beezla špatně slyšel. "Ty myslíš... to místo?"

"Většina vymyšlených jmen má visáčku hackerů a celá řada jich má nitky až do materiálů TreeHousu."

"No tedy. Nech mě přemýšlet."

Beezle trpělivě seděl. Na rozdíl od jeho rodičů nebo od Frederickse Beezlovi stačilo říct, aby něco udělal, a on poslechl. Věděl, že "nech mě přemýšlet" znamená, aby mlčel, a pokud ho Orlando nepobídl, aby začal mluvit, robot by tiše seděl na svém místě až do chvíle, kdy by se musel vrátit zpátky do zásuvky, aby nabral další šňávu.

Orlando potřeboval několik okamžiků ticha. Nevěděl, co by měl říct. Jestliže stopa, kterou objevili, vedla do TreeHousu, pak to bylo jak vzrušující, tak mimořádně děsivé. Vzrušující proto, že TreeHousu se často říkalo "poslední volné místo v síti" a měl to být ráj všech anarchistických hackerů. Byl to uzel, stojící mimo zákon, který se vznášel v systému jako ilegální hra. Soudě podle zvěstí, které se nesly síti, bylo celé místo masivně podporováno korporáčními strukturami stejně jako jiné velké uzly, ale s pomocí neustále se měnící sítě malých systémů jeho vlastních uživatelů. Mělo to být něco jako cikánský tábor - celá věc se dala zbourat během několika minut, uložit jako malé a dokonale distributovatelné individuální těleso. A poskládat se dala stejně rychle.

Nejhorší však na tom bylo to, že se do TreeHousu jen tak někdo nedostal. Bylo možné tam vniknout jen na základě pozvání, a jelikož to nemělo žádný obchodní účel - a ve skutečnosti vedoucí představitelé celého toho místa vzdorovali tomu, aby bylo jakýmkoli významným způsobem užitečné - ti, kdo to místo našli, si obvykle chtěli jen užít a pomoci ochránit jeho exkluzivitu.

Takže jste do TreeHousu nemohli jen tak jít, jako byste mohli jít do kteréhokoli jiného uzlu. Kdyby mu tedy někdo řekl, že by mohl odpovědi na své otázky najít právě v TreeHousu, bylo to úplně stejné jako poradit středověkému farmáři, aby si pořídil traktor. Pro teenagera s nulovými konexemi to bylo naprosto nedosažitelné. Orlando cítil, jak mu tělem proudí vzrušení, ale zároveň se tam domáhal svého místa ještě jeden pocit, který velmi dobře znal, přestože ho v souvislosti se sítí dosud nikdy nezažil. Byl vystrašený stejně jako Fredericks.

"Beezle," řekl nakonec. "Jsi si tím jistý?"

"Ale jdi, šéfe." Beezle byl sice už poněkud zastaralý, ale přesto to byl mimořádně vydařený kousek. V jeho zamračeném výrazu nebylo vůbec nic umělého.

"Tak mi tedy ukaž všechno, co jsi o TreeHousu zjistil. Ne, nechci vidět úplně všechno. Nejdřív mi ukaž to, čemu se dá s vysokou pravděpodobností věřit - informace se znásobeným zdrojem. Rozhodnutí, jestli se vydáme na lov do opravdu děsivého prostředí, si necháme na později."

"I tak to ale bude chvíli trvat, šéfe."

"Podívám se na to, co dáš dohromady, zítra ráno." Vzpomněl si, že má druhý den ráno schůzku. "Ne, uděláme to po obědě. Podívám se na to a pak se rozhodnu."

"Jestli chceš ty podrobné informace už zítra, pak bych se měl zbavit toho těla a dát se do práce. Když se tady tak

potulují, stojí mě to opravdu hodně námahy, však víš."

Orlando se ušklíbl. Jediný problém s tím, když si člověk nechá agenta z dětství, je ten, že mají tendenci vás neustále poučovat. "Řekni mi něco nového. Tak jdi, zmiz odsud."

Ozvalo se tiché našlapování gumových nožek, jak se Beezle otočil a zamířil na podlahu. "Dobrou noc, šéfe."
"Dobrou, Beezle."

Agent po přikrývce namáhavě sklouzl na zem. Tihle brouci jsou stejní jako kočky. Snadno šplhají vzhůru, ale dolů už jim to tak dobře nejde. Orlando sledoval kroužek červeného světla, dokud nedorazil zpátky k zásuvce ve zdi, nezapojil se do ní a nevypnul displej.

TreeHouse. Bylo to zvláštní uvažovat o tom místě v souvislosti s tím, co se Orlando Gardiner chystal udělat. Bylo to stejné jako rozhodnout se, jestli opravdu chcete letět do Never-Never Landu nebo zalézt do králíčí nory a jít se podívat po Alenčiných přátelích.

Ale přesto to nějakým podivným způsobem přece jen dávalo smysl. Pokud existovali lidé, kteří se klidně mohli vloupat do systému tak sofistikovaného jako je Middle Country, vymazat pět minut záznamu tak, jako kdyby tam nikdy předtím nebyl, pak zmizet beze stopy - nejen že se nedá zjistit, kdo to udělal, ale ono nejde ani zjistit, co tam vlastně udělal! - pak to rozhodně museli být lidé, kteří mají co do činění s TreeHousem.

Zabořil hlavu do polštářů, ale věděl, že se mu jen tak nepodaří usnout. Měl toho spoustu na přemýšlení. Opravdu našel něco neobvyklého, něco, co rozhodně stálo za všechny ty potíže, za to strašné riziko? Nebo to byla právě ta vize podivného města, co způsobila, že začal uvažovat o věcech, které ho předtím vůbec nenapadly? Fredericks by mu řekl, že se nechává příliš unášet. Jistě. Uložit datovou bombu do něčího uzlu nebylo něco, co obvykle člověk dělá. Jeho rodiče by to bezpochyby vyděsilo.

Náhla myšlenka způsobila, že mu zamrazilo v zádech. Orlando se posadil. Byla tak nepříjemná, že u toho nemohl ležet. Došel předtím k závěru, že jen někdo s přístupem do záznamů Middle Country by se někdy mohl dozvědět, že byl ve věži Senbar-Flaye - dokonce to tak řekl i Fredericksovi. Ale nyní mu bylo jasné, že ten někdo, kdo jednoduše vymazal celou sekvenci v hrobce a podařilo se mu zatajovat celých šest měsíců, že nedošlo k uzavření uzlu, mohl stejně snadno vniknout do originálních souborů Soudní stolice a opět z nich vystoupit a dělat tam věci, které nedokáže ani její majitelé.

Pokud to byl ten případ, pak ten někdo, kdo celou tu věc nastražil, mohl velice snadno přijít na Thargorovu návštěvu kdykoli si to on či ona umanul. A ten záhadný hacker mohl zjistit věci o Thargorově tvůrci s ještě větší lehkostí.

Orlando v ústech ucítil kyselý sliny. Díky své hloupé samolibosti, na kterou je každý vymyšlený barbar tak hrdý, mohl stejně tak dobře říct té osobě s neomezenými schopnostmi a evidentní zálibou v tajemství, že po ní pátrá čtrnáctiletý kluk. Jistě celá ta věc mohla být výsledkem nějakého talentovaného a mírně dětinského rošťáka. Ale co když to město a záznamy naznačovaly něco většího, něco velmi ilegálního? A tak mohl jen doufat, že jeho neznámý protivník má opravdu dobrý smysl pro humor.

Jo - ho, pane Velký počítačový zločinče, to jsem já, Orlando Gardiner. Můžeš se kdykoli stavit. Nebudu bojovat příliš odhodlaně.

Sakra, stačilo by, aby ten někdo pozměnil jeho lékařské záznamy. Stačil by špatný lék a znamenalo by to sbohem.

TreeHouse. To nebylo nic dětinského, to byl skutečný svět dospělých a jejich pravidel. Ale kdo jiný by se rád podíval za plot hřiště, kam nedosáhnu žádné autority. Podvodníci. Zločinci. Opravdu ostří hoši.

Orlando vytřeštil oči, posadil se uprostřed tmy a poslouchal nepříjemné ticho.

Kapitola 17

Hovor s Jeremiahem

INTERNET/SPORT: Karibský mladík podepisuje smlouvu s "Morčaty"

(vizuál: Bando hrající na zaprášeném hřišti basketbal)

VO: Solomon Bando, dvanáctiletý chlapec z Dominikánské republiky, se stane prvním dítětem, které dostane zaplacenou hormonální léčbu a profesionální sportovní licenci. Bandova rodina podepisuje s Enseneda ANVAC CLIPPERS ze Světové basketbalové asociace, která umožní jejich synovi, který byl vybrán jako optimální typ z několika stovek uchazečů, aby podstoupil řadu hormonálních procedur na stavbu tělesné hmotnosti a kostních dispozic, aby v dospělém věku měřil nejméně sedm a půl stopy.

(vizuál: Roland Krinzy, viceprezident CLIPPERS)

KRINZY: "Pracujeme na naší budoucnosti, není to jen krátkodobý projekt. Naši fanoušci to oceňují."

RENIE SI POHRÁVALA SE SVÝMI ZAVAZADLY A POKOUŠELA se je sestavit do nějakého rozumného pořadí.

Autobus se pomalu vzdaloval, šoural se po nedostatečně nafouknutých pneumatikách, minul pár chodců a projel několika zatáčkami, jako by byl nějaké podivné zvíře, označující si své teritorium.

Ten den se udělalo neobvyklé horko. Renie seděla v autobuse, a přestože bylo slunce už nízko nad obzorem, cítila, jak jí po zádech stéká pot. Než došlo k tomu požáru, byla zastávka jen několik metrů od jejího domu. Přesto jí to na konci vyčerpávajícího pracovního dne připadalo i tak nesmírně daleko. Je tomu jen několik týdnů, co začala vzpomínat na staré časy s nostalgickým úsměvem.

Ulice dolního Pinetownu byly plné lidí, jak tomu v tuto denní hodinu obvykle bývalo. Lidé nejružnějšího věku postávali ve dveřích nebo na schodech, hovořili se svými sousedy odvedle nebo dokonce odnaproti z ulice - hlasitě pokřikovali, aby bylo každému zřejmé, že žertují. Uprostřed ulice hrála skupinka mladých mužů fotbal a kolem je pozorně sledovalo několik hloučků dětí, pobíhajících sem a tam po chodníku, jak se hra přesouvala z jedné strany herního pole

na druhou. Většina hráčů na sobě měla jen šortky a otrhané tenisky. Jak Renie sledovala jejich potem se lesknoucí těla a slyšela je pokřikovat a smát se, pocítila hlubokou a bolestivou touhu po někom, kdo by ji obejmul, kdo by ji miloval. Ztrácíš čas, děvče. Máš příliš mnoho práce.

Jeden z hrajících mladíků s oholenou hlavou vypadal téměř stejně jako její bývalý přítel Del Ray, dokonce měl i ten jeho drzý výraz. Na okamžik měla pocit, že ten, kdo stojí na ulici před ní, je právě on, i když věděla, že mladík, který upoutal její pozornost, je mnohem mladší, než byl její přítel. Uvažovala, copak asi Del Ray dělá a kde se právě v této chvíli nachází. Dlouho už si na něj nevzpomněla a věděla, že to tak je dobře. Odešel do Johannesburgu, jak si to vždycky přál? Jistě ho nic nedokázalo zastavit na jeho cestě do vlády, kde se chtěl vyšplhat po žebříku úcty až na nejvyšší příčku - Del Ray byl velmi ambiciózní. Nebo je stále někde v Durbanu, možná se právě vrací domů ke své čekající přítelkyni - možná už je dokonce ženatý. Už je to nejméně pět let, co ho viděla naposledy, to je dost času na to, aby se stalo téměř cokoli. Podle toho, co věděla, by klidně mohl být i mrtvý.

Trochu se otřásla a náhle si uvědomila, že stojí uprostřed chodníku. Mladík, který byl nyní o hlavu vpředu před ostatními hráči, dribloval s míčem kolem ní. Zhlédla v jeho vyčerpaném úsměvu zlatý záblesk. Už jí ani trochu nepřípomínal Del Raye.

Proběhla kolem ní skupinka dětí a odhodila ji stranou jako mořská vlna. Utíkaly za mladíkem, který nebyl její přítel, jak se hnal za svým cílem. Musela se přidržet své tašky, aby neztratila balanc, a pak pokračovala pomalu dál. Po několika stovkách yardů došla do malé, depresivně vyhlížející oblasti plné obchodů.

Její pohled upoutaly šaty zajednou výkladní skříní. Zpomalila. Světlá látka se zvláště leskla, jak na ni dopadaly sluneční paprsky. Bylo to nevšední a upoutávalo to pozornost, a tak se zastavila, aby si šaty lépe prohlédla. Už to bylo dávno, co si naposledy pro sebe koupila nějaké šaty, které by nebyly přísně praktické.

Odevzdaně potřásla hlavou nad malým smyslem pro triumfální mučednictví. Pokud by někdy nastala doba, kdy nepotřebovala šetřit peníze, kdy si mohla dovolit koupit něco jen proto, aby si udělala radost, pak to rozhodně nebylo právě teď.

V okamžiku, kdy se obrátila zpátky na chodník, zachytila pohledem nějaký pohyb nebo odraz postavy. Chvilku si myslela, že to byl někdo ve výkladní skříní, ale když se pohnula do jiného úhlu, viděla, že výklad byl kromě několika manekýnů docela prázdný. Něco se tedy pohybovalo těsně za ní. Otočila se, ale zhlédla jen kousek tmavého oblečení, které zmizelo v postranní uličce několik yardů od ní. Přímě na druhé straně šly proti Renie po chodníku dvě ženy. Ohlížely se přes rameno a ve tváři niěly znepokojené výrazy, jako kdyby se dívaly po tom člověku, který právě zmizel za rohem.

Renie si přehodila tašku přes rameno a pokračovala dál o něco obezřetněji. Nebylo to jako po setmění, nebo když byla na ulici úplně osamělá. Před vchodem do jednoho rohového obchůdku stál hlouček lidí. Nebylo to od ní ani sto kroků. Kromě toho tu byl všude kolem nejméně další pětiset lidí. Bezpochyby měla nějaké problémy, ale bylo by pro ni nebezpečné, kdyby začala věřit tomu, že ji lidé sledují.

Jak čekala na křižovatce, opatrně se ohlédla za sebe. Stál tam obyčejně vyhlížející chlapík v tmavém obleku a tmavých zrcadlových brýlích a upřeně se díval do výkladní skříně s oblečením. Nepodíval se na ni a ani jediným pohledem nenaznačil, že by věděl o její existenci, ale Renie cítila, že o ni jeví zájem.

Možná to přeháněla a měla pocit, že má za sebou stín. A neřikalo se tomu snad tak, když někdo sledoval někoho jiného? Netáhl se za ním jako jeho stín?

Je nebezpečné věřit, že tě lidé sledují, ale možná je stejně nebezpečné nevěřit.

Zašla tedy do obchodu na rohu, přestože už předtím nakoupila před polytechnickým institutem, kde byly lepší obchody. Když vyšla ven s plechovkou s pitím v ruce, muž v tmavém obleku nebyl nikde v dohledu.

* * *

Bydleli v ubytovně z bývalého skladiště. Přesto poskytovalo v jistém smyslu teplo a intimní prostředí. Dvanáct metrů vysoký strop byl děravý v místech, kde levný vlnitý fibramic neseděl. Podlaha byla z betonu a na mnoha místech byla potřísněná tmavými olejovými skvrnami. Oddělení sociálního zabezpečení v Durbanu udělalo s pomocí dobrovolných dělníků, co bylo v jeho silách, ale budova byla narychlo postavená před třemi lety a od té doby se příliš nezměnila.

Obrovský prostor byl rozdělený řadou přepážek z vlákninových desek, přes které se daly pověsit záclony. V jednom rohu široké, kobercem pokryté společné plochy visela na stěně obrazovka, v koutku stál plynový vaříč, pak tam byly také šipky a kulečnickový stůl. Budova měla v době svého vzniku sloužit převážně jako přechodné útočiště pro ty, jimž před nedávným povodem vytopila domy. Ale jakmile se všechno uklidnilo, místní vláda si budovu ponechala. Pronajímali ji na několik tanečních soutěží, které se ve městě konaly, a na politické mítinky, ačkoli měli ve městě poměrně početnou populaci bezdomovců.

Udržovat přístřeší však neznamenal ohotu a snahu ho nějak zdokonalit. Renie nakrčila nos, když procházela přes otevřenou oblast blízko hlavního vchodu. Jak mohlo místo, kde byl v chladném počasí takový průvan, během letních dnů tak efektivně udržovat zápach?

Hodila nákupní tašky do místnosti čtyřikrát tři metry, která se stala jejich dočasným domovem. Její otec tu nebyl, ale ona ani nečekala, že by tam mohl být. Vytáhla cigaretu, odkopla boty, pak zatáhla závěs, aby si mohla svléknout své pracovní šaty a uložit je někam, kde zůstanou relativně čisté. Když se převlékla do šortek a volného trička, uložila zeleninu do malé ledničky, postavila konev na horkou plotnu, típla cigaretu a šla se podívat po Dlouhém Josephovi. Našla ho ve společné místnosti před obrazovkou. Seděl s obvyklou skupinou mužů. Někteří byli v jeho věku, jiní o něco mladší. Sledovali fotbalový zápas, který se konal kdesi na nějakém travnatém hřišti. Byl to zápas mezi dobře placenými profesionály v jedné z komerčně úspěšných základen v Holandsku. Nemohla se ubránit a vzpomněla si na jiný fotbalový zápas, který se odehrával na ulici nedaleko odsud. Co přivedlo mladé muže z prosluněné ulice a proměnilo je ve starce - pomalé v řeči, ale rychlé v hádkách? Dokázali prosedět celé odpoledne v zakouřeném skladišti a

popíjet z plechovky pivo. Jak je možné, že muži začínají tak silní, tak vitální, a pak se změní v zakyslé starce?

Její otec zvedl hlavu a když ji uviděl, provinile se pokusil schovat své pivo. Renie si toho nevšímala. "Udělám trochu kávy, tati, a pak se pojedu podívat za Stephenem."

Otec mrkl okem na své pivo. Už mu mnoho nezbývalo. Plechovka byla téměř prázdná. Ostatní muži pozorně sledovali obrazovku. Renie jednou slyšela svou kolegyni, která tvrdila, že muži jsou jako psi. Pokud to tak skutečně bylo, nebylo to nikdy tak evidentní, jako když sledovali pohyb míče. Dlouhý Joseph polkl poslední trochu piva a potom odevzdaně odložil plechovku na podlahu mezi ostatní. "Půjdu s tebou. Musím se podívat za chlapcem."

Jak se vraceli zpátky, Renie měla pocit, že opět zahlédla toho muže v tmavém obleku, tentokrát viděla jeho siluetu v hlavních dveřích, ale dalo se to těžko poznat, protože stál proti světlu. Pokusila se zahnat pocit vzrůstajícího neklidu. I kdyby to byl on, stále by to nic neznamenalo. V přístřeší žilo několik stovek dalších lidí, další stovky se jich tu potulovaly během dne. Ona sama znala jen několik zoufalců z jiných bloků, kterým oheň také vzal střechu nad hlavou. Když jí do očí nesvítlo slunce, podívala se znovu, ale muž mezitím zmizel.

"Bejvávalo to dobrý," řekl náhle její otec. "Každý den bylo co dělat."

"Cože?"

"Když jsem pracoval. Když jsem ještě býval elektrikář. Vždycky jsem skončil, uklidil jsem nářadí a zastavil se s několika přáteli na skleničku. Bylo to dobré. Ale pak mě začala bolet záda."

Renie mlčela. Zranění jejího otce se přihodilo, on to alespoň tvrdil, asi rok po smrti její babičky Umy Bongelové, která se po matčině smrti starala o děti. Zranění Dlouhého Josepha se také shodovalo s obdobím, kdy začal hodně pít a kdy se začal vracet domů od svých kumpánů tak pozdě, že Renie vždycky vzala svého malého bratra k sobě do postele, aby tolik neplakal. Proto vždycky pochybovala o tom, jak to s jeho zraněním vlastně ve skutečnosti bylo.

Ledaže by ho zmožila těžká práce, kterou si vzal na svá bedra a která mu ohnula záda, když nejprve ztratil ženu, pak tchyni a nakonec zůstal jediným rodičem dvou malých dětí. Možná právě v tom okamžiku se už nedokázal znovu narovnat. Tomu by se také dalo říkat zranění zad.

"Pořád bys to ještě dokázal."

"Co?" Nedával pozor, soustředil se na něco nedaleko od něj.

"Mohl bys být znovu elektrikářem. Bůhví, že tady kolem je celá spousta lidí, kteří mají potíže s elektrickou. Vsadím se, že by měli radost, kdybys jim pomohl."

Otec se na ni mrazivě podíval a pak opět odvrátil svůj pohled a zadíval se před sebe. "Moje záda."

"Hlavně nedělej nic, co by to mohlo ještě zhoršit. Jsem si jistá, že je celá řada jiných věcí, které bys mohl dělat."

Polovina lidí v této budově má své zásuvky přetížené, mají staré kabely, špatné vybavení. Mohl by ses tu porozhlédnout..."

"Zatraceně, děvče, jestli se mě chceš zbavit, tak to prostě řekni!" Náhle byl bez sebe vzteky. Ruce svíral v pěst.

"Nebudu se tu motat a prosit lidi o práci. Snažíš se mi snad říct, že můj měsíční příspěvek do rodinného rozpočtu není dost velký?"

"Ne, tati." Přestože mu bylo jen něco málo přes padesát, začínal jí stárnout před očima. Tolik se ho chtěla dotknout, ale neodvažovala se. "Ne, tati. Byl to jen takový nápad. Ráda bych tě viděla..."

"Abych byl užitečný? Pro sebe jsem užitečný dost, děvče. A teď si raději hled' svého."

Mlčky pokračovali dál do jejich útočiště. Dlouhý Joseph se posadil na postel a kriticky si přeměřil své bačkory, zatímco Renie udělala dva šálky instantní kávy. Když se tabletky rozpustily, podala jeden šálek otci.

Podíval se na ni přes okraj hrnku. "Co?"

"Jak ten muž před naším domem vypadal? Pamatuješ si? Ten, co jsi ho viděl sedět ve voze před domem tu noc, co u nás byl !Xabbu."

Pokrčil rameny a začal foukat do své kávy. "Jak to mám vědět? Byla tma. Měl vousy a klobouk. Proč to chceš vědět?"

Muž, který ji sledoval, žádné vousy neměl, ale to nic nedokazovalo. Mohl se za tu dobu oholit.

"Já... já mám starosti, tati. Myslím, že mě v poslední době někdo sleduje."

Otec se zamračil. "Co je to za nesmysl? Někdo tě sleduje? Kdo?"

"To nevím. Ale... ale myslím si, že jsem někoho podráždila. Pátrala jsem po tom, co se stalo Stephenovi. Dělal jsem nějaký vlastní průzkum."

Dlouhý Joseph potřásl hlavou a stále se přitom mračil. "Co mi to tu vyprávíš za hlouposti, děvče? Kdo by tě sledoval? Někáký šílený doktor?"

"Ne." Renie pevně sevřela oběma rukama horký hrnek a z nějakého zvláštního důvodu jí dělal dobře jeho horký povrch, přestože byl venku teplý den. "Myslím, že se mu něco stalo kvůli síti. Nemohu to vysvětlovat, ale myslím si to. To byl také důvod, proč jsem byla za svou starou učitelkou."

"A k čemu ti ta stará bílá čarodějnice byla?"

"Sakra, tati. Snažím se ti to vysvětlit! Ty o doktorce van Bleeckové vůbec nic nevíš, tak mlč!"

Udělal pohyb, jako kdyby chtěl vstát, ale místo toho jen rozlil kávu.

"Neodvažuj se vstávat! Mluvím tady s tebou o něčem velmi důležitém. Budeš mě tedy poslouchat? Já nejsem jediný příbuzný, kterého Stephen má, to víš - je to přece tvůj syn!"

"A taky za ním dneska večer zajdu." Dlouhý Joseph byl plný uražené ješitnosti, přestože to byla teprve jeho pátá návštěva, a to ho k tomu ještě Renie musela hodnou chvíli nutit a přemlouvat. Přesto se nakonec posadil a tvářil se přitom jako ublížené děcko.

Řekla mu toho tolik, kolik jen mohla. Vynechala jen věci, které se zatím zakládaly pouze na spekulacích, a ani slovem se nezmněla o své poslední hodině u Mistra J. Byla příliš stará a nezávislá na to, aby si nechala zakazovat něco z toho, co dělala, ale nemohla ignorovat možnost, že by ji chtěl její otec chránit před ní samotnou, že by ji třeba poškodil příruční

počítač nebo jiné zařízení, jakmile by si po několika drincích pomyslel, že je potomkem slavných válečníků Zulu. Mohla pokračovat ve svém pátrání v práci, kdyby musela, ale institut už byl do celé věci zatažen více, než by chtěla, a kromě toho se díky své nemoci hodně opozdila s prací.

Dlouhý Joseph ještě chvíli poté, co dokončila své vyprávění, divně mlčel. "Teď mě vůbec nepřekvapuje, že ses málem zabila, celý den pracuješ do roztrhání těla a pak se ještě přehrabuješ v těch odpornostech," řekl nakonec. "Mně to ale pořád připadá jako pěkný nesmysl. Něco v počítači podle tebe způsobilo, že náš chlapec onemocněl? Nikdy jsem o ničem podobném neslyšel."

"Já nevím. Jen ti říkám, o čem jsem přemýšlela a co jsem dělala. Ale nemám k tomu žádné důkazy."

Kromě rozmazaného obrázku nějakého města, pomyslela si. Ale to jen díky tomu, že jsem svůj počítač odnesla k Susan. Jen proto, že jsem nebyla doma, když dům vyhořel.

Její otec, jako by slyšel její myšlenky, náhle řekl: "Ty si myslíš, že někdo přišel do našeho bytu a podpálil ho?"

"Já... já nevím. Nechci vůbec uvažovat o tom, že by to mohlo být takhle vážné. Žiju v přesvědčení, že se jednalo o obyčejný požár. Však víš, že to byla nehoda."

"Protože sis pohrávala s nesprávnými lidmi, nechají ti vyhořet dům. Něco o tom vím, děvče. Už jsem to kolikrát viděl."

Dlouhý Joseph si natáhl nohy a zadíval se na své ponožky. Přestože byl velmi vysoký, Renie náhle připadal malý a starý. Ohnul se dolů, něco zavrčel a nahmatl pod postelí boty. "A ty si teď myslíš, že tě někdo sleduje?"

"Možná, já nevím. Jen se mi nezdá, že by bylo všechno v pořádku."

Podíval se na ni a v jeho tváři byl mírně vystrašený výraz. "Já nevím, co ti na to mám říct, Irene. Nenávídím myšlenku na to, že by byla moje dcera lunatik, ale ta druhá myšlenka se mi nelíbí o nic méně." Narovnal se, boty v ruce. "Pomoz mi obout, musíme se jít podívat za našim chlapcem."

* * *

Po návštěvě odvedla otce do převlékárny, aby si mohl sundat ochranný oblek, pak se opatrně převlékla ze svého, poskládala ho a hodila do odpadkového koše. Když skončila, vydala se na toaletu, tam se posadila a dala se do pláče. Začala potichu, ale za několik okamžiků už sotva popadala dech. Z nosu jí teklo, ale jí na tom ani trochu nezáleželo.

On byl tam někde. Její Stephen, její malý chlapeček s udivenými očima, který jí v noci lezl do postele, byl někde uvnitř toho těla. Světla na strojích, senzorické úchytky na jeho lebce, všechny ty vymoženosti moderní medicíny - nebo alespoň to, co bylo v Lékařském centru v Durbanu k máni - prohlašovaly, že jeho mozek není mrtvý. Zatím. Ale svaly na jeho končetinách se každý den zkracovaly a jeho prsty se zkroutily v pěst, přestože se mu dostávalo fyzických terapií. Jak byla ta strašlivá fráze? "Trvalý vegetativní stav." Jako zbytek kořenů. Nic z nich nezůstalo, ale něco je přece jen v zemi, je to nehybné jak uvnitř, tak venku.

Necítila ho - a to na celé věci bylo to nejstrašnější. !Xabbu řekl, že jeho duše je někde daleko, a přestože to byl ryze spiritualistický výraz, musela s ním souhlasit, musela uznat, že měla stejný pocit. Tělo patřilo Stephenovi a stále žilo, ale Stephen v něm nebyl.

Ale jaký je rozdíl mezi tím a trvalým vegetativním stavem?

Byla unavená. Tak strašně unavená. Čím víc se snažila běžet, tím silnější měla pocit, že stojí na jednom místě. Neměla tušení, kde nabere dost sil, aby mohla pokračovat. V takových chvílích byla dokonce i vzpomínka na smrt její matky mnohem přijatelnější než to, co zažívala právě teď - alespoň tam byl klid a mír pro oběť a trochu úlevy pro truchlící rodinu.

Renie utrhla kousek drsného toaletního papíru a vysmrkala se. Pak vzala další kousek a otřela si oči a tváře. Její otec bude už netrpělivý. Staré časopisy, které se povalovaly v čekárně, nebyly ten druh časopisů, který by dokázal upoutat jeho pozornost. Proč to tak bylo? Byly snad nemocniční časopisy určené jen starým dámám? Nedostatek sportovních zpráv nebo polonahých žen byl důkazem toho, že ony časopisy nikdy nevybírali muži.

Postavila se před zrcadlo a nanasla si na obličej o něco více make-upu, než měla v úmyslu. Pach dezinfekce byl tak silný, že měla strach, aby jí znovu nezačaly slzet oči. To by bylo skvělé, pomyslela si hořce - pracovat tak tvrdě na tom, abys nevypadala, že jsi plakala, a pak vyjít z toalety s oteklými očima tak jako tak. Ještě jednou naposledy přetřela řasy řasenkou.

Její otec si přece jen našel něco na práci. Obtěžoval hezky oblečenou ženu, která byla jen o něco málo starší než Renie. Žena se posunula až na samý okraj nemocniční pohovky, aby se zbavila nepříjemné pozornosti Dlouhého Josepha. Jak se Renie blížila, její otec si opět poposedl o něco blíž.

"...strašný zmatek, chápete. Požární vozy, helikoptéry, ambulance..." Vyprávěl o událostech při požáru jejich domu.

Renie se nepatrně usmála a napadlo ji, jestli svým příchodem nepokazí zbytek příběhu, jak její otec vynášel všechny ty ženy a děti sám z běsnícího ohně.

"Ale jdi, tati," začala, a pak si všimla, že ta žena je Patricia Mweteová, Sokiho matka. Od té hrozné chvíle, co Stephenův přítel dostal ten náhlý prudký záchvat, spolu nemluvíly. "Ahoj, Patricie," řekla zdvořile. "Tati, tohle je Sokiho matka."

Omlouvám se, že jsem vás hned nepoznala."

Žena se zahleděla pátravě na její tvář - nepochybně si všimla jejich od pláče opuchlých očí, přestože se to Renie snažila všemožně zamaskovat - a v jejích očích se zračila směsice strachu a nevítaných sympatií. "Ahoj, Irene. Moc mě těší, pane..." Kývla opatrně směrem k Dlouhému Josephovi, protože si stále ještě nebyla jistá, že ji Dlouhý Joseph přestane obtěžovat a přisedat si k ní blíž.

Renie se na okamžik zarazila, nebyla si jistá, co říct. Chtěla se Patricie zeptat, co tu dělá, ale téměř pověřivá úcta nemocniční čekárny jí to nedovolila. "Byli jsme se podívat za Stephenem," řekla nakonec.

"Jak je mu?"

Renie potřásla hlavou. "Je to stále stejné."

"Navlečou vás do těch zatracených skafandrů," dodal Long Joseph. "Jako kdyby můj syn měl nějakou nakažlivou

nemoc nebo něco."

"To není proto..." začala Renie, ale Patricia ji přerušila.

"Soki je tu na testech. Tři dny a dvě noci. Jen běžné vyšetření." Poslední slova zdůraznila, jako kdyby chtěla, aby se Renie neodvažovala zeptat na nic dalšího. "Hrozně se mu tady stýská, a tak za ním po práci chodím." Zvedla malý balíček. "Přinesla jsem mu ovoce. Trochu hroznového vína." Vypadala, že se sama každou chvíli rozpláče.

Renie věděla, že Sokiho problémy nebyly ani zdaleka tak mírné a přechodné, jak Patricia tvrdila při jejich posledním setkání. Měla chuť zjistit víc, ale nemyslela si, že je na to příliš vhodná doba. "No, pozdravujte ho ode mě. My už budeme muset jít. Zítra mě čeká dlouhý den."

Když se její otec začal namáhavě zvedat, Patricia náhle chytila Renie za ruku. "Váš Stephen," začala a pak se zarazila. Její pracně ovládaný výraz se rozpustil a pod ním se objevila čistá hrůza.

"Ano?"

Patricia namáhavě polkla a nepatrně se zachvěla, jako kdyby měla v následujícím okamžiku omdlít. Její úhledné oblečení vypadalo jako to jediné, co ji ještě drželo vzpříma. "Já jen doufám, že se mu co nevidět udělá lépe," řekla nakonec.

"Doufám, že bude všem brzy lépe."

Dlouhý Joseph se mezitím vydal k východu. Renie se za ním starostlivě dívala, jako kdyby i on byl komplikované dítě.

"Já také, Patricie. Nezapomeňte ode mne pozdravovat Sokiho, ano?"

Patricia přikývla a opět se zhroutila na sedačku. Bez podívání sebrala ze stolu nějaký časopis.

"Chtěla mi něco říct," prohlásila Renie, když čekali na autobus. "Bud' mi chtěla něco říct, nebo se chtěla zeptat na něco o Stephenovi."

"O čem to mluvíš?" Její otec strkal špičkou boty do odhozené igelitové tašky.

"Její chlapec Soki... také jemu se něco stalo. Když byl v síti. Přesně jako Stephen. Od té doby na tom není dobře."

Dlouhý Joseph se podíval zpátky ke vchodu do nemocnice. "Její chlapec je také v kómatu?"

"Ne. Něco se mu stalo, ale je to jiné. Ovlivnilo to jeho mozek. To vím jistě."

Pak mlčky seděli vedle sebe, dokud nepřijel autobus. Když její otec nastoupil a vybral si sedačku, obrátil se na ni.

"Někdo by ty lidi ze sítě měl najít a přinutit je, aby odpověděli na pár otázek. Někdo by se do nich měl pustit."

Já se do nich pustím, tati, chtěla mu říct, ale věděla, že ona nebyla ten někdo, koho měl její otec na mysli.

* * *

Byla tma. Dokonce i hvězdy svítily méně než obvykle. Vypadalo to, že jediné světlo v celém vesmíru bylo malé ohniště uprostřed kruhu z kamení.

Slyšela hlasy a věděla, že poslouchá své vlastní děti. Přesto jí připadaly jako nějaký kmen cizích lidí, skupina, která cestuje napříč nepředstavitelnou zemí. !Xabbu byl jedním z nich, a ačkoli ho neviděla, věděla, že sedí vedle ní, že je jednou z těch mumlajících neviditelných duší.

Nad vzdáleným obzorem se vznášela ještě hustší temnota. Zabírala prostor na té části oblohy, kde nebyly hvězdy. Byl to obrovský trojúhelníkový tvar, jako kdyby šlo o pyramidu, tyčící se do neuvěřitelné výšky, a oni seděli téměř u jejích základů. Jak zírala na obrovský stín, hlasy kolem ní stále mumlaly a zpívaly. Věděla, že jsou si všichni té obrovské temné masy vědomi. Báli se jí, ale také se báli od ní odejít. Byla to v celé noci jediná známá věc.

"Co je to?" zašeptala. Hlas, o kterém byla přesvědčená, že patří !Xabbuovi, jí odpověděl.

"Je to místo, kde žije Ten Upálený. Této noci přijde."

"Musíme utéct!" řekla a náhle věděla, že mimo dosah světla z ohniště se něco pohybuje, něco, co žije v temnotě stejně přirozeně jako ryby ve vodě. Sledovalo je něco obrovského a děsivého a v celém tom temném vesmíru jim bylo jediným světlem jen několik malých plamínek ohniště.

"Ale on si vezme jen několik," řekl ten hlas. "Ostatní budou v pořádku. Jen těch několik."

"Ne! Nesmíme mu dovolit, aby si odvedl i těch několik!" Natáhla ruku, ale paže, které se dotkla, byla stejně nehmotná jako pramínek kouře. Mumlání bylo nyní o něco hlasitější. Něco se blížilo, bylo to něco obrovského, co rozevřelo stromy a otfásalo kameny, co chraptavě dýchalo. Pokusila se svého přítele přitáhnout k sobě, ale on se jí rozpadal pod rukama. "Nedělej to! Nechod!"

Pradávná Noc se nad nimi skláněla a temné čelisti se otvíraly...

* * *

Renie se posadila. Stále v uších slyšela to mumlání, bylo nyní hlasitější, slyšela chrčení a sípavé dýchání. Něco se hýbalo v temnotě kolem ní. Nevěděla, kde je.

"Bud'te tam zticha!" vykřikl někdo a ona si vzpomněla, že je v provizorní noclehárně. Ale ty zvuky nebyly tak vzdálené. Necelý metr od ní ležela na zemi nějaká těla.

"Tati!" Nahmatala baterku a rozsvítila ji. V jejím světle viděla změřenou nohou a rukou, jak se trhavě pohybují, těla se převracela a narážela do tenkých stěn z překližky. Viděla utržený cár pyžama svého otce a kousek dál ležela další baterka, která kolem sebe šířila kužel slabého světla. Seskočila z postele, popadla otcova útočnicka za krk a začala křičet:

"Pomoc! Pomozte nám někdo!"

Z dalších částí domu se začaly ozývat znepokojené a podrážděné hlasy, ale přesto bylo slyšet, jak někteří obyvatelé vstávají. Nepřestávala se držet neznámého útočnicka, propletla své prsty mezi jeho vlasy a prudce trhla. Ozval se vysoký výkřik a cizinec se po ní ohnal rukou.

Její otec využil příležitosti a vyprostil se z jeho sevření. Cizinec se zbavil Renie, ale místo toho, aby se dal na útěk, odplazil se do kouta a tam si zakryl hlavu rukama a čekal na další útok. Renie kolem sebe mávala baterkou a v jejím světle zahlédla, jak se otec vrací s dlouhým nožem v ruce.

"Tati, nedělej to!"

"Zabiju ho, bastarda," vykřikl a ztěžka popadal dech. Renie cítila, jak z něj táhne alkohol. "Sledoval mou dcerku!"

"To nevíme! Možná si jen spletl pokoj. Tak sakra, počkej!" Odplížila se ke skrčenému cizinci. "Kdo jsi?"

"On věděl docela přesně, co dělá. Slyšel jsem, jak šeptá tvoje jméno!"

Renie se na okamžik vyděsila - bylo to snad !Xabbu? Ale proč by ji tu hledal? Přestože byla kolem tma, Renie si byla jistá, že ten muž je mnohem větší než !Xabbu. Natáhla opatrně ruku a dotkla se jeho paže. "Kdo jsi?" zeptala se znovu. Muž zvedl hlavu a zamrkal do světla baterky. Na čele měl ránu a po tváři mu stékala krev. Renie chvilku trvalo, než ho poznala.

"Jeremiah?" řekla. "Od doktorky van Bleeckové?"

Muž chvilku zíral před sebe, dokonale oslepený světlem baterky. "Irene Sulaweyová?"

"Ano, to jsem já. Pro boha živého, co se to tu vlastně děje?" Renie vstala. Kolem se zatím shromáždilo několik lidí, někteří v rukou dokonce drželi zbraně. Vyšla ven, aby jim poděkovala a vysvětlila, že došlo k nedorozumění. Všichni se postupně rozešli a cestou pronášeli velmi nelichotivé poznámky o jejím opilém otci.

Vrátila se zpátky do pokoje a našla Jeremiaha Daka, jak sedí u zdi a nedůvěřivě si prohlíží jejího otce. Našla malou elektrickou svítilnu a rozsvítila ji. Pak dala Dakovi kousek papíru, aby si mohl otřít zakrvácenou tvář. Její otec, který se na nezvaného hosta díval, jako kdyby mu každou chvíli měly narůst dlouhé chlupy a velké tesáky, se nakonec přece jen posadil do křesla.

"Já toho muže znám, tati. Pracuje pro doktorku van Bleeckovou.

"A co tady dělá v tuhle noční hodinu? Je to snad tvůj přítel?"

Dako pohoršeně zavrčel.

"Ne, není to můj přítel." Obrátila se. "Co tady děláte, vždyť je..." podívala se na hodinky, "...jedna hodina po půlnoci?"

"Doktorka mě poslala. Nemohl jsem sehnat vaše číslo, abych vám zavolał."

Renie zmateně potřásla hlavou. "Ona ale moje číslo má. Vím, že ho má."

Jeremiah se chvilku díval na zakrvácený papír, pak zvedl hlavu, zadíval se na Renie a několikrát prudce zamrkal.

Každý dnes pláče, pomyslela si. Co se to jen děje?

"Doktorka Susan je v nemocnici," řekl náhle, v jeho hlase byla slyšet zlost i zoufalství. "Je na tom špatně... velmi špatně."

"Ach, můj bože!" Renie bezmyšlenkovitě utrhla několik dalších kousků papíru a podala mu je. "Co se stalo?"

"Nějací muži ji zbili. Vloupali se do jejího domu." Dako držel v ruce papírový ubrousek a po čele mu stékal pramínek krve. "Požádala mě, abych za vámi zašel." Zavřel oči. "Myslím... myslím, že umírá."

* * *

Dlouhý Joseph, který se cítil jako ochránce jejich domova, zpočátku trval na tom, že půjde s nimi. Ale když mu Renie připomněla, že stráví několik hodin v nemocnici, rozhodl se, že raději zůstane v ubytovně pro případ, že by se objevili nějací další nezvaní hosté.

Jeremiah jel rychle prázdnými ulicemi. "Nemám tušení, jak se ti bastardi dostali dovnitř. Jel jsem se podívat za svou matkou - vždycky k ní chodím. Je velmi stará, a tak je ráda, když za ní občas zajdu a pomůžu jí s pár věcmi." Na čele měl přilepený kousek bílého ubrousku, který ostře kontrastoval s jeho tmavou kůží. "Nevím, jak se ti bastardi dostali dovnitř," opakoval. S největší pravděpodobností to považoval za své osobní selhání, přestože tam v té době vůbec nebyl. Renie věděla, že za takových okolností byl vždycky správce domu nebo zaměstnanec na prvním místě v seznamu podezřelých. Ale to jistě nebyla příčina Dakova zoufalství.

"Ukradli něco?"

"Mnoho toho neodnesli - nějaké šperky. Ale našli doktorku Susan v její podzemní laboratoři, takže museli vědět o výtahu. Myslím, že se snažili ji přinutit, aby jim řekla, kde má schované peníze. Rozbili všechno. Úplně všechno!" Začal plakat, pevně svíral rty a několik okamžiků řídil v naprostém tichu.

"Oni zničili věci v laboratoři?"

Zamračil se. "Rozbili všechno. Chovali se jako zvířata. My jsme v domě žádné peníze neměli! Když tedy chtěli krást, proč si jednoduše neodnesli přístroje? Mají vekou cenu."

"A jak jste se dozvěděl, že se mnou chce doktorka mluvit?"

"Řekla mi to, když jsme čekali na ambulanci. Nemohla moc dobře mluvit." Opět se rozplakal. "Byla to jen stará žena!

Kdo jí mohl něco takového udělat?"

Renie potřásla hlavou. "Strašní lidé." Ona plakat nemohla. Pouliční lampy se kolem ní míhaly a vrhaly ji do jistého zasněného stavu, jako kdyby byla duch, honící své vlastní tělo. Co se to děje? Proč se všude kolem ní dějí tak strašné věci? "Strašní, strašní lidé," řekla.

* * *

Susan van Bleecková spala a vypadala přitom jako malý neznámý tvor. Byla obklopená senzory a trubičkami a zdálo se, že její polámané tělo drží lidský tvar jen díky silným obvazům. Kdykoli se nadechla, ozvalo se tiché zasípání. Jeremiah se rozplakal a klesl na zem vedle její postele. Rukama si držel hlavu, jako kdyby měl strach, že se mu samým zoufalstvím rozpadne.

Přestože to byl děsivý pocit vidět svou přítelkyni a učitelku v tak zuboženém stavu, Renie stále zachovávala klid. Dnes byla v nemocnici už podruhé, stála nad dalším tělem člověka, kterého z celého srdce milovala. Jediné štěstí bylo, že univerzitní nemocnice ve Westville neměla karanténu proti Bukavu.

Do pokoje nahlédl mladý černý doktor v potřísněném plášti a s brýlemi na špičce nosu. "Potřebuje klid," řekl a zamračil se. "Je v šoku a má polámanou spoustu kostí." Mávl rukou k řadě dalších spících pacientů. "Kromě toho nejsou návštěvní hodiny."

"Požádala mě, abych za ní zajela," řekla Renie. "Říkala, že to je důležité."

Doktor se znovu zamračil, ale už se zabýval jinými myšlenkami. Pokrčil tedy rameny a odešel.

Renie si půjčila u postele jiného pacienta židli. Byl to neuvěřitelně vyhublý mladý muž. Prudce zamrkal, jak se probudil, a sledoval ji zastřeným pohledem. Neřekl však nic a ani se nepohnul. Renie se vrátila k posteli a posadila se do takové pozice, aby vydržela vzhůru, a uchopila Susan za ruku.

Už téměř spala, když najednou ucítila v ruce nějaký tlak. Posadila se. Doktorka van Bleecková měla otevřené oči a pohybovala s nimi ze strany na stranu, jako kdyby byla obklopená rychle se pohybujícími postavami.

"To jsem já, Renie." Jemně jí stiskla ruku. "Irene. Jeremiah je tu také."

Susan na ni chvilku hleděla a pak se uklidnila. Otevřela ústa, ale z hrdla jí nevycházela žádná slova kromě suchého zvuku, připomínajícího prázdný papírový sáček prohánějící se po opuštěné ulici. Renie vstala a vydala se pro trochu vody, ale Dako, klečící vedle ní, ukázal na nápis nad postelí "Žádná potrava a tekutiny ústy". "Museli jí zadrátovat čelisti," řekl na vysvětlenou.

"Nepotřebujete mluvit," řekla Renie. "Jen tady s vámi budeme sedět."

"Ach, moje milá stařenko." Jeremiah přitiskl čelo na její zadlahovanou paži. "Měl jsem tam být. Jak jsem něco takového mohl dopustit!"

Susan pustila Reniinu ruku a pomalu ji přiblížila k Dakově tváři. Jeho slzy se jí vpíjely do ob vazů. Doktorka po chvilce opět chytila Renie za ruku.

"Můžete odpovídat na otázky?"

Stisk.

"Tak tedy dva stisky pro ne?"

Další stisknutí.

"Jeremiah říkal, že mě chcete vidět."

Ano.

"O té věci, o které jsme spolu mluvily? O městě?"

Ano.

Renie napadlo, že si to možná vykládá špatně, protože jí dosud odpovědi byl jen jeden stisk. Susanina tvář byla tak opuchlá, že se těžko dalo poznat, jaký má výraz. Pohybovala jen očima.

"Chcete, abych raději šla domů a nechala vás vyspat?"

Dva stisky, poměrně silné. Ne.

"Dobře, přemýšlím. Našla jste to místo na tom obrázku?"

Ne.

"Ale zjistila jste o něm něco."

Stisk byl mírný a dlouhý.

"Možná?"

Ano.

Renie zaváhala. "A ti muži, co vám ublížili... měli s tím něco společného? S tím, o čem jsme spolu hovořily?"

Další dlouhý a jemný stiskl. Možná.

"Pokouším se vymyslet otázky, na které byste mohla odpovídat ano či ne. Je to opravdu moc těžké. Myslíte, že byste mohla psát, nebo použít klávesnici?"

Následovala pauza a pak dvě stisknutí.

"Pak tedy co bych mohla udělat? Co třeba někdo, kdo vám dal ty informace a kdo by je mohl poskytnout i mně?"

Ne. Pak po chvilce následoval další stisk. Ano.

Renie rychle jmenovala všechny Susaniny kolegy, na které si mohla vzpomenout, ale na všechny dostala negativní odpověď. Propracovávala se dalšími organizacemi. Zkusila policii, síťové agentury, ale neměla o nic větší štěstí.

Zoufale uvažovala, kolik času taková eliminace zabere, když Susan vtiskla svou ruku pevněji do Reniiny a obrátila ji tak, aby všechny prsty mířily do její dlaně. Namáhavě začala prsty pohybovat. Vypadaly jako nožky umírající mýry.

Renie sevřela stařenčinu ruku a pokusila se ji ukonejšit. Susan na ni však zasyčela.

"Co?"

Doktorka opět začala pohybovat prsty. Zatímco stisknutí ruky se dalo poměrně dobře pochopit, tyto pohyby byly tak nepatrné, že to vypadalo spíš jen jako třas. Renie byla bezradná. "To je strašné. Musí existovat nějaký způsob - napsat nějak poznámky, cokoli."

"Ona nemůže psát," řekl smutně Jeremiah. "Ještě když mohla trochu mluvit, nemohla psát. Dal jsem jí počítač, ale byla tak slabá, že nemohla stisknout klávesy."

Susan opět vtiskla svou ruku Renie do dlaně a dívala se na ni za svou rudofialovou maskou. Renie na ni hleděla.

"Mám to! Už vím, co dělá. Píše!"

Susan otevřela dlaň a sevřela jí prsty.

"Ale jen jednou rukou?"

Dva stisky. Ne. Susan bouchla hřbetem ruky Renie do dlaně, pak namáhavě zvedla paži a přesunula ji směrem ke svému tělu. Renie ji ruku uchopila a vrátila ji zpátky.

"Už tomu rozumím. Takhle stisknete, když to znamená, že tisknete klávesy pravou rukou. Je to tak?"

Ano.

Přesto to byl velmi namáhavý proces. Susan měla velké potíže přinutit Renie, aby pochopila, kterým prstem stiskla kterou klávesu, když se jí pravou rukou snažila vysvětlit, kterou klávesu by stiskla levou rukou. Trvalo to téměř hodinu, často se musely zastavovat, aby si pro upřesnění pomohly metodou jednoho a dvou stisků. Nakonec byla celá zpráva hotová. Susan byla čím dál vyčerpanější a během posledních patnácti minut už sotva prsty dokázala pohnout.

Renie hleděla na písmena, která naškrábala na lékařskou tabulku. "M-D-R-P-S-P-S-T-V-N-K-D-V-J-P-Z-R. Ale to nedává žádný smysl. Něco z toho musí být zkratky."

Poslední velmi unavené stisknutí.

Renie vstala a naklonila se nad postel a rty se dotkla Susaniny poraněné tváře. "Já na to přijdu. Teď už jsme vás ale zdrželi příliš dlouho. Potřebujete si odpočinout."

Také Jeremiah vstal. "Svezu vás zpátky." Naklonil se k doktorce. "Pak se vrátím. Ničeho se nebojte."

Susan vydala zvuk, který téměř zněl jako sten. Jeremiah se zarazil. Doktorka na něj hleděla, v jejích očích bylo vidět, jak je zoufalá, že nemůže mluvit. Pak svůj pohled obrátil k Renie. Pomalu dvakrát mrkla.

"Ano, jste unavená. Musíte se vyspat." Dako se k ní naklonil a políbil ji. Renie napadlo, že to je pravděpodobně poprvé, co něco takového udělal.

Cestou k autu se jí najednou zmocnil pocit, že pochopila, co ta dvě mrknutí znamenala. Ona jim říkala sbohem.

* * *

Když ji Dako dovezl zpátky, byly téměř čtyři hodiny. Byla tak rozčilená a zmatená, že až do rána zůstala sedět u svého počítače a pokoušela se najít nějaký způsob, který by jí pomohl vysvětlit sekvenci písmen doktorky van Bleeckové.

Databanky v síti jí poskytl stovky jmen z celého světa - jen z Brazílie jich přišel tucet a téměř stejný počet byl z Thajska - které obsahovaly většinu písmen v celé sekvenci, ale žádné z nich neodpovídalo tomu, co by to mělo být.

Pokud by se však ukázalo, že některé z těch jmen by mohlo vést k nějakému závěru, rozhodně by to prověřila.

Sledovala dekódovací algoritmy, které získala v polytechnické knihovně, jak se probírají tisíce kombinacemi a vytvářejí menší segmenty písmen. Byla to nekonečná řada, z které se jí po chvíli začala točit hlava a před očima si jí dělaly mžítiky.

Renie kouřila a dívala se na obrazovku, tu a tam stiskla nějakou klávesu, aby přidala nějakou otázku, když ji něco napadlo. Prasklinami ve střeše začaly do pokoje proudit první sluneční paprsky. Její otec spokojeně chrápal v posteli, na nohách měl stále ještě bačkory. Kdesi v budově si nějaké ranní ptáče už pouštělo rádio, ze kterého se ozývaly zprávy v nějakém asijském jazyce, kterému Renie nerozuměla.

Renie se chystala zavolat !Xabbuovi, o kterém věděla, že vstává s vycházejícím sluncem, aby mu řekla, co strašného potkalo Susan, když náhle uviděla zjevnou věc, které si předtím nevšimla. Bylo to posledních pět písmen v doktorčině zoufalé zprávě: D-V-J-P-Z-R. Dávej pozor.

Rozhořčení nad její vlastní slepostí rychle vystřídal pocit strachu. Doktorka ležela v nemocnici s vážným zraněním díky lidem, kterým se Renie postavila. A dala si nesmírnou práci s tím, aby řekla své bývalé studentce něco, co mělo být zřejmé i bez říkání. Susan van Bleecková nebyla člověk, který by plynul námahou i v lepších dobách, zvláště pak, když ji každý pohyb činil nesmírné utrpení.

Renie nastavila kódový algoritmus bez pěti posledních písmen a pak zatelefonovala !Xabbuovi. Po několika zazvoněních zvedla telefon jeho domácí. Její vizuální zařízení bylo tmavé. Žena nazlobeně odpověděla, že !Xabbu není ve svém pokoji.

"Říkal, že někdy přespává venku," řekla Renie. "Nemohl by tam přece jen někde být?"

"Ten malý mužík tady prostě nikde není, už jsem vám to říkala. Není ani uvnitř, ani venku. Abych řekla pravdu, vůbec nevím, jestli včera večer vůbec přišel domů." Po těch slovech se spojení přerušilo.

Její strach se ještě umocnil. Rychle zkontrolovala poštu, jestli jí !Xabbu nenechal nějakou zprávu. On ne, ale k jejímu překvapení tam byl hlasový záznam od doktorky van Bleeckové.

"Ahoj, Irene. Je mi líto, že mi trvalo tak dlouho, než jsem se ti ozvala." Susanin hlas byl silný a veselý a Renie byla na okamžik dokonale zmatená. "Ještě se s tebou pokusím spojit dnes večer, ale jsem teď právě uprostřed něčeho a nemám čas mluvit, takže mě napadlo, že to jen rychle vyřídím."

Bylo to natočené těsně před útokem. Byla to zpráva z jiného světa. Z jiného života.

"Ještě jsem nenašla nic konkrétního, ale mám pár konexí, které by nám přece jen mohly přinést nějaké ovoce. Musím ti říct, moje milá, že celá ta věc je řádně zapeklitá. Nemůžu nikde najít nic, co by se shodovalo s tím tvým obrázkem. A to je nutno říct, že jsem prohledala všechny architektonické skvosty na celé zeměkouli. Vím o věcech v Reykjavíku, o kterých nevědí ani Reykjavíčané, nebo jak si ti lidé říkají. A přestože vím, že ty bys s tím nesouhlasila, prohledala jsem i obrazové banky pro případ, že by se jednalo o nějaký připravovaný film. Ani tam jsem však neměla štěstí.

Ale zaznamenala jsem jistý dílčí úspěch v oblasti statistických průzkumů - není to nic konkrétního, jen nějaké zajímavé hromádky zásahů. Martina mi bude brzy volat, a ona by mohla přijít s nějakými nápady. V každém případě nebudu říkat víc, dokud nedostanu odpovědi na některé otázky, které jsem rozeslala - jsem příliš stará na to, abych se vyžívala v tom, že vypadám jako blázen - ale jen řeknu, že opravím některé ze svých předchozích úvah. Velmi předchozích.

Tak jako tak, moje milá, to je pro tuto chvíli všechno. Jen jsem ti chtěla dát vědět, že na tom pracuji. Nezapomněla jsem. A doufám, že ty ses do toho za tu dobu nenechala zatáhnout tak, že bys vynechávala pravidelné jídlo a spánek. Mívala jsi ošklivý zvyk, že jsi díky své lenosti odkládala věci na poslední chvíli a pak se to snažila dohonit nepřírozenou pílí.

To není dobrý plán, Irene.

Dávej na sebe pozor. Promluvíme si později."

Zpráva se ukončila a Reme zírala na svůj počítač a v duchu si přála, aby toho doktorka řekla víc, aby mohla stisknout nějaké tlačítko a její učitelka se vrátila zpátky a řekla jí všechno, co potřebovala vědět. Susan s ní opravdu později mluvila, což z celé záležitosti udělalo ještě krutější žert.

Předchozí úvahy. Co tím mohla myslet? Už zkusila všechna jména doktorčiných kolegů, na které si jen vzpomněla.

Renie přikázala počítači, aby pátral v záznamech nejrozličnějších vzdělávacích spolků, pokusil se porovnat písmena v Susanině zprávě se jmény všech lidí v institutech, které ji zaměstnávaly. Oči jí už pálily, jak neustále hleděla na obrazovku, ale stejně neměla nic jiného na práci, než bude muset jít do školy. Podle stavu její mysli nemohlo být ani

pomyšlení na to, že by se jí přece jen podařilo na chvíli usnout. Kromě toho byla práce pořád lepší než pomyšlení na to, co se stalo s !Xabbuem.

Od rána už vykouřila sedm nebo osm cigaret a právě se dívala, jak se v šálku rozpouští další kostka instantní kávy, když se ozvalo tiché zaklepání na přední část stěny jejího pokoje. Vyděsilo ji to a na okamžik zadržela dech. Rozhlédla se kolem sebe po něčem, co by mohla použít jako zbraň, ale její baterka někam zmizela. Došla k závěru, že si bude muset vystačit alespoň s hrnkem s horkou kávou. Jak se tiše blížila k závěsu, její otec se ve spánku rozkašlal a obrátil se na druhý bok.

Renie prudce rozhrnula závěs a před ní stál !Xabbu s vylekaným výrazem v tváři.

"Probudil jsem tě..." začal, ale větu nedokončil. Renie udělala krok dopředu a obejmula ho tak pevně, že si polila vlastní ruku kávou. Zaklela a hrnek upustila. Nádobu se roztrhl o betonovu podlahu.

"Zatraceně! Au! Omlouvám se!" Mávla rukou.

!Xabbu udělal krok dopředu. "Jsi v pořádku?"

"Jen jsem se opařila." Začala si sát prst.

"Ne, chci říct..." vstoupil dovnitř a zatáhl za sebou závěs. "Já... jen jsem měl hrozný sen. Dostal jsem o tebe strach. Proto jsem přišel."

Překvapeně se na něho podívala. Nevypadal ve své kůži. Šaty měl zmačkané, jako kdyby se oblékal ve velkém spěchu.

"Ty... ale proč jsi jednoduše nezavola?"

Podíval se na špičky svých bot. "Stydím se, ale na to jsem ani nepomyslel. Probudil jsem se a měl jsem strach, a tak jsem přišel raději sem." Usadil se vedle stěny, byl to rychlý a přirozený pohyb. Občas udělal něco, co Renie připomnělo, že nebyl tak docela z jejího světa, připomínalo jí to staré časy, přestože měl na sobě moderní šaty.

"Nechytil jsem žádný autobus, a tak jsem šel pěšky."

"Z Chesterville? Ach, !Xabbu, musíš být úplně vyčerpaný. Mně je dobře - jsem zdravá - ale máš pravdu, něco se stalo."

Rychle mu vyprávěla, co se stalo doktorce van Bleecové, popsala mu to, co věděla o útoku a o jeho následcích.

!Xabbu však místo toho, aby se divil nad tak strašnými zprávami, jen přimhouřil oči, jako kdyby se musel dívat na něco bolestivého.

"To je velmi smutné," řekl a potřásl hlavou. "A mně se zdálo, že ona po tobě vystřelila šíp, který ti probodl srdce. Byl to velmi silný sen. Velmi silný." Spojil obě ruce dohromady a stiskl je. "Měl jsem strach, že to znamená, že jsi byla nějak raněná tím, co jste vy dvě dělaly."

"Ona po mně něco vystřelila, ale já doufám, že to zachrání lidi, ne že je to bude zabíjet." Našpulila rty. "Nebo alespoň doufám, že nám to pomůže zjistit, jestli jsem se zbláznila nebo ne."

Když konečně dokončila vysvětlování doktorčina vzkazu a noc strávenou prací - mluvila rychle a tiše, aby nevbudila svého otce - malý mužik zůstal s hlavou skloněnou sedět na zemi.

"V té řece jsou krokodýli," řekl nakonec. Renie byla tak unavená, že jí chvíli trvalo, než to pochopila. "Tak dlouho, dokud to bylo možné, jsme předstírali, že to jsou jen kameny, vyčnívající na povrch. Jako plovoucí kry. Ale už to dál nemůžeme ignorovat."

Renie si povzddechla. Trochu se jí ulevilo, když viděla, že je !Xabbu v pořádku. Teď náhle měla pocit, že by přece jen dokázala usnout - mohla by spát celý měsíc, kdyby k tomu měla příležitost. "Stalo se příliš mnoho," souhlasila.

"Stephen je ztracen, Stephenův kamarád má nějaké mozkové poškození, vzpomeň si, co se stalo v klubu nám. Pak někdo podpálil náš dům a teď ten někdo ještě napadl a ztloukl Susan. Byli jsme úplně idioti, když nás nenapadlo, že se tu děje něco velmi podivného. Ale," cítila, jak se její zlost změnila v čiré zoufalství, "my nemůžeme nic dokázat. Vůbec nic! Museli bychom podplatit policii, aby se nám nesmáli nahlas, až jim to budeme vyprávět."

"Leda bychom našli to město a zjistili o něm, co se dá. Nebo ledaže bychom se tam vrátili zpátky." Jeho tvář byla podivně neutrální. "Na to místo."

"Nemyslím si, že já bych se tam ještě někdy odvážila," řekla a prudce zamrkala, jak ji začínal přemáhat spánek. "Ne, kvůli Stephenovi bych to dokázala, ale nevím, k čemu nám to bude dobré. Tentokrát si tam na nás počkají. Museli bychom jedinec najít nějakou tajnější a hlavně mnohem lepší cestu, jak se tam dostat..." zarazila se a uvažovala.

"Máš nějaký nápad?" zeptal se !Xabbu. "Jistě, takové místo má bezpochyby dokonalý... jak se tomu říká?

Bezpečnostní systém."

"Ano, samozřejmě. Ne. Na to jsem ale nemyslela. Jen jsem si vzpomněla na něco, co mi kdysi Susan říkala. Nechala jsem se tenkrát zatáhnout do jedné hloupé nepříjemnosti - šlo o systémy univerzitních záznamů, udělali jsme to tenkrát jen z legrace. Tak jako tak byla ona tehdy úplně bez sebe. Ne však proto, co jsem udělala, ale proto, že jsem riskovala svou šanci ze sebe něco udělat." Renie přejela prsty po klávesnici a nechala si nabídnout možnosti. "Řekla mi, že to, co jsem udělala, nebylo nic mimořádného. Dělalí to všichni studenti. Ona také. A dělala mnohem horší věci. V počátcích sítě byla pěkné kvítko."

Dlouhý Joseph Sulaweyo zavřel a posadil se na posteli. Chvilí zíral na Renie a na !Xabbua, ale neprojevil vůbec žádný náznak, že by ho poznal, protože se po chvilce otočil, padl zpátky na matraci a v několika sekundách už opět hlasitě chrápal.

"Takže ty si myslíš..."

"Ona řekla předchozí úvahy, velmi předchozí. O co se chceš vsadit, že mluvila o jednom ze svých starých kamarádů hackerů? O co se chceš vsadit?" Podívala se na obrazovku. "Teď musím jen udělat jednu věc, a to vymyslet nějaké způsoby pátracích kritérií pro potíživý v penzi, porovnat to s písmeny, která máme, a pak uvidíme, jestli nepřijedeme na záhadný zdroj doktorky Susan!"

Trvalo to patnáct minut, ale zásah, když na něj konečně narazili, vypadal nadějně.

"Murat Sagar Singh - a podívej se na jeho minulost! Univerzita v Natalu ve stejné době jako Susan, pak práce s Telemorphix S. A., a dalších několik menších společností za dvacet let nebo tak nějak. A pak je tu šestiletá pauza před několika lety potom, co odešel ze školy - chceš se se mnou vsadit, že pracuje pro vládu nebo pro armádu?"

"Ale tenhle Sagar Singh - ta písmena s jeho jménem nesedí..."

Renie se ušklíbala. "No jo, ale podívej se na tohle - to je krycí jméno, které všichni hackeři používají, aby se mohli pod svou práci podepsat bez toho, aby použili svá vlastní jména, protože by za to mohli být stíháni." Obrátila počítač tak, aby !Xabbu viděl na obrazovku. Modrý Pes Poustevník. Svět musí být plný takových Singhů, ale ona věděla, že takových přece jen mnoho nebude!

!Xabbu přikývl. "Zdá se, že jsi tu hádanku vyluštila. Kde je ta osoba? Žije stále ještě v této zemi?"

"No to je právě problém." Renie se zamračila. "Adresa je stará dvacet let. Možná měl nějaké potíže a musel zmizet. Samozřejmě zkušený hacker dokáže zmizet beze stopy." Zkusila ještě několik kritérií a pak se posadila a čekala na odpověď.

"Děvče?" Dlouhý Joseph opět seděl, tentokrát si prohlížel mimořádně podezřavě !Xabbua. "Co tady k čertu ten chlápek dělá?"

"Nic, tati. Donesu ti trochu kávy."

Když nalila do hrnku horkou vodu, vzpomněla si na úlomky svého vlastního hrnku, který se roztrhl před jejich pokojem, kde na ně mohl někdo šlápnout. !Xabbu zatím stál u jejího počítače.

"Renie," řekl, jak sledoval seznam před sebou, "je tady jedno slovo, které se tu objevuje hned několikrát. Možná je to místo, možná je to jméno osoby. Ale já jsem to nikdy předtím neslyšel."

"Co je to?"

"Něco, čemu se říká TreeHouse."

Než mu stačila odpovědět, rozsvítilo se na počítači světlo, oznamující telefonní hovor. Renie postavila na stůl hrnek i tabletky instantní kávy a rychle šla hovor přijmout.

Byl to Jeremiah Dako a plakal. Než stačil říct jediné srozumitelné slovo, Renie věděla, co se stalo.

Kapitola 18

Červený a bílý

INTERNET:SEZNÁMENÍ: Vaše sny se stanou skutkem

(vizuál: reklamní obrázek M. J., ženská verze)

M. J.: "Vidíš mě. Jsem tvůj sen, co se stal skutkem, že je to tak? Podívej se na ty rty - nechceš snad, abych tě kousla, alespoň trošičku? Přijď mě navštívit. Nechci malé lidi s malými ambicemi - chci velké kluky s velkými nápady. Budeme mít hodně o čem si povídat a co dělat. Jen najdi můj uzel a zahrajeme si takovou hru, na kterou nikdy nezapomeš..."

GALLY SOTVA STÁL NA NOHOU. PAUL SE ZASTAVIL, vzal ho do náruče a vynesl ho ven z ústřicového domu.

Chlapec plakal tak žalostně, až se celý třásl, a on ho sotva udržel.

"Ne. Nemůžu je opustit! Vavříne. Vavřín tam zůstal!"

"Nemůžeš jim už pomoci. Musíme odsud zmizet. Oni se brzy vrátí - ti, co to udělali."

Gally se stále ještě bránil, ale už jen velmi chabě. Paul se protlačil dveřmi a vyrazil do lesa bez toho, aby se ohlédl, jestli je někdo nesleduje. Překvapení a rychlost byly jejich jediné naděje. Světlo se začalo vytrácet a on doufal, že budou v hustém lese dříve, než se za nimi někdo pustí.

Hodnou chvíli se potácel s chlapcem v náruči. Když už nemohl dál, položil chlapce na zem tak jemně, jak jenom dovedl, a sám se skácel do hustého listí. Obloha potměněla a měla barvu mokré skály. Jen větve nad nimi vypadaly jako tmavé siluety.

"Kam půjdeme?" Když nedostal žádnou odpověď, naklonil se na stranu. Gally vypadal jako malý korýš. Nohy měl skrčené a hlavu sevřenou v dlaních. Stále ještě plakal, ale ten největší nápor už pomalu odcházel. Paul se k němu naklonil a mímě s ním zatřásl. "Gally! Kam půjdeme? Nemůžeme tady přece zůstat navěky!"

"Oni jsou pryč." Byla to slova překvapení, jako kdyby mu to právě došlo. "Pryč."

"Já vím. Ale s tím už nic nenaděláme. Pokud se odsud ale nedostaneme, čeká nás totéž." Ve skutečnosti však Paul věděl, že budou muset čelit mnohem horším věcem, pokud ho jeho pronásledovatelé chytí - ale jak to mohl vědět, a jak by to mohla být pravda? Ti cizinci... zavraždili děti z Domu ústřic. Vytrhali jejich nitra.

"Patřili jsme k sobě." Gally mluvil pomalu, jako kdyby recitoval něco, čím si nebyl sám jistý. "Nepamatuji se, že by tomu bylo někdy jinak. Společně jsme přepluli Černý oceán."

Paul se posadil. "Jaký oceán? Kde? Kdy se to stalo?"

"Já nevím." Gally potřásl hlavou. "Já si jen vzpomínám, že jsme cestovali - je to první věc, na kterou si vzpomínám. A byli jsme spolu."

"Vy všichni? To ale nemůže být příliš dlouho - někteří z nich byli... byli ještě velmi malí."

"Cestou jsme nacházeli další maličké. Nebo oni našli nás. Od chvíle, kdy si vzpomínám, nás nejméně dvakrát tolik přibýlo. Je nás dvakrát tolik..." Hlas se mu zlomil a on začal znovu plakat, hlasitě sténal. Paul chlapce vroucně obejmul a přitáhl si ho na svá prsa.

Jak je možné, že si to dítě pamatuje ze svého krátkého života víc, než si pamatuje ze svého života Paul? Proč má dojem, že každý ví o životě víc než on?

Chlapec se konečně uklidnil. Paul ho chlácholil na svých prsou, nevěděl, co jiného by pro něj mohl udělat. "Vy jste přepluli Černé moře? A kde to bylo?"

"Daleko," zamumlal Gally s hlavou opřenou o jeho hrud'. Den se chýlil ke konci a Paul už viděl jen temné stíny. "Já nevím - vyprávěli mi o tom ti větší."

"Větší?"

"Ti už jsou pryč. Někteří zůstali v místech, která se jim líbila, nebo je něco zastavilo, ale my ostatní jsme pokračovali dál, protože jsme něco hledali. Někdy ti velcí jednoduše zmizeli."

"A co jste hledali?"

"Bílý oceán. Tak jsme tomu říkali, ale já nevím, kde by to mělo být. Jednoho dne odešel i ten poslední velký, a pak byla řada na mně, abych se ujal velení. Jenže já nevím, kde je Bílý oceán. Já nemám tušení, kde by mohl být. Ale teď už na tom nezáleží."

Řekl to se strašnou konečností a zmlkl v Paulově náruči.

Paul ho dlouhou dobu držel, poslouchal zvuk nočního lesa a pokoušel se zapomenout - nebo alespoň zahnat děsivé vzpomínky do pozadí své mysli - na to, co viděl v Domě ústřic. Všude kolem hráli cvrčci. Vítr se proháněl v horních větvích stromů. Všude byl klid, jako kdyby se celý vesmír zastavil.

Paul si uvědomil, že na svých prsou necítí žádný pohyb. Gally nedýchal. Paul vyděšeně vyskočil a položil chlapce na zem.

"Co? Co to děláš?" Gallyho hlas byl zastřený spánkem, ale byl silný.

"Já... já se omlouvám. Myslel jsem..." Jemně položil chlapci ruku na prsa. Žádný pohyb. Stejně jemně, řízením nějakého zapomenutého instinktu, který nedovedl pojmenovat, zvedl ruku a přitiskl mu ji pod čelist. Necítil žádný pulz. Pak zkusil sám sebe. Jeho vlastní srdce mu prudce bilo.

"Gally, odkud jsi přišel?"

Chlapec něco zamumlal. Paul se k němu naklonil blíž. "Cože?"

"Vy jste teď velký..." mumlal Gally a opět se odevzdal spánku.

* * *

"Biskup Humphrey řekl, že to je ta nejlepší cesta." Přestože měl chlapec temné kruhy pod očima a ve tváři zarmoucený výraz, jeho hlas byl silný.

Oba za sebou měli těžkou noc plnou ošklivých snů. Paul byl tak rád, že se opět rozednilo, takže se ani nezmohl na žádný odpor, ačkoli si nebyl tak docela jistý biskupovou radou.

"Ale kromě toho také říkal, že tam na té cestě žije něco příšerného. Něco nebezpečného."

Gally na Paula vrhl bolestivý pohled, který jasně naznačoval, že byl nyní nejstarší a nejvyšší a neměl by tedy zatěžovat svého mladého společníka takovými obavami. Paul v tom viděl jistou spravedlnost. Zmlkl a raději se soustředil na to, aby chlapce následoval hustým lesním houštím. Ani jeden z nich nemluvil, díky čemuž se jim šlo o něco lépe. Paulovi se v hlavě honily rozporuplné myšlenky, ani sluneční jitra však nedokázalo zahnat jeho strašlivé vzpomínky na to, co se stalo v Domě ústřic, ani na ošklivé sny.

V tom snu byl jakýmsi farnářem, který nutil zvířata nastoupit do obrovské lodi. Nepoznával je, ačkoli mu zvířata připomínala zčásti ovce a zčásti krávy. Zvířata mečela, koulela divoce očima a pokoušela se odporovat, obracela se ke dveřím, jako kdyby prosila o svobodu, ale Paul a ostatní mlčenliví pracovníci je nutili překročit práh temnoty. Když byla všechna zvířata naložená, zavřel velké dveře a zamkl je. Jakmile ustoupil na stranu, uviděl, že to místo nebyla loď, ale spíš nějaká obrovská miska nebo šálek - ne, byl to kotel, takový, v jakém se vaří maso. Slyšel odtamtud zvyšující se vyděšený křik, a když se nakonec probudil, byl plný studu nad svou odpornou zradou.

Vzpomínky na sen pomalu ustupovaly, ale jak klopýtal za Gallym hustým lesem, měl pohled na obrovský lesklý kotel stále před očima. Měl pocit, jako kdyby ho už jednou viděl v nějakém jiném světě, v jiném životě.

Hlava plná stínů. A všechno světlo světa je nedokáže zahnat. Přetřel si spánky, jako kdyby chtěl z hlavy ošklivé myšlenky vytlačit, a jak nedával pozor, málem narazil do spadlé větve.

Gally našel pramínek, který se stáčel kolem nich do velké řeky nedaleko ústřicového domu, a vydal se cestou proti jeho proudu, vzhůru do prudkých kopců, kde tráva na paloucích řídla a ptáci varovně křičeli. Když je viděli, jak se blíží, přelétali ze strany na stranu přímo před nimi, dokud nebyli nezvaní návštěvníci v bezpečné vzdálenosti od jejich hnízd. Některé ze stromů byly plné květů v barvách bílé a růžové a žluté a Paula poprvé napadlo, co je asi za roční období.

Gally jeho otázce nerozuměl.

"To není žádné místo, to je čas," řekl Paul. "Když jsou všude květiny, mělo by být jaro."

Chlapec potřásl hlavou. Vypadal bledý a roztržitý, jako kdyby byla část jeho já zničená společně se skupinou dětí. "Ale vždyť tu jsou květiny, pane. U biskupova domu žádné nejsou. To znamená, že všechna místa nemohou být stejná, protože pak by se všechno odehrávalo v jediném bodě. Zmatek, chápete? Jeden by narážel do druhého - byl by v tom hrozný zmatek."

"Viš alespoň, jaký je rok?"

Gally se na něho opět podíval. Tentokrát bylo v jeho pohledu vidět zděšení. "R-r-ok?"

"To nevadí." Paul na okamžik zavřel oči, aby si celou záležitost uspořádal v hlavě. Jeho mysl byla plná komplikovaných nitek, všechny však byly smotané dohromady v jednu nerozpletnou zmrštinu. Proč by Gally neměl znát tak jednoduché pojmy, jakými jsou roční období či rok? Proč v něm věci, o kterých se právě zmínil, vyvolávaly takový neklid a zmatek? Já jsem Paul, říkal si sám sobě. Byl jsem voják. Utekl jsem z války. Dva lidé... dvě bytosti... mě pronásledují a já vím, že nesmím dovolit, aby mě našli. Zdálo se mi o velkém kotli. Víím něco o nějakém ptáku a také o jakémsi obrovi. Ale také vím jiné věci, pro které nemohu najít ta správná jména. A teď jsem v Osmém Čtyřhraní, ať už to je, co chce, a snažím se najít cestu ven.

Nebylo to příliš uspokojivé poznání, ale bylo to alespoň něco, čeho se mohl pro začátek držet. On byl skutečný. Měl jméno a dokonce měl i cíl - tedy alespoň pro tuto chvíli.

"Ted' nás čeká těžký výstup," ozval se Gally. "Blížíme se na okraj čtverce."

Ráz kopce se skutečně změnil a pokračoval dál do strmého svahu. Les začal řídnout a stromy postupně vystřídaly keře a lišejníkem obrostlé kameny, které tu a tam zdobily trsy divokých květin. Paul už začínal být unavený, ale hbitost jeho společníka na něj udělala velký dojem. Gally vůbec nezpomalil, dokonce ani tehdy, když byl svah tak strmý, že stoupal téměř přímo vzhůru.

Celý svět se mu začal rozpijet před očima. Paul se potácel a snažil se získat rovnováhu. V tomto okamžiku nebyl schopen ani pokračovat vzhůru, ani sestoupit zpět dolů. Měl pocit, jako kdyby se jeho tělo rozpouštělo, jako kdyby se rozpadalo do jednotlivých malých fragmentů. Vykřikl, tedy alespoň měl dojem, že to udělal, ale v dalším okamžiku se věci opět vrátily tam, kde byly předtím. Vypadalo to, že si toho Gally vůbec nevšiml. Paul se zachvěl při pomýšlení, že ho snad začíná zrazovat jeho vlastní mysl.

Když dorazili konečně na vrchol kopce, Paul se obrátil, aby se podíval zpátky. Země pod nimi nevypadala ani trochu jako biskupova kostkovaná mapa - stromy a kopce se mísily jeden s druhým. Viděl odsud i vzdálenou řeku. Ve slunečním světle se podobala stříbrné lesklé nitce. Vedle řeky stál děsivý Dům ústřic. Viděl dokonce uprostřed lesů i špičku hradu biskupa Humphreye a v dálce zahlédl další věže, vyčnívající nad vrcholky stromů.

"My jdeme támhle," řekl Gally. Paul se otočil. Chlapec ukázal na několik mil od nich vzdálený bod, kde hustě porostlý hřeben kopců klesal k dalšímu úpatí, kudy opět protékala řeka.

"Proč jsme tam nejeli lodí?" Paul sledoval, jak se od povrchu vody odráží slunce, jako by bylo třpytivý velký diamant, až mu připadalo, že to snad ani nemůže být obyčejná voda, že to je spíš sypající se sklo nebo zamrzlý oheň. "Nebylo by to rychlejší?"

Gally se nejprve zasmál, ale pak se na Paula znepokojeně podíval. "Nemůžete přecházet čtverce na řece. To ale víte, nebo ne? Řeka... řeka taková není."

"Ale vždyť už jsme po řece jednou pluli."

"Jen z hostince do Domu ústřic. To bylo uvnitř čtverce, to je dovolené. Kromě toho je tu ještě jeden důvod, proč se musíme držet od řeky dál. Proto jsme také šli celou noc." Chlapec na něj znovu znepokojeně pohlédl. "Když půjdete k řece, oni vás najdou."

"Oni? Ty myslíš ty dva?"

Gally potřásl hlavou. "Nejen je. Našel by vás každý, kdo vás hledá. Tak mě to naučili ti velcí. Na řece se neschováte." Nehodlal to dále vysvětlovat, a tak na něj už Paul déle nenaléhal. Začali sestupovat z kopce.

Paul nedokázal okamžitě poznat, že přešli do jiného čtverce, jak tomu Gally říkal. Země vypadala stále stejně. Na vrcholu byly jen trsy divokých rostlin a pár keřů, ale jak postupovali níž, objevil se les a postupně houstl. Jediný rozdíl, který okamžitě pocítil, byl ten, že měl dojem, jako by na této straně kopce bylo o poznání víc zvířat, jako kdyby se sem vrátil život. Paul tu a tam z nedalekého houští zaslechl šustot, a když se rychle ohlédl, podařilo se mu několikrát zahlédnout několik párů jasných očí, jak ho zvědavě sledují. Jednou dokonce uviděl i pár malých prasátek, ale všechna se rychle rozutekla a vyděšeně přitom chrochtala, když se k nim Gally a Paul přiblížili.

Gally o nich nevěděl, nevěděl ani o jiných tvorech. "Víte, ještě nikdy jsem tu nebyl."

"Ale vždyť jsi říkal, že jsi sem odněkud přišel."

"My jsme nepřišli touto cestou, pane. Všechno, co o tomto místě vím, je z toho, co mi vyprávěli druzí. Jako třeba támhleto místo." Ukázal před sebe. Paul přimhouřil oči, ale viděl jen nekonečný les a vůbec nic neobvyklého. "Ne," řekl mu chlapec, "musíte se trochu sklonit."

Paul si klekl a uviděl mezi kmeny stromů jediný horský vrcholek. Byl ale tak daleko, že by si ho stěží mezi okolní krajinou všiml. "Co je to?"

"To je hora, vy hlupáku." Gally se poprvé toho dne zasmál. "Ale říká se, že u jejího úpatí spí Rudý král. A jestli ho někdo jednoho dne probudí, bude s Osmým Čtyřhraním konec." Luskł prsty. "Pie! Asi tak! Tak se to alespoň vypráví v příbězích, i když já opravdu nevím, jak na to lidé přišli, když ho ještě nikdy nikdo neprobudil. Někdo by to musel udělat, ale to by tajemnost toho příběhu pokazilo."

Paul se podíval před sebe. Kromě toho, že byla hora neobvykle štíhlá a vysoká, nebylo na ní vůbec nic zvláštního. "A co ten Bílý král? Co když někdo vzbudí jeho? Nebylo by to stejné?"

Gally pokrčil rameny. "Možná jo. Ale nikdo kromě Bílé lady neví, kde spí. Ale ona to nikdy neřekne."

Než se slunce vyšplhalo vysoko na oblohu, dorazili konečně na úpatí kopce a pokračovali dál po nekonečných loukách a nízkých zalesněných kopcích. Paul už se opět cítil unavený. Uvědomil si, že už víc jak jeden den vůbec nic nejedl. Měl pocit hladu, ale ten pocit nebyl ani zdaleka tak silný, jak by měl být. Chystal se na to zeptat Gallyho, když vtom ho náhle chlapec chytil za paži.

"Podívejte! Ten kopec za námi."

Paul si uvědomil, že se vyděšeně přikrčil, než si uvědomil, co mu to vlastně chlapec řekl. Byl to nejspíš vžitý reflex proti nebezpečí, který měl zakořeněný hluboko ve svém těle. Přinutilo ho to klesnout k zemi. Paul se zadíval, kam míří Gallyho prst.

Na vrcholu kopce se objevila jakási postava. O několik okamžiků později se k ní přidala další a Paul ucítil v zádech nepříjemné mrazení. Ale pak se objevil další pultucet postav, jedna z nich byla evidentně na koni.

"To jsou rudoprsí," řekl Gally. "Nevěděl jsem, že zabrali i tenhle čtverec. Myslíte si, že vás hledají?"

Paul potřásl hlavou. "Já nevím." Nebál se svých pronásledovatelů tak, jak se bál dvou mužů, kteří přišli do Domu ústřic, ale vojákům přesto také nevěřil. "Jak daleko je to na okraj tohoto čtverce?"

"Daleko. Ale budeme tam do setmění."

"Tak si pospěšme."

Byla to náročná cesta. Husté křoví se jim zachytávalo na šatech, větve byly jako ostré drápy. Paul už nemyslel na jídlo,

ačkoli se stále cítil velmi slabý. Gally vybral zapomenutou cestu a snažil se v hustém lese jít co možná nejrychleji. Museli se vyhybat místům, kde by mohli být z vrcholku kopce vidět. Paul věděl, že chlapec dělá, co může, ale přesto se mu zdálo, že postupují děsivě pomalu.

Právě se vynořili z bezpečí hustého mlází a museli přejít po nevelké mýtině, když uslyšeli nezvyklý zvuk. V dalším okamžiku se před nimi vyřít kůň a hnál se přímo na ně. Paul rychle popadl Gallyho a strhl ho na stranu, aby neskončil pod koňskými kopyty.

Jezdec měl na sobě tmavě rudé brnění. Také jeho helma byla temně rudá a její dokonalý tvar v podobě lví hlavy zakrýval mužovu tvář. Zabodl své dlouhé kopí do země a řekl: "Vstoupili jste do teritoria, které patří Jejímu Rudému Veličenstvu." Jeho sebevědomý hlas zněl díky helmě ještě hrozivěji. "Budete se mi muset vzdát."

Gally se vymkl z Paulova sevření. Byl malý a špinavý a dal se jen stěží udržet. "My jsme jen poutníci. Co vás přivedlo na myšlenku, že nemůžeme jít tam, kam chceme?"

"Pro poddané Jejího Veličenstva neplatí žádná svoboda," zaburácel rytíř. Namířil špičku svého kopí na Paulova prsa. "Jestli jste nespáchali žádný zločin a zavázete se k naprosté oddanosti své paní, pak se nemáte čeho bát." Pobídl koně, aby udělal několik kroků dopředu, až se jeho kopí téměř Paula dotýkalo.

"Já jsem tu cizinec," řekl Paul a sotva dýchal. "Jenom tudy procházím. Nevím nic o místních problémech."

"A ten kluk je podle tebe také cizinec?" ozval se rytíř skrz tlamu lví hlavy. "On a jeho přívrženci nám působí potíže už od chvíle, kdy sem dorazili - kradou, lžou, rozšiřují nesmyslné historky. Její Výsost už je nebude trpět."

"To je lež!" Gallymu vyrazily do očí slzy. "To vše jsou jen lži!"

"Klekni si, nebo s tebou naložím stejně jako s jedním z tvých kapounů, nevychovaný kluku!"

Paul stáhl Gallyho k zemi. Rytíř vyrazil dopředu. Neměli kam utéct - i kdyby se jim podařilo zmizet v hustém lese, byla by to jen otázka času, než by je jezdec znovu našel, a proto Paul nakonec neochotně padl jedním kolenem na zem.

"Co, co, co je?" Na mýtině se objevil další rytíř. Přišel od řeky. Na sobě měl zářivě bílé brnění a jeho helma měla podobu koňské hlavy s jedním dlouhým rohem na čele - Paul věděl, že jméno toho zvířete určitě znal, ale nemohl si vzpomenout.

Rytíř měl na sedle zavěšené nejrůznější zbraně, láhve na vodu a další předměty, takže kůň hlasitě chrastil, kdykoli se pohnul. "Avaunt!" vykřikl. "Nebo je to snad aroint!?"

Rudý rytíř nedokázal zakrýt překvapení ve svém hlase. "Co ty tady děláš?"

Postava v bílém nad tou otázkou zaváhala, jako kdyby nedokázala hned odpovědět. "Vypadá to, že jsi mě nečekal. Z toho usuzuji, že budeme muset bojovat."

"Tohle jsou ale vězni naší královny," prohlásila lví helma, "a já tady nehodlám ztrácet čas s tebou. Dovolím ti, abys mohl ustoupit, ale jestli tě ještě někdy uvidím, jakmile se vypořádám s těma dvěma..." ukázal svým kopím na Paula a chlapce, "budu tě muset zabít."

"Ustoupit? Tak to bude asi dost těžko možné. Ne, to bych nemohl. Ona není moje královna, chápeš?" Bílý rytíř se zarazil, jako kdyby se snažil vzpomenout si na něco důležitého. Zvedl ruce a sundal si helmu. Odhalil neobvykle světlé propocené vlasy a poškrábal se zuřivě na hlavě.

Paul na něj ohromeně hleděl. "Jack? Jack Zálesák?"

Rytíř na něj vrhl zmatený pohled. "Jack? Já nejsem Jack. Teď se podívej," obrátil se na rudého rytíře, "tohle jsou vězni pro tebe. Ale já si je nechám. Nemají žádný respekt, žádné porozumění, žádné skrupule."

"To není on," zašeptal hlasitě Gally.

Paul potřásl hlavou. Celá věc začínala být čím dál zmatenější. "Ale... ale já už jsem se s tebou jednou setkal! Bylo to v noci, v lese. Copak si nevzpomínáš?"

Muž v bílém brnění na Paula nechápavě hleděl. "V lese? Chlápek, co vypadal jako já?" Opět se obrátil na rudého rytíře. "Myslím, že ten muž potkal mého bratra. To je zajímavé. Už o něm nebylo nějakou dobu slyšet. Vždycky to byl zloděj."

Pak se opět otočil. "Je zdravý?"

Lví helma nevypadala, že by ji to zajímalo, nebo dokonce pobavilo. "Otoč se a zmiz odsud, ty bílý hlupáku. Jinak se s tebou špatně povede." Pobídl koně, aby ustoupil o několik kroků dozadu, pak obrátil kopí proti neznámému příchozímu.

"Ne, tak to nepůjde." Bílý rytíř začínal zuřit. "Musím vyhlásit tento čtverec za náš, rozumíš? Patří teď Její Alabastrové Výsosti." Opět si nasadil helmu. "Takže asi přece jen bude boj."

"Idiote!" vykřikl rudý rytíř. "Vy dva vězni zůstanete tady, dokud se s ním nevypořádám!"

Bílý rytíř naklonil kopí a pobídl svého chřastícího koně do běhu. "Připrav se!" vykřikl, a pak to ještě podtrhl otázkou:

"Jsi si jistý, že jsi připravený?"

"Utíkej!" Gally vyrazil kolem rudého rytíře, který obrátil hlavu, aby se po chlapci ohnal, a v tom okamžiku utřil ránu od svého nepřítele přímo do středu prsního plátu. Ztratil balanc a dopadl z hřbetu svého koně ztěžka na zem.

Když vyrazil i Paul, lví rytíř už opět vstal na nohy a vrhl se k sedlu, aby popadl nepřijemně vyhlížející palcát.

"Musím uznat, že to je pěkný kousek!" ozval se bílý rytíř. Vypadalo to, že se nechystá vůbec bránit, když se k němu rudý rytíř blížil.

"Ale on ho zabije!" Paul zaváhal, ale potom se přece jenom otočil a rozběhl se do lesa. Rudý rytíř se mohutně rozmáchl svým těžkým palcátem a srazil svého protivníka ze sedla na mokrou zem.

Gally popadl Paula za rukáv a trhl jím tak silně, že málem upadl na zem. "Nechte je být! Pojdte, pane!" Rozběhl se zpátky do kopce a stále držel Paula za rukáv. Paul neměl na vybranou, a tak za ním klopýtal. Za několik okamžiků se za nimi zavřel les, ale stále slyšeli supění, nadávky, hlasité oddechování a třeskot ocelových zbraní.

"On nás zachránil!" vydechl Paul, když se na chvíli zastavili, aby nabrali síly. "Nemůžeme ho nechat zemřít."

"Rytíře. Komu na něm záleží?" Gally si odhrnul z tváře mokré vlasy. "On není jedním z nás. I kdyby to nepřežil, vrátí se zpátky. Na další zápas."

"Zpátky? Na další zápas?"

Ale chlapec už zase utíkal, a tak se Paul klopýtavě vydal za ním.

* * *

Stíny byly dlouhé a kosé. Odpoledne se rychle chýlilo ke konci a slunce už odpočívalo nad hřbety kopců. Když konečně zastavili, Paul se o chlapce opřel a málem je oba stáhl k zemi.

"Nemůžeme..." oddechoval, "...si odpočinout...?"

"Ne na dlouho." Také Gally už vypadal velmi unavený, i když stále méně než Paul. "Řeka už je nedaleko, ale přesto budeme muset jít ještě hodný kus po jejím břehu, než dorazíme na hranici."

Paul se posadil a položil si ruce na kolena. Už se ani nedokázal narovnat. "Jestliže... jestliže ti dva bojují... proč... proč... utíkáme?"

"Protože tam byli ještě další. Viděl jste je na kopci. Rudoprsí. Pěšáci. Ale i oni se dokáží pohybovat velmi vytrvale a rychle, pokud chtějí. Navíc nepotřebují zastavovat, aby si oddechli." Posadil se na zem. "Jen si trochu vydechnete a potom budeme muset opět běžet."

"Co jsi to myslel předtím, když jsi mluvil o tom, že rytíř nezemře?"

Gally si promnul tvář a na jeho obličej zůstaly špinavé proužky. "Všichni prostě znovu a znovu ožívají. Bojují a bojují, dokud jedna strana nevyhraje, a pak začnou znovu. Tohle je třetí boj od chvíle, kdy jsme sem přišli, na který si vzpomínám."

"Ale copak lidé nezahynou?"

"Ovšemže ano. Ale jen do konce boje, jak tomu říkají. Pak všechno začne znovu. Dokonce si to ani nepamatují."

"Ale vy umíráte, protože nejste odsud?"

"Myslím, že ano." Chlapec se zamračil a uvažoval. "Myslíte si, že všichni malí, Vavřín a ostatní, se pro příští časy vrátí zpátky? Co si myslíte?"

"Už se to někdy stalo? Už jste někdy... přišli o někoho ze svých malých a on se potom vrátil?"

Gally potřásl hlavou.

"Já nevím," řekl nakonec Paul. Ale v duchu si myslel, že asi ví. Pochyboval, že by se magie, chránící domorodce z Osmého Čtyřhraní, vztahovala i na ostatní.

Když se opět dokázal narovnat, vedl ho Gally dál. Po krátké cestě napříč hustým lesem, kdy se museli prodírat mlázím a trnitými keři, se ocitli na okraji dlouhého zalesněného svahu, vedoucího k řece. Paul už neviděl na oči, a proto ho Gally musel k vodě vést. Pak zamířili směrem k lesu. Pokračovali tak rychle, jak jen to bylo možné po písčinných pláních.

Slunce je pálo do očí, dokud nezapadlo za nedaleké kopce.

Paul se podíval na řeku a řadu stromů, které se táhly po jejím břehu. Voda, kam stromy vrhaly své stíny, se mu zdála hluboká, zatímco tam, kam stíny nedosáhly, mu připadala poměrně mělká. Vodní hladina ve světle zapadajícího slunce vypadala jako páska z roztaveného zlata. Z nějakého důvodu měl dojem, že řeka je mnohem skutečnější než krajina, kterou protékala. Vypadala jako zjevení z nějakého známého obrazu, které se nedopatřením dostalo na obraz jiný. Na okamžik zpomalil a najednou si uvědomil mraky nad částí své paměti, které se postupně stávaly součástí jeho myšlenek. Známy obraz? Co by to mohlo být? Kde něco takového viděl, nebo slyšel? Věděl, co to znamenalo bez toho, aby si dokázal vizualizovat něco, co by se k té myšlence hodilo.

"Pospěšte si, pane. Musíme být v jeskyních dříve, než se setmí, jinak nás najdou."

"Proč jednoduše nepřeplaveme řeku na druhou stranu?"

Gally se na něj obrátil. "Copak jste se zbláznil?"

"Nebo bychom si mohli postavit vor, jestli je to příliš daleko. V lese je spousta dřeva."

"Proč bychom něco takového dělali?"

Paul se jako obvykle dostal do koncepčního teritoria, kde se vznášely vědomosti, které se nehodily do světa kolem něj.

"Abychom... utekli. Abychom se dostali z Osmého Čtyřhraní."

Gally se zastavil, opřel si ruce v bok a zamračil se. "Už jsem vám přece říkal, že nemůžete vstoupit do řeky, protože by vás našli. A za druhé, tady není nic takového jako druhá strana."

"Jak to myslíš?"

"Jak to říkám - není žádná druhá strana. To ví přece každý hlupák. Takhle se z Osmého Čtyřhraní nikdy nedostanete - řeka jen Čtyřhraním protéká."

Paul to nedokázal pochopit. "Ale... ale co je tohle?" Ukázal na vzdálený břeh.

"To je... já nevím. Zrcadlo nebo něco takového. Možná obrázek. Ale jinak tam není nic. Takhle jsme ztratili jednu z našich velkých. Myslela si, že by se mohla dostat na druhou stranu, přestože jsme jí říkali, že to není možné."

"To nechápu. Jak je možné, že tam nic není, když tam něco vidím?"

Gally se otočil a pokračoval v chůzi. "Nemusíte mi věřit, pane. Nechte se klidně zabít, když chcete. Ale vy a já, my nebudeme čekat na další boj."

Paul stál a hodnou chvíli zíral na vzdálené stromy, pak se rozběhl za Gallym. Když chlapec viděl, že za ním jde, podíval se na Paula se smíšeným výrazem úlevy a pohrdání, ale najednou se jeho oči prudce rozšířily a zíraly na něco za Paulovými zády. Paul se otočil.

Přes planinu se k nim blížil nějaký objekt. Pohyboval se však neuvěřitelně rychle, takže už se dal dobře rozpoznat. Nad ním se táhl sloup hustého kouře a rozpouštěl se ve vzduchu.

"Utíkejte!" vykřikl Gally.

Přestože byl Paul už nesmírně unavený, nepotřeboval příliš pobízet. Vyrázil k vysokému fialovému kopci, jehož úpatí od nich bylo jen několik stovek kroků. Nedaleká hromada kamení, kterou předtím Paul považoval za další přírodní formaci, se ukázala být prací lidských rukou, když kolem ní proběhl. Byla to trojúhelníková špice, vyšší než člověk,

stojící uprostřed velkého kruhu z plochých kamenných dlaždic, ozdobených podivnými vzory. Paul běžel přes hladký tvrdý povrch něčeho, o čem si byl téměř jistý, že se jedná o obrovské sluneční hodiny, o poznání rychleji a už si začínal myslet, že se jim přece jen nakonec podaří dostat do jeskyně ve zdraví. Před ním z cesty uskakovala malá zvířata s podivným čenichem a vystrašeně mizela v houští.

Právě běželi přes hromady spadaneho kamení, které lemovaly úpatí kopce, když kolem nich prosvíštělo něco červeného a vydávalo to zvuk malého nákladního vlaku.

Nákladní vlak? pomyslel si Paul, přestože byl bez sebe strachy. Co...?

Ta věc se zastavila přímo před nimi. Odlétaly od ní horké uhlíky. Malé horké jiskřerky se odrážely Paulovi od prsou a tváře.

Postava byla nejméně o hlavu větší než on a od hlavy k patě byla celá rudá. Každý kousek jejího těla měl nějaký odstín rudé barvy, její povýšená tvář i rozčuchané vlasy. Šaty měla vyrobené z nějakého těžkého materiálu, rozhodně to nebyla látka. A od lemů se jí stále ještě kouřilo.

"Vy! Bylo mi řečeno, že jste mi odmítli oddanost." Její hlas zněl jako hučení motoru. Byl tak mrazivý, že by jistě zmrazil ptáka v letu. "Takhle si mou shovívavost nevysloužíte."

Gally se krčil za ním. Paul se nadechl jen tak, aby mohl promluvit. "Neměli jsme v úmyslu stavět se na odpor, Vaše Veličensto. Jen jsme hledali..."

"Ticho. Budeš mluvit, když máš mluvit. A mluvit máš jedině tehdy, když tě k tomu vyzvu. Ted' můžeš mluvit. Máš mé svolení."

"Neměli jsme v úmyslu stavět se na odpor, Vaše Veličenstvo."

"To už jsi říkal. Nejsem si zatím jistá, jestli bych zrovna vás dva chtěla jako své poddané. V každém případě jste neobyčejně hloupí tvorové." Zvedla ruku a lusklá prsty. Byl to zvuk hlasitý jako výstřel z pušky. Mezi stromy na nedalekém kopci se objevili tři vojáci v rudém brnění a spěchali na zavolání své paní. "Předpokládám, že bude nejlepší, když vám oběma rovnou useknu hlavu. Sice to nebude příliš originální, ale zjistila jsem, že nejstarší metody bývají přece jen ty nejlepší, co vy na to?"

"Nechte nás jít. Odcházíme odsud. Neměli jsme v úmyslu nikoho rušit."

"Řekla jsem ti, abys mluvil?" zamračila se a chvilku přemítala. "Aha, dobrá. Jestli na to nezapomenou a ty promluvíš ještě jednou bez vyzvání, přeseknu ti hlavu vejprů hned teď."

Vojáci doběhli na rovnou zem a spěchali k nim. Paul uvažoval, že by se mohl pokusit proběhnout kolem královny a zmizet v temnotě velké jeskyně uprostřed lesa. Nebylo to ani sto kroků.

"Já tě vidím," řekla královna. "Vím, na co myslíš." V jejím hlase nebyl ani nepatrný náznak lidskosti, zněl jako obrovský děsivý stroj. "Ani útěk nemůžeš plánovat bez povolení. Ne že by ti to nějak prospělo." Přikývla, a v dalším okamžiku se ocitla o deset kroků stranou. Paul viděl jen rudou šmouhu. "Jsi příliš pomalý, abys mě mohl obelstít," prohlásila významně. "I když se pohybuješ o něco rychleji, než bych od tebe čekala. Je to hrozné, když se v Osmém Čtyřhraní začnou objevovat lidé, co se tu pohybují, jak se jim zachce. Až zjistím, kdo je za to zodpovědný, budou padat hlavy, to ti slibuju." Opět se proměnila v rudou skvrnu a vzápětí se objevila necelý yard od Paula a chlapce. Prohlížela si je oba s evidentním opovržením. "Hlavy budou padat v každém případě. Otázka je jen které a kolik."

První voják dorazil a jeho dva společníci ho těsně následovali. Než Paul stačil strávit ohromení nad neuvěřitelnou mrštností královniných pohybů, popadly ho nelítostné silné ruce a zkroutily mu paže dozadu.

"Zdá se, že to bylo něco jiného," řekla náhle královna. Zvedla jeden rudý prst, přitiskla si ho k bradě a naklonila hlavu na stranu jako malé děčko. "Možná bych ti měla nechat useknout místo hlavy některé jiné součásti těla."

Paul sebou celkem zbytečně zmítal. Dva vojáci, kteří ho drželi, byli stejně neochvějní jako jejich královna. Gally se ani nesnažil vykroutit ze sevření muže, který ho držel. "Nikomu jsme neublížili!" vykřikl Paul. "Jsme tady cizinci!"

"Aha!" královna se dala do smíchu nad svou vlastní chytrostí. Dokonce i její zuby měly barvu čerstvé krve. "To jste mi dobře připomněli... cizinci." Přitiskla si prst ke rtům a zapískala. Pronikavý zvuk otřásl okolními kopci. "Slíbila jsem, že tě někomu předám. Pak tedy useknu hlavu tomu, kdo zbude."

Paul najednou ucítil mrazivý závan, připomínající chladný vítr vanoucí od nočního oceánu. Otřásl se, věděl, co uvidí.

Na planině za nimi se objevily dvě postavy. Obě měly klobouky a dlouhé pláště, do tváří jim nebylo vidět. Menší postava rozhodila rukama na znamení překvapení a potěšení a pod okrajem jeho klobouku se cosi zalesklo.

"Tady jsi!" děsivý hlas v Paulovi vyvolal nepřekonatelnou touhu začít křičet. "Přemýšleli jsme, jak dlouho nám bude trvat, než tě zase najdeme..."

Gally zasténal. Paul se vrhl kupředu a pokusil se osvobodit, ale vojáci rudé královny ho do drželi pevně.

"Máme pro tebe připravených několik speciálních věcí, náš drahý příteli." Oba už byli velmi blízko, ale stále nebyli dost dobře vidět, vypadalo to, jako kdyby je zastíral nějaký temný mrak. "Takové speciální věci..."

Paulovi se podlomila kolena a on se úplně odevzdal svým věznitelům, když vtom najednou uslyšel velmi podivný zvuk. Buď Gallyho sténání nabralo na stejné hlasitosti jako pískání královny, nebo...

Zvuk byl čím dál hlasitější. Paul odtrhl svůj pohled od strašlivého, ale přesto fascinujícího pohledu na své pronásledovatele a podíval se na kopec. Nejprve ho napadlo, že se snad valí lavina, protože takový hluk mohlo způsobit jen valící se kamení. Jenže nešlo o žádnou lavinu, ale o obrovského okřídleného tvora, který se s řevem vynořil z jeskyně na úpatí hory. Paul na něj strnule hleděl. Královna překvapeně otevřela ústa.

"Netvor Lewise Carrola!" vykřikl jeden z vojáků vyděšeně.

Jakmile vylezla zrůda z jeskyně ven, vztyčila se do výšky, roztáhla obrovská křídla a zachytila poslední sluneční paprsky do svých žilnatých membrán. Netvor zamrkal očima a poodhrnul těžká víčka. Hlavu měl posazenou na neuvěřitelně dlouhém krku a jak se chystal k letu, jeho úctyhodná křídla hlasitě zavržala. Gallyho věznitel upadl na záda, kde zůstal ležet a vydával nesrozumitelné skřeky.

Obluda se vznesla přímo vzhůru a po chvíli zůstala viset vysoko nad vrcholky hor. Vypadala jako temná silueta netopýra před rozsvícenou lampou. Najednou se otočila a začala prudce klesat. Vojáci, kteří drželi Paula, ho okamžitě pustili a dali se na útěk. Královna zvedla paže a zamávala na tu věc, co se řítila dolů. Paul zavrával a spadl na zem. Kolem něj se zvedla vichřice, když netvor roztáhl křídla a svými ostrými drápy uchopil jednoho muže v dlouhém černém plášti.

"Gally!" vykřikl Paul. Všude bylo plno prachu, takže sotva něco viděl. Kdesi mezi padajícími kameny a svištěním větru zaslechl rozzuřený křik Rudé královny. "Gally!"

Našel chlapce, jak se krčí na zemi. Vzal ho do náruče, pak se otočil a rozběhl se k řece. Jak klopýtal po nerovném terénu, chlapec zvedl hlavu a podíval se, kam míří.

"Ne! Nedělej to!"

Paul se vrhl do mělké vody se zmítajícím se děckem v náruči. Brodil se proudem, když vtom za sebou uslyšel varovný hlas.

"Děláš to ještě horší! Najdeme tě všude, Paule Jonasi!"

Paul chlapce pustil a začal plavat na druhý břeh. Gally se zmítal vedle něj, a tak ho Paul popadl za límec a táhl ho za sebou. Netvor přeletěl nad jeho hlavou a kolem se prudce zvedly vlny. S Paulem to začalo házet ze strany na stranu a voda ho hnala zpátky ke břehu. Začínal ztrácet síly, ale vzdálený břeh řeky byl stále v nedohlednu.

"Plav, chlapče," vydechl a pustil ho. Společně se dostali o něco dále, ale proud je rozdělil od sebe a opět je vracel v pravém úhlu zpátky ke břehu. Vypadalo to, jako kdyby se vůbec nehýbali z místa.

Paul cítil v nohách nesmírnou bolest. Nadechl se a potopil se pod hladinu. Ztratil však v kalné vodě orientaci a musel se opět rychle vynořit. Někde blízko se cosi lesklo, něco jasného a zářivého jako svíčka za sklem. Paul se vynořil na hladinu. Gally se zmítal vedle něj, už sotva dokázal udržet bradu nad vodou a v očích měl děs.

Paul se opět ponořil pod hladinu. Bylo to tam. V hlubině se něco zlatého lesklo. Znovu se vynořil, popadl chlapce, zakryl mu ústa a stáhl ho pod vodu.

"Zadrž dech!" řekl těsně předtím, než se nad nimi voda zavřela.

Chlapec se divoce bránil. Paul kopal nohama, co mu síly stačily, a snažil se je oba dostat ke zdroji té zlaté záře. Gally ho loktem praštil do žaludku a vyrazil mu dech. Paul se rozkašlal a cítil, jak mu říční voda proniká do nosu a úst. Žlutý svit se nyní zdál být o něco blíží, ale blížila se k němu také temnota, a ta byla mnohem rychlejší.

Paul natáhl ruku k jasnému bodu. Viděl proudící černou vodu, bublinky a zlaté světlo, které jako by bylo ukryté v obrovském jantaru. Před sebou spatřil Gallyho tvář - chlapec měl ústa dokořán a v očích strašlivý strach. Paul se k němu natáhl... a pak všechno zmizelo.

Kapitola 19

Fragmenty

INTERNET/ZPRÁVY: Bouře uvnitř domu si vyžádala tři oběti

(vizuál: zničená pláž, rozbitá střešní kopule)

VO: Tři lidé přišli o život a nejméně patnáct dalších muselo být hospitalizováno potom, co se v Bournemouthu, v Anglii, vymkla kontrola jedna z atrakcí umělé kryté pláže.

(vizuál: Park Bublínková pláž během normálního provozu)

Chyba přístrojů na vytváření vln a následný kolaps kopulovitého stropu způsobily to, co jeden ze svědků nazval "bouří uvnitř domu". Došlo ke třem utonutím a k další řadě vážných zranění, když šestnáct stop vysoké vlny smetly celou umělou pláž. Zatím se nepodařilo s jistotou potvrdit, zda šlo o záměrnou sabotáž...

VYHÝBALA SE TOMU DVA DNY, ALE UŽ TO NEBYLO déle možné. Doktorčina smrt zvýšila sázky. Bylo na čase, aby se poohlédla po nějaké pomoci, nemohla to už déle ignorovat, přestože si to tolik přála. Naštěstí to mohla udělat v práci, rozhodně to bylo lepší než být obklopená nepořádkem a hlukem v ubytovně. Neodvážila se začernit vizuál - to by svědčilo o tom, že něco není v pořádku. Mohl by si myslet, že ztloustla, nebo že se mu nedokáže podívat do očí. Renie nastavila počítač tak, aby za sebou měla tu nejméně poničenou stěnu a jedinou pokojovou květinu, která přežila toxickou atmosféru její kanceláře. Číslo měla, našla si ho ten den, co Susan zemřela. Alespoň měla co dělat, mohla se v ten hrozný den nějak zaměstnat, ale v okamžiku, kdy to číslo našla, si uvědomila, že nebude mít žádnou jinou volbu, než ho použít.

Zapálila si cigaretu a znovu se rozhlédla kolem sebe po kanceláři, aby se přesvědčila, že nic z toho, co bude na obrazovce vidět, nebude vypadat pateticky. Zhluboka se nadechla. Vtom někdo zaklepal na dveře.

"Sakra! Dále!"

Dovnitř strčil hlavu !Xabbu. "Ahoj, Renie. Přišel jsem nevhod?"

Na okamžik se v duchu chopila možnosti dopřát si trochu oddechu. "Ne, pojď dál." Bylo nechutné si takhle hledat výmluvy. "No, abych pravdu řekla, vlastně není zrovna nejlepší doba. Musím někomu zavolat a opravdu se mi do toho ani trochu nechce. Ale nemůžu to už odkládat. Budeš nějakou dobu v kampusu?"

Usmál se. "Přišel jsem se podívat za tebou, takže klidně počkám."

Na okamžik si pomyslela, že na ni bude chtít čekat v kanceláři - to tedy byl výhled - ale mužik sklonil hlavu, pozpátku vycouval ze dveří a tiše za sebou zavřel.

"Dobrá." Potáhla si z cigarety. Měly to být poměrně neškodné cigarety, ale ona jich už dnes vykouřila poněkud příliš, takže se málem zevnitř podpálila. Vzácný případ spontánního lidského sebevznícení. Vytočila číslo.

Recepční nechal obrazovku začerněnou, což jí vyhovovalo. "Ráda bych mluvila s panem Chiumem. Řekněte mu, že volá

Renie. Irene Sulaweyová." Přestože neměla své celé jméno ani trochu ráda - dostala je po své poněkud obézní křesťanské pratetičce - rozhodně jí poskytlo řádný tón, jaký se vyžadoval od vzdělaného dospělého. Přijal hovor velmi rychle, takže ji ještě zastihl poměrně nevyrovnanou. Vizuál se rozsvítil tak náhle, jako kdyby na ni vyskočil ze skříně. "Renie! To je ale překvapení! Hezké překvapení! Jak se máš? Vypadáš skvěle!" Del Ray také nevypadal nejhůř, proto nejspíš toto téma otevřel - měl stylový, mírně konzervativní účes, hezký oblek, límec na košili vyšívaný lesklou nití. Ale od studentských dob se přece jen změnil - měl jakýsi hlubší výraz, který Renie nedokázala dost dobře zařadit.

"Mám se fajn," řekla a potěšilo ji, že její hlas zní poměrně vyrovnaně. "Dějí se kolem mě docela... zajímavé věci. Ale to ti povím za chvíli. Jak se daří tvé rodině? Mluvila jsem chvíli s tvou matkou, ale byla právě na odchodu."

Rychle ji obeznámil s událostmi. Všem se daří dobře až na jeho mladšího bratra, který měl konflikty s úřady už od svých raných dětských let, ale neustále se do nějakých potíží dostával a opět se z nich nechával vytáhnout (tedy většinou se to podařilo). Renie se trochu zasnila, když se dívala, jak Del Ray vypráví. Poslouchala jen jeho hlas. Připadalo jí to velmi zvláštní, ale nebylo to tak bolestivé, jak čekala. Stal se z něj docela jiný člověk, než byl ten, který ji tenkrát opustil, který - jak si tehdy byla naprosto jistá - jí navždy zlomil srdce. Ne že by se změnil tak drasticky, tak jako tak na tom už vlastně ani nezáleželo. Mohl být stejně dobře bývalým milencem nějaké její přítelkyně a nikoli jejím.

"Takže to je můj příběh," řekl. "Jsem si jistý, že tvůj bude mnohem zábavnější, a už jsem jedno velké ucho. Mám dojem, že jsi mi nezavolala jen proto, abys zavzpomínala na staré časy."

Zatraceně, pomyslela si Renie. Del Ray může být úředníkem, z jakých si vždycky dělali legraci, ale hloupý rozhodně není.

"No, zdá se, že mám nějaké potíže," řekla. "Ale nerada bych to probírala po telefonu. Mohli bychom se někde sejít?" Del Ray zaváhal. Má manželku, uvědomila si. Nebo nějakou stálou přítelkyni. Vždyť ani nevím, co po něm budu chtít.

"Nerad slyším, že máš potíže. Doufám, že to není nic vážného." Znovu se zarazil. "Myslím, že..."

"Jen potřebuju tvou radu. Není to nic, co by mohlo dostat do malé tebe nebo dokonce tvou ženu."

Nadzvedl překvapeně obočí. "Matka ti to řekla?"

"Jen hádám. Jak se jmenuje?"

"Dolly. Vzali jsme se vloni." Vypadal trochu rozpačitě. "Ona pracuje v advokátní kanceláři."

Renie cítila, jak se jí stáhl žaludek, ale přesto to nebylo tak hrozné, jak si předtím myslela. "Del Ray a Dolly? Prosím. Předpokládám, že mezi lidmi moc asi nechodíš."

"Nebud' zlá. Kdybys ji znala, určitě by se ti líbila."

"Pravděpodobně ano." Jejich rozhovor ji začínal unavovat. "Podívej, můžeš ji přivést s sebou, jestli chceš - tohle není žádný zoufalý pokus odvrhnutí milenky, jak tě získat zpátky."

"Renie!" vypadal upřímně pohoršený. "Tohle je bláznivé. Pokud je to v mých silách, rád ti pomohu. Kde se sejdem?"

"Co třeba hned po práci na Zlaté Míli?" Bude sice muset jet řádný kus autobusem, ale alespoň si jednou zajde do o poznání příjemnější atmosféry.

Del Ray rychle určil bar, z čehož Renie usoudila, že to je nejspíš jeho oblíbené místo. Nakonec ji požádal, aby od něj pozdravovala svého otce a Stephena. Čekal, že mu o nich něco řekne, ale to nemohla, když toho po telefonu nechtěla příliš prozradit. Proto se rychle a pokud možno zdvořile rozloučila a zavěsila.

Vypadá příliš krotce, uvědomila si. Není to jen tím oblekem a účesem. Ta divokost, která v něm kdysi byla, zmizela.

Nebo ji někde velmi důkladně skrývá. Jak je to se mnou? Podíval se na mě a pomyslel si, tak to je ona, změnila se v malou hloupou učitelku?

Narovnala se, zamáčkla cigaretu, která mezitím celá vyhořela, a zapálila si další. No, uvidíme. Paradoxně se nyní na své podivné a vážné problémy cítila hrdá. Kdy jemu a jeho roztomilé ženušce Dolly shořela naposledy střecha nad hlavou? Kdy proti nim osnovali nadnárodní spiknutí hinduističtí bohové a nějaký tlustý muž?

Když se !Xabbu po několika minutách vrátil, ještě stále se hihňala a nemohla přestat. Byl to téměř hysterický smích, to věděla, ale alespoň to potlačilo její chuť plakat.

* * *

Del Ray si !Xabbua pozorně prohlížel. Stálo to za ten mimořádně nepříjemný pocit dívat se na něj, jak se snaží přijít na to, jakou roli hraje Křovák v Reniině životě. "Moc mě těší," řekl a potřásl malému muži rukou s obdivuhodnou upřímností.

"Del Ray je asistent ministra u UNComm," vysvětlovala, přestože to !Xabbuovi řekla už cestou. Byla ráda, že s sebou svého přítele vzala, poněkud to vyrovnaně její nepříjemný pocit, už se tolik necítila jako odvržená milénka, prosící o drobnou službu. "Je to velice důležitý člověk."

Del Ray se zamračil, ozbrojil se tak pro případ, kdyby si z něj dělala legraci. "No, tak důležitý zase nejsem. Jsem teprve na začátku své kariéry."

!Xabbu, který postrádal přirozené zdvořilostní reflexy střední třídy, jednoduše přikývl a posadil se na měkkou pohovku a zadíval se na starožitný lustr (nebo spíš jeho imitaci) a těžké dřevěné panely.

Renie sledovala, jak Del Ray přivolal číšníci, a jeho přirozené chování na ni udělalo dojem. V minulém století byl tento bar privilegií bílých lidí, bylo to místo, kde o Renie a !Xabbuovi mluvili jako o "Kaffirech" nebo o "černém problému", ale nyní mohl Del Ray a ostatní černí profesionálové bez obav sedět mezi pozůstatky bývalé koloniální říše. Alespoň něco se změnilo, pomyslela si. V místnosti bylo poměrně dost bílých lidí v oblecích, ale i oni byli nyní součástí obvyklé klientely, která kromě nich zahrnovala i černé a asijské obchodníky a úředníky. Byla tu vidět rovnost ras, i když to byla spíš rovnost určená bohatstvím a vlivem. Nepřítel nyní neměl určitou barvu, jeho jediným rozpoznatelným atributem byla nespokojená bída.

!Xabbu si objednal pivo. Renie požádala o skleničku vína. "Jen jednu sklenku," řekla, "pak bych se raději prošla."

Del Ray nadzvedl obočí, ale než přinesli pití, pokračoval v obvyklé konverzaci. Byl však stále ve střehu, jako kdyby čekal, že Renie každou chvilku vyskočí a připraví mu nějaké nepříjemné překvapení. Rychle mu tedy řekla, co se stalo Stephenovi, a zmínila se i o požáru. Ani slovem však nenaznačila, že obě záležitosti měly nějakou souvislost. "Renie, to je strašné! Je mi to moc líto!" Potřásl hlavou. "Potřebuješ něco? Najít nějaké bydlení, půjčit peníze?" Potřásla hlavou a dopila poslední doušek vína. "Ne, díky, ale jsi moc hodný, že to říkáš. Mohli bychom se teď jít projít?"

Přikývl a zamával na číšníka, aby mu přinesl účet. !Xabbu, který zatím tiše dopil své pivo, se také zvedl a vydal se za nimi na promenádu.

"Zajdeme si k molu," navrhla Renie.

Viděla, že Del Ray začíná být nervózní, ale přesto se choval jako pravý politik. Kdyby byl stejný, jako býval za studentských dob, rozzlobeně by ji požádal o vysvětlení, chtěl by vědět, proč ho Renie připravuje o vzácný čas. Dospěla k závěru, že se jí změna jeho charakteru docela líbí. Když došli na konec mola a ocitli se až na několik rybářů docela sami, posadila se na lavičku.

"Asi si budeš myslet, že jsem se zbláznila," řekla, "ale nechtěla jsem o tom mluvit v baru. Tady nás snad nikdo neuslyší."

Del Ray pokrčil rameny. "Nemyslím si, že jsi blázen." Jeho hlas však zněl mnohem méně přesvědčivě než jeho slova. "Jednoho dne možná oceníš, že jsem tak opatrná. Nechtěla bych se příliš setkat s tvou ženou, Del Rayi, ale také nechci, aby se jí něco stalo. Abys tomu rozuměl, zdá se, že jsem se zapletla s lidmi, kteří si příliš nevybírají."

Del Ray přimhouřil oči. "Proč mi o tom prostě neřekneš?"

Začala tedy od začátku, pokusila se vše vyprávět co možná nejobecněji a pak jen letmo několikrát přeskočila fakt, že zneužila svého postavení v institutu, nebo že porušila pravidla UNCommu. Čas od času požádala !Xabbua, aby potvrdil, co právě řekla, a malý muž tak pokaždé učinil. Vždycky se však přitom tvářil, jako by ho vyrušila. Renie neměla dost času, aby mu věnovala pozornost, ale přesto ji jeho podivná nálada znepokojovala a ona se na okamžik dokonce zamyslela, co by to asi mohlo znamenat.

Del Ray mlčel, jen několikrát jí položil nějakou otázku, aby to či ono více specifikovala. Zdálo se, že ho velmi zaujal Mistr J, ale když se vyjádřila o svých spekulacích, týkajících se klubu, jen potřásl hlavou a tvářil se bezvýrazně. Když se dostala k současnosti, popsala mu požár domu a zmínila se o Susanině smrti, hned neodpověděl. Jen mlčky seděl a sledoval racka, který se usadil na zábradlí.

"Nevím, co na to mám říct. Celý příběh je... je ohromující."

"Jak to myslíš?" zeptala se rozhořčeně. "Chceš snad říct ohromující a šílený? Nebo myslíš ohromující, takže uděláš, co bude v tvých silách, abys mi pomohl?"

"Já... já prostě nevím. Musím to všechno nejdřív absorbovat." Podíval se na ni a vypadalo to, jako kdyby přemýšlel, jak dobře ji zná po tolika letech, co se neviděli. "Kromě toho si nejsem tak docela jistý, co po mně vlastně chceš. Já nejsem součástí bezpečnostního nebo právního oddělení UNCommu. Mám na starosti obchodní záležitosti, Renie. Pomáhám vytvářet obchodní řetězce a dávám pozor, jestli systémy odpovídají předpisům OSN. Nevím vůbec nic o záležitostech, o kterých tady mluvíš."

"Zatraceně, Del Rayi, jsi přece součástí politbyra, jak jsme tomu říkali - jsi insider! Musíš být schopný něco udělat! I kdybys mi měl jen opatřit nějaké informace. Vyšetřuje vůbec ty lidi někdo? Měl kromě mě ještě někdo jiný stejně podivné zkušenosti se společností Happy Juggler Novelty Corporation? Kdo vůbec jsou ti lidé? Potřebuju odpovědi od někoho, komu můžu věřit! Hrozně se bojím, Del Rayi."

Zamračil se. "Ovšemže udělám všechno, co bude v mých silách..."

"Kromě toho mám dojem, že se potřebuju dostat do TreeHousu."

"TreeHouse? K čertu proč?"

Krátce zvážila možnost říct mu o Susanině vzkazu, který od ní dostala, když byla na smrtelné posteli, ale nakonec usoudila, že bude lepší, když mu o tom neřekne. Susanina namáhavá poslední slova byla známá jen jí, !Xabbuovi a Jeremiahu Dakovi. Měla by si to tajemství ještě nějakou dobu nechat pro sebe. "Jen tam potřebuju zajít. Mohl bys mi pomoci?"

"Renie, nikdy jsem se do TreeHousu neodvážil. A to ani v dobách, kdy jsem ještě býval hašíšem zmožený studentský hacker." Hořce se usmál. "Ty si myslíš, že bych to mohl udělat teď, když jsem součástí UNCommu? Co se týče TreeHousu, jsme nepřátelé."

Teď byla řada na ní, aby se zamračila. "Já vím, že to není jednoduché. Kdybych ale nepotřebovala pomoc, nežádala bych tě o to." Prudce zamrkala. "Zatraceně, Del Rayi, můj malý bratr je..." zarazila se, nechtěla zajít příliš daleko v už tak dost nebezpečné situaci. Raději by zemřela, než by se před ním rozplakala.

Del Ray vstal, pak se otočil a vzal ji za ruku. Byl stále velmi pohledný. "Podívám se na to, Renie. Opravdu se na to podívám. Uvidíme, co zjistím."

"Buď opatrný. I kdyby sis myslel, že jsem blázen, předstírej, že nejsem a postupuj maximálně opatrně. Neudělej žádnou hloupost a nepoutej na sebe pozornost."

"Koncem týdne ti zavolám." Natáhl ruku ke !Xabbuovi. "Moc mě těšilo."

Malý mužik mu ruku stiskl. "Všechno, co slečna Sulaweyová říkala, je pravda," řekl vážně. "Ti lidé jsou velmi nebezpeční. Nesmíte to brát na lehkou váhu."

Del Ray přikývl a po chvilce se opět obrátil k Renie. "Je mi opravdu moc líto Stephena. Pozdravuj ode mě svého otce." Naklonil se k ní a políbil ji na tvář. Pak ji krátce obejmul, otočil se a zamířil z mola.

Renie se za ním dívala. "Když jsme se rozešli," řekla po chvíli, "nedokázala jsem si život bez něj představit."

"Věci se mění," řekl !Xabbu. "Větr zavane všechny stopy."

* * *

"Bojím se, Renie."

Zvedla hlavu. Téměř celou cestu autobusem mlčel. Jen se díval na okolní budovy, jak projížděli údolní částí Durbanu.

"Kvůli tomu, co se stalo Susan?"

Potřásl hlavou. "Je mi jí moc líto, ano. A zlobím se na lidi, kteří něco tak strašného dokázali udělat. Ale bojím se z mnohem závažnějšího důvodu." Zarazil se, podíval se na své ruce, které měl složené v klíně jako malé dítě, co něco nezbedného provedlo. "Jsou to ty sny."

"Vyprávěl jsi mi, jak se ti zdálo, že se mi něco stalo. To bylo tu noc, co byla napadena Susan."

"Je v tom něco víc. Od té doby, co jsme byli na tom děsivém místě, v tom klubu, mám velmi živé sny. Nevím dost přesně, čeho se vlastně bojím, ale mám dojem, že jsem - že jsme my všichni - ohrožováni něčím větším a velmi krutým." Renie se rozbušilo srdce. Také jí se zdály podobné sny. Nebo to snad byly sny, o kterých jí !Xabbu vyprávěl a ona je absorbovala tak, že je považovala za své vlastní? "To mě nepřekvapuje," řekla opatrně. "Zažili jsme tam něco hrozného."

!Xabbu potřásl zamítavě hlavou. "To není takový druh snů, Renie. Jsou to sny, které ovlivňují individualitu, vytvářejí se z věcí v našich vlastních životech - sny městských lidí, pokud tě nepohorší, když to tak řeknu. Ale já mluvím o něčem jiném, o jakési trhlíně ve snu, který si nás vysnil. Já vidím ten rozdíl. To, co zažívám těch několik posledních dní, je to, o čem se našim lidem zdálo, když měl po dlouhém období sucha přijít první déšť, nebo když se pouští blížili cizinci. Tohle je sen o tom, co bude, nikoli co bylo."

"Ty myslíš, že vidíš budoucnost?"

"Já nevím. Tak mi to nepřipadá. Je to spíš jako vidět stíny něčeho a vědět, že ta věc samotná je ona budoucnost. Když Otec Mantis věděl, že se jeho život na zemi chýlí ke konci, když pochopil, že je čas usednout s Všeničitelem k ohništi, v té době měl právě takové sny. I když je slunce vysoko na obloze, všichni víme, že jednou zapadne za obzor a opět nastane noc. Na takovém věděni není nic magického."

Renie nevěděla, co mu na to má říct. Takové myšlenky iritovaly její racionální uvažování, ale přesto nikdy neměla to srdce opovrhovat !Xabbuovými předtuchami a obavami. "Řekněme, že ti věřím jen proto, abych udržela náš rozhovor. Ty tvrdíš, že nás něco ohrožuje. Co to ale znamená? Že jsme si nadělali nepřátele? Ale to už přece víme."

Za oknem autobusu mezitím vysoké bezpečnostní budovy obchodní oblasti vystřídaly polorozbité nízké obytné domky a levné obchody, každý z nich měl nad vchodem kýčovitý neonový nápis. Dav lidí na ulici z jejího pohledu bezcílně bloumal jako nějaká tekoucí masa.

"Mluvím o něčem větším. Ve škole jsem se naučil jednu básničku - je to anglická básnička, myslím. Pojednávala o nějakém netvorovi, který se blížil do Betlému."

"Na něco takového si vzpomínám. Krvavý příliv. Ve světě se zvedla vlna anarchie."

Přikývl. "Říkalo se tomu apokalyptická vidina. Vize o konci světa. Před chvílí jsem mluvil o Mantisovi a Všeničiteli. Otec Mantis se v té vidině dozvěděl, že nastane čas velkého převratu, a proto připravoval své lidi, aby navždy opustili zemi dřív, než bude všem časům konec." Jeho drobná tvář byla vážná, ale Renie v jeho očích viděla horečnaté zoufalství. Byl opravdu vystrašený. "Mám pocit, že jsem viděl právě takovou vizi, Renie. Blíží se nějaká velká změna... jak byla ta slova? Krutý netvor čeká na své zrození."

Renie cítila, jak jí po kůži přejel mráz, jako kdyby klimatizace v autobuse náhle ožila. Copak se její přítel zbláznil? Říkal, že městský život zničil většinu jeho lidí - změnila se snad posedlost po snech a mýtech jeho předků na začátek náboženského fanatismu, který nakonec zničí i jeho samotného?

To jsem mu udělala já. Už tak bylo dost špatné, že byl nucen se přizpůsobit úplně jinému způsobu života. Ale já jsem ho teď vtáhla do celé věci ještě hlouběji, zatáhla jsem ho do těch nejdivočejších věcí, jaké naše společnost může nabídnout. Je to stejné, jako když někdo hodí malé dítě doprostřed bitevního pole nebo do sadomasochistických orgií. "A co bychom tedy měli dělat?" zeptala se a snažila se zůstat co možná nejklidnější. "Víš, odkud ta hrozba přichází?"

!Xabbu na ni hodnou chvíli mlčky hleděl a potom řekl: "Ano. Nemůžu sice říct, co to způsobuje, nebo jaký by to mělo mít výsledek, ale to vlastně ani vědět nepotřebuju, abych vycítil místo, odkud problém přichází - vždyť i slepec dokáže najít ohniště. Říkal jsem ti, že ten klub, ten Mistr J, není dobré místo. Jenže to není srdce toho stínu. Myslím, že to je jako díra do mnohem většího vosího hnízda, chápeš? Kdybys k tomu otvoru přitiskla ucho, slyšela bys uvnitř bzučení, pohyb a bodání, ale i kdybys ten otvor zacelila bahnem, stejně by si našli cestu ven jiným otvorem."

"Já tomu nerozumím, !Xabbu. Opravdu nevím, o čem to vlastně mluvíš."

Mužik se na ni usmál. "Já sám tomu také docela dobře nerozumím, Renie. Protože vidím ten stín, ještě to neznám, že vím, co ten stín způsobuje. Ale v celé věci je zapleteno mnohem víc lidí než jen tvůj bratr - snad možná ještě víc než jen několik dalších lidí, jako je on. Cítím to stejně, jako cítím blížící se bouřku. Možná to o nic lépe už nepochopím, ale i to málo stačí, abych byl maximálně vyděšený."

Další kus cesty jeli mlčky, pak !Xabbu vystoupil v Chesterville. Renie mu zamávala z okna, když se autobus opět rozjel. Jeho slova ji zneklidnila. Nerozuměla tomu. Bylo těžké rozpoznat, co je horší. Uvěřit, že se její přítel zbláznil, nebo uvažovat o tom, že by možná měl pravdu, že vidí něco, co jiní vidět nemohou, něco příšerného.

Když autobus dorazil do Pinetownu, slunce už téměř zapadlo. Okolní budovy kolem sebe vrhaly dlouhé stíny. Renie se dívala, jak se postupně rozsvěcují pouliční lampy, a pokusila se představit si, jaký asi netvor číhá v temnotě za kuzelem světla.

* * *

Del Ray se sice usmíval, ale rozhodně nebyl příliš šťastný z toho, že mu zavolala. Renie odložila zkoušku, kterou připravovala, na stranu obrazovky a zvětšila ikonu s Del Rayem.

"Už jsi něco zjistil?"

Potřásl hlavou. "Není zrovna nejlepší doba na rozhovor."

"Pak tedy by ses se mnou možná někde chtěl sejít."

"Ne. Podívej. Zatím toho pro tebe mnoho nemám - je to velmi komplikovaná situace. Společnost, na kterou ses ptala, má spoustu zájmů, ale nic z toho se nezdá neobvyklé. Vlastní několik klubů, nějaké výrobní závody, pár počítačových domů, většinou jsou to všechno síťové záležitosti. Zjistil jsem jeden soudní proces, týkající se nějakého klubu, který se dostal před projednávání kdesi v Číně na popud ženy jménem Quan."

"Co tím myslíš? Jaký soudní proces. O co se jednalo?"

Del Ray opět potřásl hlavou. "Soudní spor o zanedbání bezpečnosti nebo něčeho takového. Nejspíš to nic nebylo. Rodina spor stáhla dřív, než vůbec začal. Podívej, víc toho asi nezjistím, to bych se musel dostat do zapečetěných právních záznamů. A to bych rozhodně neměl v žádném případě dělat." Zarazil se a po chvíli se zeptal: "Jak se daří Stephenovi? Už je mu lépe?"

"Ne, už je to celé týdny stále stejné." Předcházející noc se jí o Stephenovi zdálo. Volal o pomoc na dně temné jámy, zatímco se ona snažila vysvětlit naléhavost situace nějakému policistovi nebo úředníkovi, který měl plně ruce práce s tím, že hladil svého psa. Když si na ten sen vzpomněla, rozzlobila se. "Takže to je všechno, co mi k tomu řekneš. To tedy skutečně není mnoho. A co ti lidé, kterým to strašné místo patří? Na licenci musí být jejich jména. Nebo i to ti dělá takové potíže zjistit?"

Jeho profesionální výraz se na okamžik rozpustil. "Já nejsem vůbec povinen pro tebe něco dělat, to víš."

"Ne." Podívala se na obrazovku a uvažovala, jak je možné, že ho kdysi tak strašlivě milovala. Byl to jen pohledný mladý muž v nažehleném obleku. "Ne, to nejsi."

"Je mi líto. Nechtěl jsem... Chci ti pomoci, Renie. Jenže věci jsou..." zaváhal. "Je to pro mě v tuto chvíli velmi složité."

Uvažovala, jestli tím myslí svůj rodinný život nebo jen nějakou pracovní krizi nebo něco mnohem vážnějšího. "No, opakuji, co už jsem řekla. Buď opatrný. Já si opravdu vážím toho, co pro mě děláš."

"Seženu ti všechno, co budu moci. Jen... jen to není tak jednoduché, jak by se to mohlo zdát. Dávej na sebe pozor."

"Budu. A díky."

Když zavěsila, zapálila si cigaretu. Byla příliš rozrušená, aby se mohla vrátit zpátky ke své práci. Dalo se těžko poznat, zda Del Rayova zjevná agitace měla něco společného s vinou, kterou cítil ze způsobu, jakým ukončil jejich vztah, nebo jestli mu bylo jen nepříjemné, že se nechal zatáhnout do jakési bizarní spiklenecké teorie. Mohlo to být také něčím docela jiným. Pokud to byla ta druhá možnost, pak mu to nemohla mít ani v nejmenším za zlé. Kdyby jí tento příběh někdo vyprávěl před šesti měsíci, také by o tom silně pochybovala. Dokonce i teď by se celá záležitost dala vysvětlit jednoduše tím, že ji v poslední době potkala neobyčejná smůla a ona se teď pokouší dát ji do souvislosti v nějakém nesmyslném vzoru. Není to snad způsob - a paranoidní posedlost - jakým vzniklo náboženství?

Co skutečně měla? Její bratr záhadně onemocněl, ale podivné a nevysvětlitelné nemoci provázely lidstvo už od samého začátku jeho existence a pokračovaly dál až do současnosti. Stále je všude kolem za posledních padesát let mnohem víc náhlých epidemií předběžně neznámých virů, než jich bylo před pěti stoletími.

Ona a !Xabbu objevili jistou souvislost mezi kómatickým stavem a častým užíváním sítě, ale jistě by mohli najít nejméně deset dalších jiných vysvětlení.

Její dům shořel, a ačkoli nebyly známy žádné konkrétní příčiny, povídalo se, že se mohlo jednat o žhářství. Ale to také bylo významné bezvýznamné. Neměla nejmenší představu o statistikách, ale byla si docela jistá, že takových případů nevysvětlitelného žhářství byla každý rok v Durbanu celá řada. A to k tomu nepočítala samovolná vznícení.

Jediná věc, která svědčila jako jistý důkaz pro její teorii, byl vražedný útok na Susan, skutečně neobvyklé události v klubu Mistr J a obraz ohromujícího zlatého města. Ale přestože to mohlo být velmi podivné, mohlo to být také explicitně náhodné. Jedině silné nitky mezi zdánlivými náhodami jí bránily v tom, aby si byla jistá, že objevila něco, co by se dalo vysvětlit jako ten nejpatetičtější důkaz perzekučního mánie.

Renie si povzddechla. Takže jsme já a !Xabbu jen blázniví cvoci? Měníme se v ten druh lidí, které vidíte každý den v síti, jak prohlašují, že jim mimozemšťané předávají vzkazy rovnou do mozku?

Susan si to nemyslela, nebo alespoň objevila něco, co ji přesvědčilo, že by mohlo jít o něco mimořádného, přestože Renie dosud nezjistila, o co by se mohlo jednat. Doktorka van Bleecová nebyla ten typ člověka, který by dával volný průběh něčemu, co by považovala za jisté bláznovství, i kdyby s tím přišel její nejbližší spolupracovník. A neopustila by svou bývalou studentku, přestože ji neviděla celé roky.

Co jen mohla zjistit? Co když se nám nepodaří najít toho Murat Sagar Singha? Nebo co když ho najdeme, ale on nebude vědět, co mimořádného to Susan vlastně našla?

Bylo strašné, když si pomyslela, že to byla právě ona, kdo ten strašlivý útok na učitelku přivolal, ale stejně tak znepokojivé pro ni bylo pomyšlení, co asi dělala doktorka ve své laboratoři tu noc, kdy došlo k útoku. Možná zjistila velmi podstatné věci. Byly tak důležité, že si dokonce udělala čas, aby jí poslala zprávu, ale paradoxně si ve svých vlastních záznamech neudělala ani čárku. Kdo mohl čekat, že se svět tak rychle změní? Ale on se změnil.

Renie si otevřela další balíček cigaret, ale pak jej hodila na stůl a rozhodla se zavolat do Susanina domu v naději, že tam zastihne Jeremiaha. Na záznamníku se však ozval doktorčin veselý a rychlý hlas.

"Tady je Susan van Bleecová. Teď právě dělám něco zajímavého. Ano, dokonce i v mém věku. Nechte mi prosím vzkaz."

Renie měla chvíli potíže promluvit, ale když si odkašlala, namluvila do záznamníku, aby jí Jeremiah zavolal, jakmile to bude možné.

Znovu vzala ze stolu krabičku cigaret a posunula zkouškový test doprostřed obrazovky.

* * *

Jeremiah Dako se zastavil u dveří do výtahu. "Nemohu se tam dnes podívat." Oči měl rudé a vypadal nejméně o deset

let starší, než jak si ho Renie pamatovala z prvního setkání. "Je mi z toho velmi smutno a cloumá mnou vztek."

"To není problém." Renie nechala !Xabbua vejít a poklepala Dakovi po zádech. "Díky, že jste nás pustil dovnitř, abychom se tu porozhlédli. Doufám, že něco najdeme. Kdybych vás potřebovala, vyjedu nahoru."

"Policie tu byla, ale už odešla. Myslím, že nebude vadit, když se něčeho dotknete." Pomohl Renie přenést tašky na podlahu výtahu a pak stiskl tlačítko. Dveře se zavřely a výtah se dal do pohybu. Renie se rozhlédla po laboratoři.

"Ach, můj bože." V krku ucítila kyselou chuť. Ztěžka polkla. Nečekala, že škody budou tak rozsáhlé. Lidé, kteří zbili Susan, se stejně brutálně zachovali i k její laboratoři. "Museli s sebou mít přinejmenším těžká kladiva."

Každý stůl v místnosti byl rozbitý a jejich obsah rozházený po zemi. Nejruznější úlomky a kousky zařízení se válely na koberci v jednoduté mase, sahající až po kotníky. Celá podlaha vypadala jako skládačka bez logického řešení. Obrazovky na všech stěnách byly také zničené, jejich vnitřní zařízení trčelo ven z velkých trhlin, kabely visely jako vnitřnosti nějaké umučené oběti.

!Xabbu se sklonil a začal mezi prsty prosívat zbytky zařízení. "Je jisté, že tihle muži rozhodně nebyli žádní zloději. Ti by totiž neztráceli čas ničením drahého zařízení, i kdyby původně přišli krást peníze."

"Já si to nedokážu představit. Dobrotivý bože, podívej se na to." Důkladnost trosek prokázala, s jakou děsivostí si počínali, jako kdyby byli naprostí začátečníci.

Dávej pozor, zdálo se, jako kdyby trosky volaly, některé věci se nedají jednoduše zničit, některé se mohly jednoduše pootočit a někam zapadnout...

Renie se pokusila si to celé představit v pomalém zpětném záznamu, představovala si, jak se každý zničený kousek vrací zpátky na své místo, zařízení se skládá dohromady a stoly vstávají jako zvířata, která se právě probudila. I kdyby něco takového dokázala udělat, Susan by jí to nevrátilo. Do jejího studeného těla už by nevstoupila jiskřička života, její kosti by se nespojily, kaluže zaschlé krve všude kolem na zemi by se neproměnily v kapky, které by se spojily jako rtuť, aby vyskočily ze země a vrátily se zpátky do doktorčiných žil. Ani smrt by se pak neproměnila ve zbabělce a neuprchla. Renie se otřásla. Najednou se cítila velmi slabá a nemocná. Celé to bylo tak strašné a tak zoufale beznadějně.

Podívala se na !Xabbua. Podával jí rozbitý kousek nějaké doktorčiny práce. Jeho dětská záda a její zodpovědnost ji přivedly zpátky do reality. V této chvíli to nebyl nepříjemný pocit. Lidé ji potřebovali. Susan byla pryč a tuhle strašlivou hádanku musí někdo rozluštit. Nadechla se, rozepnula jednu ze svých tašek, které s sebou přinesla z institutu, a vytáhla malý staniční uzel. Ruce se jí přitom třáslly. Udělala si na zemi místo vedle zásuvky ve zdi a přístroj zapojila. "Musím doufat, že tahle krabice bude dost silná, aby si dokázala poradit s domácím systémem," řekla a klid v jejím hlase ji potěšil. Krize pominula. "Jeremiah říkal, že musel světla a všechna ostatní tlačítka ovládat manuálně, takže je celkem snadno vyřadili z provozu."

"Mohli by obyčejný kriminálník něco takového udělat?"

"V dnešní době je celá řada nejruznějších typů domácích systémů. Kromě toho jsou poměrně levné. Jen se mi nezdá, že by Susan byla ten typ člověka, který by nechal svůj dům tak zranitelný vůči vnějším útokům, což znamená, že ti lidé museli být velmi dobře vybavení. Budu ti toho moc říct víc, jestli se mi podaří dostat do domácího systému."

!Xabbu se zamračil. "Copak to policie nevyšetřovala?"

"Ovšemže ano. Vražda bohaté a velmi známé profesorky? Jeremiah říkal, že tu dole strávili tři dny - také tu byli chlápci od bezpečnostní agentury. A ty a já jsme jistě odpověděli na dost otázek o tom posledním odpoledni, které jsme tu strávili. Ale i kdyby něco našli, určitě by to nám, obyčejným civilistům, neřekli - zkoušela jsem to. Jeremiah také. Asi tak ode dneška za šest měsíců bychom přece jenom mohli něco objevit. Jenže tak dlouho nemůžeme čekat." Zapnula staniční uzel. V přístroji to zavrčelo a okamžitě se rozsvítil. Byl to velmi cenný kousek asijského hardwaru, takže kdyby jej někde mezi místem zde a laboratoří v institutu upustila na zem, stálo by jí to asi její půlroční plat. "Pojďme se podívat, co tu zbylo a co bychom ještě mohli zjistit."

* * *

Renie se posadila do křesla a Jeremiah jí nalil čaj.

"Bude váš přítel také chtít trochu?"

"Myslím, že ano." Zírala na hrnek, jak se z něj kouří, a byla tak unavená, že ho nemohla ani vzít do ruky.

Dako chvíli váhal, ale pak se přece jen usadil naproti ní. "Našli jste něco? Něco, co by pomohlo chytit ty... vrahy?"

Uchopil třesoucíma se rukama svůj šálek. Renie uvažovala, jaké to pro něho asi bylo, když poprvé od chvíle, co doktorka zemřela, vstoupil do tohoto domu.

"Ne. Spustili v domovním systému nějaký smrtící virus. Vymazal všechna data. Zkusila jsem snad úplně všechno, abych alespoň nějakou část z těch dat získala zpátky. Vlastně se divím, že tu vůbec ještě něco funguje."

"Doktorka dávala dobrý pozor na to, aby všechno pracovalo paralelně. Tak nějak tomu alespoň říkala. Pro případ, že by se systém zhroutil." V jeho hlase byla slyšet tichá pýcha.

"No, tihle bastardi také pracovali paralelně. Nejen že odpálili celý systém, ale také rozbili každý kousek hardwaru, na který položili ruku."

!Xabbu vešel do kuchyně a v ruce něco držel. Renie zvedla hlavu a srdce se jí prudce rozbušilo. "Co je to?"

"Našel jsem to, když jsem odcházel. Zachytilo se to mezi laboratorním stolem a stěnou. Nevím, co by to mohlo znamenat."

Renie mu vytrhla papírek z ruky a rychle ho rozložila. Na samém začátku stálo její vlastní jméno. Pod tím byla bezpochyby Susaniným rukopisem napsána dvě slova: Atasco a Raná S. A.

"Také já to nechápu. Nic mi to neříká," řekla po chvíli. "Mohlo to tam ležet klidně celé měsíce - mohla by celkem klidně být úplně jiná Irene. Ale každopádně si to prověříme. Alespoň máme něco."

Jeremiah tomu také nerozuměl. Reniino chvilkové vzrušení začalo ustupovat.

!Xabbu se posadil. Jeho tvář byla nesmírně vážná. "Když jsem procházel, opět jsem uviděl v obývacím pokoji ten

obraz," řekl. "Tu skalní malbu." Zíral upřeně na šálek před sebou. Renie si pomyslela, že všichni tři vypadají, jako kdyby se tu sešli na nějaké duchařské seanci. Chvilku všichni mlčeli. "Je mi to moc líto," pokračoval náhle.

"Co je ti líto?"

"Mám strach, že jsem v doktorce van Bleecové vyvolal kvůli tomu obrazu nepříjemný pocit. Ona byla tak dobrý člověk. Myslím, že si toho obrazu cenila pro to, co znamenal, přestože to ani nebyla práce jejích lidí."

"Ona byla velmi hodná..." ozval se Jeremiah, hlasitě popotáhl nosem a rychle si otřel slzy. "Příliš hodná. Tohle si tedy nezasloužila. Měli by ty muže najít a pověsit je, jako se to dělávalo za starých dob."

"Stejně nám ale řekla něco důležitého," řekla Renie. "A možná nám nechala tuhle poznámku. Uděláme, co bude v našich silách, abychom se dozvěděli, co zjistila. A jestli nás to zavede k těm lidem, kteří to udělali..." zarazila se, když si vzpomněla na brutální důkladnost destrukce v laboratoři. "No, udělám, co budu moci - cokoli - abych je viděla co nejdříve za mřížemi."

"Spravedlnost." Dako to slovo vyslovil jako něco ošklivého. "Copak se někdo v této zemi někdy dočkal spravedlnosti?"

"No, musíme čelit faktům. Ona byla bohatá a byla bílá, Jeremiahu. Pokud se autority soustředí na něčí vraždu se vši vervou, pak to bude právě ta její."

Jen něco zavrčel, jestli to byl nesouhlas nebo přitakání, to Renie nedokázala posoudit.

Dopřijeli čaj a Jeremiah jim zatím vyprávěl, co už udělal na přípravu smutečního obřadu a kolik práce mu od doktorčiny smrti zůstalo na starost. Z Ameriky už sem letěla neteř se synovcem a Jeremiah si na základě svých zkušeností byl téměř jistý, že ho odstrčí, aniž by se alespoň jeden z nich obtěžoval mu poděkovat. Jeho hořkost byla pochopitelná, ale velmi depresivní. Renie snědla několik oplatek, udělala to spíš ze zdvořilosti než z hladu. Když se obrátila, všimla si, že se !Xabbu už chystá k odchodu.

"Díky, že jste nás tu nechal rozhlédnout," řekla. "Cítila bych se strašně, kdybych se o to alespoň nepokusila."

Jeremiah pokrčil rameny. "Nikdo za to nebude potrestaný. Ne tak, jak si zaslouží. A nikomu nebude chybět tak moc, jako chybí mně."

Renie si najednou na něco vzpomněla. "Počkejte, Jeremiahu, Susan se zmiňovala o přítelkyni jménem Martina. Je to výzkumnice. Nepamatuju si její příjmení - Day-roo a ještě něco."

Dako potřásl hlavou. "Takové jméno neznám."

"Já vím, že domovní systém je celý zničený, ale nevíte o nějakém jiném záznamu, kde by se to dalo vyhledat? Možná měla nějaký starý zápisník. Bloček, něco na papíře."

Jeremiah opět začal zamítavě kývat hlavou, pak se ale zarazil. "Máme tady účetní knihu. Doktorka si vždycky dělala starosti kvůli problémům s daněmi, proto jsme si nechávali duplikáty účtů." Zmizel v jiném pokoji, podle pohybu jeho těla se dalo usoudit, že má radost z toho, že může něco udělat.

Renie a !Xabbu si upili chladného čaje a oba byli příliš unaveni, aby se obtěžovali konverzací. Za několik minut se Jeremiah přihnul zpátky a v ruce nesl desky z kůže. "Je tady drobná platba asi tři roky stará označená jako ,výzkum'.

Hlavička je napsaná na Martinu Desroubinsovou," prohlásil a ukázal papír Renie. "Mohlo by to být ono?"

Renie přikývla. "Rozhodně to tak vypadá. Je tam nějaká internetová adresa nebo číslo?"

"Ne, jen jméno a vyčíslený obnos."

"No, nevádí, ale rozhodně je to začátek."

* * *

Renie si prsty pohrávala s kouskem složeného papíru, na němž v této chvíli měla připsané její příjmení.

Fragmenty, pomyslela si. Jen kousky informací - hlasy v temnotě, zmatené obrazy, jména z doslechu. To je všechno, co máme. Povzddechla si, když Jeremiah zamířil s vozem na tmavou cestu. Tu a tam se mezi stromy zalesklo několik světél z jiných izolovaných pevností v Kloofu - světlo je vždy důkazem odvahy uprostřed obrovské děsivé temnoty.

Odvaha? Nebo to je spíš ignorantství?

Úlomky. - Opřela hlavu o chladné okno. !Xabbu měl zavřené oči. Hádám, že to je to, čeho se budeme muset držet.

* * *

Renie seděla na kraji postele a sušila si vlasy. Byla vděčná za chvilku, kterou si pro sebe dokázala utrhnout. Večerní řada na společné sprchy v náhradní ubytovně byla nekonečná a ona nebyla ve štěbetavé náladě, takže v ní dvacetiminutové čekání vyvolalo touhu po chvilce samoty.

Když si rozbázala turban, který si na hlavě umotala z ručniku, zkontrolovala své hovory. Někdo z institutu jí zavolal, aby jí řekl, že se má druhý den zastavit za rektorkou, což nevěstilo vůbec nic dobrého. Nastavila vyhledávací zařízení, aby pátralo po dvou jménech ze Susanina kousku papírku. Čím víc o tom přemýšlela, tím víc ji znepokojovalo, proč doktorka van Bleecová, která celý svůj život strávila prací s informační mašinérií, napsala ručně poznámku místo toho, aby ji zaznamenala na hlasový záznamník ve svém domácím systému. Možná byl !Xabbuův objev mnohem významnější, než si původně myslela.

Ukázalo se, že zařízení zjistilo jisté spojení mezi slovy Atasco a Raná S. A. Jednalo se o dvacet let starou knihu. Přesněji o její třetí zredigované vydání s plným názvem Raná Střední Amerika. Knihu napsal člověk jménem Atasco. První pátrání v jihoafrických slovnících po Susanině badatelské přítelkyni bylo však méně úspěšné, takže Renie zahájila celosvětové pátrání ve slovnících. Hledala adresy nebo jakékoli spojitosti se jménem Desroubins. Pak se ale opět vrátila k Ataskově knize.

Vzhledem k tomu, že utrácela takové částky peněz, jaké si v žádném případě nemohla dovolit, rozhodla se, že by si klidně mohla do počítače stáhnout celou knihu. Bylo to jen o něco málo dražší než obvyklé knížky, protože tato kniha obsahovala ještě celou řadu ilustrací, ale pokud to byla nějaká nápopěvka, kterou pro ni Susan nachystala, Renie byla odhodlaná ji najít.

Než si dosušila vlasy, měla knihu ve svém systému.

Pokud Raná Střední Amerika obsahovala nějaký vzkaz od Susan van Bleeckové, neukázala své tajemství okamžitě.

Zdalo se, že kniha nepojednává o ničem jiném než o populární antropologii. O pradávné historii Střední Ameriky a Mexika. Renie si přečetla index a hledala něco, co by pro ni mohlo představovat nějakou signifikaci. Nenašla však nic neobvyklého. A tak se začala probírat textem. Barevné obrázky aztéckých a mayských trosek a nejrůznějších předmětů byly ohromující - obzvláště mimořádný dojem na ni udělala lebka, zhotovená z jediného kusu nefritu, a dokonale obrazy, vytesané do skalních stěn, znázorňující bohy s rozkvetlými tvářemi. Nic z toho však nemělo žádnou evidentní souvislost s jejím problémem.

Na přístroji zablikalo světlo, což okamžitě odpoutalo její pozornost od knihy k její druhé otázce. O jménu Martina Desroubinsová nebyla v žádném konvenčním mezinárodním slovníku ani zmínka, jak se ukázalo. Renie se spojila s institutem a napojila se na nejdokonalejší vyhledávací školní zařízení - pokud se kvůli tomu dostane do potíží, měla by z toho vytežit co nejvíce, dokud k tomu má ještě příležitost. Pak se opět vrátila k Ataskově knize, hledala něco, co by mohlo mít nějakou spojitost, ať už v textu nebo v obraze, s jejím záhadným městem. Ani tentokrát však neměla štěstí, a tak začínala pomalu nabývat přesvědčení, že ten značkaný kousek papíru byl jen nějakou Susaninou poznámkou o nějakém předchozím výzkumu. Vrátila se tedy zpátky k úvodu, aby si přečetla něco o autoru Bolívaru Ataskovi, který, jak se zdálo, stál u zrodu celé řady zajímavých věcí na nejrůznějších zajímavých místech, když vtom se z obchodu vrátil její otec.

"Ukaž, tati, pomůžu ti s tím." Odložila počítač na postel a zvedla se, aby mu pomohla s nákupem. "Koupil jsi mi nějaké prášky proti bolesti?"

"Ano, ano." Řekl to s takovou samozřejmostí, jako kdyby nákupy byly každodenní přirozenou součástí jeho života, přestože šel nakupovat asi podruhé nebo potřetí v celém svém dospělém životě. "Koupil jsem prášky proti bolestem a koupil jsem i jiné věci. Ti lidé v obchodech jsou asi blázní. Musíš tam stát v dlouhé frontě, přestože máš v košíku jen pár maličkostí."

Usmála se. "A už jsi něco jedl?"

"Ne." Zamračil se. "Zapomněl jsem uvařit."

"Něco ti udělám. Zítra ráno si ale budeš muset sám připravit snídani, protože já musím do práce velmi brzy."

"Proč?"

"Je to jediný čas, kdy mohu mít celou laboratoř jen sama pro sebe."

"Pořád nejsi doma, děvče." - Posadil se na okraj své postele a tvářil se otráveně. "Pořád mě tu necháváš samotného."

"Snažím se nějak pomoci Stephenovi, tati. Však to víš." Když z tašky vytahovala už šestou plechovku piva, potlačila zamračený výraz a položila ji pod stůl. Pak si vyhrnula župan, klekla si na kolena na drsnou sisálovou rohož a vytáhla malý sáček s moukou. "Dělám, co můžu."

"Ty děláš něco kvůli Stephenovi v práci?"

"Ano, pokouším se o to."

Když začala na malém dvouploténkovém halogenovém vařiči připravovat placky, sedl si její otec na postel, položil si počítač na klín a začal listovat v knize Raná Střední Amerika.

"Co je tohle? Celá knížka o nějakých Mexičanech? Snad to nejsou ti barbari, co zabíjeli lidi a jedli jejich srdce?"

"Myslím, že ano," řekla a zvedla hlavu. "Aztékové byli známí svými lidskými oběťmi, to je pravda. Ale ještě jsem toho v knize mnoho nepřečetla. Myslím, že to je něco, co pro mě Susan zanechala."

"Hmmm," zavrčel a zavřel knihu. "Bohatá bílá ženská, velký starý dům, a ona ti nechá knihu?"

Renie obrátila oči v sloup. "Tak jsem to nemyslela..." povzddechla si a obrátila placky. "Tati, Susan má své vlastní příbuzné. Oni zdědí její majetek."

Její otec se chvilku díval na knihu a řádně se přitom mračil. "Říkala jsi ale, že se v nemocnici ani neukázali. Až budu umírat já, měla bys do nemocnice raději zajít, děvče. Jinak..." zarazil se a chvilku přemýšlel. Pak se ušklíbl, rozhodl rukama a ukázal na malý pokoj kolem sebe. "Jinak dám tohle někomu jinému."

Renie se také podívala kolem sebe a chvilku jí trvalo, než pochopila, že si dělá legraci. Její smích způsobilo spíš překvapení než pobavení. "Určitě tam budu, tati. Nesnesla bych pomyšlení, že by tu nádhernou rohožku, co jsem si tak oblíbila, dostal někdo jiný."

"Tak si to dobře zapamatuj." Položil se na postel a zavřel oči. Bylo vidět, jak je sám se sebou spokojený.

* * *

Renie už pomalu usínala, když její počítač zapískal. Rychle ho nahmatala, cítila se malátná, ale přesto vyděšená - jestliže jí někdo volá o půlnoci, jistě to nebude nic příjemného. Její otec už hodnou chvíli hlasitě chrápal, a když se ozvalo pípnutí, jen se převálil na druhý bok a ze spaní něco zamumlal.

"Haló? Kdo je to?"

"Jmenuji se Martina Desroubinsová." Vyslovila to jako de-ruben-sová. "Proč se mě snažíte najít?" Její angličtina měla silný akcent, hlas byl hluboký a sebejistý jako hlas zpravodaje nočního rádiového vysílání.

"To ne, já... tak to..." Renie se posadila. Odblokovala svůj vizuál, ale obrazovka přesto zůstala prázdná, druhá strana se rozhodla pro zachování soukromí. Renie mírně stáhla zvuk, aby nevzbudila otce. "Omlouvám se, že to vypadá..." zarazila se, aby si v hlavě poskládala myšlenky. Neměla nejmenší tušení, jaký vztah k této osobě Susan měla a jak dalece jí tedy sama mohla věřit. "Na vaše jméno jsem narazila díky jedné přítelkyni. Napadlo mě, že byste mi mohla pomoci s jednou mou rodinnou záležitostí, možná už o tom dokonce něco víte." Neznámá žena ji evidentně už vypátrala s pomoci stop, které zanechávalo její pátrací zařízení, takže by bylo jistě zcela zbytečné lhát o své identitě. "Jmenuji se Irene Sulaweyová. Nemám nic společného s vaším oborem nebo tak. Nechej vám ani způsobit žádné potíže nebo se vkrádat do vašeho soukromí." Natáhla se pro balíček cigaret.

Následovala dlouhá pauza, která se uprostřed temnoty zdála být ještě delší. "Jaká přítelkyně?"

"Cože...?"

"Která přítelkyně vám dala mé jméno?"

"Doktorka Susan van Bleecková."

"Ona vám řekla, abyste mi zavolala?" V jejím hlase byla znát nefalšovaná zlost a překvapení.

"Ne tak docela. Podívejte, je mi to moc líto, ale nerada mluvím s cizími lidmi po telefonu. Můžeme se někde sejít. Existuje nějaké místo, kde bychom se obě cítily bezpečně?"

Žena se nečekaně rozesmála, byl to chraplavý a velmi hluboký smích. Další kuřák, pomyslela si Renie. "Kde je poloviční cesta mezi Toulouse a Durbanem? Já jsem ve Francii, slečno Sulaweyová."

"Ach..."

"Ale mohu vám slíbit, že v této chvíli jsem mimo všechny vládní a vojenské kanceláře. Mohu vás ujistit, že v celé Jižní Africe nenajdete bezpečnější telefonní linku. Teď mi hezky řekněte, co jste myslela tím, že vás doktorka van Bleecková požádala, abyste mi zavolala, ale přitom ne tak docela. Možná bych si to měla nejprve ověřit u ní."

Renie se nejdřív překvapeně nadechla, ale vzápětí si uvědomila, že ta žena neví, nebo předstírá, že neví, co se stalo.

"Susan van Bleecková je mrtvá."

Následovalo dlouhé ticho. "Mrtvá?" zeptala se tiše. Jestli své překvapení předstírala, pak byla Martina velmi dobrá herečka.

Renie z krabičky vylovila další cigaretu a krátce té ženě vysvětlila, co se stalo. Dávala přitom dobrý pozor, aby se nezmnínila, jakou souvislost to mělo s ní. Měla velmi zvláštní pocit, seděla uprostřed temného pokoje a vyprávěla podivný příběh nějaké cizince z Francie.

Někomu, kdo tvrdí, že je z Francie, opravila se Renie. Kdo říká, že je tím, kým je? Bylo to těžké si na něco takového zvyknout, ale v síti se nedalo na nic spoléhat.

"Něco takového velmi nerada slyším. Je mi to moc líto," řekla ta žena. "Ale to stále nevysvětluje, co ode mě čekáte."

"Jak jsem řekla, opravdu bych o tom nerada mluvila po telefonu." Renie uvažovala. Pokud ta žena byla skutečně z Evropy, nezbude jí jiná volba, než se spolehnout opravdu jen na telefonní linky. "Předpokládám, že nemám na vybranou. Říká vám něco jméno Bolivar Atasco? Nebo kniha jménem..."

"Stop." Ozvalo se syčení statiky. "Než budu pokračovat v rozhovoru s vámi, musím si také něco ověřit."

Renie tak náhlá změna jejího chování překvapila. "Co to má znamenat?"

"To znamená, že ani já si nemohu dovolit být příliš důvěřivá, rozumíte! Ale jestli jste skutečně ta, kterou se zdáte být, pak si ještě promluvíme."

"Ta, kterou se zdám být? Co to má sakra znamenat?"

Volající tiše přerušila spojení.

Renie odložila laptop na stranu, opřela se zády o stěnu a zavřela oči. Kdo byla ta žena? Byla tu jistá naděje, že by jí mohla pomoci, nebo to bylo jen bizarní náhodné spojení, jako když někdo vytočí špatné číslo?

Knih, záhadná cizinka - víc informací, ale přesto celá záležitost stále neměla žádný tvar.

Je to stále dokola. Začala se jí zmocňovat únava, cítila se jako nemocné dítě. To všechno jsou jen kousky věcí. Malé fragmenty. Ale já musím jít dál. Nikdo jiný to neudělá. Musím to být já.

Mohla se chvilku vyspat - musí se trochu vyspat - ale věděla, že až se ráno probudí, nebude se cítit odpočinutá.

Kapitola 20

Pan Set

INTERNET/NÁBOŽENSTVÍ: Souboj otřásá islámskými základy

(vizuál: modlíci se věřící v Rijádu)

VO: Odštěpená muslimská sekta, která si po svém duchovním zakladateli Abdol Karim Soroushim říká "Soroushinové", byla zakázána ve Svobodném státě Rudé Moře, v islámské zemi, která se jako poslední postavila proti skupině považované mnoha tradičními muslimy za hrozbu. Zda toto opatření zabráni soroushinským poutníkům vstupovat do Mekky, nebylo dosud ujasněno, ale mnoho lidí se obává, že toto rozhodnutí by mohlo rozdělit islámský svět.

(vizuál: věřící na poutním místě, mířící do Kaaba)

Vláda Svobodného státu prohlašuje, že zákaz byl proveden na ochranu samotných Soroushinů, kteří se až dosud stávali častými oběťmi veřejných masakrů.

(vizuál: archivní záznam z přednášky profesora Soroushe)

Soroushe, známý islámský učitel z přelomu minulého století, prohlásil, že demokracie a islám nikdy nemohou jít ruku v ruce, ale že jejich spojení je nevyhnutelné...

NA BEZCHYBNÉ MODRÉ OBLOZE NESVÍTILO SLUNCE, ale písek se přesto leskl a obrovská řeka se třpytila. Když bůh dal znamení, vzlouzla do vody bárka a otočila se proti línému proudu. Podél břehů stály tisíce věřících, lidé prosebně vrhali své tváře k zemi, hektické sténání lidskosti bylo mnohem násilnější než ospalý pohyb vody. Další lidé plavali za bárkou a vykřikovali modlitby, přestože měli plná ústa vody. Ochotně by se i utopili, jen aby se mohli dotknout natřeného boku lodi svého pána.

Hlasitě a neutuchající projevy úcty, které obvykle poskytovaly uklidňující pozadí pro jeho vlastní příběh, Osirise najednou rozčilovaly. Rušilo to jeho úvahy a on si vybral tento způsob dopravy právě pro její pomalou a klidnou rychlost, aby se uklidnil před nadcházející schůzkou. Kdyby netoužil po meditační mezihře, vypravil by se ke svému cíli přímo.

Mávl rukou a dav jednoduše zmizel. Zmizel ještě rychleji, než když se muž ožene po mouše. Na břehu řeky nezbylo nic než několik urostlých palem. Také plavci zmizeli, mělká voda zůstala kromě několika výhonků vyčnívajícího papyrusu docela opuštěná. Jen kormidelník na palubě lodi a několik nahých dětí, které uctívaly pána Života a Smrti, mu vzdávali svůj hold máváním pštosích per.

Při tichém šplouchání vody se jeho nervy poněkud uklidnily a on se v myšlenkách vrátil k setkání, které ho čekalo. Pátral ve svém nitru po nějakých náznacích úzkosti a k jeho velkému překvapení tam několik obav skutečně našel. Přestože takové setkání prodělal už mnohokrát, pokaždé to pro něho bylo stejně obtížné.

Zkusil už mnoho rozdílných způsobů, jak změnit svá setkání s Tím Druhým. Pokaždé se snažil, aby vzájemné působení bylo co nejpříjemnější. Pro jejich první setkání vytvořil neškodnou simulaci kanceláře, byla ještě obyčejnější, než jakou měl ve skutečném životě. Z Toho Druhého tehdy udělal jednoho ze svých zaměstnanců, jednu z těch bezvýznamných nul, jejichž kariéry a dokonce i životy už bezpočtukrát drtil bez sebemenšího zaváhání. Doufal, že takovým způsobem z Toho Druhého udělá objekt tak prostý zloby, že se zbaví jakéhokoli nepohodlného pocitu. Ale jak se záhy ukázalo, nebyl to zrovna nejvydařenější pokus. Podivné kvality Toho Druhého byly dokonce ještě rušivější, když je využíval v simulaci. Přestože se setkání uskutečňovalo v simovém světě, který patřil a který ovládal Osiris, Ten Druhý použil to nejděsivější ztělesnění. I když měl Osiris své vlastní rozsáhlé zkušenosti, nedokázal pochopit, jak se Tomu Druhému podařilo narušit komplexní simulační mašinérii tak dokonale, zvláště když se jen zřídka kdy choval racionálně.

Další experimenty nebyly o nic úspěšnější. Pokus provést setkání v neviditelném prostoru měl úspěch jen do té míry, že v Osirisovi vzbudil pocit, že je uvězněný v nekonečné černotě s nebezpečným zvířetem. Rovněž snahy Toho Druhého nějak zesměšnit skončily neúspěšně, kartounovská simulace vytvořená programátory z dětského programu Strýčka Rolničky se jednoduše zvětšovala tak dlouho, až zaplnila celý prostor kolem Osirise s takovou intenzitou, že se ho zmocnila nepříjemná klaustrofobie a on byl nucený se odpojit.

Ne, on věděl, že toto je jediný způsob, jak si se svým nepříjemným úkolem poradit - byl to úkol, o jaký by se ostatní členové Bratrstva nikdy nepokusili. Musel tedy Toho Druhého vpustit do své vlastní a nejznámější simulace a zkonstruovat pro to setkání tak silnou bariéru, jaká jen byla možná. Dokonce i pomalá cesta po řece byla nutná, byla to doba, kdy mohl najít stav meditačního klidu, který mu měl pomoci při následné komunikaci.

Opravdu bylo ohromující uvažovat o tom, že někdo může v Osirisovi vyvolat strach. On, vládce Bratrstva. Dokonce i ve světském životě byl postavou, která naháněla strach a hrůzu. Byl mužem tak mocným a vlivným, že ho mnoho lidí považovalo téměř za mýtus. A zde ve svém vlastním království se stal bohem. Byl největší ze všech bohů se všemi výhodami, které to přinášelo. Kdyby chtěl, mohl by zničit celý vesmír jediným mrknutím oka.

Přežil tuto cestu už snad tucetkrát, přesto vidina toho prostého kontaktu - takové setkání se totiž nedalo nazvat "konverzací" - s Tím Druhým v něm probouzela stejný strach, jaký mívával v dobách svého dětství, kdy ležel v temném pokoji v posteli, uvědomoval si svou vinu a čekal na blížící se trest, když zaslechl v chodbě kroky svého otce. Kdo je vůbec Ten Druhý? Co mu dalo schopnosti, kterými disponoval? To byly otázky, na které dosud nenašel srozumitelnou odpověď. Mohlo jistě existovat nějaké jednoduché vysvětlení, tak přirozené, jako například bioluminiscence světlušek. Ale v této chvíli na tom příliš nezáleželo a Osiris tomu byl z nějakého podivného perverzního děsivého důvodu rád. Lidskost se k němu natahovala blíž a blíž, zatímco vesmír se od něj vzdaloval. Tajemství nebylo mrtvé.

Bárka pána Života a Smrti plula po klidné řece. Po obou březích se až k obzoru leskl zlatý písek. Zdálo se, že v celém světě se v této chvíli nepohybuje nic než loď, pomalá voda v řece a peři v rukou jeho obdivovatelů. Osiris vzpřímeně seděl, ovázané ruce držel křečovitě na prsou a jeho zlatá maska zírala do nekonečných dálek rudé pouště.

Set, Netvor Temnoty, na něho čekal.

* * *

Ze vzduchu vypadala tato část Oregonu jen o trochu jinak než před deseti tisíci lety. Borovice a jedle se stále vlnily ve větru a kromě několika kamenitých pláží pokrývaly téměř celou zem, zatímco břehy se bez přestání nechávaly omývat a hladit vlnami Tichého oceánu. Jen přistávací plocha vrtulníků, která z výšky vypadala jako tři sta stop široký osvětlený kruh, prozrazovala, že se pod stromy něco ukrývá.

Malý letoun se prudce naklonil, když jeho křídla zachytila silný náraz větru z oceánu, ale jeho pilot už mnohokrát přistával při mnohem horším počasí, a k tomu ještě občas i pod těžkou palbou nepřítele. Stačilo jen několik drobných úprav a letoun s vertikálním přistávacím systémem zahučel a pak se snesl přímo dolů na přistávací plochu, jako kdyby byl jen drobným padajícím listem. Z domu na jedné straně betonové plochy vyběhlo několik postav v oranžových kombinézách a za nimi se po chvilce objevil muž ve formálním modrém obleku z podivného materiálu, jenž házel při každém pohybu jiný odstín jako v nějakém špatném barevném filmu. Přichází se zastavil na okraji rampy a natáhl ruku, aby přivítal otýlého staršího muže v uniformě, který z letounu vystoupil. - "Dobré odpoledne, generále. Vítejte v Telemophixu. Jmenuji se Owen Tanabe. Pan Wells už na vás čeká."

"Já vím. Mluvil jsem s ním." Uniformovaný muž ignoroval napřaženou pravici Tanabeho a zamířil rovnou ke dveřím do výtahu. Tanabe se za ním rozeběhl, aby ho dohonal.

"Vidím, že už jste tu někdy předtím byl, že ano?" zeptal se generála.

"Byl jsem tu, když tohle místo byla jen díra do země, kdy ještě ani nestačil oschnout inkoust na původním projektu. Od té doby jsem tu byl už asi jen dvakrát." Mohutným prstem praštil do tlačítka na dveřích výtahu. "Na co ta zatracená věc čeká?"

"Na autorizaci." Tanabe přešel prstem přes řadu tlačítek, byl to praktický pohyb, jako když slepec čte Braillovo písmo.

"Dolů," řekl. Výtah se zavřel a kabina se tiše dala do pohybu.

Další pokusy mladého muže - byl napůl Japonec a napůl Američan - o společenskou konverzaci skončily bez úspěchu. Když se dveře výtahu znovu otevřely, Tanabe ukázal do pokoje s vysokým kobercem a těžkým nábytkem. "Pan Wells

vás žádá, abyste se tu posadil a počkal na něj. Za okamžik tu bude. Mohl bych vám zatím něco přinést?"

"Ne. Bude mu to trvat dlouho?"

"O tom pochybuji."

"Tak tedy můžete pádit."

Tanabe pokrčil rameny a usmál se. "Nahoru," řekl a dveře se zavřely.

* * *

Generál Yacoubian si zapálil doutník a podezíravě se zadíval na kus moderního umění - pestrobarevné elektrosenzitivní plyny ve škebli z průhledného plastu - když se dveře za stolem se zasyčením otevřely.

"Kouření pro tebe není zdravé, víš?"

Yacoubian obrátil pohled od uměleckého předmětu k člověku, který právě promluvil. Byl to štíhlý muž s bílými vlasy a úzkým obličejem. Nový příchozí na sobě měl starý otrhaný svetr a volné kalhoty. "Pro boha živého, snad zase nezačneš s těma sračkama o kouření?" řekl generál. "Co o tom vůbec víš?"

"Něco bych přece jenom měl vědět," prohlásil Wells mírně. "Vždyť mi bude příští měsíc už sto jedenáct let." Usmál se.

"Vlastně jsem unavený, už když si na to vzpomenu. Myslím, že se posadím."

"No, moc se neusazuj, musíme si promluvit."

Wells nadzvedl obočí. "Tak mluv."

"Tady ne. Nic ve zlém, ale jsou jisté věci, o kterých nechci mluvit, aniž bych byl na půl míle z dosahu všech druhů nahrávacích a odposlouchávacích zařízení. A jediné místo, které jich má na každém čtverečním palci víc, než má tahle tvoje farma, je Washingtonská ambasáda v nějaké zemi třetího světa, kterou se v tomto týdnu právě chystáme odpálit." Wells se usmál, ale byl to poněkud mrazivý úsměv. "Snad se mi nesnažíš říct, že si ve vlastní kanceláři nedokážeš zajistit, abych tu mohl bez obav mluvit? Copak si skutečně myslíš, že někdo dokáže proniknout systémem Telemorphixu? Mám vybavení, o jakém se dokonce i vládě může jen zdát. Nebo se snad snažíš říct, že mi nedůvěřuješ, Danieli?"

"Jen říkám, že tady nevěřím nikomu - tobě, sobě nebo komukoli, kdo by pro nás mohl pracovat. Nevěřím TMX a nevěřím ani americké vládě, protivzdušné obraně nebo obchodním centrům v Kansasu nebo skautům z Ameriky. Chápeš to? Nesmíš to brát osobně." Vytáhl z úst doutník a roztržitě se zadíval na jeho ožvykaný konec. Pak zasunul doutník zpět a několikrát silně potáhl, až se druhý konec opět rozhořel. Když Wells viděl, jak se kolem něj šíří kouř, zamračil se, ale neřekl nic. "Poslyš, navrhuji tohle. Do Portlandu je to necelou půlhodinu. Nemyslím si, že by konverzace v mém letadle byla zrovna nejbezpečnější, a tak pokud se tak budeš cítit lépe, budeme po celou dobu letu mluvit o počasí, dokud nepřistaneme na pevné zemi. Ty vybereš část města, já restauraci. Jedině tak budem oba vědět, že jsme oba v bezpečí."

Wells se zamračil. "Danieli, to je... to mě velmi překvapuje. Jsi si jistý, že je to celé nezbytné?"

Yacoubian se ušklíbl. Vytáhl z úst doutník, pak ho odložil na dekadentní popelník, který sloužil svému účelu naposledy v první polovině minulého století. Roztrpčený pohled jeho hostitele se nedal přehlédnout. "Ne, Bobe, přiletěl jsem sem jen proto, že jsem měl pocit, že nemáš v jídelníčku dost proteinů. Ztraceně, chlape, říkám ti, že si musíme promluvit. Vezmi s sebou klidně pár svých kluků z ochranky. Pošleme je dovnitř napřed společně s těmi mými, abychom se ujistili, že je čistý vzduch."

"A my tam jen tak budeme sedět? S... se zákazníci?"

Generál se zasmál. "Bože, tak to tě děsí, co? Ne, necháme je vyvést. Můžeme majitelům zaplatit tolik, aby se jim to vyplatilo. Publicita mi nedělá starosti, ačkoli mezi novináři může vyvolat nechtěný zájem. Já jen potřebuju dvě hodiny, kdy si nebudu muset dělat starosti, že mě někdo poslouchá."

Wells stále váhal. "Danieli, nebyl jsem ve městě na večeri už celou věčnost. Nevytáhl jsem odsud paty od doby, kdy jsem byl naposledy ve Washingtonu na vyšetření, a to už je téměř pět let."

"Pak ti tedy udělám dobrou službu. Vlastníš asi polovinu světa, chlape - copak z toho nikdy nechceš kousek vidět?"

* * *

Mladá nervózní barmanka přišla do práce, aby zjistila, že tu noc bude mít jen dva zákazníky. Stála v bezpečí dveří a pozorně si je prohlížela. Oba muži u stolu se zdáli být asi stejně staří, bylo jim tolik, že už by se klidně mohli těšit na svá vnoučata. Ale jen velmi málo obyčejných dědečků obvykle požádalo bezpečnostní tým, aby vyklidil celou restauraci, a nechali své jídlo sledovat očima půl tuctu bodyguardů.

Generál vypadal přece jen o něco mladší. Mohlo mu být asi sedmdesát, byl malý a podsaditý, tvář měl dlouhými léty pobytu na Středním východě tmavou jako káva s mlékem. Dlouhá léta strávil u leteckých jednotek a i dnes se pohyboval s neobvyklou mrštností.

Také vyšší muž byl velmi opálený, ačkoli jeho tmavou pleť způsobily melaninové změny, což byl ochranný štít proti efektu stárnutí s pomocí ultrafialových paprsků. Číšnice, kterou mírně rozladilo, že v nich nepoznala žádného ze svých obvyklých zákazníků, podle vzpřímeného postoje a napjatého těla vyššího muže usoudila, že on je nejspíš z podivného páru ten mladší. Byl to pochopitelný mylný odhad. Jen občasná trhavost jeho pohybů a mírně zažloutlé bělmo v jeho očích prozrazovalo řadu operací a bolestivých každodenních procedur, díky kterým byl stále ještě naživu a mohl prožívat každý den téměř normálně.

"Jsem rád, že jsme to udělali," řekl Wells a opatrně upil vína, pak položil sklenici zpátky na stůl a otřel si rty. Každý jeho pohyb vypadal pečlivě cílený. Vypadal jako z krystalu, jako tvor z nějaké pohádky. "Je to příjemné být... být někde jinde."

"Jo, a jestli naši chlapi dělají dobře svou práci, můžeme si tady popovídat mnohem bezpečněji, než bychom mohli v podzemním bunkru pod tvou kanceláří. I jídlo bylo docela dobré. Takového lososa už nikde na východním pobřeží neseženeš - vlastně nikde už něco takového, jako je losos z východního pobřeží, od dob, kdy došlo k tomu zamoření,

není." Yacoubian odstrčil svůj talíř na stranu a zapálil si další doutník. "Hned se dostanu k jádru pudla. Nevěřím tomu starému muži."

Wellsův úsměv byl mírný a záhadný. "Dávej pozor na slovo ,starý'."

"Neplýtvěj časem. Však víš, koho tím myslím. A také víš, co tím chci říct."

Majitel nejmocnější společnosti na světě v oblasti energetické technologie se podíval na svého společníka a pak se obrátil na blížící se číšnici. Jeho znepokojený výraz se najednou změnil v ještě poněkud chladnější. Mladá žena, která si konečně dodala odvahy a opustila dveře do kuchyně, přistoupila k jejich stolu, aby posbírala talíře. Když však uviděla Wellsův výraz, zastavila se a zůstala stát několik kroků od nich.

Generál slyšel, jak se překvapeně nadechla, a zvedl hlavu. "Když budeme něco potřebovat, zavoláme vás. Jděte a sedněte si v kuchyni. Prostě zmizte."

Číšnice se rychle vytratila.

"To, že ho nemáš rád, není žádné tajemství," prohlásil Wells. "A kromě toho není ani žádným tajemstvím, že já ho také nemám rád, ačkoli cítím jistý respekt k tomu, co udělal. Ale jak jsem řekl, nic z toho není žádné tajemství. Tak proč to chození kolem horké kaše?"

"Protože se něco děje. Máš pravdu, nemám ho rád a nemám rád ani ty egyptské nesmysly, co se mi dostávají pod kůži. Ale kdyby všechno pokračovalo tak, jak to bylo naplánované, bylo by mi to docela jedno."

"O čem to mluvíš, Danieli?" Wells náhle ztuhl. Jeho podivně modré duhovky uprostřed bělma v barvě staré slonoviny se zdály mnohem napjatější než výraz v jeho tváři. "Co se stalo?"

"Ten ,subjekt', jak mu náš obávaný velitel říká, zmizel. Požádal jsem několik svých lidí, aby prověřili simulace. Nemusíš se bát, nedal jsem jim žádné specifikace, jen všeobecné parametry. A oni se teď ke mně vrací se stejnými výsledky. Nic takového se nemůže stát náhodou."

"Něco jako náhoda neexistuje. O tom přece celá věda je. To už jsem ti mnohokrát vysvětloval, Danieli. Existují jen vzory, které dosud neznáme."

Yacoubian zmačkal svůj kapesník. "Přestaň mě poučovat, Wellsi. Já ti jen říkám, že to nebyla náhoda, nežádám tě o lekci. Moje informace říkají, že tomu někdo musí pomáhat, aby se to stalo."

"Ve skupině je... je někdo jiný? Sám starý muž? Ale proč? A jak, Danieli? Museli by se dostat dovnitř a udělat to přímo mně před nosem."

"Teď už chápeš, proč jsem o tom nechtěl mluvit v tvé kanceláři?"

Wells pomalu přikyvl. "Pojďme to zvážit, Danieli. Nemůžeme vyloučit ani tu náhodu, i když tví chlapi ze SitMapu tvrdí, že je na devadesát devět celých, devadesát devět setin procenta jisté, že se jedná o vnější intervenci - za předpokladu, že jsou jejich výpočty správné - pořád zbývá jedna tisícina pravděpodobnosti, že to je náhoda. Nikdo na mé straně nepochybuje o tom, že to byla náhoda. A kromě toho to byli moji inženýři, kdo tu věc prověřovali. Pro mě je mnohem jednodušší věřit, že jsme narazili na jackpot těch podivností, které zdaleka nejsou o nic podivnější než fakt, že se někdo zvenčí dostal do projektu Grál." Další mrazivý úsměv. "Nebo do projektu Ra, jak tomu náš neochvějný velitel s oblibou říká. Buď, prosím tě, tak moc hodný a nalij mi ještě trochu vína, ano?"

Yacoubian naplnil vyššímu muži jeho sklenku. "Nevystrčil jsi z toho svého zatraceného bunkru nos už celou věčnost a teď se tu budeš na můj účet opíjet, ty stoletý pubertáku."

"Je mi sto jedenáct let, Danieli. Skoro." Jeho ruka se sklenicí se zastavila téměř u jeho rtů. Postavil sklenici zpátky.

"Zatraceně, Bobe, tohle je děsné! Sám víš, kolik času a energie jsme do celé téhle věci vložili! Ty jsi znal rizika, která jsme na sebe brali - vždyť riskujeme dokonce i teď, když tu spolu mluvíme!"

"Já riskuji, Danieli!" Wellsův úsměv na jeho tváři zamrzl. Jeho hlava vypadala jako hlava dřevěné panny.

"Tak mě začni brát vážně. Já vím, že o armádě nemáš příliš valné mínění - nikdo z tvé generace armádu neměl rád, jak jsem zjistil - ale jestli si myslíš, že by se někdo mohl dostat tam, kde jsem dneska já, bez toho, aby měl za ušima..."

"Vážím si tě, Danieli."

"Tak proč se na mě díváš s tím svým přihlouplým výrazem v obličeji, když se ti snažím říct něco tak důležitého?"

Vyšší muž pevně stáhl rty. "Protože uvažuji, Danieli. Teď buď chvilku zticha."

* * *

Přivolali vyděšenou servírku, aby sklídila talíře ze stolu. Když jim přinesla horkou kávu a pro generála stopku koňaku, Wells natáhl ruku a jemně ji chytil za paži. Dívka sebou trhla a překvapeně vykřikla.

"Kdyby ses někde ztratila a nevěděla, jak ses tam dostala a ani bys to místo nepoznávala, co bys udělala?"

Dívka se na něj podívala vytřeštěnými očima. "Já... omlouvám se, pane, ale co jste říkal?"

"Slyšela jsi mě. Co bys udělala?"

"Kdybych se... se ztratila, pane?"

"A bylo by to pro tebe neznámé místo a ty bys ani nevěděla, jak ses tam ocitla. Možná bys mohla mít amnézii, takže by sis ani nepamatovala, odkud jsi přišla."

Yacoubian se tvářil znechuceně a chystal se něco říct, ale Wells po něm šlehl varovným pohledem. Generál se tedy ušklíbl a sáhl do kapsy pro pouzdro s doutníky.

"Nejsem si jistá," začala mladá žena a pokusila se narovnat, ale Wells dál pevně držel její ruku. Byl mnohem silnější, než jak prozrazovaly jeho předchozí opatrné pohyby. "No, myslím... že bych někde počkala. Zůstala bych na jednom místě, aby mě někdo mohl najít. Tak se to alespoň píše v Dívčím průvodci."

"Aha," přikyvl Wells. "Máš trochu přízvuk, děvče. Odkud jsi?"

"Ze Skotska, pane."

"To je velice milé. Musela jsi sem přijít někdy po převratu, že je to tak? Ale řekni mi, co kdybys byla v zemi plné cizinců a nevěděla bys, že tě někdo půjde hledat? Co bys dělala v tomto případě?"

Dívka začínala být vyděšená. Položila druhou ruku na stůl, aby se podepřela, a zhluboka se nadechla. "Já... já bych asi našla nějakou cestu, kde je hodně lidí. Pak bych se jich vyptávala na okolní místa tak dlouho, až by se někdo zmínil o nějakém, které já znám."

Wells našpulil rty. "Hmmm. Výborně. To zní rozumně, děvče."

"Pane?" Na konci slova byl znát otazník. Zkusila to znovu a o něco hlasitěji. "Pane?"

Wells měl ve tváři opět ten zvláštní výraz. Trvalo mu chvíli, než odpověděl. "Co je?"

"Bolí mě ruka, pane. Držíte mě moc silně."

Když ji pustil, dívka se rychle vzdálila do kuchyně, aniž se jedinkrát ohlédla.

"Co to sakra mělo znamenat?"

"Jen jsem chtěl zjistit, jak lidé uvažují. Obyčejní lidé." Wells zvedl šálek s kávou a opatrně se napil. "Pokud by bylo možné vniknout do projektu Grál a osvobodit ten konkrétní subjekt - a já neříkám, že to možné je, Danieli - tak kdo by to mohl udělat?"

Generál se sklonil a konec jeho doutníku se ocitl nebezpečně blízko jeho nosu. "No, jistě mnoho takových lidí není, to je jasné. Jeden z našich konkurentů?"

Wells na tváři vyčaroval další ze svých úsměvů a vycenil zuby. "To si nemyslím."

"Tak co nám ještě zbývá? UNComm? Jedna z těch velkých metropolí nebo států?"

"Nebo někdo z Bratrstva, jak už jsme říkali? To je možné, protože ti lidé mají výhodu." Wells zamyšleně přikývl. "Vědí, co mají hledat. Nikdo jiný neví, že taková věc vůbec existuje."

"Takže ty to bereš vážně."

"Ovšemže to беру vážně." Wells vytáhl ze šálku lžičku a díval se, jak z ní kape káva. "Už jsem o tom uvažoval, ale když jsme mluvili o procentech, uvědomil jsem si, že už to déle nemůžeme ignorovat." Opět hodil lžičku zpátky do kávy, ta vyšplhla a zamazala ubrus. "Nikdy jsem nechápal, proč starý muž chce tu... modifikaci, a je jisté, že jsem ani já, ani lidé z TMX nevypadali nejlépe, když ten chlápek spadl z radaru. Už jsem dovolil starému muži, aby to ovládal dost dlouho, ale teď si myslím, že máš pravdu - potřebujeme to vzít do vlastních rukou."

"Teď mluvíš dobře. Myslíš si, že ta jihoaamerická dohoda s tím má něco společného? Tolik se snažil, aby byl náš starý přítel vyrazen. Bully už je mimo Bratrstvo nejméně pět let. Tak proč najednou ten zájem?"

"Já nevím. Je zřejmé, že budeme vědět víc, až se lépe podíváme na specifikace, které nám přinese. Ale právě teď by mě ze všeho nejvíce zajímalo, kde mám ve svém obranném systému díru... pokud tam nějakou mám."

Yacoubian dopil koňak a olízl si rty. "Nepřivedl jsem celou bezpečnostní jednotku jen proto, aby nám vyklidila restauraci, jak víš. Myslím, že bych ti jich tu mohl pár nechat, aby ti pomohli. Dva z mých mužů pracovali v Pine Gap a další přišel přímo ze školy pro mezinárodní průmyslovou špionáž v Krittapongu - zná všechny nejnovější triky."

Wells nadzvedl obočí. "A on jen tak odešel z Krittapongu, aby pracoval pro nás? Za vojenský plat?"

"Ne. Zaměstnali jsme ho ještě předtím, než tam začal pracovat," zasmál se generál. "Takže ty se teď soustředíš na to, abys zjistil, jak se někdo dostal do projektu a vyplašil morčátko starého muže?"

"Pokud se někdo dostal dovnitř - dosud nejsem přesvědčený o tom, že by to tak skutečně bylo. Dobrý bože, pomysli, co by to znamenalo, kdyby to někdo opravdu dokázal? Ale ano, to bude jeden z mých úkolů. Mohl bych vymyslet ještě něco dalšího, co budeme muset udělat."

"Ano? A co by to mělo být?"

"Teď mi řekni, kdo z nás dvou toho příliš vypil? Rozhodně je jisté, že kdybys byl úplně střízlivý, tvůj vojenský mozek by to bezpochyby okamžitě pochopil, Danieli."

"Budu tvou poznámku ignorovat. Mluv."

Wells položil své vrásčité dlaně na stůl. "Máme důvod věřit, že se v bezpečnostním systému objevila trhlina, je to tak? A jelikož je moje společnost plně zodpovědná za bezpečí projektu Grál, nesmím absolutně nikoho vyloučit z podezření - dokonce ani nikoho z Bratrstva. Dokonce ani starého muže ne. Mám pravdu?"

"To máš. No a?"

"Takže si myslím, že je teď na mně - pochopitelně s tvou pomocí, jelikož Telemorphix měl vždycky poměrně solidní vztahy s vládou - se podívat, jestli bych mohl lokalizovat nejen bezpečnostní trhlinu, ale také jejího původce. Uvnitř celého systému. A pokud při lokalizaci uprchlíka také zjistíme důvod, proč je pro starého muže tak důležitý, a toto zjištění se ukáže škodlivé pro naše vážné kolegiální zájmy... no, pak to bude nevyhnutelná škoda, že ano, Danieli?"

"Líbí se mi způsob tvého uvažování, Bobe. Jsi čím dál lepší."

"Díky, Danieli."

Generál vstal. "Proč se teď nevrátíme zpátky? Naši chlapci už se jistě celí třesou, aby se mohli dát do práce."

Vysoký muž také vstal. Jen o něco pomaleji. "Díky za jídlo. Myslím, že už jsem se takhle dobře dlouho nenajedl."

Generál Yacoubian hodil na pult svou kreditní kartu a zamával na číšnici, která stála v koutě jako vyplašené zvíře. Pak vzal Wellse kolem ramen.

"Vždycky je dobré vědět, kde má člověk staré přátele."

* * *

"A vlk běžel a běžel, snažil se utéct před horkým kamením, ale myslivec je zašil pevně do jeho břicha. Doběhl k řece, aby se napil. Chlemtal a chlemtal vodu, až kameny v jeho břiše zchladly, ale byly příliš těžké. Jejich váha ho stáhla z břehu do řeky a on se utopil."

Červená karkulka a její babička se radostně obejmuly a pak obě srdečně poděkovaly myslivci za svou záchranu. A pak žily šťastně, a pokud nezemřely, žijí tak dodnes. Omluv mě..." Pan Sellars se rozkašlal a třesoucí se rukou sáhl pro sklenku vody. Christabel mu ji podala.

"Ale tak to v mé knize pohádek není." Dívka se cítila trochu rozzlobená. Příběhy přece neměly mít víc než jeden konec.

"Ve skutečném příběhu se vlk všem omluví a slíbí, že už to nikdy neudělá."

Pan Sellars se napil vody. "No, věci se mění i příběhy se mění. Myslím, že v originální verzi to dokonce nepřežila ani babička, ani Červená karkulka. Obě zůstaly vlku napospas!"

"Co je to originální verze?"

Stařec se na ni shovívavě usmál. "Ten úplný začátek příběhu. Nebo pravdivá událost, na základě které si někdo vymyslí příběh."

Christabel se zamračila. "Ale ty příběhy nejsou pravdivé. Maminka to říkala. Jsou to jen pohádky - a proto by se u nich člověk neměl bát."

"Ale všechno musí někde vzniknout, Christabel." Otočil se a vyhlédl z okna. Přes husté listí, které rostlo před domem, byl vidět jen malý kousek oblohy. "V každém příběhu je alespoň zrno pravdy."

Její pásk na ruce začala blikat. Zamračila se a vstala. "Musím už jít. Tatínek má zítra volno a my dneska večer odjíždíme, takže si musím sbalit své oblečení a hračky." Pak si vzpomněla, co má ještě říct, a dodala: "Děkuji vám za pohádku, pane Sellarsi."

"To nic." Jeho hlas zněl poněkud překvapeně. Do chvíle, než se převlékla do svých obvyklých šatů a než se vrátila zpátky do obývacího pokoje, neřekl ani slovo. Když však byla téměř na odchodu, opět promluvil: "Moje milá přítelkyně, budu tě muset o něco požádat. Nechci na tebe nijak naléhat a navíc se kvůli tomu cítím nesmírně trapně."

Christabel neměla sebemenší tušení, co tím myslel, ale znělo to velmi smutně. Tiše stála s prstem v ústech a čekala.

"Až se vrátíš z toho výletu, rád bych tě požádal, abys pro mě udělala pár věcí. O některých z nich si budeš myslet, že jsou špatné, a možná budeš mít dokonce i strach."

"Bude to bolet?"

Potřásl hlavou. "Ne. Nikdy bych neudělal nic, co by ti mělo způsobit bolest, Christabelko. Jsi moje malá a velmi důležitá přítelkyně. Ale jedná se o velmi tajné věci, bude to největší tajemství, o jaké tě kdy někdo požádal, abys udržela. Rozumíš?"

S očima navrch hlavy přikývla. Stařec vypadal velmi vážně.

"A teď už běž a hezky si užij se svými rodiči víkend. Ale až se vrátíš, zajdi za mnou, co nejdříve budeš moci. Nevěděl jsem, že se někam chystáš, a mám strach, že..." náhle zmlkl. "Přijdeš za mnou hned, jak to bude možné? Vrátiš se v pondělí?"

Christabel přikývla. "Přiletíme domů v neděli v noci. Tak mi to maminka řekla."

"Dobře. Ale teď už musíš jít. Hezky se bav."

Christabel vyrazila ke dveřím, ale pak se ještě jednou otočila. Jeho podivně roztavená tvář na ni hleděla a tvářila se velmi smutně. Rozběhla se zpátky k němu, obejmula ho a políbila ho na tvář. Jeho tvář byla o poznání hladší než otcova zarostlá brada.

"Na shledanou, pane Sellarsi." Rychle za sebou zavřela dveře, aby z domu uniklo co nejméně vlhka. Když se rozběhla po cestě, ještě za ní něco zavolal, ale ona mu přes silné sklo nerozuměla.

* * *

Pomalů šla po Beekman Court a v hlavě se jí honily rozporuplné myšlenky. Pan Sellars se k ní vždycky choval velmi hezky. Byl její přítel, přestože jí rodiče zakázali, aby k němu ještě někdy chodila na návštěvu. Ale on teď řekl, že po ní bude chtít, aby udělala nějaké špatné věci. Jenže ona nevěděla, jaké špatné věci by to měly být, i když i tak se jí podivně stahoval žaludek, kdykoli na to pomyslela.

Budou to malé špatné věci, jako když vzala z koupelny to mýdlo? To bylo malé, protože na to nikdo nepřišel a ona se tedy nedostala do žádných potíží. Navíc to bylo jiné, než kdyby to ukradla z obchodu nebo z domu někoho jiného. Nebo to bude jiný druh špatných věcí? Velmi, velmi, velmi špatných věcí, jako například vloupat se někomu do auta, kvůli tomu by se její matka jistě velmi zlobila. Vždycky, když o tom vyprávěla, tak se rozčilila. Nebo to snad bude jako ta tajná věc, co jednou udělal otcův přítel kapitán Parkins, když tenkrát paní Parkinsová přišla do jejich domu a plakala? To byly špatné věci, které jí nikdy nikdo nevysvětlil. Všichni jen dělali divné obličejy a říkali: "Však víš." Nebo o tom mluvili, až když byla Christabel v posteli.

Dokonce i pan Sellars byl jednou z těch špatných věcí, kterou jí nikdy nikdo nevysvětlil. Její maminka a tatínek jí řekli, že mu není dobře a že by neměl mít žádné návštěvy, zvláště pak malé děti. Ale pan Sellars říkal, že to nebyla tak docela pravda. Ale proč jí tedy rodiče zakázali, aby chodila navštěvovat hodného a osamělého starého muže? Bylo to celé velmi zmatené.

Christabel si stále lámala hlavu, když zatočila do Redlandu. V jednom domě slyšela štěkat psa a také zatoužila jednoho mít. Líbil by se jí malý bílý pesík s chlupatými ušima. Pak by měla přítele, se kterým by si mohla povídat. Portia sice byla její přítelkyně, ale vždycky si chtěla povídat jenom o hračkách a strýčku Rolníčkoví a o tom, co říkala ostatní děvčata ve škole. Pan Sellars byl její přítel, ale jestli chtěl, aby kvůli němu dělala nějaké špatné věci, pak možná nebyl přece jen ten pravý přítel.

"Christabel!"

Vyděšeně zvedla hlavu. Vedle ní zastavilo auto a otevřely se zadní dveře. Vyděšeně vykřikla a uskočila stranou - byla tohle snad ta špatná věc, jakou měl pan Sellars na mysli? Snad se pro ni nevrátil? Byla to ta nejhorší věc ze všech?

"Christabel, co tady děláš? To jsem já."

Sklonila se a nahlédla do vozu. "Tati?"

"Naskoč si, svezu tě."

Nastoupila do auta a pevně ho obejmula. Její otec stále voněl vodou po holení. Na sobě měl oblek, podle čehož poznala, že se vrací z práce. Posadila se na zadní sedačku a počkala, až se kolem ní zapnou pásy.

"Nechtěl jsem tě polekat, zlato. Odkud jsi vlastně šla?"

Otevřela pusu, ale pak se rychle zarazila. Portia bydlela na opačné straně města. "Byla jsem si hrát u Ophelie."

"Ophelie Weinerové?"

"Hmmm." Začala houpat nohama a dívala se, jak se za sklem rychle míhají stromy. Stromy zpomalily a po chvilce zastavily. Christabel se podívala z postranního okna a zjistila, že jsou jen v Stillwellu, tedy dva bloky od jejich domu.

"Proč jsme tu zastavili?"

Její otec se otočil a chytil ji za bradu. Obrátil její tvář, aby se podívala přímo na něj. Na čele měl vrásky. "Tak ty sis byla hrát s Ophelií Weinerovou? Právě teď? V jejím domě?"

Hlas jejího otce byl napjatý a šel z něj strach. Přikývla.

"Christabel, v poledne jsem paní a pana Weinerovy i s Ophelií odvezl na letiště. Odjeli na dovolenou stejně tak, jako se teď chystáme my. Proč jsi mi tedy lhala? A kde jsi vůbec byla?"

Jeho tvář jí teď už naháněla skutečnou hrůzu. Podle toho, jak se na ni díval, poznala, že udělala něco velmi špatného. Zrudla a začala plakat.

"Je mi to moc líto, tati. Omlouvám se."

"Jen mi řekni pravdu, Christabel."

Opravdu se hrozně bála. Neměla chodit k panu Sellarsovi, jak jí otec nařídil, takže byla v pěkném maléru - určitě dostane výprask. A možná tak dostane do maléru i pana Sellarse. Jestlipak dostane výprask i on? Byl velmi malý a velmi slabý, takže by ho to asi hodně bolelo. Ale pan Sellars chtěl, aby pro něho dělala špatné věci, a její tatínek se na ni teď zlobil. Nemohla přestat plakat a nebyla schopná nic vymyslet.

"Christabel Sorensenová, nepojedeme nikam, dokud mi neřekneš pravdu." Cítila jeho ruku na své hlavě. "Podívej, nebreč. Mám tě moc rád, ale chci to vědět. Bude pro tebe mnohem lepší, když mi řekneš pravdu."

Myslela na směšně vyhlížejícího pana Sellarse a na to, jak smutně dneska vypadal. Ale její otec seděl teď přímo před ní a navíc její učitelka pořád říkala, že lhát se nemá a že lidé, kteří lžou, se dostanou do pekla a tam uhoří. Zhluboka se nadechla a utřela si hřbetem ruky nosík. Celou tvář měla ušmudlanou a mokrou.

"Já... šla jsem se podívat..."

"Ano?" Byl tak velký, že se jeho hlava téměř dotýkala střechy vozu. Byl velký jako monstrum.

"Ta... ta paní."

"Jaká paní? Co je to s tebou, Christabel?"

Byla to tak velká lež, tak špatná lež, že to stěží dokázala vyslovit. Musela se znovu nadechnout. "Ona má p-psa. A někdy mi dovolí si s ním hrát. Jmenuje se M-mistr. A maminka říkala, že žádného psa mít nesmím, ale já bych ho hrozně chtěla. Bála jsem se, abyste mi neřekli, že už si tam za ním nikdy nesmím jít hrát."

Bylo docela překvapivé slyšet tak nehoráznou lež z jejích vlastních úst, že se znovu rozplakala, a tentokrát ještě hlasitěji. Její otec se na ni díval tak tvrdě, že se musela obrátit. Opět ji uchopil za bradu a jemně jí otočil hlavu.

"Je to pravda?"

"Přisahám, tati." Potahovala a potahovala, už sice tolik neplakala, ale z nosu jí téct nepřestalo. "Je to pravda."

Otec se obrátil k volantovi a nastartoval. "No, moc se na tebe zlobím, Christabel. Víš, že nám máš vždycky říkat, kam jdeš, dokonce i na Základně. A už mi nikdy, ale opravdu nikdy, nebudeš lhát, rozumíš?"

Znovu si utřela nos. Rukávy měla mokré a lepkavé. "Rozumím."

"Pes!" Otec zatočil do Windicottu. "To je mi tedy výmysl. Jak se ta paní vůbec jmenuje?"

"Já... já nevím. Ale je už stará. Asi jako maminka."

Její otec se dal do smíchu. "No tedy. To bych asi mamince neměl říkat." Jeho tvář se opět zamračila. - "No, myslím, že ti pro tentokrát nenařežu, protože jsi mi nakonec přece jen řekla pravdu, a to je na tom to nejdůležitější. Ale na začátku jsi mi lhala a navíc jsi šla ven bez toho, abys nám řekla, kam vůbec jdeš. Myslím, že až se vrátíme z Connecticutu, budeš mít nějakou dobu domácí vězení. Asi tak týden až dva. To znamená, že budeš v domě. Žádné návštěvy u Portie, žádné výlety do proviantního skladu a žádné staré dámy se psem, co se jmenuje Mistr. Je to jasné?"

Christabel se v hlavě honily rozporuplné pocity. Cítila lechtání v žaludku, zlost, ale i potěšení z tajemství. Její ego bylo celé rozbolavělé. Znovu potáhla nosem a promula si zarudlé oči.

"Je to jasné, tati."

* * *

Cítil, jak se mu zrychluje srdce. Písečná bouře, která smetla celou rudou poušť, se pomalu utišila a on v rozvířeném písku viděl siluety chrámu.

Byl obrovský a podivně nízký, kolem stála řada kamenných sloupů a celá stavba vypadala jako obrovský škleb v mrtvé tváři nekonečné pouště. Sám Osiris to tak navrhl, a jak se zdálo, tak to vyhovovalo i Tomu Druhému. Dnes to byla jeho desátá návštěva tohoto místa, chrám zůstal po celou tu dobu beze změny.

Velká loď pomalu plula ke kotvišti. Postavy ve sněhobílých rouchách s bílými maskami na tvářích se chopily lan, která kapitán vyhodil z lodě, a začaly loď přitahovat ke břehu. Na druhé straně cesty se najednou objevila skupina hudebníků. Také oni měli na tvářích masky. Hráli na flétny a na harfy.

Osiris mávl rukou a objevil se tucet nubijských svalnatých otroků. Až na malé bederní roušky byli celí nazi a jejich kůže byla černá jako eben. V horkém odpoledním slunci se muži leskli potem. Tiše se sklonili, uchopili Osirisovo zlaté lehátko a zamířili s ním po cestě k chrámu.

Zavřel oči a soustředil se na mírné pohupování. Snažil se co nejvíce uklidnit a dostat do dobré nálady. Měl několik otázek, ale neměl tušení, kolik z nich bude mít příležitost položit, proto se chtěl předem rozhodnout, které jsou pro něj nejdůležitější. Jak se blížil k chrámu, hudebníci nepřestávali hrát. Také zpívali, bylo to jen tiché mumlání, hymna, provolávající slávu Enneada a zvláště jejich pána.

Otevřel oči. Masivní chrám mu rostl před očima, rozkládal se z jedné strany obzoru na druhou. Už téměř cítil blízkost

jeho obyvatele... jeho vězně. Byla to jen síla očekávání a znalost jeho obvyklého progresu, nebo přece jen Ten Druhý dokázal, aby ho cítil i přes neproniknutelné stěny nového mechanismu? Osirisovi se taková myšlenka ani trochu nelíbila.

Nosítka se pomalu posunovala po přístupové cestě, až obrovská řeka vypadala téměř jako tenká nitka. Nubijští otroci, kteří ho nesli, tiše oddechovali - byl to jen malý detail, ale Osiris byl v tomto mistr a obvykle mu tyto drobné úlomky autenticity přinášely nesmírnou radost a potěšení. Byly to přece jen Loutky a ve skutečnosti žádnou váhu nenesly. V každém případě by nikdy hlasitě neoddechovaly, kdyby byly použité v nějaké jiné simulaci.

Otroci ho pronesli obrovskou bránou a zamířili do stinné kaple, byl to hypostylový sál, lemovaný vysokými sloupy. Všechno bylo natřené na bílo a pokryté nejrůznějšími magickými nápisy, které měly uklidnit a umírnit obyvatele chrámu. Před ním ležela na zemi postava. Nezvedla však hlavu ani tehdy, kdy božská hudba vyvrcholila a pak rázem umlkla. Osiris se usmál. Tento nejvyšší kněz byl skutečná osoba - Občan, jak se tomu říkalo. Bůh si ho vybral velmi opatrně, ale ne pro jeho herecké schopnosti. Osiris rád viděl, že si přece jen pamatoval na některá pravidla, která ho naučil.

"Vstaň," řekl. "Jsem zde." Nosiči nyní pevně stáli a zlatá nosítka se ani nezachvěla. Jedna věc byla napodobit lidskou námahu, když Nubijčané šli, ale byly chvíle, kdy si nepřál, aby s ním mávali jako s nějakou božskou modlou v úzké italské ulici. Postavit se tváří v tvář svému podřízenému byl jeden z takových okamžiků. Nevypadalo by to důstojně. "Ó pane Života a Smrti, jehož božská ruka rozdává sémě a obnovuje pole, dovolte, aby vám váš pokorný služebník vzdal svůj hold." Kněz vstal a vykonal několik rituálních úklon.

"Díky. Jak mu dnes je?"

Kněz složil paže křížem na prsou a nahrbil záda. Bůh pochopil, že to je nejspíš projev jistých fyzických potíží, nikoli chování simulace. Stejně jako u ostatních detailů i zde si Osiris dal velmi záležet na tom, aby se chrám chvěl horkým vzduchem. "Je... je vzhůru, pane," řekl kněz. "Tedy chtěl jsem říct Ó Pane. Jeho naměřené hodnoty za několik posledních dní o něco stouply. Chtěl jsem snížit teplotu o několik stupňů, ale obávám se, že kdyby se ještě trochu ochladilo, mohli bychom riskovat, že ho ztratíme navždy." Kněz pokrčil rameny. "V každém případě jsem si myslel, že bude lepší, když se s vámi nejprve poradím."

Osiris se zamračil, ale jen nad jeho anachronickým jazykem, který zvolil. Bylo nemožné přinutit techniky, aby si pamatovali, kde strávili tak dlouhý čas - nebo spíš, kde ho měli strávit. Přesto to byl nejlepší člověk, jakého mohl najít, proto musel být poněkud shovívavý. "To jsi udělal dobře. Neupravuj teplotu. Je docela možné, že vycítil, že za ním jedu, a proto se rozrušil. Pokud bude stále stejně aktivní, až skončím... no, pak se teprve uvidí."

"Dobře, pane. Dejte se do toho. Otevřel jsem spojení." Kněz ustoupil stranou.

Osiris mávl rukou a nechal se odnést ke kamenným dveřím s vytesaným obrovským znakem Pána Seta. Každý hieroglyf byl stejně velký jako jeden nubijský nosič. Znovu mávl rukou a hudba utichla. Dveře se rozletěly. Bůh sestoupil z lehátka a vydal se do temné jeskyně.

Blížil se k masivnímu sarkofágu z černého mramoru, který stál uprostřed prázdné temné kaple. Na jejím víku byla vytesaná postava, připomínající spící mužské tělo s hlavou nějakého netvora. Za několik okamžiků se vznášel přímo u sarkofágu a soustředil se na své myšlenky. V prasklině mezi víkem rakve začalo pulzovat oranžové světlo, jako kdyby ho chtělo přivítat.

"Jsem tu, můj bratře," řekl. "Jsem tu, Pane Sete."

Ozval se syčivý zvuk tak intenzivní, že boha z toho rozbolely uši. Když se ozval hlas, byl téměř nesrozumitelný.

"Ne... bratře..." následovala další syčivá pomlka. "Č-čas... jde... pomalu. Pomaluuu. Chci... chci..."

Osiris jako obvykle ucítil varovné signály svého skutečného těla, to bylo však daleko v bezpečí nádrže s uklidňující tekutinou. Byl to strach, jeho tělem proudil strach, jeho nervy byly napjaté k prasknutí a svaly se mu chvěly. Bylo to stejné pokaždé, když slyšel to nelidské vrzání.

"Já vím, co chceš," řekl a snažil se soustředit svou mysl na to, kvůli čemu sem přišel. "Snažím se ti pomoci. Musíš být trpělivý."

"...slyším... zvuk krve... cítím... hlasy... chci světlo."

"Dám ti, co budeš chtít. Ale musíš mi pomoci. Vzpomínáš na naši úmluvu?"

Ozval se hlasitý sten. Sarkofág se na okamžik zachvěl před jeho očima a jednotlivé částičky se rozdělily jako explodovaný diagram. Uprostřed hlubokého stínu se něco rozzářilo svým vlastním vnitřním světlem, něco se tam svíjelo a kroutilo jako lapené zvíře. Pak se obrysy opět rozpily a bůh měl dojem, jako kdyby na něho uprostřed temnoty zíralo jediné obrovské oko. Celá věc se vzápětí jasně rozzářila a nakonec se sarkofág znovu objevil. Byl stejně pevný a černý, jak jen to simulační inženýrství dokázalo.

"...pamatuj si... trik..." Kdyby ten lomoz měl nějaký výraz, zněl hlas Toho Druhého jaksi mrzutě, ale ukrývala se tam i zlost, což v Osirisovi vyvolalo najednou velmi nepříjemný pocit.

"Nejsou to žádné triky. Bez mé pomoci bys nikdy nepřežil. A bez mé pomoci se také nikdy nedostaneš na svobodu. Teď pro tebe mám několik otázek."

Ozval se další výbuch kakofonie. Když se konečně utišil, promluvil opět ten praskavý hlas. "...pták... z... tvé klece. V první řadě... a utíká..." Hlas přestal být srozumitelný.

"Cože? Co tím myslíš?"

Sarkofág se otfásl. Několik okamžiků měl spoustu ploch a nejrůznějších úhlů. Hlas se zachvěl jako přístroj s vybitými bateriemi, "...z druhé strany... hlasy jsou... brzy. Přicházejí."

Osirisův strach se mísil s neklidem. "Kdo přichází? Z jaké strany? Co to má znamenat?"

Tentokrát zněla odpověď téměř lidsky - snad nejvíc za celou tu dobu. "Druhá... strana... všeho." Hlas se zasmál, alespoň Osirisovi to smích připomínalo. Hluboký zapíjemný zvuk rázem ustal.

"Mám otázky!" vykřikl bůh. "Musím učinit důležité rozhodnutí. Jestli nebudeš spolupracovat, zařídím, aby čas běžel ještě pomaleji." Hledal v mysli další vhodné výhrůžky. "Mohl bys takhle zůstat navěky!"

Nakonec na něj hlas přece jen začal opět mluvit. Odpověděl mu na několik otázek, ale ne vždy to byla tak uspokojivá odpověď, jakou čekal. Několik srozumitelných odpovědí vždy prokládal pláč, syčení a občas i psi štěkání. Jednou na něho dokonce promluvil hlasem někoho, koho znal a kdo byl už dávno mrtvý.

Když byla audience u konce, bůh se už neobtěžoval se svým lehátkem a svými nosiči a dokonce ani s velkou řekou. Šel přímo a okamžitě do svého sálu Abydos-Co-Byl, uhasil světla, vyhnal všechny kněze a dlouho seděl v naprostém tichu obklopený jen temnotou.

Jinozemě

Kniha první
Svazek 1

Tad Williams
Město Zlatého stínu

Z anglického originálu
OTHERLAND - Book One
CITY OF GOLDEN SHADOW volume 1
vydaného firmou DAW BOOKS, INC.,
375 Hudson Street, New York,
NY 10014, USA v roce 1997
přeložila Šárka Bartesová
Vydal Radomír Suchánek - nakladatelství NÁVRAT,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 521. publikaci v roce 1998
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.
Doporučená cena včetně DPH 219 Kč

ISBN 80-7174-117-5